DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

REAL
A NOVEL
KATY EVANS

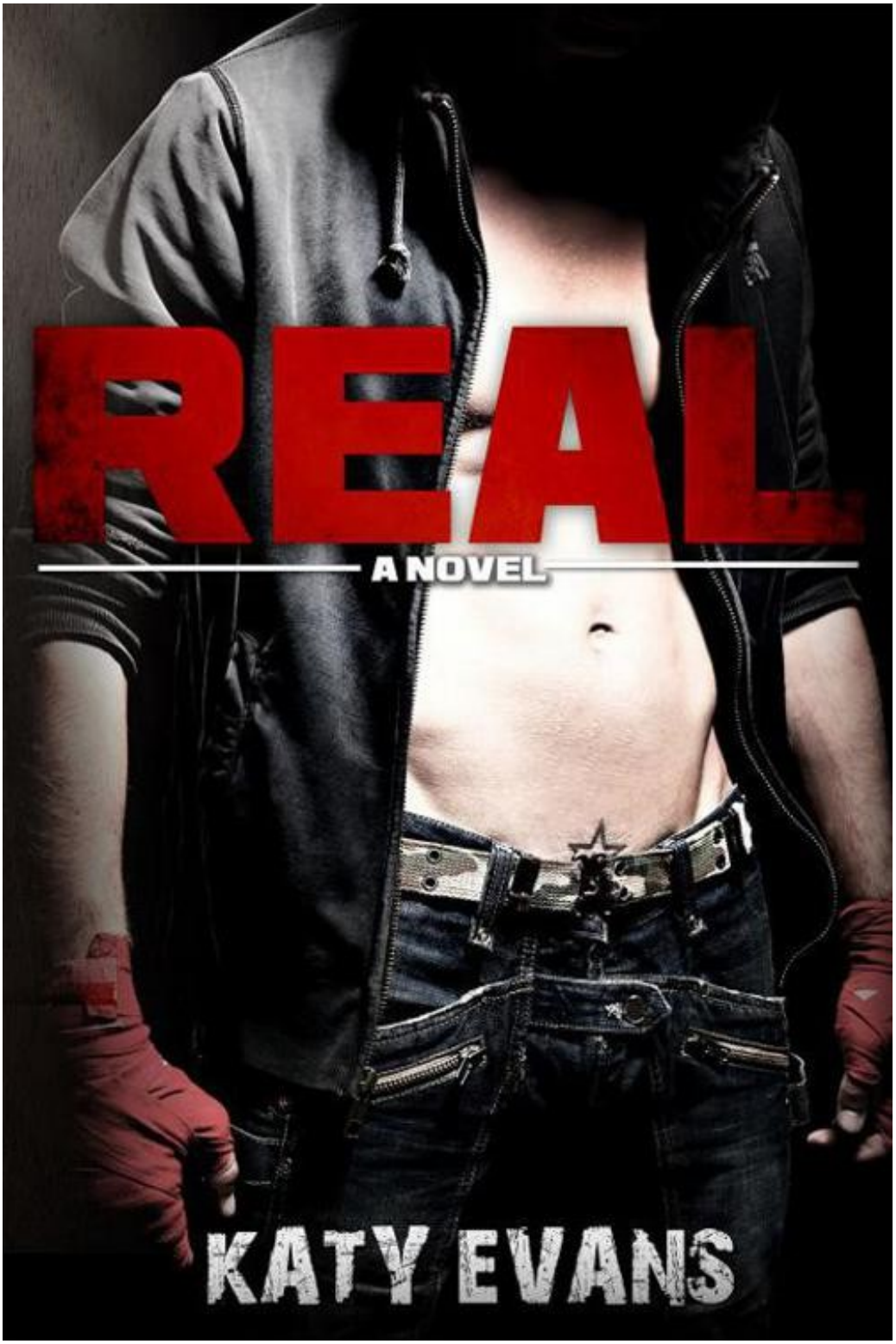

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GERÇEK

Katy Evans tarafından

* * * *

Smashwords Baskısı

* * * *

Telif Hakkı © 2013 Katy Evans Kapak

© Sarah Hansen

Editörler: Erinn Giblin ve Georgia Woods

JT Formatting tarafından
biçimlendirilmiştir

ISBN-13:

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, incelemeler için yapılan alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmaksızın taranamaz, yüklenemez veya internet üzerinden dağıtılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uluslararası telif hakkı yasası, ihlal edenleri ağır para ve hapis cezalarına çarptırmaktadır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu kitap kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. E-kitap kopyaları yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bir arkadaşınızla paylaşmak isterseniz, lütfen fazladan bir kopya satın alın ve yazarın çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Iris

CITY OF ANGELS Sinema Filminden Söz ve

Müzik John Rzeznik

(c) 1998 EMI VIRGIN SONGS, INC. ve SCRAP METAL MUSIC

Tüm Hakları EMI VIRGIN SONGS, INC. tarafından Kontrol Edilmekte ve Yönetilmektedir.

Tüm Hakları Saklıdır Uluslararası Telif Hakkı Saklıdır İzinle Kullanılır

Hal Leonard Corporation'ın İzniyle Yeniden Basılmıştır

Seni Seviyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söz ve Müzik: Avril Lavigne, Max Martin ve Johan Schuster

Telif hakkı (c) 2011 ALMO MUSIC CORP., AVRIL LAVIGNE PUBLISHING LLC ve MARATONE AB

AVRIL LAVIGNE PUBLISHING LLC'nin Tüm Hakları ALMO MUSIC CORP tarafından Kontrol Edilmekte ve Yönetilmektedir.

MARATONE AB'nin Tüm Hakları KOBALT MUSIC PUBLISHING AMERICA, INC. tarafından yönetilmektedir.

Tüm Hakları Saklıdır İzinle Kullanılmıştır Hal

Leonard Corporation'ın İzniyle Yeniden Basılmıştır.

Smashwords Sürümü Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Gerçek Çalma Listesi

Birinci Bölüm **- "Ben Remington."**

İkinci Bölüm **- Beklenmedik**

Üçüncü Bölüm **- Atlanta'ya**

Dördüncü Bölüm **- Koşu**

Beşinci Bölüm **- Müzik eşliğinde dans**

Altıncı Bölüm **- Miami o kadar da sıcak değil**

Yedinci Bölüm **- Benimle gel**

Sekizinci Bölüm **- Austin**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dokuzuncu Bölüm **- Bir Macera**

Onuncu Bölüm **- Bir ziyaretçi**

On Birinci Bölüm **- Gizli Toplantı**

On İkinci Bölüm **- Resimleriniz**

On Üçüncü Bölüm **- Seattle her zamankinden daha yağmurlu**

Sonsöz

Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adanmışlık

hayata, aşka ve müziğe.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçek Çalma Listesi

Bunlar REAL'i yazarken dinlediğim şarkılardan bazıları. İlk iki şarkı o kadar anlamlı ki, Brooke ve arkadaşları yazarken bu iki şarkıyı dinlemek hoşunuza gidebilir. Remington yapar. :)

Goo Goo Dolls'dan Iris

Avril Lavigne'den Seni Seviyorum

Alicia Keys'ten That's When I Knew

Love Bites by Def Leppard

High on You by Survivor

Love Song by Sara Bareilles

In Your Eyes by Peter

Gabriel Kiss Me by Ed

Sheeran

Come Away With Me by Nora Jones

All I Wanna Do Is Make Love to You by Heart

Anyway You Want It by Journey

Selena Gomez'den Seni Bir Aşk Şarkısı Gibi Seviyorum

Kelly Clarkson'dan My Life Would Suck Without You

Flaws and All by Beyonce

Gym Class Heroes'dan The Fighter

"Ben Remington."

Brooke

Melanie son yarım saattir kulağıma bağırıyor ve tanık olduğumuz şey yüzünden sinirlerim o kadar yıpranmış durumda ki neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. Sadece kalbimi. Yeraltı boks ringindeki iki dövüşçü birbirlerine hamle yaparken kafamın içinde deli gibi çarpıyor, her iki adamın da boyu ve kilosu eşit, her ikisi de birbirlerinin yüzlerine vururken son derece kaslı.

İçlerinden biri her yumruk attığında, hepsi de kana susamış en az üç yüz seyircinin bulunduğu salonda tezahüratlar ve alkışlar patlıyor. En kötüsü de kemiğin ete çarparken çıkardığı o korkunç sesi duyabiliyor olmam ve kollarımdaki tüylerin korkudan diken diken olması. Her an içlerinden birinin düşmesini ve bir daha asla ayağa kalkamamasını bekliyorum.

"Brooke!" Melanie, en iyi arkadaşım, ciyaklıyor ve bana sarılıyor. "Kusmaya hazır görünüyorsun, bu iş için biçilmiş kaftan değilsin!"

Cidden onu öldüreceğim.

Gözlerimi bu adamlardan ayırır ayırmaz ve bu raundu bitirdiklerinde ikisinin de nefes aldığından emin olur olmaz, en iyi arkadaşımı acımadan öldüreceğim. Sonra da buraya gelmeyi kabul ettiğim için kendimi.

Ama benim zavallı Melanie'm yeni bir erkeğe tutuldu ve gece fantezilerinin nesnesinin şehirde bu "özel" ve çok özel etkinliklere katıldığını öğrenir öğrenmez

"tehlikeli" yeraltı kulübü dövüş oyunları, onunla gelmem ve onu izlemem için bana yalvardı. Melanie'ye hayır demek çok zor. Çok coşkulu ve ısrarcı, şimdi de sevinçten zıplıyor.

"Sıradaki o," diye tıslıyor, bu son raundu kimin kazandığını ya da hayatta kalıp kalmadıklarını umursamadan. Görünüşe göre, Tanrı'ya şükür, ikisi de kurtulmuş. "Ciddi bir göz şekerine hazır ol, Brookey!"

Halk sessizliğe gömülür ve spiker şöyle seslenir: "Bayanlar, baylar ve şimdi... hepinizin beklediği an, hepinizin görmek için burada olduğu adam. Karşınızda kötülerin en kötüsü, tek ve biricik Remington 'Riptide' Tate!"

Kalabalık sadece bu isimle bile çılgına dönerken, özellikle de kadınlar hevesli haykırışlarını birbiri ardına sıralarken, omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

"Remy! Seni seviyorum, Remy!"

"Senin için sikini yalayacağım, Remy!"

"REMY, VUR BANA, REMY!"

"Remington, Riptide'ını istiyorum!"

Kapüşonlu kırmızı pelerinli bir figür ringe doğru ilerlerken tüm başlar dönüyor. Görünüşe göre bu geceki dövüşçüler boks eldiveni takmıyor ve parmaklarını iki yana açıp yumruk yaptığını görüyorum, elleri kocaman ve bronzlaşmış, parmakları uzun.

Ringin karşısında bir kadın üzerinde "REMY'NİN 1 NUMARALI KIZI" yazan bir posteri gururla havaya sallıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor - sanırım okumayı bilmiyor ya da neon pembe harfleri veya parıltıyı gözden kaçırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolumu sıktığını hissettiğimde, Seattle'da bu adam için aklını kaçıran tek kadının çılgın en iyi arkadaşım olmadığını yeni fark ettiğim için çok şaşırdım. "Ona bakıp da bana bu adam için her şeyi yapmayacağını söylemen için sana meydan okuyorum."

"O adam için hiçbir şey yapmam," diye tekrarlıyorum hemen, sırf kazanmak için.

"Bakmıyorsun!" diye bağırıyor. "Ona bak. Bak."

Yüzümü tutuyor ve bakışlarımı ringe doğru çeviriyor ama ben onun yerine gülmeye başlıyorum. Melanie erkekleri seviyor.
Onlarla yatmayı, onları takip etmeyi, ağızlarının suyunu akıtmayı seviyor ve yine de onları yakaladığında, asla onlara gerçekten tutunamıyor. Öte yandan ben kimseyle ilişki kurmakla ilgilenmiyorum.

Romantik küçük kız kardeşim Nora'nın ikimize de yetecek kadar erkek arkadaşı ve dramı varken olmaz.

Adam arkasında RIPTIDE yazan saten kırmızı cübbesini çıkarırken sahneye bakıyorum ve seyirciler çığlık atıp tezahürat yaparken o yavaşça dönüp hepsini selamlıyor. Yüzü aniden önümde beliriyor, ışıklar tarafından aydınlatılıyor ve ben yerimden aptal gibi bakakalıyorum. Aman Tanrım.

Beni

m.

Tanr

ım.

Gamzeler.

Koyu kirli çene.

Çocuksu bir gülümseme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erkek vücudu. Katil

bronzluk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Herkesin ağzı açık baktığı paketin tamamını çaresizce içime çekerken omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Siyah saçları var, sanki kadınlar parmaklarını geçirmiş gibi seksi bir şekilde duruyor. Elmacık kemikleri çenesi ve alnı kadar güçlü. Dudakları kızarmış ve şişmiş, ringe yürüyüşünden bir hatıra olarak çenesinde ruj izi var. Uzun, zayıf vücuduna bakıyorum ve içime sıcak ve vahşi bir şey yerleşiyor.

Büyüleyici derecede mükemmel ve inanılmaz derecede sert. Güzel ince kalçaları ve dar belinden geniş omuzlarına kadar her şey sağlam. Ve o karın kasları. Hayır. Sekiz paket. Oblik kaslarının seksi V'si, güçlü bacaklarını nazikçe saran saten, lacivert şortunun içine dalıyor. Quadlarını, traplarını, göğüs kaslarını ve bicepslerini görebiliyorum, hepsi muhteşem bir şekilde sıkı ve kesik. Kelt dövmeleri her iki kolunu da çevreliyor, tam olarak şişkin pazuları ile omuzlarının sert kare deltoidlerinin birleştiği yerde.

"Remy! Remy!" Mel yanımda histerik bir şekilde bağırıyor, ellerini ağzına götürüyor. "Çok ateşlisin, Remy!"

Başını sese doğru eğiyor, bize bakarken seksi bir gülümsemeyle bir gamzesi görünüyor. İçimden gergin bir enerji geçiyor, bu mükemmel manzaradan son derece muhteşem olduğu için değil - çünkü öyle, kesinlikle öyle, tanrım, gerçekten öyle - ama daha çok doğrudan bana baktığı için.

Tek kaşı kalkık ve büyüleyici mavi gözlerinde bir eğlence parıltısı var. Ayrıca bakışlarında sıcak bir şey var. Sanki bağıranın ben olduğumu düşünüyor. Oh, kahretsin.

Bana göz kırpıyor ve gülümsemesi yavaşça kaybolup dayanılmaz derecede samimi bir gülümsemeye dönüştüğünde afallıyorum.

Kanım kaynıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cinsel organım sıkıca kenetleniyor ve bunu biliyor gibi o. görünmesinden nefret ediyorum.

Gördüğüm kadarıyla kendini en üstün yaratık sanıyor. buradaki her kadının onun Havva'sı olduğuna, zevk alması için göğüs kafesinden yaratıldığına inanıyor. Hem tahrik oldum hem de çileden çıktım ve bu hayatımda hissettiğim en kafa karıştırıcı duygu.

Dudakları kıvrılır ve rakibi "Kirk Dirkwood, Çekiç, bu gece hepiniz için burada!" sözleriyle anons edildiğinde döner.

"Seni küçük sürtük, Mel!" Kendime geldiğimde onu şakacı bir şekilde iterek ağlıyorum. "Neden böyle bağırmak zorundaydın ki? Artık benim kaçık olduğumu düşünüyor."

"Aman Tanrım! Sana göz kırpmadı ya!" diyor Melanie, gözle görülür bir şaşkınlıkla.

Aman Tanrım, yapmıştı. Öyle değil mi? Yapmıştı.

Göz kırpışını kafamda yeniden yaşarken ben de hayretler içindeyim ve Melanie'ye kesinlikle işkence edeceğim çünkü bunu hak ediyor, küçük sürtük.

"Yaptı," diye itiraf ediyorum sonunda, kaşlarımı çatarak. "Telepatik olarak iletişim kurduk ve seksi bebeklerinin annesi olmam için beni eve götürmek istediğini söyledi."

"Sanki onun gibi biriyle seks yapacakmışsın gibi. Sen ve senin OKB'n!" diyor ve Remington'ın rakibi bornozunu çıkarırken kahkahalarla gülüyor. Adam tamamen kaslı, ancak bir gramı bile görsel olarak "Riptide "ın saf erkek lezzetiyle yarışamaz.

Remington kollarını iki yana açıyor, parmaklarını uzatıyor ve yumruk yapıyor, sonra baldırlarının üzerinde zıplıyor. İri yarı, kaslı bir adam ama ayakları üzerinde şaşırtıcı derecede hafif,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eskiden atletizm yarışlarına katıldığım için biliyorum ki bu, ayaklarının küçük bir dokunuşuyla vücudunu havada tutabildiğine göre inanılmaz derecede güçlü olduğu anlamına geliyor.

Hammer ilk yumruğu atıyor. Remington akıllıca bir eğilme hareketiyle yumruktan kurtuluyor ve Hammer'ın yüzünü yana doğru savuran bir yumrukla geri dönüyor. Yumruğundaki güç karşısında içten içe irkiliyorum; attığı her yumrukta kaslarının kasıldığını, gerildiğini, çalıştığını ve bıraktığını görünce vücudum kenetleniyor.

Dövüş devam ederken, o korkunç çatırtı sesleri tüylerimi diken diken ederken, kalabalık büyülenmiş bir şekilde izliyor. Ama beni rahatsız eden başka bir şey var. Alnımda, göğüs dekoltemde boncuk boncuk terlerin belirmesi. Dövüş ilerledikçe, meme uçlarım daha da büzüşüp sıkılaşarak üstüme doğru geriliyor ve kumaşın ipeğine doğru endişeyle itiliyor. Her nasılsa Remington Tate'in "Çekiç" dedikleri adamı dövmesini izlemek beni eteğimin içinde hiç beklemediğim, hoşlanmadığım bir şekilde kıvrandırıyor.

Sallanışı, hareketleri, hırlaması.

Aniden bir koro başlar, "REMY... REMY... REMY."

Dönüyorum ve Melanie'nin zıplayıp durduğunu ve "Tanrım, vur ona Remy! Öldür onu, seni seksi canavar!" Rakibi büyük bir gürültüyle yere düştüğünde çığlık atıyor. Külotum sırılsıklam oldu ve nabzım kontrolden çıktı. Şiddeti asla tasvip etmedim. Bu ben değilim ve sistemimde kırbaçlanan hisler karşısında şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Şehvet, saf, beyaz-sıcak şehvet, sinir uçlarımda çırpınıyor.

Ring şefi Remington'ın kolunu zaferle kaldırıyor ve az önce indirdiği nakavt darbesinden sonra doğrulur doğrulmaz bakışları bana doğru dönüyor ve bana çarpıyor. Delici mavi gözler benimkilerle buluştu ve bir şeyler düğümlenip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karnımın içine çekiyor. Terli göğsü derin bir nefesle inip kalkıyor ve dudaklarının kenarında bir damla kan duruyor. Tüm bunlara rağmen gözleri bana yapışmış durumda.

Isı derimin altına yayılıyor ve alevler her yerimi yalıyor. Bunu Melanie'ye asla itiraf etmeyeceğim, kendime bile yüksek sesle söylemeyeceğim ama hayatımda hiç bu kadar ateşli bir adam gördüğümü sanmıyorum. Bana bakışı çok ateşli. Elini havaya kaldırmış, kaslarından ter damlıyor, Mel'in takside bana bahsettiği o otorite havasıyla orada durması.

Bakışlarında özür yok. Adını haykıran herkesi görmezden gelip bana öyle seksi bir bakışla bakıyor ki, neredeyse burada alındığımı hissedeceğim. Ona tam olarak nasıl göründüğümün korkunç bir farkındalığı üzerime çöküyor.

Maun rengindeki uzun, düz saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Düğmeli beyaz gömleğim kolsuz, ancak dantelli bir sahte yaka ile boğazıma kadar uzanıyor ve etek ucu bir çift yüksek belli, ancak mükemmel bir şekilde sunulabilir siyah pantolonun içine güzelce sıkıştırılmış. Küçük bir altın halka küpe seti bal rengi viski gözlerimi güzelce tamamlıyor. Muhafazakâr kıyafet seçimime rağmen kendimi tamamen çıplak hissediyorum.

Bacaklarım sallanıyor ve bu adamın bir sonraki hamlesinin beni dövmek olduğu izlenimine kapılıyorum. Sikiyle. Lütfen, Tanrım, bunu sadece ben düşünmedim; Melanie düşünürdü. Rahmimdeki bir başka sıkışma beni rahatsız ediyor.

"REMY! REMY! REMY! REMY!" diye bağıran insanların şiddeti giderek artıyor.

Mikrofonlu adam kalabalığa "Daha fazla Remy ister misiniz?" diye soruyor ve etrafımızda gürültü yükseliyor. "Pekâlâ millet! Bu gece Remington Riptide Tate için daha değerli bir rakip çıkaralım!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ringe bir adam daha çıktı ve ben artık dayanamıyorum. Sistemim aşırı yüklendi. Muhtemelen bu yüzden bunca yıl seksten uzak durmak iyi bir fikir değildi. O kadar heyecanlıyım ki Mel'e tuvalete gideceğimi söylemek için döndüğümde doğru düzgün konuşamıyorum, hatta bacaklarımı bile oynatamıyorum.

Tribünler arasındaki geniş patikadan aşağıya doğru ilerlerken hoparlörlerden bir ses bangır bangır yükseliyor. "Ve şimdi, bayanlar ve baylar, hüküm süren şampiyonumuz Parker 'Terör' Drake'e meydan okuyor!"

Kalabalık canlanıyor ve aniden çok sert bir çarpma sesi duyuyorum.

Kargaşaya neden olan şeye dönüp bakma dürtüsüne direnerek köşeyi dönüyorum ve hoparlörler tekrar alevlenirken doğruca banyo koridoruna yöneliyorum. "Kutsal inek, bu çok hızlıydı! Bir nakavtımız var! Evet, bayanlar ve baylar! NAKAVT! Ve rekor sürede kazananımız bir kez daha karşınızda, Riptide! Riptide, şimdi ringden atlıyor ve nereye gidiyorsun?"

Kalabalık çılgına döner, lobiye kadar "Riptide! Riptide!" diye bağırıyor ve sonra sanki senaryoda olmayan bir şey olmuş gibi tamamen sessizleşiyorlar.

Sırtıma vuran ayak sesleri yankılanırken ürkütücü sessizliği merak ediyorum. Sıcak bir el benimkini sarıyor ve şaşırtıcı bir güçle etrafımda dönerken dokunuş içime işliyor.

"Bu da ne..." Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum ve sonra terli bir erkek göğsüne ve parlayan mavi gözlere bakıyorum. Duyularım kontrolden çıkıyor. O kadar yakın ki, kokusu bir adrenalin iğnesi gibi içimi parçalıyor.

"Senin adın," diye homurdanıyor, nefes nefese, gözleri benimkilere dikilmiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Uh, Brooke."

"Brooke ne?" diye çıkışır, burun delikleri açılır.

Hayvani manyetizması o kadar güçlü ki sanırım sesimi aldı. Kişisel alanımın içinde, her yerinde, onu emiyor, beni emiyor, oksijenimi alıyor ve kalbimin nasıl attığını, burada nasıl durduğumu, sıcaklıktan titrediğimi, tüm vücudumun tam olarak elinin beni sardığı noktaya odaklandığını anlayamıyorum.

Titreyerek elimi kurtarıyorum ve arkasından gelen Mel'e korku dolu gözlerle bakıyorum. "Ben Brooke Dumas," diyor ve sonra mutlulukla cep telefonu numaramı söylüyor. Hayal kırıklığına uğradım.

Dudakları kıvrılıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Brooke Dumas." Az önce benim önümde ismimi becerdi. Ve Mel'in önünde.

Ve dilinin bu iki kelimenin etrafında kabaca döndüğünü hissettiğimde, sesi günahkârca karanlık, yemek için can attığınız ama aslında yememeniz gereken şeyler gibi, bacaklarımın arasında arzu kabarıyor. Bana bakarken gözleri sıcak ve neredeyse tescilli. Daha önce hiç böyle bakılmamıştım.

Öne doğru bir adım atıyor ve nemli eli enseme doğru kayıyor. Dudaklarıma küçük, kuru bir öpücük kondurmak için karanlık başını eğdiğinde nabzım titriyor. Sanki beni işaretliyor. Sanki beni muazzam bir şeye hazırlıyor. Bu hayatımı hem değiştirebilir hem de mahvedebilir.

"Brooke," diye mırıldanıyor usulca, dudaklarıma karşı anlamlı bir şekilde, gülümseyerek geri çekilirken. "Ben Remington."

Eve dönerken ellerini hâlâ hissediyorum. Dudaklarını üzerimde hissediyorum. Öpüşünün yumuşaklığını. Tanrım, doğru düzgün nefes bile alamıyorum ve arka tarafın bir köşesinde bir kobra gibi kıvrılmış durumdayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir taksinin koltuğunda, pencereden geçen şehir ışıklarına kör bir şekilde bakarak, vücudumun içinde dönen hislerden kurtulmak için çaresizce. Ne yazık ki Mel'den başka dertleşecek kimsem yok.

Mel yanımda nefes nefese, "Bu çok yoğundu," diyor.

Başımı salladım. "Az önce ne oldu Mel? Adam beni herkesin içinde öptü! Telefonlarını bize doğrultmuş insanlar olduğunun farkında mısın?"

"Brooke, o çok seksi. Herkes onun bir resmini istiyor. Senin peşinden gittiği için benim bile içim uğulduyor ve öptüğü kişi ben bile değilim. Bir erkeğin bir kadının peşinden böyle gittiğini hiç görmemiştim. Vay anasını, romantik porno gibi."

"Kapa çeneni Mel," diye homurdandım. "Yaptığı spordan men edilmesinin bir nedeni var. Belli ki ya tehlikeli ya deli ya da her ikisi birden."

Bedenim tahrik olmuş durumda. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, çok çiğ ve aç. Kendimi anında kirli hissediyorum. Terli avucuyla dokunduğu ensem diken diken oluyor. Ovuyorum ama batmayı durdurmuyor, bedenimi sakinleştirmiyor, beni sakinleştirmiyor.

"Tamam, cidden, daha fazla dışarı çıkmalısın. Remington Tate'in kötü bir şöhreti olabilir, ama o günahtan bile daha seksi, Brooke. Evet, kötü davranışları yüzünden yasaklandı çünkü o yaramaz, kötü bir çocuk. Bak, özel hayatında ne boklar döndüğünü kim bilebilir? Tek bildiğim berbat olduğu ve birkaç manşete çıktığı, şimdi kimsenin umurunda bile değil. Yeraltı Ligi'nin favorisi ve her tür dövüş kulübü ona tapıyor. O maça çıktığında her yer kızlarla doluyor."

Bir parçam adamın bana nasıl baktığına, çığlık atan kadınlardan oluşan bir kalabalığın arasından bana nasıl baktığına inanamıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu bir düşün. Bana çılgın ateşli gözlerle baktı ve ben çılgın ateşli gözler istemiyorum. Onu ya da herhangi bir erkeği istemiyorum, nokta. İstediğim şey bir iş. Yerel bir ortaokuldaki stajımı yeni bitirdim ve şehirdeki en iyi spor rehabilitasyon şirketi tarafından mülakata alındım. Ama iki hafta oldu ve arayan yok.

Öyle bir noktadayım ki, kimsenin aramayacağını düşündüğünüz o zihinsel bunalıma girmeye başladım.

Hayal kırıklığının ötesindeyim.

"Melanie, bana bak," diyorum. "Sana bir fahişe gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, tatlım. Dışarıdaki en klas hanımefendi sendin."

"Bu tür etkinliklerde takım elbise giyiyorsam, bu tam da onun gibi sümüklülerin beni fark etmesini önlemek içindir."

"Belki de bir sürtük gibi giyinmeye başlamalı ve ortama uyum sağlamalısın?" Sırıttı ve anında kaşlarımı çattım.

"Senden nefret ediyorum. Bir daha asla seninle bu tür şeylere gelmeyeceğim."

"Benden nefret etmiyorsun. Gel de bir sarıl." Kucağına eğildim ve ihanetini hatırlamadan önce ona hafifçe sarıldım.

"Ona numaramı nasıl verirsin? Bu adam hakkında ne biliyoruz ki Mel? Karanlık bir sokakta öldürülmemi ve vücut parçalarımın bir çöp kutusuna atılmasını mı istiyorsun?"

"Senin kadar çok kendini savunma dersi almış birinin başına asla böyle bir şey gelmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimi çekip başımı sallıyorum ama o bana sevimli bir sırıtışla bakıyor. Asla uzun süre kızgın kalamıyorum.

"Hadi ama Brooke. Kendini yeniden keşfetmen gerekiyor," diye fısıldıyor Mel, beni mükemmel bir şekilde okuyarak. "Yeni ve gelişmiş Brooke arada sırada seks yapmalı. Eskiden yarışırken bundan hoşlanırdın."

Çıplak Remington'ın görüntüsü aklıma geliyor ve o kadar rahatsız edici bir şekilde sıcak ki koltuğumda kıpırdanıyorum ve öfkeyle pencereden dışarı bakıyorum, bu sefer başımı daha sert bir şekilde sallıyorum. Beni en çok kızdıran şey, onu düşünmenin bile içimde uyandırdığı duygular. Kendimi... ateşli hissediyorum.

Hayır, seks yapmaya karşı değilim ama ilişkiler karmaşıktır ve şu anda bunların hiçbiriyle başa çıkacak duygusal donanıma sahip değilim. Düştüğüm için hala biraz kırgınım ve yeni bir kariyer için yolumu bulmaya çalışıyorum. YouTube.com'da Dumas, hayatı bitti! başlıklı berbat bir videom var, ilk Olimpiyat seçmelerim sırasında bir amatör tarafından kaydedilmiş ve aşağılanmış insanların tüm videolarında olduğu gibi epey bir trafiğe sahip. Burası hayatımın paramparça olduğu anın mükemmel bir şekilde filmde ölümsüzleştirildiği ve artık tüm dünyanın keyifle izleyebilmesi için tekrar tekrar oynatılabildiği yer. Dört ayağımın düğümlendiği ve tökezlediğim an ile ACL'min (ön çapraz bağ) koptuğu ve dizimin pes ettiği anı gösteriyor.

Bu büyüleyici küçük video dört dakikadan fazla sürüyor. Aslında, isimsiz paparazzi sapığım kamerayı sadece bana tuttu, başka kimseye değil. Arka planda "Kahretsin, hayatı bitti" diyen sesini duyabiliyordunuz. Bu da belli ki başlığa ilham vermiş.

İşte ben de gerçek hayattaki bu ev yapımı filmde, acılar içinde pistte zıplıyor, hüngür hüngür ağlıyorum. Dizimdeki acıdan değil, kendi başarısızlığımın acısından ağlıyorum. Ve sadece dünyanın yutmasını istiyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ölmek istiyorum çünkü biliyorum, biliyorum, tam şu anda biliyorum, tüm eğitimim boşa gitti. Ama toprak açılıp beni içine çekmek yerine, filme çekiliyorum.

Videonun altına gelen çok sayıda yorum hala aklımda. Bazı insanlar bana başka işlerde başarılar diledi ve bunun utanç verici olduğunu söyledi. Ama diğerleri sanki bunun olması için bir şekilde yalvarmışım gibi gülüp şakalaştılar.

Aynı yorumlar, her iki günü de tekrar yaşayıp neyin yanlış gittiğini merak ettiğim için yıllarca gece gündüz beni kuşkulara boğdu. Her ikisi de diyorum çünkü sadece bir kez değil, "hayatımın bittiğine" inanmayı reddederek inatla tekrar seçmelere gittiğimde ikinci kez ACL'mi yırttım. O iki seferde de neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyorum ama belli ki artık bunu tekrar yapmam fiziksel olarak imkânsız.

Şimdi hayatıma devam etmek için çok çabalıyorum, sanki en başta Olimpiyatlarda yarışmayı hiç düşünmemiştim ve ihtiyacım olan son şey, seçtiğim yeni meslekte bir gelecek inşa etmeye ayırabileceğim zamanı bir adamın çalması.

Kız kardeşim Nora, en romantik, en tutkulu olandır. Henüz yirmi bir yaşında ve benden üç yaş küçük olmasına rağmen, dışarıda yaşayan, bana farklı yerlerden kartpostallar gönderen, anneme, babama ve bana "sevgililerinden" bahseden o.

Ben mi? Tüm gençlik yıllarını canla başla antrenman yaparak geçiren bendim, tek hayalim altın madalyaydı. Ama bedenim, ruhum istemeden çok önce pes etti ve dünya çapındaki bir yarışmaya bile katılamadım.

Vücudunuzun bazen istediğiniz şeyi yapamayacağı gerçeğini kabul etmeniz gerektiğinde, bu neredeyse sakatlanmanın fiziksel acısından daha fazla acı verir. İşte bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

spor rehabilitasyonunu seviyorum. İhtiyacım olan yardımı almamış olsaydım hala depresyonda ve kızgın olabilirdim. İşte bu yüzden, ben başaramamış olsam bile, bazı genç sporcuların başarmasına yardımcı olmak istiyorum. Ve bu yüzden bir işe girmek istiyorum, böylece belki de sonunda bir konuda başarılı olduğumu hissedebilirim.

Ama garip bir şekilde, geceleri uyanık yatarken düşündüğüm şey kız kardeşim ya da yeni kariyerim değil, hatta Olimpiyatların benim için ulaşılmaz hale geldiği o korkunç gün bile değil.

Bu gece aklımdaki tek şey dudaklarını dudaklarıma değdiren mavi gözlü şeytan.

♥♥♥

Ertesi sabah Melanie ve ben, yağmur çamur demeden hafta içi her gün yaptığımız gibi mahallemizdeki gölgeli parkta koşuya çıktık. Her birimiz içinde iPod'umuz olan bir kol bandı takıyoruz, ama bugün birbirimizden başka hiçbir şey dinlemiyor gibiyiz.

"Twitter'ı sen yaptın, seni fahişe. Bunun ben olmam gerekiyordu." Cep telefonunu karıştırıyor ve ben kaşlarımı çatarak ne okuduğuna bakmaya çalışıyorum.

"O zaman ona benimki yerine kendi telefonunu vermeliydin."

"Henüz aramadı mı?"

"'Belediye binası 11'de. Çılgın en iyi arkadaşını evde bırak' dedi."

"Haha!" diyor, telefonumu kapıp bana uzatıyor ve mesajlarıma girmek için şifremi tuşluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kısıyorum çünkü sinsi küçük kedi tüm şifrelerimi biliyor ve muhtemelen istesem bile ondan bir sır saklayamam. Google geçmişimi görmemesi için dua ediyorum, yoksa onu takip ettiğimi anlayacak. Açıkçası onun adını Google arama çubuğuna sayamayacağım kadar çok yazdığım gerçeğine girmek bile istemiyorum. Neyse ki Mel sadece cevapsız aramalarımı kontrol ediyor ve tabii ki ondan gelen bir arama yok.

Dün gece okuduğum makalelere bakılırsa, Remington Tate bir parti tanrısı, seks tanrısı ve kısaca bir tanrı. Ve bir baş belası. Şu anda muhtemelen akşamdan kalma ve sarhoş, yatağında doyuma ulaşmış çıplak kadınlarla doludur ve "Brooke kim?" diye düşünüyordur.

Melanie telefonunu geri alır, boğazını temizler ve Twitter akışını okur. "Tamam, duymanız gereken birkaç yeni yorum var. 'Eşi benzeri görülmemiş! Hepiniz Riptide'ın bir seyirciyi öptüğünü gördünüz mü? Vay anasını, ne heyecan ama! Onun peşinden gitmeye çalıştığında ve bir adamı ittiğinde bir arbede çıktığını duydum! Ring dışında dövüşmek yasa dışıdır ve RIP'in sezonun geri kalanında ya da sonsuza kadar dövüşmesine izin verilmeyebilir.
Evet, bu yüzden profesyonelden atıldı! Rip dövüşmeyecekse ben de gitmiyorum. Bunların hepsi birden fazla yorumcu," diye açıklıyor Melanie telefonunu indirip sırıtırken. "Ona RIP demelerini seviyorum. Rakipleri huzur içinde yatsın diye. Anladınız mı? Her neyse, eğer dövüşecekse, dövüş bir sonraki şehre taşınmadan önce sadece bu Cumartesi günü var. Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Aradığında bilmek istediği de buydu." "Brooke! Aradı mı,

aramadı mı?"

"Ne düşünüyorsun, Mel? Kaç tane Twitter takipçisi var? Bir milyon mu?"

"Aslında iki nokta üç milyonu var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Al sana lanet olası cevap." Şimdi sadece kızgınım ve nedenini bile bilmiyorum.

"Ama dün gece Brookey ile Hooky oynamak için can attığından emindim."

"Şimdiye kadar birileri bunun icabına çoktan bakmıştır, Mel. Bu adamlar böyle çalışıyor."

Melanie, güzel yüzünü neredeyse komik hale getiren öfkeli bir kaş çatmayla, "Hâlâ Cumartesi günü gitmemiz gerekiyor," diye karar veriyor.
Kimseye kızacak bir tip değildir. "Sen de onun gözlerini yerinden oynatacak ve seni aramadığına pişman edecek bir şeyler giymelisin. Siz ikiniz harika bir tek gecelik ilişki yaşayabilirdiniz, harika diyorum."

"Bayan Dumas?"

Daireme geri dönüyoruz ve sabah güneşinin altında binamın merdivenlerinde duran uzun boylu, kırk yaşlarında, kısa sarı saçlı bir kadına bakıyorum. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarfı uzatırken gülümsemesi sıcak ve neredeyse şaşkın. "Remington Tate bunları size şahsen teslim etmemi istedi."

Onun dudaklarından bu ismi duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve aniden sabah koşusunda olduğundan daha hızlı atmaya başlıyor. Zarfı açıp kocaman mavi ve sarı bir kart çıkarırken ellerim titriyor. Underground'un sahne arkası kartı ve üzerinde Cumartesi günü için biletler var. Ön sıra orta koltuklar ve dört tane var. Kartın üzerinde benim adımın onunki olduğundan şüphelendiğim erkeksi, dağınık harflerle yazıldığını fark ettiğimde içim bir tuhaf oluyor.

Cidden nefes alamıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, afallamış bir halde. Göğsümde küçük bir heyecan baloncuğu hızla yükseliyor ve neredeyse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece patlatmak için fazladan birkaç mil koş.

Kadının gülümsemesi genişler. "Ona 'evet' dediğinizi söyleyeyim mi?"

"Evet." Ben daha düşünemeden kelime ağzımdan çıkıveriyor. Daha dün okuduğum, çoğu "kötü çocuk", "sarhoş", "bar kavgası" ve "fahişe" kelimelerinin altını çizen manşetleri düşünemeden.

Çünkü bu sadece bir kavga, değil mi?

Başka hiçbir şeye evet demiyorum.

Değil mi?

Ben yine şaşkınlıkla biletlere bakıyorum ve kadın siyah bir Escalade'in arkasına tırmanırken Melanie benim profilime bakıyor. Araba kükreyerek uzaklaşırken, şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "Seni orospu. Onu istiyorsun, değil mi? Bunun benim fantezim olması gerekiyordu, seni aptal!"

Ona üç bilet uzatırken gülüyorum, beynim bugün gerçekten bir tür temas kurduğu gerçeğiyle dönüyor. "Sanırım sonuçta gidiyoruz. Çeteyi toplamama yardım et, olur mu?"

Melanie omuzlarımı tutuyor ve beni binanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken kulağıma fısıldıyor. "Bana bunun seni biraz ürpertmediğini söyle."

"Bu bende küçük bir ürperti yaratmadı," diyorum otomatik olarak ve daireme girmeden önce "Büyük bir ürperti yarattı," diye ekliyorum.

Melanie ciyak ciyak bağırıyor ve Cumartesi için kıyafetimi seçmek üzere içeri gelmeyi talep ediyor, ben de ona bir fahişe gibi görünmek istediğimde ona haber vereceğimi söylüyorum. Sonunda Mel dolabımda uzaktan yakından seksi bir şey olmadığını ve işe gitmesi gerektiğini söyleyerek beni yalnız bırakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günün geri kalanında. Ama o küçük karıncalanma o kadar kolay geçmiyor. Duş alırken, giyinirken ve daha fazla iş ilanı için e-postalarımı kontrol ederken hissediyorum.

Onu tekrar göreceğim için neden bu kadar gergin olduğumu açıklayamıyorum.

Ondan hoşlandığımı düşünüyorum ve

hoşlandığımdan nefret ediyorum. Onu

istediğimi düşünüyorum ve bundan

nefret ediyorum.

Bence o gerçekten de tek gecelik bir ilişki için mükemmel bir malzeme ve bunu benim de merak etmeye başladığıma inanamıyorum.

♥♥♥

Doğal olarak, döngüsel hormonları çalışan her kadın gibi, Cumartesi günü aylık döngümün tamamen farklı bir noktasındayım ve dövüşe gideceğimi söylediğim için bir düzineden fazla kez pişman oldum. En azından çetenin bu konuda heyecanlı olduğu gerçeğiyle kendimi teselli ediyorum.

Melanie, Pandora ve Kyle'ı bizimle gelmeleri için çağırdı. Pandora, iç tasarım firmasında Melanie ile birlikte çalışmaktadır. Kendisi her erkeğin bekâr evini dekore etmek istediği, son teknoloji ürünü bir gotik. Kyle hala diş hekimi olmak için çalışıyor ve benim apartman komşum, uzun zamandır arkadaşım ve Mel'in ortaokuldan beri arkadaşı. O bizim hiç sahip olmadığımız kardeşimiz ve diğer kadınlara karşı o kadar tatlı ve utangaç ki yirmi bir yaşında bekaretini alması için bir profesyonele para ödemek zorunda kaldı.

"Bizi senin götürmene çok sevindim, Kyle," diyor Melanie

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

arkada benimle birlikte otururken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yemin ederim beni sadece bunun için istiyorsunuz," diyor ama gülüyor, dövüş için çok heyecanlı olduğu belli.

Bu gece Underground'daki kalabalık en son buraya geldiğimizin en az iki katı ve bizi arenaya indiren asansöre binmek için yaklaşık yirmi dakika bekliyoruz.

Melanie ve çete yerlerimizi bulmaya çalışırken ben de kulis kartımı boynuma geçirip ona, "Kartvizitlerimden bazılarını dövüşçülerin görebileceği bir yere koyacağım" diyorum.

Bu fırsatın heba olmasına izin vermek için deli olmam gerekir. Bu sporcular büyük, büyük kas ve organ yıkıcıları, bir ölümcül silah diğerine karşı savaşıyor ve eğer geçici bir rehabilitasyon çalışması yapmak için bir şans varsa, bunun burada olduğunu düşündüm.

Kısıtlı giriş bölümüne girmek için sırada beklerken, bira ve ter kokusu havaya siniyor. Ringin tam ortasındaki koltuklarımızdan Kyle'ın el salladığını görüyorum ve dövüşçülerin ne kadar yakın olacaklarına hayret ediyorum. Kyle bir adım atıp kolunu uzatsa yükseltilmiş ring zeminine dokunabilecek gibi görünüyor.

Dövüşü arenanın en ucundan, fedaiye bahşiş vermek dışında tek kuruş ödemeden izleyebilirsiniz ama oturmalı biletler elli dolardan beş yüze kadar değişiyor ve Remington Tate'in bize gönderdiklerinin hepsi beş yüzlüklerden. Mezuniyetimden bu yana iki haftadır işsiz olduğum ve yıllar önce yaptığım küçük ciro anlaşmalarından kalan birikimlerimi kullandığım için, aksi takdirde bu biletleri asla alamazdım. Hepsi yeni mezun olan arkadaşlarım da bu biletleri alamazdı. Bu boktan iş piyasasında bulabildikleri her işi kabul ettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanların arasına sıkışmış bir halde, sonunda mutlu bir gülümsemeyle kulis kartımı gösteriyorum ve bir tarafında birkaç açık oda bulunan uzun bir koridora girmeme izin veriliyor.

Her odada banklar ve sıra sıra dolaplar var ve odanın farklı köşelerinde takımlarıyla sohbet eden birkaç dövüşçü görüyorum. Üçüncü odaya baktığımda o da orada ve içimi bir gerginlik kaplıyor.

Son derece rahat ve kambur bir şekilde uzun kırmızı bir bankta oturmuş, parlak kel kafalı bir adamın ellerinden birini sarmasını izliyor. Diğer eli zaten sargılı, parmak eklemleri dışında her yeri krem rengi bantla kaplı. Yüzü dalgın ve çarpıcı bir şekilde çocuksu ve kaç yaşında olduğunu merak etmeme neden oluyor. Sanki beni hissediyormuş gibi kara başını kaldırıyor ve beni hemen fark ediyor. Gözlerinde garip ve güçlü bir şey parlıyor ve vücudumda şimşek gibi çakıyor. Tepkimi bastırıyorum ve koçunun ona bir şeyler anlatmakla meşgul olduğunu görüyorum.

Remington gözlerini benden alamıyor. Elini hâlâ uzatmış durumda ama koçu onu bantlamaya ve talimatlar vermeye devam ederken unutulmuş gibi görünüyor.

"Vay, vay, vay..."

Sağımdaki sese dönüyorum ve içimde bir korku şeridi açılıyor. Devasa bir dövüşçü sadece bir adım ötemde duruyor ve sanki tatlıdan başka bir şey değilmişim ve elinde kullanmak için mükemmel bir kaşık varmış gibi, saf bir gözdağı veren gözlerle beni inceliyor.

Remington'ın koçundan kaseti alıp ayağa kalkmadan önce bir kenara attığını ve yavaşça yanıma doğru ilerlediğini görüyorum. Arkamda ve hafifçe sağımda konumlanırken, vücudunun bana yakın olduğunun farkındalığı her gözeneğime sızıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayranımla yüzleşirken kulağımın dibindeki yumuşak sesi beni titretiyor. "Sadece yürü git," diyor diğer adama usulca.

Hammer olarak tanıdığım adam artık bana bakmıyor. Onun yerine başımın üstüne ve hafifçe yana bakıyor. Remington'ın yanında o kadar da büyük görünmediğini düşünüyorum.

"Senin mi?" diye soruyor boncuk gözlerini kısarak.

Cevap veren ses kulağımın kabuğunda hem kadife hem de tüyler ürpertici bir sertlikle kayarken kalçalarım sulanıyor. "Sana garanti ederim, o senin değil."

Çekiç ayrılıyor ve Remington uzun bir süre orada duruyor, kas kulesi neredeyse bana dokunuyor, vücut sıcaklığı beni sarıyor. Başımı eğip "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum ve hızla oradan ayrılıyorum, ölmek istiyorum çünkü yemin ederim az önce beni koklamak için başını eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beklenmedik

Sahneye çıkmak üzere ve kalabalık çılgına dönerken ismi mikrofondan duyulmaya başladı bile. "Bir kez daha, bayanlar ve baylar, Riptide!"

Onu yakından görmenin etkisinden hâlâ kurtulamadım ve kan dolaşımım şimdiden her türlü tuhaf, kabarcıklı, ateşli küçük şeyi taşıyor. O parlak kırmızı kapüşonlu cübbesiyle tribünlerin arasındaki geniş koridordan tırıs tırıs aşağı indiği anda nabzım fırlıyor, karnım sıkışıyor ve evime geri dönmek için korkunç ve çaresiz bir dürtü duyuyorum.

Adam çok fazla. Çok fazla erkek. Çok fazla erkeksilik ve saf ham canavar. Bir araya getirildiğinde, o sadece bir çubukta seks gibi ve etrafımdaki her kadın ciğerlerinin tepesinde ne kadar yalamak istediğini bağırıyor.

Remington sahneye çıkar ve köşesine gider. Tüm o esneyen kaslarını ortaya çıkaran bornozunu çıkarır ve kel koçuna yardım ediyor gibi görünen genç sarışın bir adama verir.

"Ve şimdi, size Çekici veriyorum!"

Hammer sahnede ona katılmaya devam ediyor ve Remington kendi kendine tembelce gülümsüyor. Bakışları doğrudan benimkine kayıyor - ve bu gece tam olarak nerede oturduğumu bildiğini fark ediyorum. Hâlâ o her şeyim gülümsemesini takınarak bir parmağını Hammer'a doğru havaya kaldırıyor ve ardından "Bu senin için" dercesine beni işaret ediyor.

Midem bulanıyor.

"Kahretsin, beni öldürüyor. Bunu neden yapıyor ki? O kadar lanet bir alfa ki ona katlanamıyorum!"

"Melanie, kendine gel!" Tıslıyorum, sonra sandalyemde güçsüzce arkama yaslanıyorum, çünkü o da beni öldürüyor. Benden ne istediğini bilmiyorum ama elim kolum bağlı çünkü benim de ondan çok cinsel ve çok kişisel bir şey isteyeceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Sadece birkaç dakika önce ona yakın durmanın ayak parmaklarımı titreten anısı içimden geçiyor ama dövüş zili çalıyor ve beni kendime getiriyor. Dövüşçüler burun buruna geliyor ve Remy bir tarafa çalım atarken Hammer aptalca bir hareketle sahte hamleyi takip ediyor. Hammer'ın tarafı açık göründüğünde, Remington ona soldan yaklaşıyor ve kaburgalarına saplıyor.

Birbirlerinden ayrılırlar ve Remington ukalaca davranarak Hammer'ı kızdırır. Bana dönüyor, Hammer'ı işaret ediyor, sonra tekrar bana bakıyor ve ona öyle sert vuruyor ki adam arkasındaki ağa çarpıp dizlerinin üzerine düşüyor ve tekrar ayağa kalkmak için başını sallıyor. Rakibine her vuruşunda seks kaslarım kasılıyor ve rakibi her darbeye karşılık verdiğinde kalbim sıkışıyor.

Gece boyunca, bu şekilde birkaç dövüşçünün üstünden geçti. Ne zaman galip ilan edilse, o kendini beğenmiş gülümsemesiyle bana bakıyor, sanki burada baskın olanın kendisi olduğunu bilmemi istiyor. Vücudunun hareketlerini izlerken tüm vücudum titriyor ve hayal kurmaktan kendimi alamıyorum. Kalçalarının üzerimde yuvarlandığını, vücudunun içimde olduğunu, o büyük ellerinin bana dokunduğunu, ete kemiğe büründüğünü hayal ediyorum. Son birkaç raunt boyunca yüzünde niyetli bir ifade var, göğsü eforla kabarıyor ve terden parlıyor.

Birdenbire, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çıldırmak istiyorum. Bungee. Sadece gerçek anlamda olsa bile tekrar koşmak. Hiç çıkmadığım tüm o randevular, çünkü hiç gerçekleşmemiş bir şey için antrenman yapıyordum. Bir kemiğimi kırmaktan korktuğum için binmediğim ve sonunda kırılan binişleri. Hiç içmedim. Atletizm yapabilmek için notlarımı yüksek tuttum. Remington Tate benim hiç ama hiç yapmadığım her şey ve çantamda bir prezervatif var ve birden onu neden oraya koyduğumu anladım. Bu adam bir savaşçı. Bu güzel göğse dokunmak ve o dudakları öpmek istiyorum. O ellerin üzerimde olmasını istiyorum. O elleri üzerimde hissettiğimde, muhtemelen içime girdiği anda boşalacağım.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en yoğun ön sevişme ve aniden bunun oyundan daha fazlası olmasını istiyorum. Bu gece olmasını istiyorum.

Onuncu ve son kez kazandığında, gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum ve onu istediğimi bilmesini isteyerek sadece ona bakabiliyorum. Bana gülümsüyor, terli ve ukala, mavi gözleri parlıyor ve gamzeleri görünüyor. Ringin tepesindeki kordonu yakalayarak vücudunu kolayca üzerinden atıyor ve zarif bir şekilde önümdeki koridora iniyor.

Güzelce yontulmuş ve parıldayan bronz vücudu yaklaşırken Melanie yanımda donup kalıyor.

Gideceği yer konusunda hiç şüphe yok.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar nefesimi tutarak, titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum çünkü başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Kalabalık kükrüyor ve arkamdaki kadınlar bağırıyor.

"Onun kalbini öp, kadın!"

"Onu hak etmiyorsun, seni kaltak!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yürü be kızım!"

Gamzelerini bana gösteriyor ve eğilirken ellerini beklemeye devam ediyorum. O ellerin geçen sefer üzerimde nasıl hissettirdiğini neredeyse hissedebiliyorum, büyük, tuhaf ve biraz da harika, neredeyse yüzümü yutuyorlar. Şimdiden ölüyorum. Arzuyla ölüyorum. Umursamazlıkla. Beklentiyle.

Onun yerine, kara başını eğip şakağıma doğru fısıldıyor ve vücudunun benimkine dokunan tek şeyi nefesi oluyor, sert sesi kulağımda gürlerken tenimi sıcaklıkla yıkıyor, "Sıkı otur. Senin için birini göndereceğim."

Kalabalık çığlık atmaya devam ederken gülümsüyor ve geri çekiliyor ve ringe tırmanıyor, beni arkasından göz kırparken bırakıyor. Yanımdaki kadının "Omigod, omigod, omigodgodgodgod, dirseği bana değdi, dirseği bana değdi!" diye bağırması için yaklaşık bir dakika boyunca titremesi ve hiperventilasyon geçirmesi gerekti.

"RIPTIDE, İNSANLAR!" diye bağırıyor spiker.

Dizlerim yumuşuyor ve krem şanti gibi ağırlıksız bir şekilde koltuğuma düşüyorum, titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetliyorum. Beynim o kadar erimiş ki, yüzükten inip kulağımın dibine, o korkunç seksi sesiyle, benim için birini gönderdiğini fısıldadığı noktadan sonrasını düşünemiyorum bile. Hatırlamak bile ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Melanie'nin ağzı açık kalmış, Pandora ve Kyle ise vahşi bir hayvanı dize getirmiş kutsal bir varlıkmışım gibi bana bakıyorlar.

"Ne dedi o?" Kyle ağzını açıyor.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diyor Melanie, ciyaklayarak ve bana sarılarak. "Brooke, bu adam senin için çok ateşli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanımdaki kadın titreyen eliyle omzuma dokunuyor. "Onu tanıyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmeden başımı sallıyorum. Tek bildiğim dünden bugüne onu düşünmediğim bir saniyenin bile olmadığı. Tek bildiğim, bana hissettirdiklerinden hem nefret ettiğim hem de sevdiğim ve bana bakışının içimi arzuyla doldurduğu.

"Bayan Dumas," diyor bir ses ve başımı kaldırıp ring ile aramda duran siyahlar içindeki iki adama bakıyorum. İkisi de uzun boylu ve zayıf; biri sarışın, diğeri kıvırcık kahverengi saçlı. "Ben Pete, Bay Tate'in asistanıyım," diyor Brown Curls. "Ve bu da Riley. Koçun yardımcısı. Bizi takip edin lütfen, Bay Tate sizinle otel odasında konuşmak istiyor."

İlk başta Bay Tate'in kim olduğunu bile anlayamadım. Sonra anlıyorum ve içimde bir şimşek çakıyor. Seni otel odasında istiyor. Sen onu istiyor musun? Bunu yapmak istiyor musun? Bir yanım şimdiden zihnimde Pazar gününe kadar onu on şekilde becerirken, diğer yanım bu aptal sandalyeden kalkmıyor.

Sarışın adam rahat bir sesle, "Arkadaşlarınız da bizimle gelebilir," diye ekliyor ve sersemlemiş üçlüye işaret ediyor.

Rahatladım. Düşünüyorum. Ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

"Brooke, hadi, bu Remington Tate!" Melanie beni zorla ayağa kaldırıp adamları takip etmem için ısrar ediyor ve aklım son sürat çalışmaya başlıyor, çünkü onu gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum. Yeraltından çıkıp caddenin karşısındaki otele, oradan da asansörle "P "ye çıkarken kalbim deli gibi adrenalin pompalıyor.

Asansör en üst kata ulaştığında içimde bir gerginlik dalgası oluştu ve kendimi tam olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yarıştığım zamanlardaki gibi. Bu adamın bedenini benimkinin içinde hayal etmek bile bir hız treni yolculuğu oldu ve birdenbire bunun gerçek olabileceği zirveye yaklaştım. Yokuş aşağı inişin ne kadar heyecan verici olabileceğini düşündükçe midem sıkışıyor. Bir gecelik ilişki, işte geliyorum...

"Lütfen bana bu adamla yatmayacağını söyle," diyor Kyle, kapılar açılırken yüzü endişeyle buruşmuş bir halde. "Bu sen değilsin, Brooke. Sen bundan çok daha fazla sorumluluk sahibisin."

Öyle miyim?

Gerçekten öyle miyim?

Çünkü bu gece çılgın hissediyorum. Şehvetten, adrenalinden ve iki seksi gamzeden dolayı.

"Sadece onunla konuşacağım," diyorum arkadaşıma ama ben bile ne yaptığımdan emin değilim.

İki adamı devasa süitin ilk bölümüne kadar takip ediyoruz. "Arkadaşlarınız burada bekleyebilir," diyor Riley, devasa siyah granit barı işaret ederek. "Lütfen kendinize bir içki alın."

Arkadaşlarım yeni ve parlak alkol şişelerinin başına üşüşürken Melanie'den bir ciyaklama sesi yükseliyor ve Pete onu takip etmemi işaret ediyor. Süiti geçip ana yatak odasına giriyoruz ve onu yatağın ayakucundaki bankta otururken görüyorum. Saçları ıslak ve çenesine bir jöle paketi tutuyor.
Böylesine ilkel bir erkeğin yumruklarıyla defalarca adam kırdıktan sonra yarasına bakarkenki görüntüsü bana bir şekilde inanılmaz derecede seksi geliyor.

İki Asyalı kadın arkasındaki yatakta diz çökmüş, her biri bir omzunu ovuyor. Kalçalarına beyaz bir havlu sarılmış ve su damlaları hâlâ tenine yapışıyor. Üç boş Gatorade şişesi yere atılmış ve o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elinde bir tane daha var. Jel paketini masaya vuruyor ve son Gatorade'i de mideye indiriyor. Gözleri kadar mavi olan sıvı bir yudumda boşalıyor, sonra bir kenara atıyor.

Yırtık kasları kadınların parmakları altında sıkılıp gevşerken büyülenmiş gibiyim. Yoğun egzersizden sonra masajın normal olduğunu biliyorum ama bilmediğim ve anlayamadığım şey, onun masaj yaptırmasını izlemenin beni nasıl etkilediği.

İnsan formunu biliyorum. Ona saygı duyuyorum. Benim için yeni bir kariyerin uygun olduğuna karar verdiğimde, bir daha koşamayacağımı fark ettiğimde, altı yıl boyunca kilisemdi. Ve şimdi, parmaklarım onun vücudunu araştırmak, itmek ve serbest bırakmak, her kasın derinliklerine inmek isteğiyle yanlarımda kaşınıyor.

"Dövüş hoşuna gitti mi?" Küçük ukala bir gülümsemeyle beni izliyor, gözleri parlıyor, sanki sevdiğimi biliyor.

Onu boks yaparken izlemek benim için hem sevgi hem de nefret dolu bir şey. Ama beş yüz kişinin onun ne kadar iyi olduğunu haykırdığını duyduktan sonra ona iltifat edemiyorum, bu yüzden sadece omuz silkiyorum. "İşi ilginçleştiriyorsun."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Masaj terapistlerini durdurmak için omuzlarını aniden sarsarken sinirli görünüyor. Ayağa kalkıyor ve o kare omuzlarını yuvarlıyor, sonra boynunu bir yana, sonra diğer yana kırıyor. "Bırakın beni."

İki kadın bana gülümseyerek dışarı çıkıyorlar ve ben onunla yalnız kaldığım anda nefesim kesiliyor.

Burada, onun otel odasında olmanın muazzamlığı gözümden kaçmıyor ve aniden endişeleniyorum. Bronzlaşmış, uzun parmaklı elleri yanlarında boş boş duruyor ve onları tenimde gezinirken hayal ettiğimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içimden bir istek geçiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bedenim nabız gibi atıyor ve bir çabayla gözlerimi onun yüzüne dikiyorum ve bana sessizce baktığını fark ediyorum. Bir eliyle parmak eklemlerini çıtlatıyor, sonra diğeriyle aynısını yapıyor. Tedirgin görünüyor, sanki yarım düzine adamı yere sermek için yeterince enerji harcamamış gibi. Sanki birkaç raunt daha dayanabilirmiş gibi.

"Birlikte olduğun adam," diyor, kan akışını sağlamak istercesine parmaklarını iki yana açıyor, gözleri beni izliyor. "Erkek arkadaşın mı?"

Açıkçası buraya gelirken ne bekliyordum bilmiyorum ama doğruca yatağına götürülmek gibi bir şey olabilirdi. Kafam çok karışık ve biraz da endişeliyim. Benden ne istiyor? Ben ondan ne istiyorum?

"Hayır, o sadece bir arkadaş," diye yanıtlıyorum.

Gözleri yüzük parmağıma kayıyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Kocan yok mu?"

Damarlarımda garip bir vızıltı dolaşıyor, doğruca başıma gidiyor ve sanırım ona sürdükleri masaj yağının kokusundan başım dönüyor. "Hayır kocacığım, hiç de değil."

Uzun bir süre beni inceliyor, ama benim şahsen, utanç verici bir şekilde hissettiğim gibi şehvetle dolup taşmış görünmüyor. Sadece yarım bir gülümsemeyle beni değerlendiriyor ve söylediklerime gerçekten niyetli görünüyor. "Genç sporcuları rehabilite eden özel bir okulda staj yaptın mı?"

"Beni araştırdın mı?"

"Aslında getirdik," diyor beni getiren adamların iki tanıdık sesi ve odaya tekrar girdiklerinde Pete elinde bir dosya taşıyıp Riley'ye uzatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Dumas." Bir kez daha, kıvırcık saçlı ve yumuşak kahverengi gözlü Pete benimle konuşuyor. "Eminim neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur, o yüzden hemen konuya girelim. İki gün içinde şehirden ayrılıyoruz ve korkarım ki işleri farklı şekilde yapmaya vaktimiz yok. Bay Tate sizi işe almak istiyor."

Bir an öylece bakakaldım, şaşkınlık içindeydim ve açıkçası kafam çok karışıktı.

"Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?" Yüzüme bir kaş çatma yerleşiyor. "Ben eskort değilim."

Hem Pete hem de Riley kahkahalara boğulur ama Remington endişe verici bir sessizlik içindedir ve yavaşça koltuğa geri yerleşir.

"Bizi anladınız, Bayan Dumas. Evet, itiraf ediyorum, seyahat ederken Bay Tate'in bir ya da birkaç özel arkadaşını yanımızda tutmayı uygun buluyoruz, diyelim ki dövüşten önce ya da sonra ihtiyaçlarını karşılamak için," diye gülerek açıklıyor Pete.

Sol kaşım havaya kalktı. Gerçekten, sporcularla bu işlerin nasıl yürüdüğünün gayet farkındayım.

Eskiden yarışırdım ve spordan sonra ya da önce seksin stresi azaltmanın ve performansa yardımcı olmanın doğal ve hatta sağlıklı bir yolu olduğunu bilirdim. Bekaretimi, dizimin cehenneme döndüğü Olimpiyat seçmelerinde kaybettim ve onu, yarışma konusunda neredeyse benim kadar gergin olan bir erkek sprintere kaptırdım. Ama bu adamların Bay Tate'in "ihtiyaçları" hakkında bu kadar rahat konuşmaları birden o kadar kişisel geldi ki utançtan yanaklarım yandı.

"Remington gibi bir adamın tahmin edebileceğiniz gibi çok özel istekleri vardır Bayan Dumas," diye devam ediyor sörfçüye benzeyen sarı saçlı adam Riley. "Ancak, yolculuğumuz sırasında onun için sağladığımız arkadaşlarla artık ilgilenmediği konusunda çok kesin konuştu. O istiyor ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önemli olana odaklanmanızı ve bunun yerine onun için çalışmanızı istiyor."

Riley'ye, sonra Pete'e, sonra da çenesi hatırladığımdan daha da kare görünen Remington'a bakarken içim sıkışıyor, sanki dünyanın bulduğu en muhteşem, en paha biçilmez granit parçasından yapılmış gibi.

Ne düşündüğünü bilmeme imkân yok ama artık gülümsemiyor olsa da gözleri muziplikle parlamaya devam ediyor.

Yüzünün sol tarafı hafifçe şişiyor ve besleyici içgüdülerim gerçekten jel paketini alıp tekrar çenesine koymak istiyor. Hatta zihnimde, alt dudağının ortasındaki kırmızı yara izine çoktan merhem sürdüm bile. Bu düşünceler beni o kadar etkiliyor ki, onun gibi güçlü ve çekici birine karşı kendime güvenemeyeceğimi fark ediyorum. Hâlâ, hâlâ, onunla aynı odada olduğumu bilmek bile beni etkiliyor.

Pete klasörleri karıştırıyor. "Seattle Askeri Akademisi'nde orta sınıf öğrencileri için spor rehabilitasyonunda staj yapmışsınız ve sadece iki hafta önce mezun olduğunuzu görüyoruz.
Gezmek için kalan sekiz şehrin süresini kapsayacak şekilde hizmetlerinizi kiralamaya hazırız ve Mr.
Tate'in gelecekteki yarışmalar için kondisyonunun devamı. Maaşınız konusunda çok cömert davranacağız. Böyle takip edilen bir sporcuyla ilgilenmek çok prestijli ve herhangi bir özgeçmişte etkileyici olmalı. Hatta gelecekte ayrılmaya karar verirsen serbest oyuncu olmanı bile sağlayabilir," diyor Pete.

Kendimi birkaç kez göz kırparken buluyorum.

Heyecanla iş başvurularında bulundum ama şu ana kadar geri dönüş olmadı. Staj yaptığım okul Ağustos ayında dersler başladığında geri dönmemi teklif etti, yani en azından böyle bir seçeneğim var. Bununla birlikte, aylar var ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir diplomaya sahip olmak ve onunla hiçbir şey yapmamak içimi kemiriyor.

Birden herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum ve özellikle Remington'ın gözlerinin farkındayım.

Benden.

Kafamda onunla seks yaptıktan sonra onun için çalışma düşüncesi midemi biraz bulandırıyor.

"Bunu düşünmem gerekecek. Seattle'dan uzakta uzun vadeli bir şey aramıyorum." Önce ona, sonra da diğer iki adama tereddütle baktım. "Bana söylemek istedikleriniz bu kadarsa, gitsem iyi olacak. Kartımı barınıza bırakacağım." Arkamı döndüğümde Remington'ın emredici sesi beni durdurdu.

"Şimdi bana cevap ver," diye çıkıştı.

"Ne?"

Döndüğümde başını eğip bakışlarımı tutuyor ve gözlerindeki parıltı artık şakacı değil. "Sana bir iş teklif ettim ve bir cevap istiyorum."

Sessizlik çöküyor. Birbirimize bakıyoruz, bu mavi gözlü şeytan ve ben, ve bu karşılıklı bakışlar karmaşık. Onunkinin sadece bir bakış mı yoksa daha fazlası mı olduğuna karar veremiyorum. İçimde yaşayan, nefes alan bir şey gibi hissediyorum ve gözlerine baktığımda ve onun bana o yürek parçalayıcı yoğunluktaki gözlerle nasıl baktığını gördüğümde alevleniyor.

Tamam o zaman. Aptal şehvetin canı cehenneme. Buna çok daha fazla ihtiyacım var. "Oda, yemek ve ulaşımımı da dahil edersen, bir sonraki iş başvurum için bana referans garantisi verirsen, turne için kalan üç ay boyunca seninle çalışırım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gelecekteki müşterilerime sizinle çalıştığımı duyurmama izin verin."

Sadece baktığında, düşünmek isteyeceğini varsayarak etrafımda dönüyorum. Sesi beni tekrar durdurdu.

"Pekâlâ." Anlamlı bir şekilde başını sallıyor ve başım şaşkınlıkla dönüyor.

Beni işe mi aldı?

Onu ilk işim olarak mı aldım?

Remington yavaşça, belindeki havluyu çözülmemesi için tutarak ayağa kalkar ve adamlarına bakar. "Ama tur bitene kadar ayrılmayacağını kâğıda dökmesini istiyorum."

Fark etmemek için kendimi zor tuttuğum bir şekilde kasları şişiyor, havlusunu yerine koyuyor ve yanıma gelmeye başlıyor ve bir kez daha yaklaşırken kedigil ve yırtıcı görünüyor, kendinden emin gülümsemesi onu iki kat daha fazla yapıyor. Beni tedirgin ettiğini bildiğini söyleyen bir gülümseme bu. Ve oğlum, beni tedirgin ediyor. Bir metreden uzun, saf bir kas gücünün yağ sürülmüş parlak bir tenle ve fiziksel olarak aslında imkânsız olan sekiz paketle bana doğru yürümesini izliyorum, ama oradayken bunu nasıl inkâr edebilirim? Tanrım.

Elimi kocaman ellerinden birinin içine alıp başını eğerek doğrudan bana baktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beni güçlü kavrayışıyla sıkarken fısıldıyor ve dokunuşu içimde bir elektrik şoku gibi yayılıyor, "Bir anlaşmamız var, Brooke."

Sanırım az önce bayıldım.

Geri adım atıyor ve gülümsemesi binlerce megawatt gücüyle içimde parlıyor ve sonra adamlarına dönüyor. "Yarına kadar bunu kâğıda dök ve onu sağ salim evine götür."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

♥♥♥

Melanie beni görür görmez bardan fırlıyor, gözleri meraktan kocaman açılmış. Sanırım onu minyatür bir rom şişesini çantasına tıkıştırırken yakaladım. "Ne oldu? Bu bir şipşak mıydı? Adamın bundan daha dayanıklı olacağını düşünmüştüm," diyor benim adıma saf bir kızgınlıkla.

"Dostum, az önce boz ayı büyüklüğünde on adamı daha yere serdi. Tabii ki vuruldu," diyor Kyle, üç kişiden elinde içki olmayan tek kişi.

"Çocuklar, sakin olun. Onu ben yapmadım." Başımı sallıyorum ve Mel'in yüzündeki kederli ifadeye neredeyse güleceğim. "Ama yaz için bir iş buldum."

"Ne?"

Remington'ın iki adamı beni kuşatmadan önce ayrıntıları arkadaşlarıma anlatmaya başlayamıyorum bile. "Hazır mısınız, Bayan Dumas?"

"Brooke, lütfen." 'Bayan Dumas' diye çağrıldığım için kendimi gülünç hissediyorum. Arkadaşlarım muhtemelen daha sonra bu konuda benimle alay etmekten vazgeçmeyecekler. "Gerçekten, ben hallederim. Beni takip etmenize gerek yok."

Riley sarışın başını sallıyor, gülümsemesi çarpık. "Güven bana, evde güvende olduğundan emin olmazsak ne Pete ne de ben bu gece uyuyamayız."

Mel yumuşak bir sesle, gözbebekleri büyümüş Riley'nin üzerinde parlayan gözlerle, "Merhaba, sanırım doğru düzgün tanışmadık," diyor. Sonra büyüleyici bir şekilde Pete üzerinde çalışmaya devam ediyor. "Peki sen kimsin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnleyerek hızlıca tanışma faslını gerçekleştiriyorum, ardından kızların her birini kollarıma alıp asansöre ve oradan da Kyle'ın arabasına doğru yola çıkıyoruz, kalbim hâlâ göğüs kafesime şiddetle çarpıyor.

Direksiyona tırmanırken kaşlarını çatan Kyle dışında hepsi bu "deneyim "e bayılıyor.

"Bu çok garip bir röportajdı. Lanet bir otel odasında mı?"

"Bir de bana sor." Kadınlık gururum incindi çünkü bir yerlerde adamın benimle yatmak istediğine kendimi inandırmıştım. Onun yerine bana iş mi teklif etti? Fena değil, ama hiç beklenmedik, orası kesin.

Sanırım sensörlerimin ayarı bozuldu ve muhtemelen bunun suçlusu da o.

"Bizi takip ettiklerini görünce kendimi çok önemli hissediyorum," diyor Mel dakikalar sonra ve hemen telefonunu kaldırıp fotoğrafını çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Evet, az önce sordum ama bilmek istediğimden bile emin değilim.

"Bu konuda tweet atıyorum."

"Hatırlat da bir daha seninle çıkmayayım," diye inliyorum ama o kadar huzursuzum ki kendime hakim olamıyorum. Mavi gözler. Gamzeler.
Omuzları bir metre genişliğinde. Kaygan, parlayan bronz ten. Ama seks yok... kesinlikle onunla şu anda seks yok.

"Sence bu adamların olayı ne?" Mel bilmek istiyor.

"Bilmiyorum. Yapmak istediğin sarışın Riley, koçun ikinci adamı ve Pete de sanırım onun kişisel asistanı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında ikisini de yapmak istiyorum. Pete iyi çocuk görünümüyle sevimli ama biraz daha ete kemiğe ihtiyacı var. Riley ise rahat görünüyor. İkisi de kesinlikle sıcak, hatta ateşli. Sence kaç yaşındalar?
Otuzlu yaşlarda?"

Omuz silkiyorum.

"Remington yirmi altı yaşında," diyor. "Bence biraz daha yaşlılar. Remy kesinlikle daha genç. Sence nasıl tanıştılar?"

"Her şeyi bilen sensin, neden bana bakıyorsun? Bütün günümü Google'da insanları takip ederek geçirmiyorum." Sadece onu. Kahretsin.

"Brooke, bize yeni işinden bahset," diye araya giriyor Kyle sürücü koltuğundan. "Onun ününe sahip bir adamla ayrılmayı ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi?"

Cevap vermem biraz zaman alıyor, çünkü geçici de olsa bir işim olduğu için hâlâ şaşkınım.

Gençken bana hep koşmak için doğduğum söylenirdi ve sakatlandığımda kendimi bir hiçmişim gibi hissettiğim pek çok gün -günler değil, aylar- oldu. Spor rehabilitasyonu beni iyileşemeyeceğim şekillerde iyileştirdi ve şimdi düşündükçe, Remington kadar agresif bir adama yardım etmeyi daha çok istiyorum, acımasızca dövülmüş vücudunun kesinlikle ciddi bir TLC'ye ihtiyacı var.

"Öyleyim, Kyle. Aslında, her şey yolunda giderse ve sözleşme şartları çılgınca değilse, Pazar günü ayrılıyorum. Sana söz veriyorum, başımın çaresine bakabilirim, kendini savunma dersi öğretmenime sor. Onun kıçını birkaç kez tekmeledim. Seyahat edeceğim, ki bu eğlenceli olacak ve iyi referanslar alırsam serbest rehabilitasyon ajanı olma şansım olabilir. Bu gerçekleşirse artık iş görüşmelerine katlanmak zorunda bile kalmayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu adam bir fili bile alt edebilir, Brooke. Onu görmedin mi? Pandora'nın onu gördüğü kesin."

"Dostum, ondan başka görecek bir şey yoktu. Bu adam bir fil trenini bile devirebilir," diyor Pandora ön taraftan. Gerçek sigarayı "bırakmasının" ilk haftası olduğu için e-sigarasını emmek ve havaya buhar üflemekle meşguldü.

Melanie, "Jack-in-the-Box arabalı servisinde durup büyük bir sipariş versek ve ödemeyi onların yapacağını söylesek arkamızdakilerin ne yapacağını merak ediyorum," diyor.

"Melanie," diyorum uyararak. "Kaç tane içtin?" Elinde küçük bir votka şişesi olduğunu fark ediyorum ve hemen Remington'ın barından çaldığı şişe olduğunu anlıyorum. Kapağını tekrar takıp çantama tıkıştırıyorum. "Üç ay boyunca bu adamlarla çalışacağım, o yüzden lütfen uslu dur."

"Sadece ne yaptıklarını görmek için, kızım, hadi," diye yalvarıyor Pandora.

Kyle gülerek sağa dönüp arabaya servis bölümüne girdi ve her şeyden bir tane sipariş etmeye başladı. İçinde tek prezervatif ve kredi kartım olan çantamı kapıyorum. "Seni pislik," diyorum prezervatifi ona fırlatarak. "Sizler çocuk gibisiniz.
Lanet pencerenin önünde dur. Sipariş ettiğiniz her şeyi yiyeceksiniz."

Kyle bir sonraki McDonalds arabaya servis bölümünde durduğunda, cidden sinirleniyorum. Siparişin ödemesini yapmaları için onları bekletiyorum ve sonra arabadan inip Escalade'in yanına gidiyorum. Şoförün camından iki Happy Meal ile iki elmalı turtayı uzatıyorum. "Buyurun. Kusura bakmayın. Beni takip etmenizin gereksiz olduğunu söylemiştim. Görünüşe göre çocuklarla dolaşıyorum. Ama eve sağ salim döneceğim, lütfen otele geri dönün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riley patates kızartmasına yumulurken Pete direksiyonun arkasından "Yapamam," diyor.

"Bunlar en iyi patates kızartmaları," diye mırıldanıyor.

"Evet, teşekkürler Bayan Dumas," diye ekliyor Pete, bana eğlenerek bakarken yüz ifadesi gerçekten çok hoş.

"Brooke. Lütfen." Arabada dörtlüleri yakmış ve yüzlerini bu yöne çevirmiş halde oturan arkadaşlarıma bakıyorum ve iç geçiriyorum. "Peki onun talimatlarını her zaman harfiyen yerine getirir misin?"

"T'ye kadar." Pete arabadan iniyor, Kyle'ın Altima'sına doğru yürüyor ve benim için arka kapıyı açıyor. Ben güvenli bir şekilde içeri girene ve nihayet eve doğru yola çıkana kadar arabanın içi sessizliğe gömülüyor.

"Bence senin eve sağ salim dönmeni istemesi çok seksi."

"Melanie, şu anda McDonald's'ın seksi olduğunu düşünüyorsun ve Supersize Me'yi gördüğünde kustun ve o zamandan beri yasakladın. Nefesin votka ve Quarter Pounder gibi kokuyor."

"Brooke, eğer benimle bir içki içseydin, kokumu alamazdın. Artık bahane yok. Artık 'Yarın yarışmam var' yok. Sarhoş olup Remington'a istediği tüm bebekleri vermelisin."

"İkiz istiyor ama ben zaten Vegas'taki düğüne kadar beklemek istediğimi söyledim." Ona küçük bir B ve C vitamini kompleksi çiğneme tableti uzattım. "Al, bunu em. İstediğinin bu olmadığını biliyorum ama alkolü vücudundan daha çabuk atmanı sağlayacaktır."

"Teşekkürler doktor. Seni özleyeceğim. Ama tüm eğlenceyi sadece küçük Nora'nın yaşamamasının zamanı geldi. Küçük kız kardeşinin senden daha iyi bir seks hayatı olması berbat bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha güzel, Brookey. Lütfen, lütfen bana her gün mesaj atacağına söz ver."

Gülümseyerek onu yaklaştırıyorum ve keşke sarhoş olmasaydı da onunla gerçekten konuşabilseydim diyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama heyecanlıyım. Emin olduğum tek şey bu anlaşmadan geri adım atmayacağım. Annem ve babam hayatıma yeni bir yön verdiğimi gördüklerinde çok mutlu olacaklar ve ben de önümüzdeki Pazar sabahı onlarla konuştuğumda, her zaman "İş teklifi var mı?" şeklindeki selamlarına cevabım nihayet evet olacağı için çok mutlu olacağım.

Tamam, sadece üç aylığına, ama kariyerim için harikalar yaratacak. Ayrıca, onca hazırlıktan sonra profesyonel anlamda istenmek iyi hissettiriyor. "Yapacağım, Mel. Her gün," diyorum ona, tableti emmekle meşgul oluşunu dinlerken.

"Seni öptüğünde, o anda bana mesaj atmalısın."

"Mel, beni uzman olarak işe aldı. Öpüşme olmayacak, burada her şey profesyonel."

"Siktir et profesyonelliği!" diye itiraz ediyor.

"Profesyonel kal, Brooke," diyor Kyle uyararak. "Aksi takdirde oraya uğrar ve onunla konuşurum."

"İyi ki 'kelimeler' dedin Kyle, çünkü senin gibi bir adamın Remington Tate'le karşılaştığında yapabileceği tek şey bu," diyor Pandora kahkahayı patlatmadan önce.

Gülümsüyorum, çünkü Kyle'ın Remy'ye karşı durduğu görüntü gerçekten komik. İkincisinin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve onu az önce gördüğüm gibi görüyorum, bana özür dilemeden bakıyor, seksin kendisi kadar seksi ve ellerimi ona koymak zorunda kaldığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Benim işim son derece dokunsal. Bir tür temas olmadan müşterilerime yardım etmem mümkün değil. Ortaokuldaki öğrencilerimi tedavi ettim, sakatlıklarını dizimi tedavi ettiğim gibi tedavi ettim ama bunun gibi gerçekten istediğim bir adama hiç dokunmadım. Ne zaman antrenman yapsa, sonrasında esnemeye ihtiyacı olacak ve bu tam bana göre. Artık tek amacım Remington Tate'in bir şampiyon gibi dövüşmeye devam etmesini sağlamak olacak. Birdenbire, farklı bir tarafta olsam bile bir takıma geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

Atlanta'ya

Özel jet çok büyük ve Pete kendisinden önce binmem için işaret ediyor. Bir saatten kısa bir süre önce beni evimden almıştı ve Siyah Giyen Adamlar takımının içinde çok şık görünüyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve büyük bir yolcu uçağında olduğu gibi uçağın içine ayakta sığabildiğinizi fark ediyorum. Ancak, şimdiye kadar bindiğim hiçbir ticari jette bunun içindeki lüksün bir kısmı bile yoktu. Süet, deri, maun ahşaplar, altın süslemeler ve son teknoloji ekranlar iç mekanı süslüyor. Hepsi bu büyük, şaşırtıcı, zengin adamın oyuncağında bir savurganlık koleksiyonu.

Koltuklar küçük oturma odalarını andıran bölümler halinde düzenlenmiş ve bu ilk bölümde birinci sınıf bir koltuktan daha büyük dört adet pelüş fildişi deri koltuk var. Bu koltuklarda beni selamlamak için ayağa kalkan gülümseyen Riley'nin yanı sıra Remington'ın ekibinin diğer iki üyesi - Annie filmindeki Daddy Warbucks'a benzeyen kırk yaşlarında, kel bir adam olan kişisel antrenörü Lupe ve biletleri bana teslim eden kadın olarak tanıdığım şefi ve beslenme uzmanı Diane oturuyor.

"Memnun oldum Bayan Dumas," diyor Koç Lupe, yüzünde bir şekilde doğal ifadesi olduğunu düşündüğüm bir tür kaş çatmayla.

Elini sıktım. "Ben de efendim."

"Oh, bah. Bana Koç de. Herkes öyle diyor."

"Tekrar merhaba," diyor Diane, tutuşu yumuşak ve nazik. "Ben Diane Werner, şef, beslenme uzmanı, bilet dağıtımcısı."

Gülüyorum. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Diane."

Etraflarındaki hava aslında çok açık ve gerçek ve yeniden bir takıma ait olma düşüncesiyle içimde bir heyecan dalgası uçuşuyor. Gerçekten, bir profesyonel olarak beni son derece mutlu ve memnun edecek şey, bundan böyle Remington Tate ringde dövüştüğünde, bir düzine öküzün gücüne sahip bir kurdele gibi akacak ve hedefleri aynı olan diğer uzman insanlarla çalıştığımı bilmek hoşuma gidiyor.

"Brooke." Pete uçağın arka tarafını işaret eder ve halı kaplı uzun koridorda, diğer dört koltuğun bulunduğu başka bir bölümü, büyük bir TV ekranını ve ahşap panelli devasa bir barı geçtikten sonra, dikkat çekici bir şekilde kanepeye benzeyen deri bir bank vardır. Ve orada, ortasında, kulaklıklarını dinlerken siyah saçlarını eğmiş Remington Tate oturuyor. Bir metre boyundaki testosteron kulesi.

Onu gün ışığında ilk gördüğümde kan dolaşımıma beklenmedik bir sıcaklık yayılıyor. Kaslarına yapışan siyah bir tişört ve düşük belli yıpranmış bir kot giyiyor ve gülünç derecede yırtık vücudu, en uçtaki geniş taupe deri bankta uzanırken hepsini orta kat mükemmelliğiyle giyiyor.

Kalbim vahşi bir tekme atıyor, çünkü her zamanki gibi inanılmaz derecede seksi görünüyor ve gerçekten otomatik olarak fark etmemeyi diliyorum. Sanırım onun kadar bariz bir şekilde seksi olan bir şeyi saklayamazsınız.

"Seni orada istiyor," diyor Pete bana. Ve sesinin neredeyse özür diler gibi çıktığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Ağzımdaki nemi yutarak tedirgin bir şekilde uçak koridorunda ilerlerken başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere takılıyor. Sanırım parladıklarını görüyorum ama okuyamıyorum.

dikkatle yaklaşmamı izlerken yüz ifadesindeki herhangi bir şey.

Bakışları beni o kadar geriyor ki, tam merkezimde bir kez daha karıncalanma hissediyorum.

Hayatım boyunca gördüğüm en güçlü erkek o. Genlerimde ve DNA'mda sağlıklı yavrular için doğal bir arzu olduğunu bilecek kadar konuya aşinayım ve bununla birlikte türümün başlıca erkeği olduğunu düşündüğüm kişiyle tamamen çiftleşmek için umutsuz bir dürtü geliyor. Hayatımda daha önce hiç onun gibi çılgın çiftleşme içgüdülerimi ateşleyen bir erkekle tanışmadım. Cinselliğim onun yakınlığıyla yanıyor. Bu gerçek dışı. Bu tepki. Bu çekim. Melanie bana bunu açıklasa ve ben bunu derimin altında fokurdayan bir kazan gibi hissetmesem asla inanmazdım.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Dudakları hafifçe kıvrılıyor, sanki özel bir şaka üzerine kendisiyle eğleniyormuş gibi, ondan bir kol boyu uzakta durduğumda kulaklıklarını çıkarıyor. Rock müzik sessizliğe karışıyor ve aniden iPod'unu kapatıyor. Sağına işaret ediyor ve ben de onun üzerimdeki etkisini şiddetle engellemeye çalışarak yerime oturuyorum.

Hayattan daha büyük, bir film yıldızını şahsen görmek gibi, karizması şaşırtıcı. Saf ham güçten oluşan bir aurası var, her santimi yağsız ve kaslı, bu da bir erkek olduğu izlenimini veriyor, ancak ifadesinde onu genç ve canlı gösteren büyüleyici bir oyunculuk var.

Uçaktaki en genç insanlar olduğumuzu fark ediyorum ve onun yanına oturduğumda kendimi olduğumdan daha da genç hissediyorum, sanki yeniden ergen olmuşum gibi. Dudakları kıvrılıyor ve dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bu kadar kendinden emin bir adamla karşılaşmamıştım, koltuğunda neredeyse şehvetli bir şekilde uzanıyor, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Personelin geri kalanıyla tanıştın mı?" diye soruyor.

"Evet." Gülümsüyorum.

Bana bakıyor, gamzeleri görünüyor, gözleri değerlendiriyor. Güneş ışığı, gözlerindeki benekleri aydınlatmak için yüzüne tam doğru açıyla vuruyor, kirpikleri o kadar siyah ve kalın ki, beni içine çeken mavi havuzları çerçeveliyor.

İşe profesyonelce başlamak istiyorum, çünkü işe yaradığını görebildiğim tek yol bu, bu yüzden emniyet kemerini belime gevşekçe bağladım ve işe koyuldum.

"Beni belirli bir spor yaralanması için mi yoksa daha çok önleyici tedbir olarak mı işe aldınız?" Sorguluyorum.

"Önlem." Sesi sert ve kollarımda tüylerin diken diken olmasına yol açıyor; iri gövdesinin bana doğru dönme şeklinden, uçağında emniyet kemeri takmayı gerekli görmediğini fark ediyorum.

Başımı sallayarak gözlerimin güçlü göğsüne ve kollarına kaymasına izin veriyorum, sonra çok bariz bir şekilde bakıyor olabileceğimi fark ediyorum.

"Omuzların nasıl? Dirseklerin? Atlanta için herhangi bir şey üzerinde çalışmamı ister misin? Pete bana birkaç saatlik bir uçuş olduğunu söyledi."

Bana cevap vermeden sadece elini uzatıyor, kocaman bir el ve her iki ekleminde de yeni yara izleri var. Elini bana uzattığını fark edene kadar ona bakıyorum ve elini iki elimle tutuyorum. Elinden bir farkındalık tüyü fırlıyor ve içime işliyor. Her iki başparmağımla avucunu ovmaya, düğüm ve gerginlik aramaya başladığımda gözleri kararıyor. Ten tene temas şaşırtıcı derecede güçlü ve aniden etrafımızda ölü bir ağırlık gibi hissettiren sessizliği doldurmak için acele ediyorum.

"Bu kadar büyük ellere alışık değilim. Öğrencilerimin ellerini ovmak genellikle daha kolaydır."

Gamzeleri görünürde yok. Nedense beni duyduğundan emin değilim. Özellikle parmaklarımı onun üzerinde izlemeye dalmış görünüyor. "İyi gidiyorsun," diyor, sesi alçak.

Avuç içlerinin düzlemlerine ve diplerine, düzinelerce nasırının her birine büyüleniyorum. "Günde kaç saat kondisyon yapıyorsun?" Jet o kadar yumuşak bir şekilde havalanıyor ki havada olduğumuzu zar zor fark ediyorum.

Hâlâ parmaklarımı izliyor, gözleri yarı açık. "Sekiz yapıyoruz. Dört ve dört."

"Antrenmanınız bittiğinde sizi esnetmek isterim. Uzmanlarınız da sizin için bunu mu yapıyor?" diye sordum.

Başını sallıyor, hâlâ bana bakmıyor. Sonra gözleri yukarı doğru kayıyor.

"Peki ya sen? Yaranı kim sıvazlıyor?" Oturduğumda hafifçe yükselen diz boyu eteğimin arasından görünen dizliğimi işaret etti.

"Artık kimse yok. Rehabilitasyonla işim bitti." Bu adamın utanç verici videomu görme fikri midemi bulandırıyor. "Sen de mi beni Google'da aradın? Yoksa adamların mı söyledi?"

Elini benimkinden kurtarıyor ve aşağıya işaret ediyor. "Hadi şuna bir bakalım."

"Görecek bir şey yok." Ama o kara kirpiklerinin arasından bacağıma bakmaya devam edince yine de eğilip bacağımı birkaç santim kaldırarak ona dizliğimi gösteriyorum. Bir eliyle tutup diğer eliyle cırt cırtını açarak derime bakıyor, sonra başparmağıyla diz kapağımdaki yara izini okşuyor.

Bana dokunmasında tamamen farklı bir şey var.

Çıplak eli dizimde ve nasırlarını tenimde hissedebiliyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Biraz yokluyor ve alt dudağımı ısırıp ciğerlerimde kalan azıcık havayı dışarı veriyorum.

"Hâlâ acıyor mu?"

Başımı sallıyorum ama hâlâ sadece onun büyük, kuru elini düşünebiliyorum. Dizime dokunuyor. "Desteksiz koşuyorum ve henüz koşmamam gerektiğini biliyorum. Sadece gerçekten iyileştiğimi hiç sanmıyorum."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Altı yıl önce." Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum, "Ve iki... ikinci kez oldu."

"Ahh, çifte yaralanma. Yani hassas mı?"

"Çok." Omuz silkiyorum. "Sanırım ikinci seferimde rehabilitasyon için yüksek lisansıma başlamış olduğum için mutluyum. Aksi takdirde ne yapardım bilmiyorum."

"Artık rekabet etmemek acı veriyor mu?"

Bana tam bir açıklık ve ilgiyle bakıyor ve ben neden cevap verdiğimi bile bilmiyorum. Bu konuyu hiç kimseyle açıkça konuşmadım. Her yanım acıyor. Kalbim, gururum, ruhum. "Evet, öyle. Anlıyorsun, değil mi?" Bacağımı tekrar aşağı indirirken sessizce soruyorum.

Başparmağı dizimi hafifçe okşarken bakışlarımı tutuyor, sonra ikimiz de dokunuşuna bakıyoruz, sanki bütün bir konuşma yaparken onu orada bırakmasının ne kadar kolay olduğunu ve benim buna izin verdiğimi fark etmenin eşit derecede sersemlemiş gibi. Bırakıyor ve hiçbir şey söylemiyoruz.

Cırt cırtımı geri taktım ama korsenin altında, derimi benzinle ıslatmış gibi hissediyorum ve patlayacak

Her an bana tekrar dokunabilir.

Kahretsin.

Bu hiç iyi değil, ben bile ne yapacağımı bilemiyorum. Müşterilerimle ilişkilerim her zaman gayri resmi olmuştur. Onlar beni adımla çağırır, ben de onları kendi adlarıyla çağırırım. Çok fazla iş yapıyoruz ve çok fazla temasımız var ama bana asla dokunmuyorlar. Sadece ben dokunurum.

"Bunu yap."

Konuşurken en uzaktaki elini yumruk yaparak bana doğru uzatıyor ve ben bu adama iş amacıyla dokunmaya ciddi bir şekilde alışma fırsatı bulduğum için minnettarım.

Yanıma doğru kayarak elini iki elimin arasına alıyorum ve parmaklarımla açıyorum. Koltuğa yaslanıyor ve bana en yakın olan serbest kolunu arkamdaki koltuk boyunca uzatıyor. Uzattığı kolunun aşırı farkındalığı, bana dokunmasa bile içimde cızırdıyor ve bir kez daha avucunun ne kadar sert, sıkı ve nasırlı olduğu karşısında dehşete düşüyor ve garip bir şekilde zorlanıyorum.

Neden tekli koltuk yerine bankta oturduğunu bilmiyorum, ama aniden kalçası çok yakın, dizleri katlanmış, bacakları geniş açılmış, iki koltuk kaplıyor ve bana bir koltuk bırakıyor ve her santimini hissedebiliyor ve koklayabiliyorum.

Diğer dört uçuş arkadaşımız ön tarafta gülüyor ve gözleri önce oraya, sonra bana kayıyor. Başparmaklarımla avucuna bastırırken bakışlarının tamamen farkındayım, bulduğum küçük düğümün kaybolduğunu hissedene kadar dokuya sertçe bastırıyorum. Araştırmaya ve daha fazlasını aramaya devam ediyorum ama bulamıyorum, bu yüzden bileğine geçiyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en geniş, en sağlam bileğe sahip ve ön kolu güçlü bir şekilde inşa edilmiş ve koluna doğru uzanan kalın damarlarla kordonlu. Bileğini döndürürken elini tutuyorum ve mükemmel bir şekilde hareket eden ekleminin hareketinde kayboluyorum. Önce ön kolunu, sonra da benim için sertleşip kenetlenen pazusunu yokluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kasın derinliklerinde çalışıyorum. Birden arkamdaki kol kıvrılıyor ve eli enseme dolanıyor. Eğiliyor ve fısıldıyor, "Bana bak."

Gözlerimi açtığımda gözlerinin parladığını görüyorum ve çok eğlenmiş görünüyor. Sanırım biraz heyecanlandığımı biliyor. Kolunu indirip kıvranmak istiyorum ama çok belli olmasını istemiyorum, bu yüzden dikkatlice indiriyorum ve gülümsüyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor gamzelerini göstererek. "Çok etkilendim. Çok titizsin, Brooke."

"Evet. Omuzlarına ve sırtına gelene kadar bekle. Üzerinde durmak zorunda kalabilirim."

Tek kara kaşını kaldırıyor ve son derece eğlenmiş görünüyor. "Kaç kilo olabilirsin ki?"

Göz kırpıyorum. "Zayıf görünüyorum ama hâlâ biraz kaslıyım."

Alay ediyor, sonra merakla başını eğip koluma uzanıyor ve iki parmağının arasında küçük pazımı kavrıyor. Neyse ki sıktığında sıkıca duruyor. "Hmm," diyor, gözleri neşeyle dans ediyor.

"Ne? 'Hmm' ne demek?" Dürtüyorum.

Küstahça elimi tutuyor ve parmaklarımı içimi burkan seksi pazu kasının etrafına sarıyor. Kasılmıyor bile ama pürüzsüz, gergin teni ve parmaklarımın altındaki tüm sertliği beni nefessiz bırakıyor. O tam bir ... çocuk. Gösteriliyor

Pazusunu bana doğru uzattı. Beni izlediğini fark ediyorum ve mavi gözleri şakacı bir yoğunlukla parlıyor. Cevap olarak alt dudağımı ısırıyorum.

İşim gereği ona çok sık dokunduğum için elimi geri çekmem biraz tuhaf kaçabilir. Onun yerine parmaklarımla biraz sıkıyorum. Hiç esnekliği olmayan devasa bir kayayı avuçlamak gibi. Hem de hiç.

"Hmm," diyorum en iyi poker suratımla, içimdeki duyguları maskelemeye çalışarak. Çözüldüm. Tamamen çözüldüm. İçimdeki her cinsel organ uyanık ve ağrıyor. Genetik olarak tetiklenen çiftleşme içgüdülerim tüm dikkatini vermiş, içimde kükrüyor.

Gülüyor ve elini tekrar çıplak kolumun üzerinde gezdiriyor. Parmak uçlarını düğmeli gömleğimin kolunun altına daldırıyor ve tam kolumun arkasındaki triseps kasımın üzerinde kaydırıyor. Gözleri şeytanca parlıyor çünkü beni tamamen elde ettiğini biliyor. Burası bir kadın için en kötü yerlerden biri, vücut yağının sadece bir çimdikle ölçülebildiği bir yer.

Vücudunda bir tutam bile yağ alabileceğim tek bir yer yok. Yağsız kas kütlesini korumak için muhtemelen günde on iki bin kalori tüketiyor ki bu da ünlü Olimpiyat yüzücüsü Michael Phelps'in aktif olarak antrenman yaparken tükettiği kalori miktarına yakın. Onun aldığı kalori benim kilomu korumak için aldığımın beş katından fazla ama şu anda hesap yapamıyorum. Parmakları hala orada, kolumun altında, tenime dokunuyor. Yüzünde şakacı bir gülümseme var, gözleri muziplikle dans ediyor ve yine de atmosfer değişti, sadece biz değil, uçaktaki diğer insanlar da bedenlerimizin inanılmaz derecede farkındaymış gibi hissediyorum.

"Hmm," diyor usulca ve sonunda küçük bir çimdik atıyor. İkimiz de gülüyoruz.

Boğazımı temizliyorum ve daha fazla dokunmaya dayanamayarak doğruluyorum. Kendimi tehlikeli derecede sersemlemiş hissediyorum ve bundan kesinlikle memnun değilim. Taşıdığım küçük seyahat çantasından iPod'umu ve kulaklığımı çıkarıp kucağıma koyuyorum. Onlara bakıyor, sonra iPod'umu kapıyor, kulaklıklarını takıyor ve benim müziğimi açıp kendi müziğini bana uzatıyor. Onun seçtiklerine göz atıyorum ve tüm şarkılarından kesinlikle tiksiniyorum. SAF rock dinliyor ve ben de kulaklığımı bırakıp iPod'umu geri alıyorum.

"Kim bu kadar

rahatlayabilir ki?" "Kim

rahatlamak ister?"

"İstiyorum."

"Al." Bana iPod'unu geri verdi. "Senin için biraz kolay müzik dinlemem lazım. Benimkilerden birini dinle, ben de seninkilerden birini dinleyeyim."

O kendi cihazından benim için bir şarkı seçiyor, ben de kendi cihazımda sevdiğim bir şarkı arıyorum ve Sara Bareilles'in "Love Song" adlı bir kız gücü şarkısında karar kılıyorum. Onun için çalıyorum.

Kız gücü şarkılarına olan sevgim neredeyse efsanevi. Eski ve yeni. Tüm arkadaşlarım ve ben bunları duyuyoruz. Kyle bile söylüyor.

Sonra benim için hangisini seçtiğini görmek için kulaklığımı taktım ve Goo Goo Dolls'un "Iris" şarkısından "And I'd give up forever to touch you ..." şarkısının ilk sözlerini duyduğumda vücudumda bir şeyler oldu.

Ve sana dokunmak için sonsuza dek

vazgeçebilirim... Çünkü beni bir şekilde

hissettiğini biliyorum...

Cennete en yakın olduğum yerdesin ve şu anda eve dönmek istemiyorum...

Kızardığımı fark etmemesi için başımı eğiyorum ve neredeyse kendimi duraksamamaya zorluyorum çünkü dayanılmaz derecede samimi hissettiriyor.

Bu şarkıyı dinlemek için.

Garip bir şekilde dinlemem için seçti.

Ama duraklatmaya cesaret edemiyorum. Yüz ifademi yakalamak için öne eğildiğinde bile. Dizi dizime değiyor ve şarkı kulağıma dolmaya devam ederken temas noktası içimde parlıyor. Ve dünyanın beni görmesini istemiyorum, diyor, ama kim olduğumu bilmeni istiyorum...

Sanırım nefes bile almıyorum, alabiliyor muyum onu bile bilmiyorum.

O da benim şarkımı dinliyor ve ona baktığımda gözleri bana o kadar yakın ki, dikenli koyu kirpiklerinin her birini sayabiliyorum. İrislerinin Karayip Denizi'nden daha mavi olduğuna yemin edebilirim.

Dudakları mizahla seğiriyor ve kıkırdama olduğunu düşündüğüm bir sesle başını sallıyor. Belli ki duyamadığım bir kıkırdama çünkü ilk kez Melekler Şehri filminde duyduğum ve beni günlerce ağlatan "Iris "in sonunu dinliyorum. Bir adam aşık olduğu kızla birlikte olmak için kelimenin tam anlamıyla sonsuza dek vazgeçiyor ve sonra trajik bir şey oluyor
-Nicolas Sparks'ın filmlerindeki gibi.

Sonunu sessizlik takip ettiğinde, yavaşça kulaklığımı çıkarıyorum ve iPod'unu geri veriyorum. "İçinde slow şarkılar olduğunu bile bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, o iPod'u geri verirken kendi iPod'umla yeni bir sohbete dalmıştım.

Sesi alçak ve samimi. "Yirmi bin şarkım var, her şey burada."

"Hayır!" Dönüp doğruluğunu teyit ederken otomatik bir inançsızlıkla "Hayır" diyorum ve bu doğru. Mel kendini bir bok sanıyor çünkü on tane

ve ben de ona kesinlikle
Hayır.

Ve şimdi, anlayamadığım şey, yirmi bin şarkı arasından bana bunu mu çaldı?

"Beğendin mi?" Gözleri beni delip geçiyor ve kızardığımı görebildiğini biliyorum, buna engel olamıyorum.

Başımı salladım.

Sinirle oynamaya başladığımda iPod'um her zamankinden daha sıcak geliyor ve onun elinden geldiğini düşünmeyi reddediyorum. Ama bu onun büyük, yaralı, bronzlaşmış, güzel, erkeksi elinden geliyor. Yanaklarım daha da ısınıyor, kendi müzik dünyama dalmaya çalışıyorum.

Ara sıra, uçuş sırasında bana kulaklıklarını ve iPod'unu uzatıyor ve bana bir şarkı dinletiyor, ben de onun için bir şarkı arıyorum. Bana ne oluyor bilmiyorum ama iki gamzesini de gösteren o tembel gülümsemesiyle bana gülümsediğinde, Gloria Gaynor'dan "I Will Survive" gibi ona uzattığım tüm kız gücü şarkılarını dinlediğinde, erimek istiyorum, özellikle de aynı anda şeytan yaramazca sırıttığında ve benim için Def Leppard'dan "Love Bites" çalarken beni seçmeye karar vermiş gibi göründüğünde.

Dr. Dre ritimlerinin güçlü sesi kulaklarıma yayılırken ölüyorum, alçak, erkeksi vokalleri vücudumun o kadar derinlerine itiyor ki, her seksi kelime utanmazca seksimde titreşiyor gibi görünüyor. Kelimeler o kadar çiğ ve şehvet dolu ki, bana onu ve beni düşündürüyor, dokunuyor, öpüyor ve sevişiyoruz.... ve bir an için bundan nefret ediyorum, hatta tam olarak bunu düşünmemi istediğine inanıyorum.

♥♥♥

Atlanta'da Diane ile kalıyorum ve onun da diş fırçasını, diş macununu ve tüm kızsal ihtiyaçlarını benim gibi özenle saklamasına bayılıyorum. O harika bir oda arkadaşı, günün her anı güneşli ve pozitif ve akşamları her birimiz kendi kraliçe yatağımıza uzandığımızda sağlıklı yemek pişirme hakkında konuşabilmeyi seviyorum.

Her sabah en iyi yerel, en taze malzemeleri satın aldığını ve Remington'ı her gün, her üç ila dört saatte bir programa göre yalnızca en iyi organik yiyeceklerle beslediğini öğrendim - bu yüzden antrenmanları ya 3-2-3 ya da 4-4 bölümlerine ayrılmış gibi görünüyor. ikincisi durumunda daha ağır öğünler. Adam üç yetişkin, aç aslan kadar yiyor. Çok fazla protein. Bir sürü sebze. Ve antrenmanlarından sonraki yarım saatlik zaman diliminde o kadar çok karbonhidrat tüketiyor ki, sadece o lezzetli tatlı patatesleri ve makarnaları düşünmek bile beni karbonhidrat krizine sokuyor.

Tüm yemeklerini kekik, fesleğen, biberiye gibi doğal otlar, bir tutam sarımsak veya kırmızı biber ve eve döndüğümde kullanmak üzere not aldığım bazı harika kombinasyonlarla baharatlandırıyor. Otuz dokuz yaşında boşandı ve bana bu turun sonunda son dövüşü New York'ta yapacağımızı söyledi, her zaman ziyaret etmek istediğim bir şehir.

Remington yarın Atlanta'da iki maçından ilkine çıkacak ve bu öğleden sonra kendimi özel olarak kiraladığı spor salonunun kenarında, işi bittiğinde onu esnetmek için beklerken buldum. Buradaki üçüncü akşamımız ve Remington Tate'in deli gibi antrenman yaptığını fark ettim bile.

A.

Deli.

Adamım.

Özellikle bugün, durdurulamaz görünüyor.

"Bugün bu saatte hâlâ güçlü olmasının bir nedeni var mı?" Pete, Koç Lupe'ye sorar.

"Hey, Tate! Brooke'un önünde hava atmayı kes!" Koç bağırıyor ve Remington'ın bir hız torbasını öldürdüğü - kalpsizce öldürdüğü- spor salonunun karşısından bir kahkaha duyuyoruz.

"Onu yoramam," diyor Lupe bize dönerken. Boynuna astığı bir tür zamanlayıcıyı kontrol ederken bir elini kel kafasında gezdiriyor. Her zamanki çatık kaşlarının şiddeti artıyor. "Bugün dokuz saattir çalışıyoruz ve hâlâ enerjisi var. Ama bana bakma bile, Pete. İkimiz de bunun olacağını biliyorduk, çünkü o..."

İkisinin de kafası bana doğru dönüyor, sanki ben sesimi çıkarana kadar konuşamayacaklarmış gibi ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Gitmemi mi istiyorsunuz?"

Lupe başını sallar ve Remington'a geri döner, hala hız topunun üzerindedir ve top rüzgarda bir sopa gibi her yere savrulmaktadır. Kolları mükemmel bir hassasiyetle sallanıyor, her hamlede top geri dönerken tam ortasından vuruyor.
Çıkardığı ses ritmiktir ve bir saniyeden daha hızlıdır, thadumthadumthadumpthadump...

"Günde dokuz saat gerçekten çok fazla, sence de öyle değil mi? Günde yedi saat bile çılgınlık," diyorum Pete'e kenardan. Bugün 4-4 antrenman süresini çoktan aştık ve adamın hâlâ devam etmesine hayret ediyorum.

Olimpiyatlar için antrenman yaparken bile bu kadar zorlanmamıştım ve açıkçası Remington'ın antrenman programı beni hayrete düşürüyor. Bugün ayaklarından asılıp vücudunu dizlerine kadar hızlı bir şekilde salladığı karın kası antrenmanı yaptı.

Karın kaslarını hiçbir şey yapmıyormuş gibi mükemmel bir şekilde çalıştırıyor. Barfiks çekiyor, şınav çekiyor, dağ tırmanışı yapıyor, plank yapıyor. Tek ayakla ip atlıyor, sonra diğerine geçiyor, sonra ipi geçiyor, sallanıyor, bükülüyor ve dönüyor, ben ipi zar zor görürken, o ritmik bir şekilde yere çarparken ipi çok hızlı uçuruyor.
Bundan sonra, gölge boksu yapıyor ya da bir antrenman partneriyle ringe çıkıyor ve eğer antrenman partneri bugün olduğu gibi ondan önce yorulursa, Remy ağır torbalara ya da speedball'a geri dönüyor ve sonunda sırılsıklam oluyor.

Onu izlemeye devam ederken Pete bana, "Kendini yormayı seviyor," diye açıklıyor. "Günün ilerleyen saatlerinde hâlâ yumruk atabiliyorsa, ona yeterince sert binmediği için Koç'un kafasını koparıyor."

Yavaşlaması bir saat daha sürüyor ve Koç benim için düdük çaldığında, Remington Tate'in çalışmasını izlemenin görsel uyarımından dolayı yorgunluktan ölmek üzere olan bendim. Yaptığı her hareket o kadar agresif ve ilkel ki bana seksi geliyor.

Eşofman altı ve rahat bir tişörtle bile, nemli pamuklu kumaştan vücudunun üst kısmındaki kasların sıkılığını fark etmemeniz mümkün değil ve eşofmanının dar kalçalarında aşağıya sarkması göğüslerimi o kadar ağır ve acı verici hissettiriyor ki, yemin ederim bir gün emzirdiğimde nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Sıcak bir ürpertiyi bastırarak bacaklarımı hareket ettiriyorum ve Remington'ın çoktan gömleksiz bir şekilde beni beklediği yer minderlerine doğru ilerliyorum. Ter damlacıkları gövdesine yapışıyor ve onun son derece sıcak olduğunu ve kaslarının tükenene kadar çalıştırıldığını biliyorum. Depoda daha fazla kas glikojeni yok, glikozu düşük olacak ve o kadar sıcak olacak ki onu manevra ettiğimde ısınmış bir simit gibi olacak. Bu ihtimal bile beni aynı derecede ateşlendiriyor. Hayatımı buna adamak benim hayalim, ama bu öyle dokunsal bir iş ki

Bu adamla, bu büyük bir meydan okuma. Sadece kasları benimkilere kıyasla çok güçlü olduğu için değil, aynı zamanda bronz tenine vızıltı hissetmeden zar zor temas edebildiğim için. Vücudumdaki her gözenek dikkat kesiliyor ve vücudumun hangi kısmı onunkine dokunursa ona odaklanıyor. İçimdeki bu kontrol kaybından gerçekten nefret ediyorum.

Havluyla kurulanırken ve havluyu nemli saçlarının üzerinde gelişigüzel sürüklerken kaslarının daha da seksi ve diken diken oluşunu izliyorum. Ben de onun üzerinde kolayca hareket edebilmek için tenis ayakkabıları ve dar bir koşu kıyafeti giyiyorum ve yaklaşırken o çarpıcı mavi gözler üzerimde geziniyor.

Nefes nefese kalıyor, gülümsemiyor, sonra bir bankın üzerine çöküyor, ben de etrafından dolaşıp arkasından ona yaklaşıyorum.

Parmaklarımı omuzlarına doladığımda ve derinlere inmeye başladığımda inliyor. Temas ettiğimde karnımda heyecan kıvılcımları çakıyor ama tüm tepkilerimi bastırmaya çalışıyorum ve boynunu, trisepslerini, bisepslerini gevşetmeye odaklanıyorum. Parmaklarımın altındaki kaslarının her kasılışına, dokunuşumun altındaki teninin inanılmaz gerginliğine bir kadın gibi tepki vermemeye çalışarak göğüs kaslarını, merkezini zorluyorum.

Her eklem üzerinde çalışıyoruz, her şeyi gevşetiyoruz, hareketlerim ara sıra onun alçak, mırıltılı bir ses çıkarmasına neden oluyor. Seks kaslarım sıkılıyor ve onları gevşetmeye çalışıyorum, ama her inlediğinde daha sıkı kavrıyor ve sıkıyorlar.

Bunu yapmalarından ben de nefret ediyorum.

Görünüşe göre bu adamı rahatlatma sanatı beni onuncu güce kadar.

Ama en azından artık işsiz değilim.

Yavaş ve derin nefes alarak, omzun en yuvarlak ve kare kısmı olan deltoidlerini ovarken fazladan zaman harcıyorum. Onları esnetip yuvarlıyorum ve ardından rotator manşetin küçük bir kası olan ve aynı zamanda manşeti çevreleyen dört kas arasında en çok yaralananı olan supraspinatus'a geçiyorum.

İşim bittiğinde hala nefes nefese kalıyordu, ama şimdi ben de nefes nefese kaldım.

Koç ıslık çalar. "Pekala, duşa girin. Altıda görüşürüz. yarın sabah ve savaşmaya hazır. Şimdi git ye. Bütün bir inek."

Remington beni yerde sırt üstü yattığımız yerden kaldırıyor, parmaklarımı beklediğimden bir saniye daha uzun süre sıkarken mavi gözleri parlıyor. "Henüz üzerimde durmadın mı?"

Uçaktaki konuşmamızı hatırlamam bir anımı alıyor ve sırıtıyorum. "Henüz değil. Ama merak etme. Böyle çalışmaya devam edersen, sen farkına bile varmadan oraya varacağız."

Gülüyor ve duşa girerken boynuna bir havlu doluyor ve saatler sonra, kendini zorladıktan sonra ölü gibi uykuya dalmış olması gerektiğini anlıyorum. Ben ise uykusuz bir şekilde uyanık yatıyordum. Geldiğimizden beri üç kez trisepslerimi sıktım ve şişman olmadığıma karar verdim ve o zaman bile hala hmm'nin ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Uçağı, trisepslerimin üzerindeki ellerini, yüzümdeki mavi gözlerini ve onu germek için yanına gittiğimde bakışlarının beni nasıl taradığını düşünüyorum. Son üç gündür benimle nasıl dalga geçtiğini ve benimle nasıl eğlendiğini düşünüyorum ve tüm bunların neden içimi kıpır kıpır ettiğini ve her yanımda sıcak küçük ürpertiler hissettirdiğini anlamıyorum.

Böyle devam ederse adrenallerim iflas edecek.

Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama bacaklarım çarşafın altında huzursuz ve dışarı çıkıp koşma ihtiyacı beni yiyip bitiriyor. Keşke kalbim yerinden fırlayacakmış gibi koşabilseydim, sinirlerimi kemiren bu tuhaf küçük pingler yerine o endorfinleri hissedebilseydim, Remington Tate'i gördüğümde içimde kabaran bu tuhaf ihtiyacı. Melanie'ye inkar ettiğimde bile, Seattle'daki o ilk gece beni istediğinden o kadar emindim ki, ne oldu da onun yerine işe alındım bilmiyorum.

Ama istediğim buydu, değil mi? Bir iş.

Yeni işim için ödemem gereken bedelin biraz cinsel işkence olması dışında. Önemli değil. Yarın onu daha iyi engellerim. Bu yeni kararla komodinden iPod'umu alıp müziğimi açıyorum ve kendimi onun bana dinlettikleri dışında herhangi bir şarkı dinlemeye zorluyorum.

Koşmak

"Remy! Remy'yi çağırın artık! REMINGTOOOOON!"

Arkamdaki koltuklarda oturan bir grup kadın avazları çıktığı kadar bağırıyor.

Dolayısıyla, etrafımdaki herkes onun için haykırırken, özellikle de vücudum başlamak üzere olan dövüş için adrenalinle doluyken, adamı engellemenin ne kadar zor olduğunu anlayabilirsiniz.

Atlanta Underground'da seyircilerin arasında oturup Remington'ın ringe çıkmasını beklerken içimde kaynayan bu duygu aslında çok tanıdık. Yarışan benmişim gibi hissediyorum ve vücudum buna tamamen hazır. Kanım içimde sıcak ve sıvı bir şekilde akıyor, adrenallerim bana doğru hormonları pompalıyor ve zihnim yeni temizlenmiş kristal kadar berrak görünüyor. Bacaklarım koltuğumun altında hareketsiz, ellerim de öyle, ama bu sadece bir hile. Hazırlığın dinginliği. Dışarıda her şey sakinken içeride ateş kükrüyor. Bu, her şeyin sessizleştiği ve içe doğru toplandığı bir dakikadır, böylece dışarıya doğru patlama zamanı geldiğinde, enerjinizin mükemmel bir şekilde planlanmış bir patlamayla açığa çıkması konsantre bir hassasiyetle olacaktır.

Şimdi bile, başlangıç bloklarındaki mükemmel çömelme pozisyonumu, tüm duyularımın başlangıç atışının tek sesine odaklanmış gibi göründüğünü, her şeyin - ama her şeyin - o sesle uyandığını ve saniyenin çok küçük bir bölümünde durgunluktan kalbinizi koşturmaya geçtiğinizi hatırlıyorum.

Şimdi tek beklediğim onun adının anons edilmesi gibi görünüyor ve sonunda "REMINGTON TATE, RIIIIIPTIDE!" sesini duyduğumda içimi yeni bir telaş kaplıyor ama yine de kaçabileceğim hiçbir yer yok, vücudumda akıp giden şey için bir rahatlama yok, sadece vücudumun üretmeye devam ettiği ve durdurmamın hiçbir yolu olmayan aynı hormonlar tarafından beslenen bu inanılmaz güçlü ağrı var.

Tüm salondaki insanlar gibi ben de yerimden kalkıyorum ama sahneye sadece onun bildiği şekilde çıkışını izlerken yapabildiğim tek şey bu. Kalabalık bir anda havaya uçuyor ve benim de başım dönüyor. İşte orada, bir kadının yaşayan, nefes alan fantezisi, yavaş, ukala dönüşünü yapıyor, dikenli siyah saçlar, koyu bronzlaşmış göğüs, gamzeli gülümseme-öldürücü gülümseme
-Hepsi Remington Tate'in paketinde. O mükemmelliğin ta kendisi ve ben de kalabalığın geri kalanının yaptığını yapıp onun görselliğine kapıldığımda içimi yeni bir hormon dalgası kaplıyor, o alçak boks şortunun içinde o kadar bariz bir şekilde sergileniyor ve o kadar çarpıcı bir şekilde seksi ki, dikkatimin merkezi haline geliyor.

Merkez. Benim. Dünyamın.

Yarışmayı bıraktığımdan beri vücut yağ oranımı artırdım ve şu anda sağlıklı bir yüzde on sekizdeyim. Eskiden olduğumdan daha kıvrımlıyım, popomda biraz daha kalkıklık ve göğüslerimde güzel bir dolgunluk var. Ancak vücudumun ve onun iç ve dış kısımlarının hiç bu adamla etkileşimde olduğum kadar farkında olmamıştım. Buna alışıp alışamayacağımı bile bilmiyorum. Bana bunu yapmayı bırakmasını sağlayabilir miyim? Evet, bu adamın bedenimi kontrolden çıkardığı gerçeğini "kabullenmeme" izin verebilir miyim?

"Ve şimdi, ünlü ve beğenilen Owen Wilkes, 'İrlandalı Çekirge!"

Alıngan kızıl saçlı rakibi ringe çıkarken Remington'ın mavi bakışları beni görene kadar kalabalığı tarıyor. Gözlerimiz kilitlendi ve anında nefesim kesildi. Gamzeleri

öyle mükemmel bir gülümseme oluşturuyor ki, içimden geçip sinir uçlarımı elektriklendiriyor.

Zil çaldığında hâlâ aptal gibi gülümsüyorum ve izlerken nefesimi tutmak istemiyorum ama tutuyorum. Rakibi "Çekirge" ringin her yerinde ve etrafında yavru bir kanguru gibi zıplarken Remington neredeyse sıkılmış bir Rottweiler gibi görünüyor.

Onu çabucak nakavt ediyor ve kazanmaya devam ettiği için birbiri ardına yeni rakiplerle dövüşüyor. Pete'in bana söylediğine göre, her şehirde sadece son sekiz finalist bir sonraki belirlenen şehirde yarışacak ve her şey turun sonunda, New York'ta, sadece en iyi iki adamın bir avuç 3 rauntluk dövüş yerine 16 rauntluk uzun bir dövüşe gireceği büyük bir dövüşe bağlı olacak.

Şimdi Remington bir boksörden çok güreşçiye benzeyen bir adamla karşılaşıyor. Karın kasları gevşek ve hantal ve Remington'ın yaklaşık iki katı genişliğinde. Şiddetli ve ilkel bir şey içimi kavrıyor ve "Kasap" dedikleri adam Remy'nin göğüs kafesine bir darbe indirdiği anda sessiz bir "hayır!" ile ayağa kalkıyorum. Remy o kadar sert vuruyor ki nefesinin kesildiğini duyabiliyorum.

Kolayca toparlandığında bile içim korkudan titriyor ve kalbim göğsümde durmadan çarpıyor. Kasap'ın göbeğine bir dizi mükemmel yumruk indirmesini izlerken dudağımı ısırıyorum. O kadar akıcı hareket ediyor ki, vücudunun her parçası esnek ve güçlü, bazen sadece hareketleriyle beni hipnotize ettiği için başka birine karşı dövüştüğünü unutuyorum.

Kalın kaslara sahip o güçlü bacaklarını, onu nasıl dengelediklerini ve hem güç hem de çeviklikle nasıl hareket ettiklerini izlemeyi seviyorum. Kuadrislerinin, omuzlarının, bisepslerinin her esnemesini, kollarını çevreleyen asma dövmesinin sadece

omuzlarının ve pazularının ne kadar ince yapılı olduğunu vurguluyor.

"Boo! Boo-hooo!" diye bağırmaya başlıyor kalabalık ve hepsi Remy'nin üst gövdesine bir darbe daha almasından sonra oluyor. Kasap, Remy'nin dudaklarına düz bir yumruk attığında irkildim. Başını sallıyor ve ayaklarının dibine sıçrayan kan damlalarını görüyorum ve kendi kendime usulca tekrar "hayır" dediğimi duyuyorum. Bir kez daha doğruldu ve dudağının kesik kısmındaki kanı yalayarak pozisyonunu geri aldı. Ama neden gardını indirdiğini anlamıyorum.

Koç ve Riley bile ringin köşesinden şaşkınlıkla kaşlarını çatarak dövüşün devam etmesini izliyor, Remington yumruklarını her zaman mükemmel bir şekilde indiriyor ama garip bir şekilde Kasap'ın üst göğüs bölgesine çok fazla girmesine izin veriyor. Kafam karışık ve bitmesi için endişeliyim ve tek bildiğim, korkunç adamın ona indirdiği her yumruğu içimde bir bıçak kesiği gibi hissedebildiğim.

Kasap bir kez daha yan tarafına vurduğunda ve Remy tek dizinin üzerine düştüğünde, ölmek istiyorum.

"Hayır!" İçimden bir çığlık koptu.

Yanımdaki kadın beni duyunca ağzının kenarlarını kapatıp bağırıyor: "Kalk Remy! Ayağa kalk! Döv onu!"

Tekrar ayağa fırlayıp dudaklarındaki kanı sildiğinde rahat bir nefes alıyorum, ama gözleri bana doğru kayıyor ve bir yumruk daha atıp onu geri savurarak akora çarpıyor.

Sinirlerim öyle bir bozuldu ki başımı eğip bir dakikalığına izlemeyi bırakmam gerekiyor. Boğazımda kelimenin tam anlamıyla bir ateş topu var ve tükürüğümü bile yutamıyorum. Onu izlerken bir şey var.

Dizimi kırdığım ve artık hiçbir şey yapamadığım zamanki kadar çaresiz hissettiren bir darbe. Bu pasiflik bana göre değil. Ya oraya gidip o lanet olası şişko adama da vurmak ya da buradan kaçmak için katıksız bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyorum. Savaş ya da kaç. Ama bunun yerine burada oturuyorum ve bu korkunç.

Aniden, her zamanki korosu başlar: "REMY... REMY... REMY."

Ve ben bakmıyorken bir şey oluyor, Yeraltı'nda kaos başlıyor ve insanlar çığlık atmaya başlıyor, "Evet. REMY, REMY, REMY!"

Spikerin sesi hoparlörden patladı. "Galibimiz, bayanlar ve baylar! RIPTIDE! Ripppppptiiiiiide! Evet, siz aç bayanlar, bu ringin gördüğü en kötü çocuk için avazınız çıktığı kadar bağırın! Ripppppppptiiiiiide!"

Başlıyorum ve gözlerim ringe geri dönerken başım şaşkınlıkla yukarı fırlıyor. Şişko Adam ringdeki sağlık görevlilerinin yardımıyla çıkarılıyor ve Remington'ın kaburgalarını kırmış gibi göründüğü gerçeği gözüme çarpıyor.

Ama benim adamım artık ringde değil.

Ve kaburgası da kırılmış olabilir.

Tanrım, az önce ne oldu öyle?

Kalabalığın arasından geçebildiğim kadar hızlı bir şekilde sahne arkasına gidiyorum, kalbim hala deli gibi atıyor ve vücudum hala bir çıkış arıyor. Lupe'yi Riley ile "piçin ateşle oynadığı" konusunda hararetli bir şekilde tartışırken buluyorum ve ikisi de beni fark ettiğinde, Koç benden uzaklaşıyor ve Riley parmağıyla "yukarı" işareti yapıyor, sonra da arka kot cebinden Remy'nin süitinin anahtarını bana uzatıyor. Anahtarı alıyorum ve neyse ki hemen köşeyi dönünce bulunan otele gidiyorum.

Remington'ı yatağının ayak ucundaki bankta otururken buluyorum, dikenli siyah saçları her zamanki gibi güzelce dağılmış, nefesi hala hafif düzensiz ve başını kaldırıp sadece bir gamzesini gösteren tembel gülümsemesi belirdiğinde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

"Dövüşü beğendin mi?" diye soruyor, sesi susuzluktan pürüzlü.

Hayır diyemiyorum ama gerçekten evet de diyemiyorum; sadece bunun benim için neden bu kadar karmaşık bir deneyim olduğunu bilmiyorum. Ben de diyorum ki, "Sonuncunun kaburgalarını kırdın."

Pürüzsüz siyah kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor, sonra Gatorade'in son damlasını da içiyor ve boş bir şekilde yerde dönmeye başlıyor. "Onun için mi endişeleniyorsun, benim için mi?"

"O, çünkü yarın ayakta duramayacak olan o." Bunu şaka yollu söyledim ama homurdanmasına rağmen gülümsemedi.

Yalnızız.

Ve aniden vücudumdaki her gözenek bunun farkına varıyor.

Ellerimin hafifçe titrediğini hissediyorum ve biraz merhem alıp bacaklarının arasına diz çökerek dudaklarının kesik kısmına sürüyorum. Artık kanamıyor ama alt dudağının tam etli ortasında çatlamış. Parmağımı oraya bastırdığımda zaman kayboluyor, beni izlerken gözleri kapanıyor.

"Sen," diye fısıldadım. "Senin için endişeleniyorum."

Nefesinin tam ritmine dair ani bir farkındalık beni ele geçiriyor. O kadar yakınım ki az önce onun verdiği havayı soluduğumu düşünüyorum ve hiçbir uyarı olmadan kokusu içime işliyor. O kadar güzel kokuyor ki, bir okyanus kadar tuzlu ve temiz ve ona karşı tepkilerimi durdurmak için çaresizim. Başım dönüyor

kafatasımın içinde. Başımı onun nemli boynuna doğru eğdiğimi ve dilimi teninde gördüğüm her bir ter damlasının üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum.

Kendi düşüncelerime kaşlarımı çatarak merhem kutusunun üzerini örtüyorum ama dizlerimin üzerinde durmaya devam ediyorum, hazır buradayken bacaklarından başlasam mı diye düşünüyorum.

"Sağ omzumu incittim, Brooke."

Kabaca söylenen ismim başımın tepesini karıştırıyor ve söyleme şekli beni etkiliyor, ancak sahte bir kasvetle iç çekerek örtbas ediyorum. "Senin gibi bir buldozerle, bu geceyi sadece kesik bir dudakla atlatacağını ummanın çok fazla olduğunu biliyordum."

"Gelip tamir edecek misin?"

"Tabii ki. Birinin yapması gerek." Ayağa kalkıp yatağının ucuna diz çöküyorum ve omuzlarını kavrıyorum. Vücudumdaki her hücrenin, bu adamın vücudunun ellerim aracılığıyla benimkine bağlandığı hissine odaklanmasına artık şaşırmıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu gevşetmeye çalışırken bir an için bunun tadını çıkarmaya izin veriyorum, ama vücudundaki gerginlik her zamankinden daha amansız. Sağ omzunu daha derinden dürtüyorum ve fısıldıyorum, "O çirkin piç buraya oldukça sert bir tane indirdi. Bir sürü sert darbe aldı. Acıyor mu?"

"Hayır."

Sesinde bir parça eğlence duyduğumu sanıyorum ama emin değilim. Odak noktam kaslarına kayıyor, şikayet ediyor ve parmaklarımı geri itiyor ve acıttığını biliyorum. Öyle olmalı. "Seni arnika ile ovacağım ve soğuk terapi yapacağız."

Cildine biraz yağ sürmeme izin verirken kıpırdamadan oturuyor ve karanlık profiline baktığımda gözlerini fark ediyorum

sıkıca kapalı. "Acıyor mu?"

Mırıldanıyorum. "Hayır."

"Her zaman hayır diyorsun, ama bu sefer öyle olduğunu

söyleyebilirim." "Daha çok acı çeken başka yerlerim var."

"Ne oluyor be?" Süitin kapısı çarparak kapanıyor ve Pete, bu nazik adamı hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde büyük yatak odasına dalıyor. Koro çocuğu yüz hatları bugün daha keskin ve melek gibi değil, hatta bukleleri bile daha belirgin görünüyor. "Ne. Ne. Cehennem mi?" diye tekrarlıyor.

Remington'ın vücudu dokunuşumla tuğladan bir duvara dönüşüyor.

Riley içeri girerken, "Koç sinirli," diye ekliyor ve sakin Riley bile bugün kaşlarını çatıyor. "Hepimizin bilmek istediği şey şu: Neden kıçının tekmelenmesine izin veriyorsun?"

Odayı garip, çalkantılı bir hava kaplıyor ve ellerim anında onun omuzlarının arkasında hareket etmeyi bırakıyor.

"Evet ya da hayır, bilerek mi içeri girmesine izin verdin?" Riley ona uğursuz bir bakış fırlatır.

Remington cevap vermiyor. Ama gövdesi artık tamamen dikleşmiştir ve her kası çalışıyor gibidir.

"Sevişmeye mi ihtiyacın var?" Pete ona işaret ederek soruyor. "Senin var mı?"

İçim sıkışıyor ve burada kalıp bu adamların Remington için cinsel düzenlemeler yapmasını dinlemek istemediğimi biliyorum, bu yüzden mırıldanıyorum, çoğunlukla kendime, çünkü zaten kimse bana dikkat etmiyor, mutfakta Diane'e yardım etmekle ilgili bir şeyler, sonra odadan çıkıyorum.

Koridordan aşağı inerken, Pete'i tekrar duydum. "Dostum, sırf kızın elleri üzerinde olsun diye sana bunu yapmalarına izin veremezsin. Bak, birkaç kız ayarlayabiliriz. Her ne yapıyorsan, bu lanet oyunları normal bir insan gibi oynayamazsın. Sadece kendine işkence ediyorsun Rem, onunla yaptığın şey çok tehlikeli."

Neredeyse duracak kadar yavaşladım ve sanırım ciğerlerim taşa dönüştü. Bu adamlar benden mi bahsediyor?

"Bu yıl tüm paranı kendine yatırdın, o bölümü hatırlıyor musun?" Pete ekliyor. "Şimdi ne olursa olsun finalde Scorpion'u yenmen gerekiyor. Buna o da dahil, dostum."

Remington'ın tınısı diğerlerinden daha alçak, ama bir şekilde o yumuşak hırıltı çok daha tehditkâr. "Scorpion artık ölü bir adam, o yüzden geri çekil."

"Bize bu pisliği önlememiz için para ödüyorsun Remy," diye karşı çıkıyor Pete, ama bu sadece Remington'ın sesini daha da alçaltmasına neden oluyor.

"Ben hallederim. Altında. Kontrolüm altında."

Ölümcül fısıltıyı takip eden sessizlik beni harekete geçiriyor ve Diane'i fırından küçük bir organik hindi çıkarırken bulmak için mutfağa gidiyorum. Biberiye ve limon kokusu ağzımı sulandırıyor ama çarpan kalbim için hiçbir şey yapmıyor.

"Bu adamlar ne diye bağırıyor?" Diane sunumunu düzenlerken soruyor, seçtiği tabakta güzel görünmeyi reddettiğinde yavru hindisine tatlı tatlı kaşlarını çatıyor.

"Remy bu gece vuruldu," dedim. Çünkü mesele buydu. Öyle değil miydi?

Diane başını sallar ve kendi kendine gıdaklamaya başlar.

"Yemin ederim bu adamda gördüğüm en kırmızı kendini imha düğmesi var..."

Kapı arkamdan açıldığında ve iri bir el dirseğimi kavrayıp beni döndürdüğünde sözünü kesiyor. "Benimle koşmak ister misin?"

Remington'ın buz mavisi gözleri bana doğru şiddetle parlıyor ve hayal kırıklığını bulunduğum yere kadar hissedebiliyorum. Siyah bir kasırga gibi etrafında dönüyor ve aniden gergin ve biraz tehditkâr görünüyor.

"Yemek yemelisin, Remy," diyor Diane köşeden alaycı bir sesle.

Sırıtarak tezgâhtan bir galon organik süt alıyor ve neredeyse tamamı midesine inene kadar içmeye başlıyor, sonra sütü yere çarpıp kolunun tersiyle dudaklarını siliyor ve "Yemek için teşekkürler" diyor. Sonra bir kaşını kaldırıp cevap vermemi bekliyor. "Brooke?" diye dürtüyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Dudaklarındaki adımın tüm doğru notalara denk gelmesinden hoşlanmıyorum.

Aşk filmi gibi.

Tepkime kaşlarımı çatarak göğsüne bakıyorum ve onu buz dolu bir küvete koymaktan başka bir şeyin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Ama nedense bugün onun sınırlarını daha da zorlamanın bir seçenek olmadığını hissediyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum ve onu dikkatle inceliyorum.

"Canım koşmak istiyor." Gözleri dikkatle içime bakıyor. "Yap Sen?"

Bu istek beni tereddütte bırakıyor. Sadece koşucular dışında hiç kimse biriyle birlikte koşmanın

çok büyük bir

anlaşma olacak.

Çok. Büyük.

Anlaşma.

Özellikle de yalnız çalışmaya alışkınsanız. Remington gibi. Melanie dışında ben de hiç kimseyle koşmam. Koşmak benim kendime ayırdığım zaman. Düşünme zamanı. Merkezlenme zamanı. Ama başımı sallıyorum. Sanırım buna gerçekten ihtiyacı var ve benim de saatlerdir buna ihtiyacım var. "Spor ayakkabılarımı giyeyim ve korsemi takayım."

On dakika sonra, otelimize en yakın koşu rotasında koşuyoruz; bu rota birkaç ağaçla süslü ve neyse ki geceleri iyi aydınlatılan dolambaçlı bir toprak patika. Remington kapüşonunu ve sweatshirt'ünü giymiş, gerçek bir boksör edasıyla havayı yumrukluyor, ben ise ayak uydurmaya çalışırken tenime değen serin esintinin tadını çıkarıyorum. Ben koşu şortu ve kısa kollu atletik bir üst ile en sevdiğim Asics çiftini giymeye karar verdim, Remington'ın ise koşu için boks için kullandığı yüksek topuklu spor ayakkabılardan farklı bir çift Reeboks'u var.

"Pete ve Riley'e ne oldu?" "Fahişe aramaya

çıktılar."

"Senin için mi?"

Bir yumruğunu havaya kaldırıyor, sonra diğerini. "Belki. Kimin umurunda."

Dayanıklılığımı kaybettiğim için gerçekten hayal kırıklığına uğradım, belirlediğimiz temponun yarım saatinde ciğerlerim zorlanıyor ve serin gece esintisine rağmen ciddi şekilde terliyorum. Duruyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak devam etmesi için el sallıyorum. "Devam et, ben biraz soluklanacağım, kramp giriyor."

Benimle birlikte duruyor ve vücudu soğumasın diye baldırları üzerinde zıplıyor, sonra bir elektrolit jeli çekiyor

Sweatshirt'ünün orta cebinden bir paket çıkardı. Bana uzatıyor ve o kadar yaklaşıyor ki kokusunu alıyorum. Sabun, ter ve Remington Tate kokusu. Başım biraz dönüyor.
Belki de yumurtalıklarıma girdiğini sandığım kramp aslında bir kramp değildi, sadece omzunun kazara benimkine her dokunuşunda içim neredeyse kasılıyordu.

Geri çekiliyor ve köşedeki jel paketini açıp dilimin içine kaydırmamı izlerken havayı itmeye devam ediyor.

Kan damarlarımda çılgınca pompalanıyor ve mavi gözlerinin ona ait olan bir elektrolit paketinin suyunu yalamamı izleyişinde delicesine samimi bir şey var.

Zıplamayı bıraktı. Zor nefes alıyor. "Hiç kaldı mı?" diye soruyor.

Hemen ağzımdan çıkarıp uzatıyorum ve o da benim yaptığım gibi dudaklarını dudaklarına doladığında meme uçlarım elmas gibi sertleşiyor ve az önce yaladığım şeyin aynısını yalıyor olması dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Dilimi dudağındaki kesik boyunca gezdirmek, jel paketini ağzından almak ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için pervasız bir dürtüyle ürperiyorum, böylece yalayacağı tek şey ben olacağım.

"Haklılar mı? Pete ne dedi? Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Cevap vermediğinde, Diane'in bahsettiği "düğmesini" hatırlıyorum ve endişem iki katına çıkıyor.

"Remy, bazen bir şeyi kırarsın ve asla geri alamazsın. Asla geri alamazsın," diye vurguladıktan sonra bir an için uzaktaki caddeye ve geçen arabalara bakıyorum.

Sesimdeki duyguyu yakalamasından korkuyorum. Beni geriyor ve kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Dizin için üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle, sonra paketi en yakındaki çöp kutusuna atıyor ve sağa sola vuruyor ve tekrar koşmaya başlıyoruz.

"Bu benim dizimle ilgili değil. Bu senin vücudunu hafife almamanla ilgili. Kimsenin seni incitmesine izin verme, buna asla izin verme Remy."

Başını sallıyor, kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek bana doğru bir bakış fırlatıyor. "Yapmıyorum, Brooke. Sadece onları becerebileceğim kadar yaklaşmalarına izin veriyorum. Kazanmak için küçük fedakârlıklar. Bu onlara birkaç yumruk atmak için güven veriyor, sonra kolay olduğumu, duydukları gibi olmadığımı kafalarına sokmaya başlıyorlar ve Remington Tate'i ne kadar kolay dövdüklerinin sarhoşluğuna kapıldıklarında içeri giriyorum."

"Pekala. Bunu daha çok sevdim."

Yarım saatten fazla koşuyoruz ve beş milde, on iki küçük yavru doğurmuş yaşlı bir köpek gibi nefes nefese kalıyorum. Gururum ve kötü dizim ağrıyor. "Sanırım bırakıyorum. Yarın çok ağrım olacak, daha sonra beni otele kadar taşıman gerekeceğine şimdi yatmayı tercih ederim."

"Benim için sakıncası yok," diyor lezzetli bir kıkırdamayla, sonra boynunu önce sola, sonra sağa kırıyor ve benimle birlikte geri koşuyor.

Otelin asansöründe bizimle birlikte birkaç kişi daha biniyor ve Remington kapüşonunu saçlarının üzerine çekip başını eğiyor, profili kumaşın gölgesinde kalıyor. Bunu tanınmamak için yaptığını fark ediyorum ve bu beni eğlendirerek gülümsetiyor.

Genç bir çift lobiden "Asansörü tutun!" diye bağırıyor ve ben onlar binene kadar "Kapıyı Aç" düğmesine basıyorum. Onlar biner binmez Remington kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ve sonra ölüyorum çünkü başını eğip bana doğru tutuyor ve aldığı derin nefesi duyabiliyorum. Tanrım, beni kokluyor. Seks kaslarım kasılıyor. Arkamı dönüp burnumu boynuna gömme ve tenindeki nemi yalama ihtiyacı içimi yakıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Hafifçe ona dönerek soruyorum.

"Evet." Başını daha yakına eğiyor ve şakağım onun sıcak nefesiyle yıkanıyor. "Sen mi?"

Feromonları bana uyuşturucu gibi geliyor ve boğazım o kadar kalın ki ona sadece başımı sallıyorum. Elleri kalçamda kenetleniyor ve rahmim onunla birlikte o kadar sıkılıyor ki acı veriyor ve neredeyse inleyeceğim.

Odama girer girmez duşa giriyorum ve dayanabildiğim kadar soğuk yapıyorum, dişlerim takırdıyor ama vücudumun geri kalanı hala onun yüzünden düğümlenmiş durumda. Onun için. Ona. Ona.

Yatağa girdiğimde Diane "merhaba" diye mırıldanıyor ve bir yemek tarifi kitabı okumaya devam ediyor, ben ise sadece "iyi geceler" diyorum ve gözlerimi kapatıp derimin içinde kavrulmuyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum.

Ama o kadar ağrıyor ki çarşafın altında kıvranıyorum, Pete'in Remington'a söylediklerini duyduklarım aklımdan çıkmıyor. Alt dudağında yeni kesik açılmış, elektrolit paketinin etrafına sarılmış, dili paketin içindeki son jeli sıkarken dolgun ve seksi ağzı aklımdan çıkmıyor. O jel paketi olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum ve dudaklarının dilimin üzerinde kaydığını, nazikçe emdiğini hissediyorum ve bu düşünce kalçalarımın arasında yeni bir nem havuzu oluşmasına neden oluyor.

Ona maruz kalmanın sürekli ve yorucu hormonal saldırısından kendimi biraz olsun kurtarmak için çaresizim. Radyasyon gibi, kendimi korumak için almam gereken bir şey var ama bir türlü bulamıyorum. Yüzü, kokusu; beni deli ediyor. O benim müşterim ama aynı zamanda bir arkadaş gibi. Ve ona dokunmaya ihtiyacım var. Onu o seksi ağzından öpemeyeceğimi biliyorum ama en azından onu esnetebilirim.

Koşumuzdan dolayı ısınmış ve dövüşten sonra yorulmuş olmalı ve ben bir uyuşturucu bağımlısı gibi onun tenine temas etmek için can atıyorum. Ne yaptığımı anlamadan kadife bir pantolon giyiyorum, süitine gidiyorum ve kapısını çalıyorum.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen onu görene kadar gözüme uyku girmeyecek ve en azından üst torasik yaralarına buz koymayı ya da iltihap giderici bir ilaçla ovmayı teklif edeceğim ya da bilmiyorum.

Neden onunla koşmamı istedi?

Pete neden ona dokunmam için bilerek yaralandığını düşündü?

Dokunmamı bu kadar çok mu istiyordu?

Riley kapıyı açıyor ve omuzlarının arkasından, oturma odasındaki sehpanın ortasında seksi bir şekilde dans eden transparan iç çamaşırlı bir kadın ve arka planda konuşan başka bir kadın sesi görüyorum. "... kuş bizimle oynamak istediğini söyledi, Remy..."

"Öyle mi?" Riley bana soruyor ve ben aptal gibi bakıyorum, midem bulanıyor çünkü tabii ki bu fahişeler ... Başımı eğiyorum ve çılgınca söyleyecek bir şeyler düşünüyorum. "Pho'mu bıraktım mı ... oh kahretsin, buldum." Elimdeki cep telefonuma bakıyorum ve çok aptalmışım gibi gözlerimi deviriyorum.

Ki öyleyim.

Kahretsin, gerçekten öyleyim.

"Boş ver. İyi geceler Riley."

Remington'ın derin sesini duydum. "Kim o?"

Odama koşup kapıyı kapatıyorum, içim uyuşmuş gibi hissediyorum. Bu kez yatağa geri döndüğümde, uyarılmanın her santimetresinin sistemimden kaçtığından eminim, ama yine de uyuyamıyorum. Çünkü şimdi Remington'ın o dolgun, güzel ağzıyla zihnimde açlıkla öptüğü kadın, dudağındaki merhem sürmem gereken yara izini yalayan kadın, ne yazık ki ben değilim.

♥♥♥

Remy bugün, Koç'un dün dövüşmesi gerektiğini düşündüğü şekilde antrenman yapıyor.

Yine de antrenman arkadaşlarından ikisini nakavt etti ve şimdi Koç bir kez daha kızgın.

"Bunlar antrenman ortakları, Tate. Onları yere sermeyi bırakıp sadece eğlenmeye ve hareketlerin üzerinde çalışmaya devam etseydin, bugün hâlâ antrenman yapabileceğin birileri olurdu... Şimdi ise antrenman yapacak kimse kalmadı."

"O zaman bana küçük amcıklar vermeyi kes, Koç." Yüzüğe tükürüyor. "Riley'i buraya gönder."

"Ha. İntihara meyilli olsa bile olmaz. Yarın bilincinin açık olması lazım."

"Hey, nasıl dövüşüleceğini biliyorum," diyorum Riley'ye ringin dış köşelerinden birinde izlediğimiz yerden.

Sarışın kafası bana doğru dönüyor ve birden etkilenmiş görünüyor. "Az önce bu adamla çıkmayı teklif etmedin değil mi?"

"Elbette yaptım. Adama görmediği hareketleri gösterebilirim," diye övünüyorum ama açıkçası Remington'ın gece gündüz fanteziler kurmama neden olacak kadar çapkın bir bok kafalı olduğu için canına okuma fırsatı istiyorum. Ve bunu yaptıktan sonra elektrolit paketini yaladığı için. Ne flörtçü bir pislik.

"Pekâlâ Rem, senin için küçük bir şeyim var," diye sesleniyor Riley, dikkatini çekmek için alkışlıyor. "Bunu nakavt edemeyeceğinden eminim Koç," diye sesleniyor diğer köşedeki Lupe'ye ve o da gülerek bana işaret ediyor.

Remington beni görüyor ve dar, siyah tek parça eşofmanımla ringe atlayışımı izlerken başlığımı yere fırlatıyor. Gözleri her zaman olduğu gibi beni tarıyor. Öyle bir adam ki, ona doğru her yürüdüğümde beni kontrol etmekten kendini alamıyor. Ama ben yaklaştıkça, gözleri eğlenerek parlıyor ve yavaşça gülümsemesi beliriyor ve bu benim sinirlerimi bozuyor.

Benim ve ölen antrenman arkadaşlarının söyleyebildiği kadarıyla bugün huysuzdu. Ama benim huysuzluğum da on puan civarında. Bu sabah kahve bile keyfimi yerine getirmedi ama yine de bunun getireceğini biliyorum. Kaybetsem bile, sadece biriyle idman yapmak istiyorum.

"Öyle gülümseme. Seni ayaklarımla devirebilirim," diye uyarıyorum onu.

"Bu kickboks değil. Yoksa sen de mi ısıracaksın?"

Tam bir kickboks hareketiyle bacağımı havaya savuruyorum, o da çok nazik bir şekilde savuşturuyor ve kaşlarını çatıyor.

Bir tane daha denedim, o da savuşturdu ve sonra ben çember çizerken onun ringin ortasında durduğunu fark ettim.

Onu. Güç konusunda şansım olmadığını biliyorum ama planım onu sersemletmek ve sonra da yere sermeye çalışmak. Riley yapacağım şeye "dokuma" diyor. Bu da rakibinin etrafında dönüp onu ıskalamak demek. Ben de biraz dönüyorum ve benden çok etkilendiği belli, bu yüzden bir deneme yumruğu deniyorum. Yumruğumu kolayca yakalıyor, sonra kolumu indiriyor.

"Hayır," diye yumuşakça azarlıyor ve parmaklarımı doğru şekilde nasıl yumruklayacağımı öğretmek için elini benimkinin etrafında kıvırıyor. "Yumruk atarken kolunun iki alt kemiğini, ulna ve radius kemiklerini bileğinle aynı hizaya getirmelisin. Bileğin gevşek olmamalı, bu yüzden onu tamamen düz tut. Şimdi kolunuzu yüzünüze doğru katlayarak başlayın, eklemlerinizi sıkın ve yumruk atarken ulna, radius ve bileğiniz vurduğunuzda tek bir kemik parçası gibi hissedecek şekilde kolunuzu bükün. Deneyin."

Deniyorum ve o da başını sallıyor. "Şimdi korumak için diğer kolunu kullan."

Yüzümü örtmek için bir kolumu katlıyorum ve sonra tekrar saldırıyorum, ve tekrar, sadece örttüğünü ama karşı saldırı yapmadığını fark ediyorum.

Daha şimdiden adrenalin vücudumda baş döndürücü bir şekilde yükseliyor ve dövüş taklidi yapmaktan mı yoksa o mavi gözlerin bana sabitlenmiş olmasından mı bilmiyorum ama kendimi bir anda elektrikle yüklenmiş hissediyorum. "Bana bilmediğim bir hareket göster," diyorum nefes nefese, beklediğimden daha çok hoşuma gidiyor bu.

Her iki koluma da uzanıyor ve yumruklarımla yüzümü korumak için onları yukarı katlıyor. "Pekâlâ, bir-iki yumruk yapalım. Yumruk atarken bile her zaman ellerinle yüzünü, kollarınla da gövdeni koru. Önce solunla savur -" kolumu çenesine doğru çekti "- sonra dengeni bacaklarının üzerine kaydır ki sağınla güçlü bir yumruk atabilesin. Burada iyi bir ayak hareketine ihtiyacın var.
Yumruğun gücünü buradan söküp al-" parmağını göbeğime doğru itiyor, sonra elini

Çıplak kolumdan yumruğuma kadar... ve bu gücü parmak eklemlerine kadar gönder."

Akıcı ve mükemmel bir çift vuruş yapıyor ve göğüs dekoltemde boncuk boncuk terler oluşmasına neden oluyor, sonra ben de deniyorum. Sola vuruyorum, çömeliyorum, yer değiştiriyorum ve sağla daha sert vuruyorum.

Gözleri keyifle parlıyor. "Tekrar dene. İkinci yumruğunda bana farklı bir noktadan vur." Pozisyonunu alıyor, elleri darbelerimi yakalamak için açık.

Emirlere uyarak, ilk kolumu kullanarak sol eline hızlı bir yumruk indiriyorum, o da darbemi kolayca yakalıyor, ardından sağ elimle diğer eline güçlü bir yumruk atıyorum. Yumruklarım son derece isabetli ama sanırım onlara daha fazla güç katmam gerekiyor.

"Soluna çift yumruk at," diyor ve darbelerimi yakalamak için elini yukarı kaldırıyor.

"Sağına," diyor ve ilk vuruşumda açık eline yumruğumla vuruyorum-puf. Sonra onu şaşırtmaya karar veriyorum ve sağ güçlü yumruğumu karın kaslarına indiriyorum, vurdukça otomatik olarak kasılıyor ve eklemlerime şaşırtıcı bir acı gönderiyor. Ama o bile son vuruşumu yaptığıma şaşırmış görünüyor.

"Çok iyiyim," diye alay ediyorum onunla, geri çekilip onun yaptığı gibi baldırlarımın üzerinde zıplarken ve şakacı bir şekilde dilimi çıkarırken.

Bunu tamamen kaçırıyor, çünkü göğüslerimin zıplamasını izliyor. "Çok iyi," diyor tekrar pozisyonunu alırken. Gözleri içimi ısıtan bir şekilde karardı ve kızlarımla dikkatini dağıttığı bu anın hepsinden daha iyi olduğuna karar verdim.

Kendimi savunurken öğrendiğim gibi sallanıyorum. Bacaklar bir kadının ve kesinlikle eski bir sprinterin vücudunun en güçlü kısmıdır. Amacım ayağımın topuyla onun Aşil tendonuna vurmak ve hem koca vücudunu hem de egosunu yere sermek.

Ama ben vurduğum anda hareket ediyor ve ben onun yerine tenis ayakkabısına çarpıyorum. Acı bileğimden yukarı doğru çığlık atıyor. Hemen kolumdan yakalayıp beni doğrultuyor, kaşları çatılıyor. "Bu da neydi şimdi?"

Kaşlarımı çattım. "Düşmen gerekiyordu."

Bana bakıyor, yüzü bir an için bomboş. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Senden çok daha ağır adamları devirmişliğim var!"

"Lanet olası bir ağaç Remy'den daha çabuk devrilir, Brooke," diye bağırıyor Riley.

"Bunu görebiliyorum," diye homurdanıyorum ve ağzımı kapatıp "Uyardığın için teşekkürler Riley," diye bağırıyorum.

Remy nefesinin altından küfrederek kolumdan tutuyor ve beni zıplaya zıplaya köşeye götürüyor, orada bir sandalyeye çöküyor ve sadece bir tane olduğu için bileğimi test edebilmek için beni üstüne çekiyor. "Bileğini becerdin, değil mi?" diye soruyor ve ilk kez bana bu kadar kızgın olduğunu duyuyorum.

"Tüm ağırlığımı yanlışlıkla ayak bileğime vermiş gibiydim," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Bana neden vurdun? Bana kızgın mısın?"

Kaşlarımı çattım. "Neden olayım ki?"

Gözleri rahatsız edici bir şekilde benimkilere bakıyor ve korkutucu derecede ciddi ve kesinlikle sinirli görünüyor. "Sen söyle."

Başımı eğerek ayak bileğime bakıyorum ve Melanie dışında kimseye içimi dökmeyi reddediyorum.

"Hey, buraya biraz su getirebilir miyiz?" diye seslendi, sözlerinde keskin bir hayal kırıklığı vardı. Riley bir Gatorade ve sade bir şişe su getiriyor ve ikisini de ringin zeminine, ayaklarımın dibine koyuyor.

"Toparlanıyoruz" dedi ve sonra endişeli bir ses tonuyla bana "İyi misin B?" diye sordu.

"Dandy. Beni yarın ara lütfen. Bu adamla tekrar ringe çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Riley güler ama Remington ona bir bakış bile atmaz.

Göğsü terden sırılsıklam olmuş, kara kafasını eğmiş, başparmaklarıyla kemiğin etrafına bastırarak bileğimi inceliyor. "Acıyor mu, Brooke?"

Sanırım endişeleniyor. Benimle konuşurkenki ani nezaketi boğazımı ağrıtıyor ve nedenini bilmiyorum. Düştüğünüzde canınızın yanmaması ama aşağılanmış hissettiğiniz için ağlamanız gibi. Ama daha önce dünyanın önünde daha kötü düşmüştüm ve o zaman ağlamamış olmayı, dünyanın en güçlü adamının önünde yıkılmamayı dilediğim kadar şiddetle diliyorum.

Kaşlarımı çatarak bileğimi kontrol etmek için uzanıyorum ama elini çekmiyor ve birden birkaç parmağımız bileğimi çevreliyor ve tek hissedebildiğim başparmaklarının tenimde gezinmesi oluyor.

"Bir ton ağırlığındasın," diye yakınıyorum, sanki aptal olmam onun suçuymuş gibi. "Biraz daha hafif olsaydın seni devirirdim. I

Hatta eğitmenimi bile devirdi."

Kaşlarını çatarak yukarı bakıyor. "Ne

diyebilirim ki?" "Özür mü diliyorsun?

Gururumun hatırı için mi?"

Hâlâ sinirli olduğu belli olan başını sallıyor, ben de alaycı bir şekilde gülümseyip Gatorade'e uzanıyorum ve kapağını açıyorum.

Bir yudum aldığımda gözleri dudaklarıma kayıyor ve aniden kucağında, popomun altında belirgin bir şey hissediyorum. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı akarken, vücudumun geri kalanının ateşli bir şekilde sıcak olduğunu ve daha da sıcaklaştığını fark etmemi sağlıyor.

"Biraz alabilir miyim?" İçkimi işaret ederken sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyor.

Başımı salladığımda şişeyi büyük bir eliyle kavrayıp ağzına götürüyor ve dudaklarının kenarına bastırdığını görünce hormonlarım bir anda boşalıyor.

Tam benimkinin olduğu yerde.

Yutkunurken boğazı çalışıyor, sonra şişeyi indiriyor, dudakları artık nemli ve Gatorade'i bana geri verdiğinde parmaklarımız birbirine değiyor. Damarlarımda şimşekler çakıyor. Gözbebeklerinin kararması ve gözlerinde hiç kahkaha olmadan gözlerime bakması beni büyülüyor. Otomatik olarak bir yudum daha alarak gerginliğimi örtmeye çalıştığımda, dudakları gülümsemeden beni çok dikkatli bir şekilde izliyor. Güzelce pembeleşmiş. Dudağındaki kesik hala iyileşiyor. Yalamak istediğim dudak. İçimde bir özlem şeridi açılıyor. Ve acıtıyor. Kucağındayım ve güçlü bir kolun belime dolandığını fark ediyorum ve hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ona dokunacak, onu öpecek, tüm bedenimi ona saracak kadar yakın. Aniden ölüyorum ve uçuyorum. Yapamıyorum.

Bu artık önemli bir şey değilmiş gibi davran. Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki düzgün düşünemiyorum. Bu bir anlaşma. Büyük bir anlaşma.

Hiç böyle hissetmemiştim.

Bunun çılgınca olduğunu ve asla gerçekleşmeyeceğini, gerçekleşemeyeceğini biliyorum ama elimde değil. O benim Olimpiyatlarım gibi, asla sahip olamayacağım ama tüm varlığımla arzuladığım bir şey. Ve yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce onun kollarının bir, belki de iki kadına sarılmış olduğu düşüncesinden kesinlikle tiksiniyorum, oysa ben onun ben olmasını istiyordum.

Hatırladıkça yeniden tedirgin oluyorum, dikkatlice ayağa kalkmaya çalışıyorum, Gatorade'imi alıp bir kenara koyuyor ve sepetten iki havlu alıp birini boynuna sarıyor, sonra diğerini benimkine doluyor, bu arada beni belimden tutuyor. "Kalkmana yardım edeyim, böylece buz koyabilirsin."

Bir buluttan daha ağır değilmişim gibi beni ringden indiriyor ve sonra dışarı çıkarken kolumu dar beline dolayarak ona yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Sorun yok," deyip

duruyorum. "Tartışmayı

bırak," diyor.

Asansörde beni yanına yakın tutuyor ve başını bana doğru eğiyor ve nefesini şakağımın yakınında hissedebiliyorum. Bana kıyasla ne kadar büyük olduğunun, beş parmağını belime doladığının ve burnunu kaydırıp kulağımın arkasına indirdiği anın acı verici bir şekilde farkındayım. Nefes verirken gıdıklanıyor ve o kadar yakın ki, konuşursa dudakları kulağımın arkasına değecek. Birden derin nefes alışını duyuyorum ve cinsel organım öyle şiddetli zonkluyor ki, arkamı dönüp burnumu içine gömmek için can atıyorum.

ve ciğerlerime çekebildiğim kadar hava çekiyorum. Ama tabii ki bunu yapmıyorum.

Beni odama götürüyor ve bedenim öyle bir durumda ki, beynim bize eşlik eden gergin sessizlikten kurtulmak için bir konuşma konusu bile bulamıyor.

"Hey, dostum, dövüşe hazır mısın?" Hayranı olduğu anlaşılan üniformalı bir otel görevlisi koridorun karşısından soruyor.

Remington bana dönüp çenesini kulağımın arkasındaki saçlara bastırmadan önce gamzeli bir gülümsemeyle başparmağını kaldırıyor. "Anahtar," diyor tüylerimi diken diken eden gırtlaktan bir fısıltıyla. Anahtarı alıp beni içeri götürüyor.

Diane burada değil ve muhtemelen şu anda onun süper lüks akşam yemeğini hazırladığını biliyorum. Beni ikinci kraliçe yatağın kenarına oturtuyor, sanırım Diane'in ilk yatağa bakan iki çocuğunun resmi olduğu için benim olduğunu düşünüyor ve buz kovasını alıyor. "Sana buz getireyim."

"Sorun değil Remy, sonra yaparım..."

Sözlerimi bitiremeden kapı kapanıyor ve verdiğim hasarı değerlendirmek için bileğimi yoklamak üzere eğilirken nefes veriyorum.

Kapıyı çalmak zorunda kalmamak için kilidi açık bırakıyor ve geri dönüp kapıyı çarparak kapattığında kaskatı kesiliyorum. Banyodaki suyu akıtıyor ve sonra geri dönüyor, kovayı halının üzerine koyarken otel odamın içinde devasa ve buyurgan görünüyor.

Ayaklarımın dibinde diz çöküyor ve güçlü bedenini ve bana bakmak için eğilen karanlık başını görünce, içimde öyle bir istek dalgası dalgalanıyor ki, buza bakıp başımı kovaya daldırmak istiyorum.

Tenis ayakkabımı ve çorabımı çıkarıyor, sonra ayağımı

içeri sokarken bacağımı baldırımdan nazikçe tutuyor.

"Bunu tamir ettiğimizde sana beni nasıl yere sereceğini göstereceğim," diye fısıldıyor. Cevap veremediğimde ve dokunuşuyla tamamen çözüldüğümde, yukarı bakıyor ve gözleri hem şefkatli hem de samimi. "Üşüdün mü?"

Geri kalan her şeyim başka türlü olsa da, su onları sardıkça ayak parmaklarım donmaya başlıyor. "Evet."

Ayağımı daha derine batırdığında, tüm vücudum soğuktan geriliyor ve o da yarı yolda duraklıyor. "Biraz daha su?"

Başımı sallıyorum ve "Acı yoksa kazanç da yok" diye düşünerek yolun geri kalanını aşağı indiriyorum. Vücudum soğuğu emerken ciğerlerim sıkışıyor. "Oh, kahretsin."

Yüzümü buruşturduğumu fark ediyor ve ayağımı çekip çıkarıyor, sonra beni şok ediyor, buz gibi soğuk ayaklarımı ısıtmak için karnına yaslıyor. Karın kasları ayak parmaklarımın altında kenetleniyor ve gözleri öyle güçlü bir kavrayışla benimkileri tutuyor ki boğuluyorum.

Gerilim içimde dalgalanıyor. Sıcak, büyük, nasırlı eli ayağımın etrafında kıvrılmış, ayaklarımı karnına öyle sıkı tutuyor ki sanki beni orada istiyormuş gibi hissediyorum. Keşke ellerim ayaklarım olsaydı, parmaklarımın altında o karın kaslarını hissetseydim. Her bir çukur ayağımın kemerine ve ayak parmaklarıma mükemmel bir şekilde baskı yapıyor ve uyuşukluk beni tamamen terk etti.

"Pedikür yaptığını bilmiyordum Remy," diyorum ve sesimin neden bu kadar soluksuz çıktığını anlayamıyorum.

"Bu benim fetişlerimden biri."

Bana saçmaladığını açıkça belli eden tembel bir gülümseme atıyor, sonra boştaki eliyle kovaya uzanıyor ve tek bir buz küpü çıkarıyor. Onu hafifçe bileğime koyuyor ve ne yaptığını dikkatle izleyerek hassas etin üzerinde gezdiriyor. Tepkim hızlı ve şiddetli oluyor, tüm bedenimi

onun tam ve eksiksiz farkındalığıyla ele geçiriyorum.

Kalp atışlarım aniden kafamın içinde yükseliyor. Tanrım, bu adam benden daha dokunsal. Sonra, sanki düşüncelerimi doğrulamak istercesine, ayağımı karnına doğru tutan eli hafifçe kayıyor ve soğuk buz küpü cildime sürülmeye devam ederken başparmağını ayağımın kemeri boyunca ovuşturuyor. Karnımın ortasında bir karıncalanma başlıyor ve korkarım birkaç dakika içinde vücudumu ele geçirecek.

Sesim de geri kalan her şeyim gibi titriyor. "Manikür de yapıyor musun?"

Bana tekrar bakıyor ve mavi gözlerinin üzerimdeki etkisinden dolayı kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Önce ayaklarını yapayım, sonra geri kalanını yaparım."

Bu cümleyi başka bir gülümsemeyle bitirdiğinde midem sıkışıyor, bu seferki oldukça yavaş. Buz yavaşça içimde hafifçe büyüyen bir ateşi körüklemeye devam ederken, seksimdeki her kas dalgalanmaya başlıyor.

Kremsi beyaz tenimin üzerindeki buzu izlerken büyülenmiş gibiyim, sessizlik elektrikle yüklü. Çaresizce ayaklarımı karnının üzerinde hafifçe sürüklüyorum, altımda karın kaslarının çıkıntılarını hissediyorum. Yukarı bakıyor ve gözlerindeki delici yoğunluk beni nefessiz kalıp boğulana kadar içine çekiyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, kara kaşlarını kaldırıyor ve sesinin beni nasıl etkilediğine, dokunuşunun beni nasıl etkilediğine, kokusuna, başka bir insanın üzerimde nasıl böyle bir güce sahip olabildiğine inanamıyorum. Buna izin veremem.

I.

Yapa

mam.

İzin

ver.

Kendime, bir erkeği istediğinde ona ne vereceğinin kontrolünün sende olduğunu hatırlatıyorum. Ne almasına izin vereceğin de senin kontrolündedir. Ama onun ve benim birlikte olduğumuz görüntüleri engelleyemiyorum. Kıyafetlerini yırtıp attığım ve onun beni ezdiği görüntüler. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiği, birlikte pervasızca yatağa düştüğümüz görüntüler içimde zonkluyor. Bana kendimi 18 yaşında hissettiriyor. Bakire ve ahlaksız. Sadece erkekleri düşünmek... ama o bana sadece birini düşündürüyor. Ve o çok erkek. Çok erkek. Ama biraz oyuncu, bir çocuk gibi.

Dün gece sehpasının üzerinde küçük fahişeleriyle eğlenen büyük, kötü bir çocuk...

Bu ani ve acımasız hatırlatma beni Alaska'nın soğuk sularına dalmış gibi serinletiyor. "Şimdi mükemmel hissediyorum. Teşekkür ederim," diyorum, ayağımı onun pençesinden kurtarmaya çalışırken sesim eriyen buz kadar soğuk.

Tam kendimi kurtarmak üzereyken kapı bir kilit açma sesiyle açılıyor ve Diane içeri giriyor. "İşte buradasın. Seni şimdi beslemeliyim ki yarın için yeniden şarj olabilesin!"

Bendeki değişim karşısında kafası karışmış gibi bana bakan Remington, çözülmekte olan buzu buz kovasına atarken hafifçe kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkarken ayağımı tekrar halının üzerine koyuyor. "Bileğin için üzgünüm," diyor bana usulca, doğrulurken, ifadesi şaşkın ve neredeyse savunmasız. "Dövüşe gelemezsen endişelenme."

"Hayır. Senin hatan değildi. İyi olacağım," diye

acele ettim. "Pete'den sana koltuk değneği

getirmesini isteyeceğim."

"Ben iyiyim. Ağaçlarla uğraşmak bana yakışır."

Girişte durup yatağın kenarındaki bana bakıyor, yüzü okunmuyor.

"İyi şanslar Remy," diyorum.

Önce bana, sonra Diane'e bakıyor, sonra elini saçlarında gezdiriyor ve bir şekilde... tedirgin görünerek oradan ayrılıyor.

Diane şaşkınlıkla bana bakıyor. "Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hayır." Başımı salladım. "Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce tam zamanında geldin."

Onun gibi bir adamın ayaklarını yerden kesmeye çalışmak başlangıçta pek de akıllıca bir hareket sayılmazdı.

Müzik eşliğinde dans

Pete kulisten çıkmamı istiyor. Koç ve Riley de öyle.

Pete bana "Kendine gelmesi lazım, git yerine otur, dikkatini dağıtıyorsun," diyor ve takımdaki erkekler arasında en nazik olduğunu düşündüğüm kişi olmasına rağmen, bugün sesi gerçekten sinirli geliyor. Belki de otuz iki numaralı doğum günü olduğu ve başka bir yerde olmayı tercih ettiği içindir. "İşte. Bu bileti al ve yanındaki kızlarla tanış. Onlar iyi insanlar ve burada bizimle birlikteler. Hepimiz daha sonra parti yapacağız."

Dakikalar sonra kızların hem Miss Universe yarışmacılarına hem de tam da bu tür etkinliklerde bikiniyle dolaşan kadınlara benzediğini fark ediyorum. Ama onlara doğru yöneldiğimde gülümsemeleri içten ve ikisinin de bakışlarının kısa kollu simli üstümle küçük siyah eteğimi onaylayan bir gözle nasıl taradığını fark etmeden edemiyorum. "Merhaba.
Ben Friday, bu da Debbie," diyor kısa bir süre önce Remington'ın sehpasının üzerinde dans eden kızıl saçlı, sonra da sarışına Debbie diye işaret ediyor.

"Merhaba. Ben Brooke."

"Sen geçen gece süite giden kızsın," diyor Cuma.

"Ben hiçbir yere gitmedim," diyorum, gittiğimi bildikleri gerçeğine sinirlenerek. Yani Riley onlara kapıda benim olduğumu mu söylemişti?

Ne kadar utanç verici.

Friday eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sanırım Remy seni becermek istiyor."

Nefesimin kesildiğini hissederek kendimi koltuğumda ayarlıyorum ve sonra diğer kız Debbie de bana doğru eğiliyor. "Remy seni gerçekten becermek istiyor. Sen odaya gelip Riley ile konuştuğunda çok sertleşti. Kucağındayken hissettim ve sadece sesini duydu ve bam. Tüm gücüyle kalktı."

"TMI! Ciddiyim!" Sinirli bir kahkahayla başımı sallayarak ağlıyorum. Şimdi kıpkırmızı olmuşum, aynı anda bin bir duyguyla boğuşuyorum.

"Ona ilgilenmesini bile teklif ettim," diye ekliyor Debbie, "ama o 'boş ver, ben iyiyim' dedi ve arkadaşlarına yapmamızı söyleyerek uzaklaştı, sonra da odasına gidip kendini kilitledi. Pete bunun bu gece tekrarlanmayacağından emin olmak istiyor."

Kucağıma bakıyorum ve içimde yaşayabileceğimi bile bilmediğim ezici bir sahiplenme duygusu uçuşuyor. "Neden her gece sevişmek zorunda?" Kızgınlığımı gizleyemeyerek onlara soruyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? O Remy. Çok fazla almaya alışkın gibi. Her gün."

Alay ederek elimi sallıyorum ve boş yüzüğe bakmaya dönüyorum, Remington'ın ne kadar "o "nu almaya alışkın olduğunu düşünmek istemiyorum, ama güzel vücudunun bir başkasınınkiyle sarmaş dolaş olduğunu görmek midemi o kadar rahatsız ediyor ki, yakın zamanda bir şey yemiş olsaydım, kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırdım.

On dakika sonra, hoparlörlerden onun adının yankılandığını duyuyorum, "Ve şimdi, bayanlar ve baylar, biricik, TEK Remington Tate'e, RIPPPPPTIDEEEEEE!"

O koşarak çıkarken vücudumdan bir his akışı geçiyor ve anında külotuma fışkıran sıvı ısıyı hissediyorum. Tanrım, gün içinde ona kaç kez baktığımdan ve onu benim yapmak istediğimden nefret ediyorum. Ona dokunmak, onu tanımak istiyorum.

Ringe tırmanıyor, o parlak cüppesi erkekliğiyle tamamen tezat oluşturuyor ve kalabalığa kendini gösterdiği anda herkes çığlık atıyor. Tıpkı benim kalbim gibi, onu sanki ihtiyacım varmış gibi içime çekiyorum. Koyu renk saçları bugün mükemmel bir şekilde pervasızca toplanmış, bronzlaşmış kasları kollarını uzatıp küçük dönüşünü yaparken esniyor. Ve işte buradayım, o dönüp kalabalığı tararken nefesim ciğerlerimle dudaklarım arasında sıkışıyor. Beni görür görmez gözleri canlanıyor, tıpkı bana gülümsediğinde hissettiğim gibi. Gamzeleri parlarken bakışlarımı tutuyor ve yemin ederim bana buradaki tek kadın olduğumu hissettirecek şekilde bakıyor. Ringe her çıktığında, tamamen karakterine bürünüyor. Ve gözleri beni ele geçiriyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Sadece görmek istediğim şeyi gördüğümü biliyorum.

Ama bir anlığına, bu aptal sandalyede oturup iki insan arasında bir tür sihir olduğuna ve benim için çok güçlü, gizemli ve eğlenceli olan bu seksi, ham, ilkel adam için değerli biri olabileceğime inanmak istiyorum, beni hayatımda hiçbir şeyin yapamadığı kadar zorluyor.

Pete ve Riley'nin ona getirdiği kızlarla seks yapmadığını düşünmeden edemiyorum ve onun ilk rakibini alt etmesini, sadece beni değil, yüzlerce kadını mükemmel eğitimli vücudunun gücü ve zarafetiyle memnun etmesini izlerken tek düşünebildiğim bu.

Nefes nefese, onun ikinci ve üçüncü maçını almasını izliyorum ve "galip" kelimesinin yanına her eklendiğinde onun için büyük bir gurur duyuyorum. Çok sıkı çalışıyor, çok sıkı antrenman yapıyor ve ben artık boks terimlerini biliyorum ve tam olarak ne yaptığını görebiliyorum.

yapar. Bir-iki yumruğunu görüyorum. Yumruklarını. Kroşelerini. Ve aniden sağ eliyle gelen güçlü bir yumruğu sol koluyla engelliyor, sonra içeri girip rakibinin kaburgalarına bir sol kroşe indiriyor ve ardından çenesine indirdiği sağ kroşeyle adamı tamamen yere seriyor. Rakibi ayağa kalkmaya çalışıyor ama kanlar içinde ve bitkin bir halde yere yığılıyor.

İsmi tüm odayı kaplarken halk kükrüyor.

"RRRRRRIIIIIIPTIDEEEEEEEEEE!"

Aman Tanrım. Gerçek bir şampiyon gibi dövüşüyor ve her şeyin sonunda şampiyon olmayı hak ediyor. Kalbim içimde çılgınca çarparken, ring şefinin kolunu kaldırmak için yönelmesini izliyorum ve garip bir endişe ve beklenti karışımı içinde galip ilan edildiği anı bekliyorum, çünkü o anda bakışlarının benimkine döneceğini biliyorum, ilk dövüşümden bu yana her dövüşte olduğu gibi.

"Galibimiz, bayanlar ve baylar. Riptiiiide!!"

O elektrik mavisi gözler tribünlerde beni aradığında, kalbim şakaklarımda şiddetle çarpıyor ve beni fark ettiğinde içim duyguyla doluyor. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve gözleri sadece benim gözlerim, gülümsemesi sadece benim gülümsemem ve bir an için bizden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bu gece Melanie'yi gerçekten özlüyorum. Yanımda ona bağıran ve söylemek istediğim her şeyi ona söyleyen ama bunları yüksek sesle söyleyecek kadar korkak olan Melanie'yi. Ama zihnimde onu duyuyorum ve keşke beni ziyarete gelse de ben de onun gibi ona bağırabilsem ve Remington Tate'e o kadar seksi olduğunu söylesem ki dayanamıyorum.

♥♥♥

Bir saatten fazla bir süre sonra arabaya biniyoruz ve hem Riley hem de Pete, Friday ve Debbie ile ayrı bir arabada seyahat ediyor gibi görünürken, bir otel şoförü Remington ve beni siyah bir Lincoln'e götürüyor. Bunu kimin ayarladığını bilmiyorum ama bana siyah arabada beklemem söylendi ve aniden yanıma, arka koltuğa kayıyor ve göğsüm sinir ve heyecanla sıkışıyor çünkü kavgadan sonra duş almış ve ağzımın suyunu akıtan siyah kot pantolon ve paçaları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli gömlek giymiş ve sabununun kokusu anında ciğerlerimin ağrımasına neden oluyor.

Koltuk geniş ama her nasılsa trafiğe girdiğimizde Remington'ın bana yakın oturduğunu fark ediyorum. Çok yakın. Elinin tersini elimin tersinde hissedebiliyorum. Muhtemelen elimi çekmeliyim ama çekmiyorum. Bunun yerine pencereden dışarı, kulübe yaklaşırken şehrin dört bir yanına yayılmış gece ışıklarına bakıyorum ama ciddi anlamda hiçbir şey görmüyorum. Vücudum, bedenlerimizin birbirine değdiği kısma odaklanmış durumda.

Neden bana dokunuyor?

Sanırım beni izliyor, tepkimi ölçüyor, başparmağını hareket ettirip benimkinin üstünde gezdirdiğinde.

Titremek istiyorum. Gözlerimi kapatmak. Onu özümsemek. Kızların bana söylediklerini unutamıyorum ve benim için yaktıkları küçük umut mumu şimdi içimde bir meşale gibi yanıyor. Bilmem gerek. Eğer beni istiyorsa. Beni istiyor mu?

O kadar inanılmaz yakışıklı görünüyor ki, içim yeniden yoğun bir şekilde çarpıyor.

"Dövüş hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi alçak ve sert, arabanın gölgesinde profilimi incelerken gözleri dikkatle parlıyor.

Yeraltı'ndaki bir olaydan sonra bana hep bu soruyu sorar. Sanki benim fikrim onun için önemliymiş gibi.

Onunla yüzleşirken "Hayır, hoşuma gitmedi" diyorum ve kaşlarını çattığında sırıtıyorum. "Harikaydın! Bayıldım!"

Gülüyor, sesi zengin ve erkekçe, sonra elimi sıcak kavrayışıyla tutup kaldırdığında beni korkutuyor. Dudaklarını yavaşça parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor ve ağzının dolgun yumuşaklığını, alt dudağında artık neredeyse tamamen iyileşmiş olan lezzetli yara izine kadar hissedebiliyorum. Beni sıyırıp geçtiği süre boyunca gözleri beni hapsederken kan dolaşımımda küçük bir vızıltı dolaşıyor. Koyu renk kirpiklerinin arasından bakışları meme uçlarımın zonklamasına neden oluyor.

"Güzel." Mırıltısı tenime sıcak ve nemli geliyor ve elimi tekrar koltuğa indirip parmaklarını yavaşça benimkilerden ayırdığında, elimi tekrar kucağıma getirip eşiyle birlikte tutmak zorunda kalıyorum, çünkü aniden çok boş geliyor.

Bu gece seçtikleri kulüp tıka basa dolu ve dışarıda insan kuyrukları var, ama Remington arabadan iner inmez beni fedainin yanına götürüyor, o da hemen içeri girmemize izin veriyor, Riley ve Pete bizi arkadaki özel bir odada bekliyor.

Riley, Remington'a "Pete kucak dansı yapacak," dedi. "Doğum günü hediyesi olarak ona bir tane ısmarlaman sorun olmaz değil mi?"

Açık kapıdan, ışıltılı gümüş bikinili bir kadının, kanepenin ucuna yakın bir yerde oturan ve onu izlerken gülümseyen Pete'e yaklaştığını izliyoruz. O kadar rahatsızım ki sanırım az önce kıpırdandım, çünkü Riley aniden bana bakıyor, kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

"Bundan utanıyor musun, Brooke?" diye soruyor eğlenerek.

Remington'ın da bana baktığını fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Dikkatle gözlerimin içine bakıyor, sonra bakışları ağzıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime. Eli aniden benimkini sarıyor ve "İzlemek ister misin?" diye fısıldıyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve o da beni bara ve dans pistine götürüyor. Gerçek dışı bir gürültü var ve tüm dans pisti müzikle ve dans eden bedenlerin ateşli sıcaklığıyla zonkluyor.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Debbie'nin sahnenin ortasında zıpladığını gördüğümde ağlıyorum ve o da beni görüp dans pistine çekmeye geliyor.

"Remy!" Friday onu kalabalığın içine doğru itiyor, aynı anda Debbie çığlık atıp beni vücuduna doğru çekiyor, sonra kalçalarımı kavrıyor ve seksi bir kız hareketiyle sürtünmeye başlıyor. Gülüyorum ve arkamı dönüyorum, Usher'ın "Scream" şarkısı odayı müzikle doldururken kollarım havada ve sonra Remington'ı sadece birkaç metre ötede, kalabalığın arasında yükselirken görüyorum.

Dans etmiyor.

Aslında, hareket bile etmiyor.

Beni izliyor, gülümsemesi yerinde, gözleri parlıyor ve aniden beni yakalayıp vücuduna yapıştırıyor, boynuma eğiliyor. Saçlarımı yana doğru tarıyor ve vücudunu omurgama bastırarak beni öyle bir içine çekiyor ki, derin nefesini hissedebiliyorum. Midem tepki olarak kasılıyor ve ağzının ensemden ayrıldığını hissediyorum. Dişleriyle tenimi sıyırıyor ve sonra dili beni yalamak için dışarı çıkıyor.

Vücudum elektrikleniyor. Yukarıya ve arkama uzanarak başını tutuyorum ve kalçalarını takip ederken, insanlar etrafımızda dans ederken, odadaki sıcaklık artarken onu sıkıştırıyorum. Elleri kalçalarımı yakalıyor, beni önüne doğru daha sert çekerken sıkıyor ve kalçalarım onun ne kadar sert olduğunu hissediyor. Hissetmemi istiyor

Beni ne kadar istediğini. Dili boynumdan kulağımın arkasına doğru ilerliyor. Bir elini karnıma koyup yüzümü ona çevirdiğinde içimden bir ürperti geçiyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Tutun. Müzik içimde zonkluyor, ona duyduğum arzu içimde düğümlenip bükülüyor ve kollarımı ona dolayıp bedenimi onunkine doğru itiyorum, başımı ağzına doğru eğiyorum.

Onun tadını bilmem gerek. Onun hissini. O fahişelerle yatmadı. O günkü ereksiyonu benimdi. Bütün gece bir kadına bakmadı. Ne kavgada, ne de burada. Benden başka kimseyle göz göze gelmedi.

Ve gözlerim hiç kimseyi, hiçbir şeyi görmüyor, sadece karşımda bana şarkılar çalan, koşan, benimle atışan ve yarama buz koyan bu dudak uçuklatan güzellikteki adamı görüyor. Mavi gözleri şehvetle parlıyor, koyu kirpikleri gözlerimin içine, ağzıma bakarken ağırlaşıyor ve sonra bir eliyle yüzümü kavrıyor, kulaktan kulağa ve beni tekrar içine çekiyor, yüzümü burnuna çekerken gözleri kapanıyor. "Ne istediğini biliyor musun?" diye soruyor boğuk bir sesle, sert ve hızlı nefes alarak. "Biliyor musun, Brooke?"

Cevap veremiyorum ve kıçımı tutup beni kendine çekiyor, ağzını neredeyse, neredeyse ağzıma dayıyor. Beni delirtiyor. Çıldırtıyor. Ona sahip olmak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum. Parmaklarımı göğsünden yukarı, saçlarına doğru kaydırıyorum, parmaklarımın altında çok ipeksi.

"Evet." Parmak uçlarımda yükselip başını aşağı doğru çekerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, o sırada arkamdan biri bana çarpıyor. Öne doğru tökezledim. Remington bir koluyla beni yakalıyor ve koruyucu bir şekilde yanına sabitliyor.

"Bu Riptide ve onun yeni amcığı değil mi?"

Başım dönüyor ve beni iten her kimse bunun kazara olmadığını anlıyorum. Dört adam etrafımıza üşüşüyor ve hepsi de devasa. İçlerinden birinin sağ elmacık kemiğinde iğrenç siyah bir akrep dövmesi var ve diğerlerinden daha da iri.

Remington onlara bir avuç sinek kadar önemliymişler gibi bakıyor, sonra kolunu bana doluyor ve beni dans pistinden çıkarıyor.

"Kız arkadaşının adı ne? Onu becerirken kimin adını sayıklıyor, ha?"

Beni bara doğru götürürken Remy'nin ağzından tek kelime çıkmıyor ama beni ileri doğru iterken parmakları üstümün arkasında öfkeli bir yumruğa dönüşmüş durumda. Adamlar arkamızda yürüyor ama Remington onları görmezden gelmeye devam ediyor. Beni başka yöne çeviriyor ve göğsünün duvarıyla onları görmemi engelliyor. "Riley ile geri dön ve ondan seni otele götürmesini iste," diye fısıldıyor.

Bunun Remington'ın başını belaya sokmak için diğerlerinin yaptığı bir provokasyon olduğunu fark ettiğimde kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Ring dışındaki bir kavganın Remy'yi hapse ve yarışma dışı bırakabileceğini bilecek kadar takımla birlikte oldum. "Kavgaya giremezsin Remy," diye uyarıyorum ki aniden dört adamdan daha güçlü olanı konuşuyor ve sesini müziğin üzerinde duyulacak kadar yükseltiyor.

"Seninle konuşuyoruz, dangalak."

Remy, "Seni duydum pislik, sadece ne söyleyeceğin umurumda değil," diye karşılık verir.

Arkadaşı bir yumruk atmaya çalışıyor ama Remington hemen eğilip onu öyle bir itiyor ki, tökezleyip düşüyor. Birden taktiğin farkına vardım. Akrep adamın arkadaşları Remy'yi öyle bir dövecekler ki, Remy'nin başka seçeneği kalmayacak.

cevap verir, onları fena benzetir, ligden atılır ve muhtemelen hapse atılırken, akrep dövmeli adam "hiçbir şey" yapmadı.

Ve eğer Remy'nin finalde yenmesi gereken kişi bu adamsa, muhtemelen maçtan önce onun icabına bakabileceği için çok heyecanlıdır. Ne ezik bir pislik!

Remy yanımda iyice sinirleniyor, birini gömleğinden yakalayıp tıslıyor, "Defol git yoksa taşaklarını kesip anana yediririm!" Onu geri itiyor, sonra diğer ikisini de yakalıyor ve her bir koluyla aynı anda itiyor. O kadar sinirli görünüyor ki gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Ellerinde, kollarında, boynunda damarlar çıkıyor ve üçüncü adam ona arkadan yaklaştığında Remington'ın dirseği arkasından fırlıyor ve zavallı adamın yüzüne mükemmel bir şekilde çarpıyor. "Üzgünüm dostum, benim hatam," diye özür diliyor ve adam nefesinin altında küfredip kanlı burnunu kapatıyor.

Bu arada, akrep dövmeli adamın mutlu bir şekilde sırıtarak izlediğini görüyorum.

Oh, hayır bilmiyorsun, salak!

Kaç ya da savaş tepkisi şu anda vücudumda tam güçle çalışıyor. Kan sistemimden sıcak ve acil bir şekilde geçerken beynim uğulduyor. Şimdiden kaslarımı beslediğini, kalbimin çılgınca attığını hissediyorum. Bara koşuyorum, uzanıp iki şişe alıyorum ve geri dönüp her iki pisliğin kafasının üzerine sallıyorum. Camlar etrafa saçılırken eşit bir şekilde yere düşüyorlar.

Gidip bir şişe daha alıyorum ve koşarak geri dönüyorum, üçüncü adama doğru ilerlerken Remy'nin dehşet dolu bir bakışla ve giderek kızaran bir yüzle bana nasıl baktığını görüyorum. Şişeyi elimden kaptı ve tekrar yerine koydu.

sonra beni bir patates çuvalı gibi sırtına atıyor ve kalabalığın arasından Pete'e doğru yürüyor.

"Remington," diye yakınıyorum, kıvranırken yumruklarımla sırtına vuruyorum. Ellerinden birinin kıçımda olduğunu fark ettiğimde hormonlarım tavan yapıyor. Pete'e bir şeyler fısıldadığını duyuyorum ve sonunda beni arabanın içine geri ittiğinde kan doğru yöne gidiyor. İçime adrenalin pompalanıyor. Daha önce hiç kavga etmemiştim. İnanılmaz bir his.
İnanılmaz.

Otel şoförümüz direksiyona geçip şehir trafiğine dalıyor ve Remington'ın arka koltukta sert ve hızlı nefes aldığını fark ediyorum.

Benim gibi.

Bakışlarımız arabanın karşısındaki gölgelerde buluşuyor ve gözleri ürkütücü derecede karanlık, yüzü kızgın bir öfkeyle kazınmış. "Ne yaptığını sanıyordun sen?" diye patlıyor.

Elleri kalçalarının üzerinde yumruk olmuş durumda ve bir an için onları sıranın arkasına çarpacağını düşünüyorum. Gözlerindeki bakış son derece çiğ ve tuhaf. Neredeyse hayvani. Bir çeşit sahiplenici. Ve bu içimde garip bir heyecanın yükselmesine neden oluyor.

Onu öpmeye hazırdım. Ellerim kucağımda kenetlenmiş, onları sabit tutmaya çalışıyorum.

Ama Tanrım, o kadar yaralıyım ki, ona bakarken ihtiyaçtan düşüncesizim. Düşüncesiz ve onunla birlikte olma isteğinin acı veren özlemiyle içim parçalanmış. Parmakları huzursuz ve ben sadece elini tutup göğüslerime dolamak ve bana dokunması için yalvarmak istiyorum.

"Az önce kıçını kurtardım ve harika hissettirdi," diyorum ve bu hatırlatmayla içimde yeni bir adrenalin dalgası dolaşıyor.

Remy yüzünü ovuşturup dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru diz çökmüş, şimdi şiddetle titrediğini fark ettiğim elleriyle başının arkasını ovuştururken pamuk ipliğine bağlı gibi görünüyor. Doğru düzgün nefes de almıyor. "Tanrı aşkına, bunu bir daha asla ama asla yapma.
HİÇ. Eğer onlardan biri sana elini sürerse, onu öldürürüm ve beni kimin izlediği umurumda bile olmaz!"

Arkasına yaslanıp bana akıllara durgunluk veren bir şehvetle bakarken içimi bir heyecan ürpertisi kaplıyor. Bileğimi yakalıyor ve o kadar sıkı sıkıyor ki nefesim kesiliyor ve aşağı bakıp beni serbest bırakıyor. "Ciddiyim. Bunu bir daha asla yapma."

"Tabii ki tekrar yapacağım. Başının belaya girmesine izin vermeyeceğim."

"Tanrım, sen gerçek misin?" Onu hiç görmediğim kadar tedirgin bir şekilde yüzünü ovuşturuyor, sonra da vücudu öfkeyle titreyerek pencereden dışarı bakıyor. "Sen bir dinamit lokumusun, bunu biliyor musun?"

Omuz silktim ve biraz başımı salladım, kendimi onun kadar uçmuş hissediyordum.
öyle.

Asansöre bindiğimizde yalnızdık ama o karşı tarafımda duruyordu.

O kablolu. Hiper. Gözleri benim dışımda her şeye bakıyor. Parmak eklemlerini kırıyor, sonra boynunu.

"Sorun yok," diyorum, omzuna hafifçe dokunuyorum ve sanki onu çarpmışım gibi kaskatı kesiliyor, omzundaki elime bakıyor. Köşeme çekiliyorum ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Aramızdaki hava neredeyse gök gürültüsü gibi gümbürdüyor. Aynı anda hem üzerime atlamak hem de benden uzaklaşmak istiyor gibi. Koridorda odalarımıza doğru ilerlerken ellerini iki yana açıyor ve sesini yumuşatıyor ama yine de

sesi duygusallıktan boğuk çıkıyor. "O pislikleri görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldanıyor. Bir elini dikenli saçlarında gezdirirken gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Fırsatını bulduğumda Scorpion'un bütün kemiklerini kıracağım ve lanet olası gözlerini oyacağım."

Onu yatıştırmak için başımı sallıyorum, çünkü onlara şiddet uygulamaya gerçekten susadığını düşünüyorum. Ama o kadar gerginim ki, odamda tek başıma ne yapacağımı bilemiyorum. Ellerimi, düşüncelerimi nereye koyacağımı bilmiyorum, içimdeki tüm bu telaş dönüp dolaşıp hiçbir yere varmıyor. "Çocuklar dönene kadar odana gelebilir miyim?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor ve ben de onu kapıya kadar takip ediyorum. Oturma odasındaki kanepeye yerleşiyoruz ve o da televizyonda ilk çıkan kanalı açıyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır," dedim. "Uçuştan bir gün önce asla bir şey içmem, yoksa iki kat susuz kalırım."

Başını salladı ve bardan iki şişe su getirdi. Yanıma

oturdu.

Kalçası o kadar yakınımda bitiyor ki, dörtlü kasını hissedebiliyorum. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor. Dans edişimizi hatırlıyorum ve tenim yeniden sıcaktan kızarıyor. "Profesyonelken neden başın belaya girdi?" Ona soruyorum.

"Az önce engellediğin gibi bir kavga."

O ekrana bakıyor, çenesi çalışıyor ve ben de çaresizce yüzündeki ışık ve gölge oyunlarına bakıyorum, büyülenmiş gibi.

Aldatıcı bir sakinlikle sağ kolunu arkamdaki kanepeye uzatıyor ama vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyorum ve aniden kalbimin hızlandığını hissediyorum.

heyecan verici bir bekleyiş. Televizyondan gelen garip sesler zihnime süzülüyor ve sonra televizyondaki çiftin öpüştüğünü fark ediyorum. Midem sıkışıyor. Bu filmi daha önce hiç izlememiştim, ama arka plandaki müzik alevlendiğinde, kavurucu bir seks sahnesinin yaklaştığını anlıyorum.

Uzaktan kumandayı kapıp kapatırken bakışlarından bir azap parıltısı geçiyor, sonra kumandayı bir kenara atıp elini enseme indiriyor. Parmaklarını ensemde hafifçe dolaştırıyor, sıcak ve inanılmaz derecede güçlü, dört parmağı bir tarafıma, başparmağı diğer tarafıma gidiyor ve sonra bana dönerken başparmağını tenimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Onun dokunuşunun beni bu kadar tahrik edebilmesi kendimi sarhoş, uçmuş ve inanılmaz derecede titriyor hissetmeme neden oluyor.

"Bunu benim için neden yaptın?" Gölgelerin içinden bana bakarken sesi dayanılmaz derecede samimi.

"Çünkü."

İkimiz de hiç bakmadığımız kadar dikkatle bakıyoruz ve vücutlarımızın temas ettiği her noktanın aşırı farkındayım. Kalçası benimkine değiyor. Eli ensemde, nazikçe sıkıyor. "Neden? Biri sana kendime bakamayacağımı mı söyledi?"

"Hayır."

Dudaklarıma bakıyor, sonra gözlerime, sonra yavaşça gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine koyuyor ve tek yapabildiğim bir keş gibi onu içime çekmek, içim sadece bir nefesle sarhoş oluyor. Hayatımda hiçbir şey bana onun kadar güzel kokmamıştı. Yeni duş almış. Terli. Sadece o.

Kendi derin nefes alış verişi kulaklarıma ulaşıyor ve kendimi tek bir parmak ucuyla ağzına dokunurken buluyorum. Dudakları çok dolgun ve sert ama aynı zamanda pürüzsüz ve ipeksi. Dili beni yalamak için dışarı fırladığında hızlı, nemli bir fiske hissediyorum,

ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. İnliyor ve parmağımın tamamını ağzına alıyor ve emerken gözlerini kapatıyor.

"Remington..." Nefes

alıyorum. "Tatlım, ben

geldim!"

Çarpan bir kapı sesi ve Pete'in alaycı sesiyle birbirimizden ayrılıyoruz.

"Sadece buraya sağ salim geldiğinizden emin olmak istedim. Scorpion seni tekrar hapse attırmak için can atıyor gibi görünüyor."

Işıklar yanıyor ve Remington parmağımı dolu bir silahmış gibi bırakıp ayağa kalkıyor ve pencereye gidiyor, zor nefes alıyor, duyulabilir şekilde zor. En az benim kadar.

Hemen ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak."

Pete bu manzarayı donuk bir yüz ifadesiyle izliyor ve ben odadan çıkmak için acele ederken hiçbir şey söylemiyor. "Seni burada bekleyeceğim, Rem," diyor Pete sakince.

Remy cevap vermiyor ama beni odama kadar takip ediyor.

Anahtarımı yuvaya yerleştirirken vücudunun sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Arkamda, saçlarıma doğru biraz düzensiz bir şekilde nefes aldığını duyuyorum. Onu istiyorum, ama şimdi açık kapımın ardındaki orta boy yataklardan ilkini görebiliyorum ve Diane'in ayakları orada.

Meme uçlarım sütyenimin içine doğru iki sert nokta halinde, külotum bütün gece onu umutsuzca istemekten sırılsıklam olmuş. Onu o kadar çok istiyorum ki, ona sahip olamadığım için boğazımda iki katına çıkan bir ihtiyaç ve hayal kırıklığı düğümü hissediyorum. Bir şey yaparsak işler nasıl değişecek? Bu iş yürümez. Olamaz. Ben onun çalışanıyım ve bu sadece geçici bir durum.

onunla bir gecelik ilişki artık bir seçenek değil. Öyle mi? Ondan çok hoşlanıyorum. Oh, Tanrım. Ondan hoşlanıyorum. Çok fazla. Çok fazla.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, kendimi onun yakışıklı yüzüne bakmaya zorluyorum.

Gözlerindeki şiddetli şefkat vücudumun her gözeneğine sızıyor ve beni tutup dudaklarıma bir öpücük konduruyor, hızlı ve kuru bir öpücük, ama Seattle'da beni öptüğü ilk gecede olduğu gibi içimdeki özlemi patlatıyor ve fısıldıyor, "Çok güzel görünüyorsun." Başparmağını çaresizlikle çenemde gezdiriyor ve çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımı öpüyor, yine kuru ve hızlı. "O kadar güzelsin ki bütün gece gözlerimi senden alamadım."

Sonra o gitti ve ben yine odamdayım, bana güzel dediğini duyuyorum, çok güzelim ve sanki bir kasırganın ortasında çıplak ve yalnızmışım gibi titriyorum.

Yatağımdaki tüm battaniyeleri üzerime örtüyorum ve sanki öpücüğünü dudaklarıma hapsedebilecekmiş gibi yumruğumu dudaklarıma bastırıyorum ve bir sonsuzluk sonra, hala uyanık olduğumdan ve hala titrediğimden nefret ediyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama onu kendime ait kılmayı hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Olimpiyatları bile.

Miami o kadar da sıcak değil

Bugün Miami'ye uçuyoruz.

Uçağın ön koltuklarında oturanlar Scorpion'dan ve dün gece neredeyse gerçekleşecek olan "ring dışı kavgadan" bahsediyor. Her zamanki gibi arka koltukta onunla birlikte oturuyorum ve kulaklıklarımızı yeni çıkarmıştık. Elinde iPod'u var ve şimdiden şarkılarını arıyor, ben de benimkini arıyorum, seçtiğim şarkıyı benim mi yoksa onun mu dinleyeceğinden emin değilim.

Arabada giderken kolunu uzattı ve "Bileğimi benim için düzelt" diye fısıldadı.

Şimdiye kadar gördüğüm en kalın, en yoğun bileğe sahipti ve onu hareket ettirmeye başlar başlamaz, bunun ona dokunmam için bir bahane olduğunu biliyordum, çünkü mükemmel bir şekilde hareketli hissettirdi, bu da hatırladığım gibi amımı sıktı. O da benim ona dokunmamı benim istediğim kadar istiyor mu?

"Benim için bir şarkı aç," diye fısıldıyor şimdi. Bir bakışının kalbimi nasıl yerinden oynatabildiği inanılmaz.

Başımı sallıyorum ama ne çalacağım konusunda kararsızım. O da etrafı araştırıyor ve onun da tereddüt ettiğini görüyorum.

Artık ikimiz de gülümsemiyoruz. Dünden beri ikimiz de gülümsemiyoruz. Neredeyse çılgınca bir şey yapıyorduk ve ...harika.

Bana iPod'unu uzattığında hala bir şarkı arıyorum ve dinlemek için kulaklığımı takıyorum ve başlayan şarkı Survivor'ın "High on You" şarkısı oluyor. Şarkı sözlerine dikkat ettiğimde ilk dövüşüne geri dönüyorum.

Kulağımda çalıyorlar, eğlenceli, neşeli ve neşeli geliyorlar, bana onun dövüşünü nasıl izlediğimi ve daha sonra kalabalığın etrafımızda nasıl ezildiğini ve elinin benimkine nasıl dokunduğunu ve ikimizin de nasıl heyecanlandığını hatırlatıyorlar...

Kendimi o kadar yaramaz ve sinirli hissediyorum ki, çılgınca bir şey yaparsam ne yapacağını görmek istiyorum, bu yüzden yakın zamanda Glee'nin bir bölümünde yeniden canlandığını duyduğum, Journey'nin "Anyway You Want It" adlı çok eğlenceli eski bir şarkısını arıyorum ve ona uzatıyorum.

Gülümseyerek dinlemeye başlıyor ve nakaratın temelde "onu" istediği şekilde elde edebileceğini söylediğini anladığında gözlerini benimkilere kaldırıyor. O gözlerin içinde bir soru var ve bakışları huzursuzca gözlerim ve dudaklarım, gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor, ta ki düşüp dudaklarıma yapışana kadar. Onları yalıyorum ve gözlerinin ağırlaştığını fark ediyorum, ağırlaşmış gibi görünüyorlar.

"Rem," diye sesleniyor Pete ön taraftan.

"Kulağında kulaklık var, seni duyamaz," diye cevap veriyorum, çünkü şarkım artık çalmadığı için duyabiliyordum.

"Tanrım, onu tahrik etmeyi bırak, Brooke. Özellikle de yapmayacaksan..."

Benden bir kahkaha kaçıyor ve Remy, Pete'in az önce söylediklerinden habersiz, benimle ve müzikle derinden ilgileniyor gibi görünüyor. Bakışlarının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama başını daha da yaklaştırıyor. "Bana bir tane daha çal," diye kabaca emrediyor, kasvetli mavi gözleri dikkatle bakıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, ama içim şehvet ve yaramazlıkla kaynıyor, bu yüzden uygun görünen başka bir eski şarkıyla devam ediyorum ve Heart'tan "All I Wanna Do Is Make Love To You "yu çalıyorum.

Nakarat başladığı anda, göz bebeklerinin çılgınca büyüdüğünü fark ediyorum. Nefesim kesiliyor ve bu şarkıyı çalarak aslında adama benimle sevişmesi için yalvardığımı fark ediyorum, bunu yapacağını söylemek için...

Yüzündeki açgözlü ifadeden duyduğum endişe, o öne doğru eğilirken kanepede geriye kaymama neden oluyor. Koyu renk başını aşağı indirirken bakışları benimkini tutuyor, bakışları o kadar sıcak ki beni harekete geçiriyor.

Elini belime doluyor ve beni biraz daha kendine yaklaştırıyor, sonra başını eğiyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. Sanırım az önce kulağımı öptü. iPod'unu alıp benim için müzik açtığında sinir uçlarım şarkı söylüyor. Yine "Iris" çalıyor, her vuruş nefesimi keserken beni izliyor ve şarkı sözleri ağlamak istememe neden oluyor.

Şarkı çalarken özlemle dolup taşan bakışlarını tutuyorum ve gözleri duyduğum kelimeler kadar ateşli ve tüketiyor. Şarkı bittiğinde kulaklığımı çıkarıp kendi kulaklığını takıyor, nefesi kesik kesik ve düzensiz bir şekilde bana doğru eğilip kulağımı tekrar öpüyor. "Beni istiyor musun?" diye soruyor vücudumdaki tüyleri diken diken eden gırtlaktan gelen bir sesle.

Başımı şiddetle sallıyorum ve elleri kalçalarımın etrafında kenetleniyor. Boynuma eğiliyor ve beni içine çekiyor. İçimde bir ürperti patlıyor ve bu gece, bu gece ilk Miami dövüşünden sonra Remington'ın benimle sevişeceğine dair ani bir kesinlik ile çalkalanıyorum.

Uçuşun geri kalanında kolunu omuzlarımda tutuyor ve beni güçlü tarafına sabitliyor ve diğerlerinin bana ne yaptığını gerçekten göremediği tek yer olan kulağıma cinsel ön sevişme yapmaya devam ediyor. Dişleriyle kulak mememi çekiştiriyor, kulağımın kabuğunu yalıyor ve benim için müzik çalmayı tamamen unutmuş durumda. Ben ahlaksızca titriyor, ıslanıyor ve kıvranırken kot pantolonuna bakmaya devam ediyorum,

ereksiyonunun dolgunluğuyla patlıyor. Kotu zorlayan hacim o kadar şaşırtıcı ki ellerim kaşınıyor, dilim onu tatmak, yalamak istiyor, amım umutsuz bir arzuyla sıkılıyor.

Beş yıldızlı otele varıyoruz ve Remy'nin beni iki yatak odalı kral dairesine yerleştirdiğini fark ettiğimde, mücadele ettiğim beklenti ve uyarılmanın baş döndürücü karışımı tavan yapıyor. Anahtarlar dağıtılırken, diğer herkes de fark etmiş gibi görünüyor.

"Umarım neye bulaştığının farkındasındır," diyor Pete endişeli bir fısıltıyla, kaşlarının kenarları endişeyle çatılmış bir halde.

Lobide beni kenara çekerken Diane'in gözleri neredeyse yaşlarla doluydu. "Brooke, lütfen benimle kalmayı tekrar düşünür müsün?"

Riley yanıma gelip tüm açıklığıyla bana bakıyor ve sanki savaşa gidiyormuşum gibi omzumu okşuyor. "Senin için şimdiye kadar gördüğüm en çok çabayı gösteriyor, B."

Tavırları beni gerçekten şaşırtmıyor.

Bunun kötü sonuçlanacağından endişelendiklerini biliyorum. Ben Remington'ın çalışanıyım ve sadece geçici bir çalışanıyım ve onun arkasında tonlarca kanıt olan kötü bir ünü var. Belli ki biraz öfkeli ve başa çıkılamayacak kadar ateşli olabilir. Ancak çok güçlü olmasına rağmen, içgüdüsel olarak bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum ve aksini gösterecek hiçbir şey yapmadı. Gerisi şu anda önemli değil. Benim için hiç önemli değil. Ben onu istiyorum.
Altı yıldır hissetmediğim bir güçle. Ve bunun için gideceğim.

Belki benim de kırmızı bir kendini yok etme düğmem vardır?

Dövüşe hazırlanmak için odalarımıza çıkarken olacakların gerginliği içimi kemiriyor ve aniden Melanie'ye o kadar ihtiyacım oluyor ki çantamdan cep telefonumu çıkarıp hemen ona mesaj atıyorum, çünkü birkaç gündür mesaj atmamıştım.

Nasılmış benim BFFFFFFFFFFFFF!

Miz u! Ama bana şimdiden seksi bir erkek kıçı aldığını söylersen seni affederim!

Brooke: Oh, iç çek

Ne? Var mı?

Brooke: Mel

Ne? Ne?

Brooke: Sanırım ona aşık oluyorum.

♥♥♥

Miami'yi bir çığ gibi aldı.

İlk dövüşünden döndük ve hâlâ heyecandan nefesim kesiliyor. Remy rakipleri tarafından zar zor sıyrıldı. Süper şarjlıydı, vücudu kusursuz ve o kadar güçlüydü ki rakiplerini devirmek için çok fazla yumruk atmasına bile gerek kalmadı. Sanki tatildeymiş gibi her birini silip süpürdü ve gecenin sonunda insanlar sevinç çığlıkları attı ve spiker bile nefessiz kaldı. "Bu zavallı adamlar huzur içinde yatsınlar, Tanrım,

Bu adam vurabiliyor! Sen git, RIP!!!! Kafalarını kopar, seni kötü piç! Riiiiptide, bayanlar ve baylar! Riptiiiiiide!"

Riley bile köşede izlediği yerden o kadar heyecanlanmıştı ki Koç'un arkasına tırmandı ve yumruklarını havaya kaldırarak avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu arada Pete sorumluluk sahibi kişiliğini Atlanta'da bırakmışa benziyordu, çünkü biz Underground'dan ayrılmadan önce "Bunu kutlamalıyız!" dedi.

Remington daha ne olduğunu anlamadan, bir düzine farklı arabayla otele doğru yola çıkan bir kalabalık vardı bile. Şimdi başkanlık süitinde binlerce yabancıyla birlikteymişiz gibi hissediyoruz ama tabii ki gerçekte bu kadar çok olmaları mümkün değil. Ve aslında Pete bu insanların çoğunun daha önce Remington'la parti yaptığını söylüyor, yani benim için sadece yabancılar.

Kalabalık o kadar büyük ki, insanlar koridora bile dağılmış, o kadar çok gürültü yapıyorlar ki, otelin en üst katındaki diğer iki devasa başkanlık süitinin boş olmasının ne büyük bir nimet olduğunu düşünmeden edemiyorum, yoksa bu gece muhtemelen uyuyacak başka bir yer arıyor olurduk.

Duş alıp üstünü değiştirdiğinden beri onu göremediğim için hayal kırıklığına uğradım. Hayranlarının akınına uğradı ve Miami'den bir grup eski arkadaşı tarafından otele getirildi, içlerinden birinin getirdiği Ferrari'yi kullanmasına izin verdiler.

Şimdi, Remy'yle benim süitimiz olduğu söylenen odaya tıkış tıkış doluşmuş insanların arasından geçerken, acaba eğlenceye katılıp sarhoş mu olsam diye düşünürken, girişte bir alkış kopuyor ve bunu sadece tanıdığım bir adamın neden olabileceği o eşsiz tezahürat izliyor. Dört adamın omuzlarında taşınarak odaya giriyor. Kalbim tekliyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var, kendini beğenmiş Remy onuncu

ve kadınlar çığlık atıyor.
Onu. "Remy! Remyyyy!"

"Doğru, kimmiş o adam?" diye bağırıyor ve yumruklarını göğsüne vuruyor. Gülüyorum, kendimi tamamen kaptırmışım, büyülenmişim ve onun tarafından büyülenmişim. Yaydığı aura onu bu gece bir güneş gibi parlatıyor. Şu anda uçabildiğini söylese, sanırım hepimiz ona inanırdık. Orada bulunan herkes onun tarafından mıknatıslanmış gibi görünüyor, çaresizce onun olduğu yere doğru çekiliyor. Beni fark ettiğinde gülümsemesi yumuşuyor ve gözleri garip, aç ve bir şekilde parlayan bir bakışla parlıyor. "Brooke."

Ayağa zıplayıp beni ileriye doğru çağırıyor ve kalabalık geçmeme izin vermek için dağılıyor. Bana gülümsüyor ve dans eden mavi gözleri yavaşça ilerleyip benimle yarı yolda buluşurken gözlerimi tutuyor. Beni güçlü kollarıyla kaldırıp etrafında döndürüyor ve sonra beni öpüyor.

Dudaklarıma yapıştığı anda vücudumda havai fişekler patlıyor.

Günlerin ve haftaların bastırılmış tüm arzuları, olduğum ve istediğim her şeyin buna indirgendiği bu tek ana ekleniyor. Ağzımı açıp bana istediği her şeyi vermesine izin verirken Remington Tate'in karanlık başını kendime yaklaştırıyorum.

Öpücüğü midemi çılgın bir girdaba çeviriyor. Beni kalçalarımdan sıkıca tutuyor ve dilini benimkine sürterken dudaklarını ustaca hareket ettiriyor. Beni daha da yaklaştırıp ereksiyonunu hissetmem için zorlarken, bir yandan da başını eğip ağzımı yarın yokmuşçasına sikerken kalbinin derinliklerinde bir gümbürtü titreşiyor.

Etraftaki insanlar yüksek sesle homurdanır ve ona "Git o amcığı becer!" dediklerinde Remy gözyaşlarını serbest bırakır. Sertçe nefes alır

Ağzını kulağıma götürürken burnundan sıcak ve hırçın bir sesle "Bu gece benimsin" diye fısıldıyor.

İçimden ateşli bir inilti kaçıyor. Beni kırılgan ve küçük hissettiren o büyük elleriyle yüzümü kavrıyor ve açlıkla ağzımı yeniden ele geçiriyor. Bu sefer yavaşça alıyor, sanki değerli ve kıymetliymişim gibi. "Bu gece benimsin."

Tekrar yüzüme bakıyor, gözleri arzuyla kaynıyor. Sanırım başımla onayladım ama emin olamayacak kadar titriyorum. İçimi bunaltıcı bir ateş kaplıyor. Tüm hücrelerim şehvetle çığlık atarken bacaklarım titremeye devam ediyor çünkü onu şimdi istiyorum. Onu şimdi istiyorum.

"Remy, seni istiyorum, beni al!" diye bağırıyor bir kadın, ama Remy onu görmezden geliyor, her şeyi görmezden geliyor. Ama beni.

Gözleri karanlık ve niyetli, iri, nasırlı başparmaklarının uçlarıyla yüzümün kenarlarını sıyırıyor, sonra parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirerek beni tekrar öpüyor, ağızlarımız birbirine karışırken sıcak ve ıslak, susamış ve endişeli. Giydiği tişörtün yumuşak gri rengini yumruklarımla kavrıyorum, hislerimden ölüyorum. Kimin izlediğini umursamıyorum bile, ıslık çaldıkları kaba şeylerden bihaberim. Bunu ne kadar istediğimi, buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim, ta ki bu ürpertiler içimde dalgalanana ve onun ısrarcı seksi ağzının altında bir akıntıya kapılana, gözlerindeki bakış beni onun için yaşayan tek kadınmışım gibi hissettirene kadar.

"Onu odana götür, Tate!" diye bağırıyor biri. Ama o sadece benimle, ben de onunla ilgileniyor gibiyiz.

Beni güçlü kollarıyla koruyarak, dudakları boynumla yakam arasındaki çıplak kıvrım boyunca vızıldarken saçlarımı geriye tarıyor, parmakları boynumdan yukarı kayarken bir kez daha, bir ilahi gibi, kulağıma sokuluyor ve bana "Benim. Bu gece."

"Sen de öylesin." Çenesini kavrıyor ve kararmış bakışlarını inceliyorum ki aniden dört adam tarafından havaya kaldırılıp bir kez daha havaya savruluyor.

"Remy, Remy..." diye bağırıyorlar, hep bir ağızdan onu zıplatıyorlar. Kahkahalar içimi dolduruyor ve göğsümde mutluluk baloncukları patlıyor. Kendim için mutluyum. Onun için de. Bu gece için.

Yakınlarda, Pete ve Riley sahneyi o kadar kasvetli ve sıkışık yüzlerle izliyorlar ki, sanki bu gece bir kadavrayı gömüyorlarmış gibi hissediyorlar.

"İyi eğlenceler çocuklar!" Yaklaşırken gülerek söylüyorum. Büyük ihtimalle her iki dedem de bu ikisinden daha iyi eğleniyordur. Ama onlar sadece başlarını sallıyorlar ve suratları asık bir şekilde bakmaya devam ediyorlar.

"Hızlanıyor," diye mırıldanıyor Pete, çoğunlukla

Riley'ye. "Biliyorum dostum. Kahretsin."

"Evet." Pete buklelerini kaşıyor. "Bütün bu partiyi gerçekten ben mi başlattım?"

Riley sadece "Acil inişe hazırlanın," diye cevap verir ve sonra başını iki yana sallayarak koridorda ilerlemeye başlar.

Kafam karıştı. "Sorun ne?" Pete'e sordum.

"Hiçbir şey. Henüz." Önce saatine, sonra da bara geri götürülürken Remy'ye bakar. "Ama hoşuna gitmeyecek bir şey olursa başımız belaya girer. Büyük.
Bela."

Etrafa baktığımda, Remy'nin iPod'undan çılgın rock müziği süitin hoparlörlerinden yükselirken sadece gülümsemeler ve kahkahalar olduğunu görüyorum. Bu ikisinin neden endişelendiğini gerçekten anlamıyorum. Herkes eğleniyor ve Remington tanıdığım herkes kadar sıkı çalışıyor. İzin vermeyi hak ediyor

Gevşek. Evet, biraz hiperaktif, ama bana göre dövüşten dolayı heyecanlandığı çok açık ve Remington ve benim haftalardır aç kobralar gibi sarmalanmış hissetmemize neden olan aynı şeye eklendi.

Bugün bütün gün, bavulumuzu odamıza yerleştirmek için yukarı çıktığımızda, ekiple öğle yemeğine indiğimizde ve o dövüşten önce hazırlandığında - bu anların her anında, gözlerimiz çılgınca birbirini arıyor ve kilitlendikleri anda, kıvılcımlar aramızda öyle güçlü yaylarla sıçrıyor ki, onunla birlikte olma ihtiyacı beni kırbaç gibi kesiyor.
Dövüş başlamadan önce dönüp bana baktığında bile, mavi gözleri bana sahip olmak için şiddetli bir iştahla kaynıyordu. Bu akşamı heyecanla beklerken, onun da benimle aynı açlığı hissettiğini biliyorum. Vücudum uyarılmış bir şekilde uğulduyor ve böylesine harika bir dövüşten sonra Remington'ın deli gibi vızıldadığını biliyorum. Kafayı bulmuş durumda. Heyecanlı ve hazır.

Enerjisi bu gece o kadar güçlü ki, vücudumdaki her hücreyi ve atomu gerçekten çekiyor, beni ateşli erkekliğinin saf kadın farkındalığıyla yıkıyor.

Şimdi barın arkasında birkaç tekila shot doldururken izliyorum ve yanındaki çarpıcı bir sarışın dekoltesine limon suyu sıkıyor ve bir tutam tuz ekliyor, sonra bir shot bardağını sıkıca sıkılmış göğüslerinin arasına sıkıştırıyor. Remy'nin bileğini çekiştirir ve gelip almasını işaret eder. Kıskançlık tüm iç kaslarımı sıkıyor, ancak Remy etraftaki en yakın adamı yakalayıp yüzünü göğüslerine bastırdığında gevşiyor, doldurduğu iki shot'ı alıp bana geri dönmeye başlarken yüksek sesle ve erkekçe gülüyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve karanlık ve vahşi oluyorlar. İçimdeki çırpınışlar kadar karanlık ve vahşi. Benden başka kimseyle parti yapmak istemiyor gibi görünüyor ve bu bilgi dizlerime vuruyor. Kalçalarımın arası hassaslaştı, ıslandı ve şişti.

Avuçlarından birinde bir tuzluk ve limonlar taşıyor. "Buraya gel," diyor, sert ama yumuşak bir sesle, shot bardaklarını girişteki konsolun üzerine koyarken. Limon dilimini dudaklarının arasında emiyor ve bana uzatmak için başını eğiyor. Ağzımı açıyorum ve limon suyu onun ağzından içime dökülüyor, sonra onu geri çekiyor ve dilini benimkine sokuyor. O inliyor, ikimiz de inliyoruz, oyalanırken ve öpüşürken, birbirimizi yalarken, bir kez daha inleyene ve shot bardağını bana vermek için geri çekilene kadar.

Daha önce hiç biriyle sarhoş olmamıştım ve birden onunla olduğum için mutlu oldum. Damarlarımda pervasız bir neşe dolaşıyor. Kendimi kötü ve düşüncesiz hissediyorum, daha önce hiç yapmadığım her şeyi yapıyorum. Bardağı parmaklarımın arasına alıp sıvıyı geri atıyorum ve boğazımda bir yol açtığını hissediyorum ve bana tekrar kireç uzattığında heyecandan çıldırıyorum.

Onun yaptığının aynısını tekrarlayarak limon dilimini ağzıma sokuyorum ve o da eğilip limon suyunu emiyor. Misket limonunu çekip yerine dilini soktuğunda içimden bir inilti kaçıyor. İhtiyaç içimi parçalıyor ve kollarım boynuna dolanıyor.

Kıçımı tutup beni konsola doğru kaldırırken, bacaklarımın arasına kayarken ve dilini ağzıma sokarken boş shot bardakları yere düşüyor.

Kalçalarını ve sertliğini bana doğru itiyor, hareketindeki çaresizlik bedenimde şimşekler çaktırıyor. "Çok güzel kokuyorsun..." diye kulağımı tırmalıyor. Sertliğini bana doğru sürterken elleri kalçalarımda kenetleniyor. Ağzı şakağımdan çeneme doğru bir yol çiziyor ve dudakları benimkilerin üzerinde hızlı ve ateşli bir şekilde vızıldıyor. "Seni şimdi istiyorum. Bu insanlardan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Nasıl istersin, Brooke? Sert mi? Hızlı mı?"

"Nasıl istersen," diye mırıldanıyorum, kollarının, ağzının, giysilerimizin arasından seksinin seksime sürtünmesinin verdiği hisle sarhoş olmuş bir halde. Sanırım sözlerim ona çaldığım şarkıyı hatırlatıyor, çünkü inliyor ve alt dudağımı hafifçe ısırmak için başını eğiyor.

"Burada bekle, küçük fişek," diyor ve bara doğru ilerliyor.

İkinci bir kadeh daha içtik, sonra üçüncü ve dördüncü rauntlar için gitti ve dördüncüsünde kesinlikle sersemlemiştim. Daha önce hiç gerçekten sarhoş olmamıştım ve sistemimin bunu kaldırabilecek donanıma sahip olduğunu sanmıyorum. Beşinci rauntta sersem bir gülümsemeyle onu izlerken başım dönüyor. Adamlardan bazıları onu bir kez daha yakalayıp havaya kaldırıyor ve "Adam kim?" diye bağırıyor. Kimmiş o?"

"Emin olun benim, orospu çocukları!"

Onu barda tekrar ayağa kaldırırlar ve sonra kocaman bir bira bardağını ona doğru iterken bağırmaya başlarlar ve yumrukları granite çarptıkça üçlü tempo ile ona bağırırlar, "Re-ming-ton! Re-ming-ton! Re-ming-ton!"

"Sakin olun çocuklar," diyor Pete yaklaşırken, ortalığı sakinleştirmeye çalışıyor.

Sakallı bir adam "Kim lan bu inek?" deyince Remy onu yakalayıp sanki prematüre bir bebekten daha ağır değilmiş gibi kolayca duvara yapıştırıyor.

"O benim kardeşim, seni kurbağa. Biraz saygı göster."

"Sakin ol dostum, sadece sordum!"

Remy onu yere bırakır ve tekilalarımızı düzeltmek için geri döner.

Daha fazla iğneyle bana geri döneceğini biliyorum ama insanlar onu alıkoymaya devam ediyor ve midemden sesler geliyor. Dilimi hissedemiyorum ve kusmam gerektiğinden oldukça eminim.

Ağzımı kapatarak en küçük ama en yakın yatak odasının banyosuna koşuyorum ve yatakta öpüşen çifti görmezden gelerek banyoya giriyorum, kapıyı çarpıp kilitliyorum, sonra tuvaletin kenarına çöküyorum, saçlarımı tutuyorum ve bağırsaklarımı kusarken kapağı kaldırmayı zar zor başarıyorum.

Beş dakika sonra hala oradayım, kendimle özel bir acıma partisi yapmaya başlarken nefes nefese kalıyorum. Tam burada, banyoda.

Tanrım. Midem. Zavallı karaciğerim. Zavallı ben. Gençlik yıllarımda te-kill-ya yerine track yaptığım için çok mutluyum! Melanie'nin bunu yapmaktan hoşlandığına inanamıyorum. Mide bulantısı tekrar boğazıma hücum ederken acı içinde inliyorum. Başımı bir kez daha tuvalete doğru sarkıtıyorum ve her şey içimden sökülürken sarsılıyorum.

İşimi bitirdiğimi düşündüğümde her şey bulanıklaşıyor ve hâlâ başım dönüyor. Ağzımı yıkıyorum ve Remington'la aynı banyoyu paylaşmak istemediğim için bu odanın banyosunda bıraktığım eşyaların arasında vitaminlerimi arıyorum, ki bütün geceyi kusarak geçirebileceğime göre bu harika bir plan gibi görünüyor. Kırmızı renkli bir B kompleksi ve C vitamini karışımı alıp içine bir tane atıyorum ve su içmeye başlamam gerektiğini düşünüyorum ama gidip su almaya üşeniyorum, onun yerine sifonu üçüncü kez çekip üstünü kapatıyorum ve tekrar midem bulanırsa diye alnımı yaslıyorum. Telefonumu alıp Mel'e mesaj atıyorum;

Bok gibi sarhoşum! Ama 8 tekiladan sağ çıkarsam Remy'i becereceğim!

Sonra sanırım uyuyakalıyorum bile.

Kendime geldiğimde şakaklarım zonkluyor ve dışarıdaki başkanlık süitinin gürültüsü kulakları sağır ediyor. Ağzımı yıkamak, saçımdaki düğümleri yatıştırmak ve ellerimi yıkamak için sağduyulu davranıyorum, sonra odaya bakıyorum ve sevgililer gitmiş, ben de gürültüye doğru oturma odasına doğru ilerliyorum. Hayır. Gürültü değil. Pandemonium.

Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki manzarayı inanamayan gözlerle süzüyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey oldu.
Kesinlikle. Oldu. Oldu. Yırtık yastıkların tüyleri her yere saçılmış. Yürürken ayaklarımın altında camlar çıtırdıyor. İnsanlar birbirlerini itip kakıyor, bir şekilde sarhoş ve panik içinde kendilerini bir şeyden kurtarmaya çalışıyorlar. Sonra onu gördüm.

Yaşayan en seksi adam olan Remington "Riptide" Tate önüne çıkan her şeyi fırlatıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor, "Ona benim hakkımda ne söyledin? Nerede o?" diye bağırırken, Pete ceketsiz, tişörtsüz ve çaresizce onu sakinleştirmeye çalışıyor. Remy kristal bir sürahiyi müthiş bir gürültüyle duvara fırlatır ve insanlar hem korku hem de kahkaha içinde çığlık atarken Riley onları açık süit kapılarından çıkarmakla meşguldür.

Sarhoşluğum anında kayboluyor ya da en azından yüzde elli oranında azalıyor ve şoktan neredeyse tamamen ayılıyorum. Harekete geçiyorum ve temas ettiğim tüm bedenleri kapıya doğru itmeye başlıyorum, "Dışarı, dışarı, dışarı!" Bir ölüm perisi gibi çığlık atıyorum.

Remy sesimi duydu ve arkasını dönüp beni gördü. Elindeki lambayı fırlatıp arkasından büyük bir cam patlamasıyla yere düşürürken gözleri vahşi bir şeyle parlıyor, sonra bana doğru koşmaya başlıyor. Ama Pete onu geri çekip umutsuzca kolundan tutuyor. "Gördün mü dostum? Bir sözleşme imzaladı, unuttun mu? Oteli yok etmene gerek yok, dostum." Remington gözlerimin içine bakarken

Pete onun boynuna bir şey saplar ve göz kapakları titrer.

Başı öne düştü ve ben tam bir dehşet içinde donup kaldım. Pete'in, nazik Pete'in, Remy'nin şahdamarına bir şey sıktığı gerçeğini anlamaya çalışırken kafa karışıklığı bulutları her türlü mantıklı düşünceyi engelliyor.

Remy yere yığılırken ve Pete onu en yakın duvara yaslamak için uğraşırken Riley insanları odadan dışarı itmeye devam eder. Son kişiyi de dışarı çıkarmayı başardığımızda Riley, Remy'nin kollarından birini boynuna doluyor, diğerini de Pete'e sarıyor. Onu ana yatak odasına taşımaya başladıklarında ayakları vücudunun altında sürükleniyor ve o güzel erkek sesinin konuştuğunu duyduğumda, artık sadece sarhoş değil, aynı zamanda aşırı uyuşturulmuş, tınısı düşük ve zar zor anlaşılır geliyor.

"Görmesine izin

verme."

"Vermeyeceğiz,

Rem."

Başı sanki onu taşıyacak gücü yokmuş gibi öne doğru sarkıyor. "Sadece görmesine izin verme."

"Evet, dostum, anladım."

Bir uyurgezer gibi şaşkınca hareket edip onları kapıya kadar takip ederken içime buz gibi bir korku yayılıyor. Eşikte kalıyorum, onun peşinden gitmekle, neler olup bittiğine dair şaşkınlığım, tüm bu lanet olası dağınıklığı temizlemeye başlamam için bana yalvaran OKB'm ve beni hala bir eşek gibi hissettiren tekila shot'larım arasında kalıyorum. "Onun nesi var?" İkisi de dışarı çıkınca Pete'e soruyorum. Riley oturma odasındaki telefona yöneldi.

"O iyi, sadece biraz morali bozuk." Pete kapıyı kapatmak için kapı kolunu tutuyor.

Birdenbire endişeden aklım başımdan gitti ve Pete'in koluna can simidi gibi tutundum. "Bana bu saçmalığı yapma. Neyi görmemi istemiyor?"

Sesim titriyor ama o kadar korkmuş, sarhoş ve cinsel açıdan hüsrana uğramış durumdayım ki bana bir cevap vermezse gidip Remington'ın sağlam bıraktığı her şeyi parçalayacağımı düşünüyorum.

Pete tereddüt ediyor, sonra kolumu onu ölümüne kavradığım yerden kurtarıyor. "Onu görmeni istemiyor."

Nutkum tutuldu ama Remington'ın iyi olduğundan emin olma ihtiyacım o kadar ağır basıyor ki yine de içeri girmeye çalışıyorum. Pete beni çabucak kenara çekti.

"Bak, sen buraya geldiğinden beri çok hızlıydı ve bu tür şeyler hızdan sonra olur. İhtiyacı olan tek şey kendini iyi hissetmesini sağlayacak fiziksel bir temas, onu o korkudan kurtaracak ve yakında iyi olacak. Bunun olacağını biliyorduk, sadece birkaç gün meselesiydi. Her zaman ringde yıpranamadığında başlar. Ve senin peşinden bir köpek gibi nefes nefese kalması da yardımcı olmuyor, Brooke."

"Peki sana onun damarlarına kimyasal madde sıkma hakkını kim veriyor, Pete?" Remington adına öfke içinde kıvranarak talep ediyorum.

"Öyle. Binlerce çöpe atılmış otel odası, Brooke. Ben on yıldır onunla birlikteyim, Riley de öyle. Tanışabileceğin en bakımlı adam o!"

Riley kasvetli bir ifadeyle bize doğru yürüyor. "Yoldalar."

"İki tane var mı?" Pete soruyor.

"Üç. Yeni bir tane. Bakalım bu onun lanet olası inatçı iştahını kabartacak mı?"

Neden bahsettiklerini anladığımda, hemen onlara vurmak istiyorum. "Üç yeni ne? Fahişe mi?"

Pete yeni bir endişe pırıltısıyla, yatıştırıcı bir şekilde omzumu sıvazlıyor. "Bu standart protokol, tamam mı? Bunlar temiz kadınlar ve çok pahalılar. Kim olduğunu umursamayacaktır. Bu kadar uzun süre çalışmadan gitmesine izin vermemeliydik, özellikle de sen etraftayken. Açık konuştuğum için üzgünüm ama bu şimdi çözmemiz gereken bir sorun ve yarın bu şekilde dövüşemez. Onu yataktan kaldırabilirsek bu bir mucize olacak."

İçimde kasvetli ve yeşil bir şey kıvrılıyor, göğsümde acımasızca düğümleniyor. "O kadınları burada istemiyorum," diyorum onlara aldatıcı bir sakinlikle.

Belki bu konuda söz hakkım yok ama Remy'nin bu geceki öpücüğünü, ellerinin nazik dokunuşunu hatırlıyorum. Sözlerini. Bu gece benimsin.

Vücudunun bir başkasınınkiyle sarmaş dolaş olduğu ani ve canlı görüntü, tekrar tuvalete koşup kusmak istememe neden oluyor. Biraz sarhoşum, belki de çoktan akşamdan kalmayım. Bilmiyorum. Ama bir başkasının ona dokunduğunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor ve midemi bulandırıyor. Ve aniden ağzımı kapatıp gerçekten tekrar tuvalete koşmam gerekiyor.

Sonraki on dakikayı orada geçiriyorum, sonra ağzımı tekrar yıkıyorum, her şeyi temizliyorum ve kokuşmuş fahişelerin gelmesi için tam zamanında oturma odasına geri dönüyorum. Riley onları yukarı çıkarmak için lobiye inmiş gibi görünüyor - hiçbir saygın otel bu kadınların kendi başlarına girmelerine izin vermez - ve Pete kapıyı açtığında

Kokuşmuş parfümleri ve ışıltılı giysileriyle onları içeride görünce ağzım açık kalıyor ve kendimi yeniden yeşil ve çarpık hissediyorum.

O kadar güzeller ki, insanlara önce bağırıp sonra ağlayan bir sarhoş olabileceğimi dehşetle fark ediyorum, çünkü içimden her ikisini de yapmak geliyor. O kadar öfkeliyim ki ileri atılıyorum ve kadınları oturma odasına sadece iki adım kala durduruyorum, üçü de dağılmış saçlarımı ve öfkeli bakışlarımı görünce duruyorlar.

"Artık hizmetinize ihtiyacımız yok hanımlar. Zaman ayırdığınız için özür dilerim, bu da buraya gelirken yaptığınız masraflar için."

Bana en yakın olan ve aynı zamanda onları arayacak kadar küstah olan Riley'nin cüzdanından yüz dolar alarak kadınları koridora çıkarıp kapıyı suratlarına çarpıyorum. Sonra arkamı dönüyorum, kaşlarım çatık bir şekilde yüzümü ısırıyorum.

"O böyleyken bir daha birilerine serseri demeyeceksin," diyorum parmağımı tehditkâr bir şekilde uzatarak, kalbim saf öfke ve korumacılıkla çarpıyor. "Burada karar verecek durumda olmadığımın farkındayım ama o da değil. Onları istemiyor!" Ağlıyorum.

Her ikisi de tamamen ayık ve "koruma görünümlü" takım elbiseleri ve kravatlarıyla her zaman oldukça keskin olan adamlar, bu gece formunu kaybeden Pete hariç, bana tam bir şaşkınlıkla bakıyorlar ve delirmişim gibi hissetmeme neden oluyorlar.

Eee?

Öyle mi?

Emin değilim. Ama ana yatak odasındaki adam için göğsüm ağrıyor ve yerimde durmak için savaşırken hızlı nefeslerimden dolayı göğüslerim kabarıyor. Bu adamların ne düşündüğünü biliyorum. O kadınları neden içeri almadığımı bilmek istediklerini biliyorum. Onları becermek

istediğimi düşünüyorlar.

Remington ve beni gerçekten istediğini düşünüyorum. Belki de istiyorumdur. Umutsuzca istiyorum. Onu sadece becermek istemiyorum, belki de her şeyi bırakıp ona karşı derin ve karmaşık duygular besliyorum.

Ama birinin ona dokunduğunu düşünmek ateş püskürmek istememe neden oluyor. Benim olmaması umurumda değil. Şu anda Pete'in damarlarına bir şey enjekte etmiş olması, güzel vücudunun beklemede olması ve beyninin vurulmuş olması umurumda. Bu kâbusun gerçekleşmesini engelleyebilirsem, engellerim ve engelledim de.

"Şu anda sarhoş değilim," diyorum adamlara, onlar bana bakmaya devam edince.

İkisi de iç çekiyor. Riley, "Etkisi geçince tekrar başlarsa diye yatmaya gidiyorum," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

"Oraya girme," diye uyarıyor Pete beni, ustayı işaret ederek. "Diğer odada uyu. Muhtemelen şu anda söylediğiniz hiçbir şeyi hatırlamayacak ve eğer ona verdiğimiz şeyin etkisi çok çabuk geçerse, tahmin edebileceğinizden daha zor bir hale gelebilir."

"Peki," diye yalan söylüyorum ve uyku tişörtümü giymek için diğer odaya gidiyorum, ama bunu bu şekilde bırakamam. Bu süitte sadece Remy ve ben uyuyoruz ve Pete'in ardından kapı kapandığında yalnız olduğumuzu anlıyorum.

Her yerdeki camlardan oluşan mayın tarlasından geçerek ve temizlik yapma dürtüsünü bir kenara iterek ana yatak odasına giriyorum. Manzarayı incelerken nabzım şakaklarımda çılgınca atıyor. Perdeler kısmen açık ve şehir ışıklarından kısa bir süreliğine aydınlanan yatağın üzerindeki gölgeli formunu gördüğümde içimde bir sahiplenme ve koruma duygusunun kabardığını hissediyorum. Kendime sadece onun iyi olduğundan emin olmak istediğimi söylüyorum. Ama o kadar gergin ve endişeliyim ki, onu görmenin yeterli olmayacağından ve nabzını falan aramam gerekeceğinden korkuyorum.

Sessizce içeri giriyorum, nefesimi boğazıma hapsediyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Sessizce ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra gözlerim gölgelere alışırken halının üzerinde hafif adımlarla yaklaşıyorum. Yatakta yüzüstü yatıyor ve inlediğinde kalbim acıdan deliye dönüyor. O yer değiştirdikçe çarşaflar hışırdıyor ve yatak gıcırdıyor ve ben bu adam için o kadar çıldırıyorum ki, onu bir kaşıkla yemek ve başka hiç kimseyle yapmak istemediğim bir sürü başka şey yapmak istiyorum.

Pete ve Riley'e görmememi söylediğini hatırladıkça midemde böcekler uçuşuyor. Onun hakkında ne düşündüğüm konusunda endişeleniyor mu? Ona benim için hâlâ "her şey" olduğunu söylemek istiyorum. Ona bir sürü güzel şey söylemek istiyorum. Ne kadar iyi dövüştüğünü. Gördüğüm en ateşli şey olduğunu. Sadece öpücükleriyle bile beni bütün gece bulutların üzerinde gezdirdiğini. Biliyorum ki benim de dünyam yıkıldığında, bedenim kırıldığında ve ruhum çöktüğünde ve Mel elimi tutup bana hala onun bir numarası olduğumu söylediğinde bunları duymaya ihtiyacım vardı. Remy'nin de onun bir numaralı hayranı olduğumu yazan bir posteri gururla asacağımı bilmesini istiyorum. Ama boğazımdaki bu duygu yumağı yüzünden konuşamıyorum. Onu böyle görmek beni çok endişelendiriyor. Karaciğerim de pek iyi durumda değil, bu yüzden şu anda nasıl başa çıkacağımı bile bilmediğim binlerce duygu yaşıyorum. Sanırım sadece onu okşamak ve sarılmak istiyorum ama burada olduğumu öğrenirse beni kovacağından korkuyorum.

Gergin bir şekilde eğilip bir elimi onun büyük çıplak omzuna koyuyorum. Kulağının kabuğuna doğru eğilip dudaklarımı tıpkı uçakta bana yaptığı gibi kulak memesi boyunca usulca gezdirirken, sıcaklığı pürüzsüz teninden içime sızıyor.

Şampuanının kokusu ve yaydığı beni şehvetten çıldırtan doğal koku içime sızıyor ve elimde olmadan parmaklarımı sırtından aşağıya doğru kaydırıyorum.

kalçalarının yuvarlak kıvrımı. O kadar güzel ki, bedenim onu tanımak için özlemle ağlıyor.

Fazladan enerji "atma" protokolünü anlıyorum. Sporcular, kanıtlanmış birçok durumda önceden seks yaparak daha iyi rekabet ederler. Onunla geçirdiğim bu haftalar benim için de yoğun geçti ve her geçen gün cinsel inkârın acısıyla daha çaresiz ve dengesiz hissediyorum.

Kaybettiğimiz gecenin pişmanlığıyla hafifçe sırtının kıvrımlarına dokunuyorum ve parmaklarımın altından kayan ipeksi ve pürüzsüz sıcak teninin temasıyla ürperiyorum. Amım saf bir özlemle kavruluyor ve bencil bir yanım umutsuzca gözlerini açmasını, beni görmesini ve ikimiz de nefes nefese kalana ve inşa ettiğimiz şeyden bitkin düşene kadar beni kollarına çekmesini istiyor.

Ama bir yanım da beni göndermesinden korkuyor.

Yapma ihtimali çok yüksek. Uzak durmam için açıkça uyarıldığım halde neden hala burada olduğumu bile bilmiyorum. Belki Remy'den daha zayıfım. Belki de daha deliyim. Sadece bu gece onun yanında olmak istiyorum. Şu anda sakinleşmiş, büyük ve çaresiz durumda ve bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

Mümkün olduğunca sessizce yatağın kenarına yanaşıp vücudumu onunkinin yanına yayıyorum. Birden usulca inliyor ve tamamen sırt üstü dönüyor ve güzel kaslı vücudunun tüm genişliği bana maruz kaldığında nefesimi tutuyorum. Nefesim kesiliyor.

Ay ışığındaki çıplaklığı ağzımı ve şimdi pamuk gibi hissettiğim bacaklarımın arasını ıslatıyor. Vücudundaki her kası görebiliyorum, her birinin diğeriyle nerede birleştiğini ve derisinin her santimi nasıl mükemmel bir şekilde kapladığını görebiliyorum. Her bir kasını kalemle çizebilirim. O kadar mükemmel bir erkek ki, yanıyorum ve sırılsıklam oluyorum.

Bacaklarımın arasında ve dudaklarını dudaklarımın altında hissetmek için çaresizim, dili benimkini sıyırıyor.

Uyanmasını istiyorum ki onu ağzımda, içimde istediğimi söyleyebileyim. Kıyafetlerimi çıkarıp tenimin her santimini onun altın tenine yapıştırmak istiyorum. Eğilip ona dokunmak ve tam orasını öpmek istiyorum, en az diğer yerleri kadar büyük ve sert olduğu yeri. Tam orada, o kadar çok ... erkek olduğu yerde.

Kısa bir süre gözlerimin onu okşamasına izin veriyorum, kaslı bacaklarının uzunluğunu, dar kalçalarını, güzel aletini, çok kalın, uzun ve kadifemsi... şimdiye kadar gördüğüm en seksi yıldız dövmesinden yukarıya, karın kaslarının üzerinden daha yukarıya, sert göğsüne, kalın, güçlü boynuna ve içimi burkan yakışıklı yüzüne.

Gözleri kapalı, kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine karşı iki koyu ay, çenesi dinlenirken bile mükemmel bir şekilde kare. Bir parmağımı kaşınan kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum.

"Çok güzelsin Remy."

İnliyor ve yüzünü dokunuşa çeviriyor, ben de kolumu beline dolayıp üzerimizi örtüyorum, nefes alışını dinliyorum, büyük göğsü yükselip alçalıyor, ben de ısınmak için bedenimi onunkine bastırıyorum.

Sonunda derin bir uykuya dalmış olmalıyım. Cep telefonunun alarmı sabahın beşinde çaldığında ikimiz de duymuyorduk ve Riley bizi uyandırdığında saat sabahın onuydu, tembel kıçlarımızı yataktan kaldırmak için alkışlıyor ve gülüyordu çünkü Rem bugün spor salonuna gidebilirdi.

Riley aslında Remy ile "yatmış" gibi göründüğüm için memnun görünüyor. Muhtemelen Remy'nin ya o fahişelerle ya da benimle olan "şey" her neyse onu gidermesini istiyordu.

Adam giderken ikimizin de oturur pozisyona geçmemizi tamamen kaçırıyor. Remington yatağın karşı tarafında beni fark ettiği anda hiç de sersemlemiş görünmüyor. Saçlarım karmakarışık ve ben de en az hissettiğim kadar ezilmiş görünüyor olmalıyım, ama onun güzel vücudunun tamamen çıplak ve gün ışığında gördüğüm en muhteşem şey olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Birbirimize birkaç kalp atışı boyunca bakıyoruz.

Dün gece bana verdiği her öpücüğün dudaklarımın etinde anı olarak kabardığı kalp atışları.

Güneş ışığı odaya süzülüyor, yatak çözülmüş, ikimiz de içindeyiz ve gözlerimiz çılgınca bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

Onun seksi kemiklerinin üzerine atlamak için çaresizce bir istek duyuyorum ve Melanie'nin yıllık "genç kalma" gezilerinden birinin hediyesi olan eski bir Disney World tişörtünün içinde vücudum şehvetle titrerken, beni sessizce yukarıdan aşağıya doğru tırmıklarken gözlerine yerleşen ilkel uyanıklığı fark ediyorum.

Bu sabah gözleri o kadar karanlık görünüyor ki, yemin ederim o ateşli bakışlarında artık mavinin zerresi bile yok.

♥♥♥

Remy daha yatağında ne aradığımı bile soramadan ayağa fırlıyorum ve hızlıca üstümü değiştirmeye gidiyorum, gözlerinin odada hareketlerimi takip ettiğinin delicesine farkındayım.

Ama asla peşimden gelmez.

"Böyle olması normal." Pete spor salonunda, Remy iki saat geçmesine rağmen ortaya çıkmayınca omuz silkiyor. "Gününde bir şeyler yapmak isteyebilirsin Brooke. Eğlenmemenin ve biraz güneşlenmemenin bir anlamı yok."

Gerçekten de, içkili bir geceden sonra "güneş" kelimesi bana genellikle olduğu kadar hoş gelmiyor, ama başımı sallayıp Miami'de biraz yürüyorum, Latinlerin ve daha fazlasının şaşırtıcı derecede canlı kültürel karışımını içime çekmeye çalışıyorum, ama bunun için enerjim yok.

Hayatımda hiç akşamdan kalma olmamıştım.

Kesinlikle tekrarlamak istemediğim bir deneyim.

Ne kadar su içersem içeyim kavruluyorum, ayrıca midem bulanıyor, başım dumanlı, halsiz ve keyifsizim ve nereye gittiğimi görmek için gözlerimi zar zor açabiliyorum.

Ama yine de çaba gösteriyorum ve Midtown Miami'deki mağazalara doğru ilerlerken cep telefonumdan ailemi aramaya karar veriyorum.

"Şimdi neredesin?" diye soruyor annem. "Baban, film yıldızlarının gittiği o meşhur What's-it-Called restoranına gidip gitmeyeceğini bilmek istiyor."

"Anne, ben çalışıyorum," diyorum ona. "Bu benim için bir tatil değil. Ve eğer bana What's-it-Called'in gerçek adını söyleseydin, neden bahsettiğin hakkında bir fikrim olabilirdi."

"Oh, boşver! Ama Nora'dan yeni bir kartpostal aldık! Avustralya'da ve tüm sevgisini yolladı. Resimdeki sahili görmelisiniz, Tanrım! İşte burası cennet. Acaba hiç gerçek timsah gördü mü? Yoksa orada timsahlar mı yaşıyor? Timsahlar mı yoksa timsahlar mı?"

"Timsahlar, anne. Sanırım Florida'da da var. Hey, şarjımın bitmesini istemiyorum, seni gelecek hafta sonu ararım, tamam mı? Sadece seni kontrol etmek istedim." Telefonu kapattım çünkü bugün ailemi aramak cidden iyi bir fikir değildi. Onlar harika insanlar ve onları seviyorum ama onlar benim ailem.

Meraklı ve inatçıdırlar ve doğal olarak sinirlerimi bozarlar.

Özellikle de dünya çapındaki yıldızlığımla ilgili hayallerinin dizimin kırıldığı gün paramparça olmasına içerliyorum ve artık "dolu" bir hayat yaşayabileceğime gerçekten inanmadıklarını biliyorum.

Nora da aylık kartpostal göndermekten daha fazlasını yapsa onlarla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

Otele dönerken hediyelik eşya dükkanında Diane'i görüyorum ve hızlı bir öğle yemeği yiyoruz.

"Pete bana adamımızın bugün iyi olmadığını söyledi," diyor, sesi hem sorgulayıcı hem de üzgün.

Sadece şakaklarım bütün gün zonkladığı için salatamı karıştırıyor ve doğal meyve suyuyla sıvı almaya devam ediyorum. Karaciğerimin dünkü gibi kötü muameleye alışık olmadığını biliyorum. Vücuduma her zaman nazik davranmışımdır. Bugün aşırı alkol yüklemesi, kötü yemek seçimleri ve tatmin edilmemiş şehvet yüzünden bana kızgın. "Bu sık sık oluyor mu?" Salata soslu maruldan başımı kaldırıp ona bakarak soruyorum.

Başını sallıyor.

"Anlıyorum," diyorum zayıf bir sesle ve çatalımı bırakıyorum. "Alkolle arası iyi olmadığı için mi yoksa bir tür öfke sorunu mu var?"

"Bunun bir öfke sorunu olduğunu söyleyebilirim ama emin değilim." Buzlu çayını kaldıran Diane arkasına yaslanıp omuz silkiyor. "Bu konuda en az bilgisi olan benim. Tek bildiğim Remy'nin ele avuca sığmaz biri olduğu." Anlamlı bir şekilde başını sallıyor ve pipetinden bir yudum alıyor. "Ele avuca sığmaz. Bu yüzden gerçekten ama gerçekten bir kez daha düşünmeni istiyorum.
...?"

"Hiçbir şey olmadı, Diane." Alnımı ovuşturdum ve hesabı istedim.

Yemek tariflerini kontrol etmem için beni odasına davet ediyor ama ben onun yerine Pete ya da Riley'nin kapı koluna asılı "Rahatsız Etmeyin" tabelasıyla kapalı tuttuklarını fark ettiğim süite gidiyorum. Anahtarımı kaydırıyorum ve sessizce dağınıklığın en kötüsünü temizlemeye başlamak için içeri giriyorum.

Odayı bir düzene sokmak saatlerimi alıyor ve tüm camları kapının yanında yığın haline getirdikten sonra temizlik görevlilerini arayıp hepsini dışarı taşımak için bir düzine plastik torba istiyorum. Bu iş bittikten sonra duşa giriyorum.

Diane bu gece onunla kalmamı teklif etse de ben hâlâ kral dairesinde kalıyorum. Sadece... başka bir yere gidemiyorum. Remy ile uyumak istiyordum ve şimdi ilk kez bir odayı paylaşıyoruz, taşınmayacağım ve onu burada yalnız bırakmayacağım.

Özellikle de iyi değilse.

Ama geceleri süit o kadar ölüm sessizliğine bürünüyor ki, kendi yatağımda uyanık bir şekilde onu ve olan biten her şeyi düşünürken kalbim bir türlü durmuyor. Pete ve Riley'ye sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama bir yandan da Remington'ın bana anlatmasını istiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama ben hala kasvetli bir şekilde duvara bakarken yatak odasının kapısı açılıyor. Sersemlemiştim ama doğruldum ve onun siluetini gördüm. Bir içki almış olmalı.

Banyo. Bir çift pijama altı dar kalçalarına kadar iniyor. Bronz gövdesi parlıyor, saçları ıslak ve diken diken, tek bir teli bile mağrur alnına düşmüyor.

Kalbim titriyor. Sanırım sakinleştiricinin etkisi geçti, çünkü tamamen dik duruyor, sadece bir eli belki de destek için kapının pervazına hafifçe dayanmış. Kollarımın üzerinde doğruluyorum. "İyi misin?" diye soruyorum, sesim endişeli ve pamuksu.

Sesi hırçın ve sert. "Seninle yatmak istiyorum. Sadece uyu."

Midem bulanıyor.

Cevap vermemi bekliyor ama veremiyorum. Ağlamak istiyorum ve nedenini bilmiyorum ama bunu akşamdan kalma olmama ve tanımadığım bir adama aşık olmaya tehlikeli bir şekilde yakın olmama bağlıyorum.

Yanıma geliyor, beni kaldırıyor ve koridordan aşağıya, ana odaya, geniş, yapılmamış kral yatağa taşıyor.

Beni yatırıyor ve yorganın altına girip yüzüm göğsünde, burnu başımın tepesinde olacak şekilde beni kendine çektiğinde, vücudumun ürettiği aşırı miktarda oksitosin hormonunu anlamıyorum ama bu... o... onunla bu yatakta olmak... kendimi çok iyi hissettiriyor. Çok güvende. Çok mutlu.

Umutsuzca bana sorunun ne olduğunu söylemesini istiyorum. Ne oldu? Kendini kontrol edemiyor mu? Neden böyle tepki verdiler? Şiddet ve çözülmemiş öfke sorunları mı var? Ona kim zarar verdi? Bokstan neden atıldığını, kulüpte Scorpion'a nasıl öfkelendiğini, kariyerini tekrar sabote etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını düşünüyorum. Ama şu anda konuşmak istediğini sanmıyorum. Görünüşe göre

Tembel ve nazik ve karanlık, sessizlik o kadar kutsal geliyor ki, bozmak istemiyorum.

Bunun yerine, vücudumdaki her gözenek fiziksel olarak bağlanmamız için çığlık atarken onun yanına uzanıyorum. Bunu istememeye çalışıyorum, çünkü bunun o an olmadığını biliyorum. Ona ne tür bir sakinleştirici verildiğini ya da ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama daha sonra burada benimle olduğunu bile hatırlamayabileceğini biliyorum. Ben bile hatırlamayabilirim. O kadar yorgun ve akşamdan kalmayım ki şu anda düşüncelerime güvenemiyorum.

"Sadece uyu, tamam mı?" Bu adam için bedenimin, hatta kalbimin ötesinde bir yerlerde acı çektiğime yemin etsem de boğazına doğru fısıldıyorum.

"Sadece uyu." Beni kendine yaklaştırıyor ve aramızdaki ereksiyonunu hissedebiliyorum, şiddetle sert ve hayatla titreşiyor, içimi titretiyor. "Ve bu," diye mırıldanıyor.

Çenemi kavrıyor ve dudaklarını benimkilerin üzerine öyle bir yumuşaklıkla koyuyor ki tüm hücrelerim onunkilerle kaynaşıyor sanki. İnliyorum ve dudaklarımı ayırıyorum, ellerimi saçlarının arasına sokuyorum, göğüslerimi göğsüne doğru iterken kendimi biraz çılgın hissediyorum. Birdenbire ellerini üzerimde, dilini üzerimde istiyorum. Kaygan ve sıcak dilini benimkine sürttüğünde imkansızı başarmış gibi hissediyorum. Titreyerek yüzünü kavrıyorum ve onu daha sert öpüyorum.

Diliyle beni yavaşlatıyor, parmakları saçlarımda dolanıyor, başımı ağzının yavaş, uyuşturucu ritmine göre yönlendiriyor. Tanrım, bana sığabileceği her yerime dokunmasını istiyorum. Her yerime. Her yerime. O kadar şişmiş ve kayganlaşmışım ki, gümbürdüyorum ve karınlarımızın arasında o kadar sert ki, onun da beni ne kadar istediğini biliyorum. Ama sadece "uyku" demiştik... ve "bu"... ve şimdi "bu "nun bitmesini istemiyorum.

Beni o kadar yavaş ve derin öpüyor ki nefesim kesiliyor. Sadece nefesimi toparlamam için ağzımı açıyor ve sonra dilini tekrar dudaklarıma, ağzımın çatısına ve dişlerime sürterek okşuyor. Emiyor, emiyor, dönüyor, kıvrılıyor. Öpüşüne o kadar hızlı aşık oluyorum ki, kısa süre sonra ellerimin nerede olduğunu, nerede yattığımı bilmiyorum.

Dudaklarım çiğ ve şiş olana ve çılgın bedenim daha fazlasını talep etse de onu öpmek acı verene kadar ağzımı becerme şekli tüm vücudumu tüketiyor.
Ya onun dudaklarından ya benimkinden ya da her ikisinden de kan tattığıma emin olduğumda, nefes almak için geri çekiliyorum ve yarasının yeniden açıldığını fark ediyorum. Beni öptüğü için kanayan oydu. Yumuşakça inleyip onu hafifçe yalıyorum ve o da gözleri kapalı inliyor. Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor ve yüzümü boynunun kıvrımına doğru itiyor, bana sarılıyor, göğsü benimkinin altında sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor.

Çarşaflar ayaklarımızın dibinde bir yerde ama o kadar sıcak ve ılık ki vücuduna olabildiğince sıkı sarılıp uykuya dalıyorum. Gece boyunca kıpırdadığımda, güçlü yapılı bir kolun etrafımda sıkılaşması ve beni ona karşı ısıttığım noktaya geri yerleştirmesinin garip, yeni hissiyle uyanıyorum. Gölgeli yüzüne baktığımda ve onunla yatakta olduğumu fark ettiğimde uzuvlarım karıncalanıyor. Uyuyor ya da en azından öyle görünüyor. Sonra başını çeviriyor, göz kapakları aralanıyor ve beni görünce dudaklarımı tekrar öpüyor, burnunu saçlarıma bastırmak için geri çekilmeden önce yumuşakça yalıyor, beni tekrar içine sokuyor.

Benimle gel

Şimdi Denver'a uçuyoruz.

Pete ve Riley, Diane ve Lupe ile ön tarafa biniyor, ben de Remington ile uçağın arka tarafındayım. O ritim tutuyor ama ben tutmuyorum, onun yerine Pete ve Riley'nin hararetli konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum. Remy dört gündür antrenman yapmamıştı, Riley o sabah bizi uyandırdığında bile. Üstümü değiştirmeye gittim ve aşağıda bekledim ama Remy hiç görünmedi. Sonraki günlerde de odasından çıkmadı.

Ben hariç.

Aramızda bir şeyler oluyor ve ben buna bir isim vermekten korkuyorum. Son dört akşamdır, gelip beni odamdan alıyor ve kendi odasına götürüyor, hatta bu sonuncusunda tüm gün kaldım.

Gün boyunca beklediğimiz tek şey buymuş gibi birbirimizi öpüyoruz, ki benim durumumda bu tamamen gerçek. Melanie, Remy ile seks yapmakla ilgili sarhoş mesajımdan sonra mesaj attı. Yakında küçük Remy'ler doğurup doğurmayacağımı bilmek istiyor. Ne yaptığımızı bilmiyorum ama beni öpüş şekli sanki ben onun çatlağıymışım da o benimle kafayı buluyormuş gibi hissettiriyor. Yatağa uzanır uzanmaz ağzı benimkiyle birleşiyor ve bırakmıyor. Kolları sanki onu topraklıyormuşum gibi beni vücuduna sabitliyor. Ben onun çapası gibi hissediyorum, o ise serbest düşüş kadar güçlü ve heyecan verici.

"Aldığı puanlar onu sonsuza dek birinci sırada tutamaz," diye mırıldanıyor Riley ve sesindeki yaklaşan kıyamet hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Şimdiden ikinciliğe düştü, üçüncülüğe yaklaşıyor.

Tek bir gece bile kaybedemez ve artık hiçbir dövüşü kaçıramaz."

Emniyet kemerimi çözerek, kaşlarımı çatarak onlara doğru ilerliyorum. "Sorun nedir?" Koridorda ayakta durmaya devam ediyorum ve bir omzumu Diane'in koltuğunun arkasına dayıyorum.

"Remy daha fazla dövüş kaçıramaz. Bu şampiyonada her şey puanlarla ilgili, bu yüzden eğer birinciliğe oynuyorsak, daha fazla dövüş kaçıramaz ve kesinlikle kaybetmeyi göze alamaz."

"Yemek yemiyor," diyor Diane

hayıflanarak. "Antrenman yapmıyor," diye

ekliyor Koç acı acı. "Ve gözleri hala siyah."

Pete'in bu son sözüne kaşlarımı çatıyorum ve fark ediyorum ki evet... son günlerde Remy'nin gözleri gerçekten karanlık görünüyor. Ama aynı zamanda hiç uyumadık. Bütün gece manyaklar gibi öpüşüyoruz ve vücutlarımız çıldırmış durumda ve oda servisi sipariş ediyoruz çünkü ekibinden kimsenin süite gelmesini kabul ettiremiyorum. Kasvetli yüzlerine bakıyorum ve Riley başını sallıyor.

"Eğer o şeytani siyah gözlerle dövüşmeye çıkarsa, küçük bir parçası hakemin söylediklerine katılmaz ve o lanet olası pisliği dışarı çıkarabilir."

Kaşlarımı çattım. "Saçmalama. Kuralları biliyor. Ve o 7/24 çalıştırılacak bir makine değil. Bırak iyileşsin. Pazar günleri bile antrenman yapıyor, aşırı antrenman yapmaya tehlikeli bir şekilde yakın. Her sporcunun dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Pete bana "Rem her atlet değildir, antrenman yapmazsa hızlanır" diyor.

Gözlerimi deviriyorum, bu terimden şimdiden bıktım. "Hiçbir şey onu hızlı sürmek mi?"

"Aslında, evet. Huzur ve sessizlik. Ama yakın zamanda bir keşişe dönüşmeyecek, değil mi?"

Cidden, ara vermesinin nesi yanlış anlamıyorum. Bazı sporcu arkadaşlarım yarışmadan sonra tamamen depresyona giriyor ve çöküyor. Çok yükseğe çıkan şey aşağı inmek zorundadır ve nörotransmitterler bazen biraz tuhaflaşır. "Bak, vücudun sadece bir yere kadar zorlanabilir, özellikle de onun zorladığı şekilde. Yani bir dövüşü kaçırdı mı? Önemli değil. Birkaç günlük dinlenmeyle muhtemelen gücü artacak ve Denver'da canına okuyacak."

Cevap vermeyip sessizce beni inceliyorlar ve aramızda neler olduğunu merak ettiklerini biliyorum çünkü Remington bana karşı gerçekten sahiplenici davranıyor, benimle konuştuğunda Pete'e, hatta daha birkaç saat önce bavulumu taşımama yardım etmeyi teklif ettiğinde Riley'e ters ters bakıyor. Remy onun yerine bavulu aldı ve ona bana bakmaktan başka yapacak bir şeyi olup olmadığını sordu.

Evet, Remington'la aramızda neler olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyorlar. Ama ben bile bilmediğime göre, sanırım hepimiz merak etmeye devam edeceğiz.

Sessizliğe iç geçirerek geri dönüyorum ve döndüğümde onun beni izlediğini fark ettiğimde içime bir farkındalık ateşi düşüyor.

Dönüşümü izlerken gözlerinde çok erkeksi bir şey var. Karanlık, sahiplenici bir bakış ve sinir uçlarımda küçük bir dalgalanmayı tetikliyor. Dünyayı kilitlediğimiz başkanlık süitinde geçirdiğimiz dört geceye geri döndüm. Kendimi Güzel ve Çirkin gibi hissediyorum, tek farkla, beni anlamsızca öpebilsin diye kendimi kendi isteğimle canavarıma kilitlemiştim ve o, onu arzulayarak bana işkence eden güzel yaratık.

Hatırladıkça neredeyse inliyordum. Remy'nin eli boğazımdan yukarı kayıyor. Bana bakarken gözleri yarı açıktı. Kesik kesik nefes alışlarımız. Ağzı sıcak, nemli ve utanmazca

Beni öpüyor. Sadece ağzımı, boğazımı ve kulaklarımı öpüyor. Yalıyor, tadına bakıyor ve vücudumdaki her türlü hissi tetikliyor.

İnlediğimi hatırlıyorum. Dudaklarıma gülümseyişini ve beni tatmak için geri dönüp alt dudağımı emdikten sonra boğazımdaki deriyi ısırıp emerken çok ciddi ve yoğun bir hal alışını hatırlıyorum. Vücudunun benimkine bastırdığını ve ereksiyonunun yakınlığıyla amımın zonkladığını hatırlıyorum. Dillerimizi. Sıcak ve çaresiz, fiske vuruyor ve araştırıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki tek düşünebildiğim bu. Sanırım dün gece ona yalvardım, "Lütfen..." ama şehvetten o kadar uyuşmuştum ki emin bile değilim. Bildiğim tek şey, nefesi deli gibi hızlandığında bazen durduğu ve soğuk bir duş aldığı.

Ama geri geliyor, ipli pantolon ya da dar seksi boxer giyiyor ve bir kez daha bedenimi büyüklüğü ve koruyucu kalkanıyla sarıyor, sadece o karanlık kafasını benimkine doğru eğip bana işkence etmeye devam ediyor. Dilinin yavaş ve derin hareketleriyle kulağımı sikiyor. Aynı şeyi ağzıma da yapıyor. Boğazımı yalıyor ve tadına bakıyor. Köprücük kemiğimi. Beni o kadar azdırıyor ki, havanın tenimde yarattığı soğukluktan dişlerim takırdıyor. Uyluklarımdan aşağı tahrik damlıyor. Meme uçlarım elmas gibi sertleşiyor. Beni öyle bir köpürtüyor ki, ağzından aldığı bir yudum bile sanki içime girilmiş gibi derinlerden inlememe neden oluyor.

Benimle o kadar yavaş ilerliyor ki kendimi ergen ve bakire gibi hissediyorum, gerçi kesinlikle ikisi de değilim. Ama kendimi sahiplenilmiş ve ona hayvanlar gibi bağlanmış hissediyorum. Sanki çoktan yakalanmış ve tuzağa düşürülmüşüm ve o beni sadece hazırlıyor, beni sularımın içinde kaynamaya bırakıyor, benden ilk ısırığı alacağı anı endişeyle bekliyor gibi hissediyorum.

Cidden buna dayanamıyorum ve şu anda bile ıslağım.

Yatak odasında "bağ kurduğumuzda" pek konuşmuyoruz. Bugünlerde erkek mağarasında olduğunu hissediyorum ve bunu anlıyorum. Dün, dışarı çıkmama bile izin vermedi ve beni yatağında, öpücüklerinin çaresiz bir kölesi olarak tuttu.

Durmamız gerektiğinde bazen müzik dinliyoruz, televizyonu açıyoruz ya da yemek yiyoruz ama en önemlisi öpüşüyoruz. Bazen beni öperken çıkardığı kaygan seslerden ve birbiri ardına hızlı nefes alış verişlerimizden başka bir şey duymuyorum. Sondan bir önceki gece, beni odamdan almaya geldiğinde o kadar hazırdım ki neredeyse kollarına atlayacaktım. Yatağına yattığımızda ellerim çoktan saçlarındaydı, dilim umutsuzca onun sıcak, lezzetli ağzına doğru itiliyordu ve o bir hayvan hırıltısı ve dilimi hararetle emen güçlü bir öpücükle karşılık verdiğinde, dilimi her çekişinin hassaslaşmış küçük klitorisime küçük zevk cıvataları gönderdiğini hissettim. Öpüştüğümüzde kabarıp zonkluyor ve hatırladıkça deliriyorum. Şimdi en ufak bir bakışı bile beni şişiriyor. Dudaklarıma baktığında. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdığında. Bunu yaparak adrenallerimizi cehenneme gönderdiğimizi biliyorum. Bu şehveti sürdürmek sağlıklı değil ama onu durduramıyorum. Aslında daha fazlasını istiyorum. Durmasını istiyorum çünkü acı çekiyoruz ve ben onun kollarında ölene, onu arzuladığım için yanarak kül olana kadar devam etmesini istiyorum.

Onu istiyorum. Her saat, dakika ve saniye.

Onu ilk gece, beynimi yıkayıp istemiyormuşum gibi davranmaya çalıştığım o gece istedim. Ve şimdi onu nefes almak, yemek yemek, mutlu bir hayat yaşamak, kız kardeşimi tekrar görmek, işimde tatmin olmak istediğim gibi istiyorum. Onu, yarın ne olacağı ya da olmayacağı konusunda hiçbir korku duymadan bugünümü yaşamak istediğim gibi istiyorum.

Bana zarar vereceğinden bile korkmuyorum. Bunun acıtacağını biliyorum.

Eve döndüğümde, bunun sona ermesi gerektiğinde, canım yanacak. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez ve bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Ama korku hiçbir zaman benim arkadaşım olmadı.

Atletizmde yarışmaya karar verdiğimde, kaybedeceğimden ya da dizimi kırıp hayatımın on yılını bir hiç uğruna antrenman yaparak heba edeceğimden korkmuyordum. Bir şeyin peşinden gidersiniz çünkü onu elde etmek için her türlü çabanızı harcayacak kadar çok istersiniz ve hatta peşinden giderken bazı kayıpları bile göze alırsınız. Şimdi, vücudumdaki tüm çabalar, bu adama yakınlık duymak için ruhumu tüketen fiziksel ihtiyaç üzerinde yoğunlaşıyor gibi görünüyor. Bazen onu gerdiğimde, içimin derinliklerine gömüldüğünü hissetme ihtiyacı o kadar bunaltıcı oluyor ki, bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum ve durmam gerekiyor.

Şimdi bile, onun üstüne oturmadan olabildiğince yakınına yerleştiğimi fark ediyorum, pembe jean giymiş kalçamın tüm uzunluğu jean giymiş kalçasına baskı yapıyor ve ayak parmaklarımı kıvıran gamzeli gülümsüyor, çünkü sanırım o da ona yakın olmamı seviyor. Kulaklıklarını çıkarıyor ve sonra başını bana doğru eğiyor, sanki sessizce ona neler olduğunu anlatmamı ister gibi.

"Senin için endişeleniyorlar."

Bakışlarımı tutmak için dönüyor. "Ben mi param mı?"

Sessiz sorusu bana dün gece odasında beni öptüğünde, fısıldayarak beni öptüğünde, bana güzel dediğinde ve çok güzel koktuğumu söylediğinde söylediği fısıltılar kadar samimi geliyor.

"Sen ve paran" dedim ona.

O gamzeler tekrar ortaya çıkıyor ama sadece kısa bir süreliğine, sanki iki melek onun zayıf yanaklarını sıkmış gibi görünüyor. "Ben kazanacağım. Her zaman kazanırım."

Gülümsüyorum ve bakışları gülümsememe kaydığında, ağzımla ilgili bir farkındalık beni ele geçiriyor.

Dudaklarım bugün onunkiler yüzünden şişmiş ve kızarmış hissediyorum. Onları incelerken gözleri daha da kararıyor ve içimden bir ürperti geçiyor. Bir yandan bu ürpertiyi bastırmaya çalışırken, bir yandan da bugün öpücüklerimden dolayı lezzetli, iç burkucu bir şekilde daha pembe ve daha kalın görünen güzel ağzına bakmamak için mücadele ediyorum.

"Bugün koşmak ister misin? Yarına hazırlanmak için?" Ona soruyorum ve içimde yanan ateşten başka bir şeye odaklanmak için tüm çabamı harcıyorum.

Başını sallıyor.

"Yorgun musun?"

Dürtüyorum.

Üzgün gözlerle başını sallıyor, sesi alçak ama özür dilemiyor. "O kadar yorgunum ki kendimi yataktan zor atıyorum."

Anlamak için başımı sallıyorum, çünkü ben de biraz öyle hissediyorum. Kalkmak istemiyorum. Özellikle de bu devasa kaslı adamla aynı yataktayken, onu arzulayarak kendime yeniden işkence etmek istiyorum.

Arkama yaslanıyorum, omzunu arkalığa yaslanmış omzuma yaslanmış hissediyorum ve dün gece öpüşmeye devam edemediğimiz ve birkaç saatlik uykuyu yakaladığımız zaman yaptığım gibi kıvrılmak istiyorum. Sanırım o da yorgun olduğumu hissediyor ve başımı ona yaslayabilmem için hafifçe kayıyor.

Bana bir şarkı uzattı.

Benimkilerden birini ona vermeye üşeniyorum, o yüzden sadece dinliyorum. Norah Jones'un dumanlı, güzel "Come Away With Me" şarkısı çalmaya başlıyor, duygusal bir şekilde tam da başlığın önerdiği gibi yapmamı öneriyor.

Ses tonu o kadar seksi ve bana birlikte geçirdiğimiz geceleri, öpüştüğümüz çalıntı anları o kadar kötü hatırlatıyor ki ateşim yükseliyor. Birden eğilip kulaklığımı dinlemeye çalışıyor ve yanımdaki temiz erkek kokusunu daha yakından aldığımda kaslarım acı verici bir şekilde zonkluyor. Hemen müziğimi kapıyorum ve son zamanlarda radyoda çalan, güçlü ve inanılmaz derecede sert dövüşen bir boksörle ilgili modern bir şarkı seçiyorum. Onun için "Iris "i çalmak istedim. Benimle sevişmesi için ona yalvaracak bir şeyler çalmak istedim. Ama takımı endişeli ve geceleri her ne yapıyorsak bunun iyi bir atletik performans için elverişli olmadığını biliyorum. O anları ne kadar arzulasam ve neye yol açtıklarını ne kadar istesem de, onu bu şekilde sabote edemem. O çok önemli.

Dinlerken profilini izliyorum. İlk başta yüz ifadesi okunmuyor. Sonunda başını kaldırdığında bakışları karanlık ve sıkıntılı. "Bana bir savaşçı hakkında bir şarkı mı çalıyorsun?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çatarak iPod'umu bir kenara fırlattı. Sonra uzanıp kalçalarımı kavrıyor. Beni kucağına sürüklüyor ve beni ne kadar çok, ne kadar açık bir şekilde istediğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Bana bir tane daha ver" diyor.

Gözlerindeki ilkel bakış beni ürpertiyor.

Başımı salladım. "Yaptığımız şeyi yapmaya devam edemeyiz, Remy. Uyumaya ihtiyacın var," diye fısıldıyorum.

"Bana bir şarkı daha ver, Brooke."

Sesi o kadar inatçı çıkıyor ki kaşlarımı çatmak istiyorum ama aslında... beni heyecanlandırıyor. Şarkılarımı da öpücüklerimi istediği kadar çok istiyor ve bu beni uçuruyor. Tamam o zaman. Eğer bunu istiyorsa, o zaman bu gece sonuna kadar gitmeli ve sevişmeliyiz, sadece kendimizi uçurmakla kalmamalıyız. "Iris "i buldum ve ona

Şarkıyı. Doğruluyorum ve şarkıyı duyduğunda profilini izliyorum. Bir kez daha okunamıyor ama bu kez başını kaldırdığında gözleri ateşten torpidolar gibi. Kucağımın altında ereksiyonu şiddetleniyor ve kalbinin orada ritmik bir şekilde attığını hissediyorum. Sertliğinin içinde.

"Aynen öyle,"

diyor. "Neye?"

Saçlarımı tutup başımı aşağı çekmeden önce gözleri diğer yolculara kayıyor, böylece diliyle dudaklarımı bir o yana bir bu yana yalayabiliyor. "Her şarkı sözüne."

Titriyorum ve geri çekiliyorum. "Remy... Daha önce hiç ilişkim olmadı. Sadece seni paylaşmayacağım. Benimleyken başka biriyle birlikte olamazsın."

Başparmağıyla nemli alt dudağımı okşuyor, bakışları yoğun. "Bir ilişkimiz olmayacak."

Vücudumdaki bir organın göğsümde çatladığını duyduğuma emin bir şekilde aptal aptal bakıyorum.

Elleri etrafımda kenetleniyor ve burnunu kulağımın kabuğu boyunca kaydırırken beni vücuduna bastırıyor. "Seni aldığımda benim olacaksın," diyor kulağıma yumuşak bir söz vererek. Başparmağını çenem boyunca kaydırıyor, sonra kulak mememi nazikçe öpüyor. "Emin olmalısın." Gözleri o kadar sıcak ki içlerindeki şehvetle yanıyorum ve "benim" kelimesi bacaklarımın arasındaki boşluğun özlemle kabarmasına neden oluyor. "Önce beni tanımanı istiyorum, sonra da hâlâ seni almamı isteyip istemediğini bana bildirmeni istiyorum."

"Al" kelimesinin de etkisi var. Titreyen büyük bir ihtiyaç kütlesine dönüştüm. "Ama ben seni istediğimi zaten biliyorum," diye itiraz ediyorum.

Dudaklarıma şiddetle bakıyor, sonra gözlerimin içine, bakışları o kadar acı ve işkence dolu ki gördüğüm karanlıkla sersemliyorum. Eliyle çıplak kolumu okşuyor ve oradaki küçük tüyleri uyandırıyor. "Brooke, kim olduğumu bilmeni istiyorum. Ne olduğumu."

"Bu gereklilik olmadan tonlarca kadınla birlikte oldun," diye yalvarıyorum.

Beni tekrar kendine çekerken iri elleri popomu kavrıyor, gözleri ihtiyaçla dolup taşıyor, yüz hatlarımı yalayıp yutuyor ve beni derinliklerinde boğuyor.

"Bu benim sana olan ihtiyacım."

Bana ne söylediğini anladığımda içimde vahşi bir ihtiyaç parlıyor.

Beni henüz kabul etmedi.

Tek düşündüğüm o olsa bile. Tek istediğim.

Bugün gün ışıyor ve ben hâlâ son yatağımda, onunla, onun ağzı benimkini yutarken yaşıyorum.

O benim onu tanımamı istiyor, ben de onu tanımak istiyorum ama eğer onu tanırsam ve ondan biraz daha fazla hoşlanırsam, aramızdaki duygusal bağ ondan önceki halime geri dönemeyeceğim kadar güçlü olacak.

Fiziksel olarak güçlü ama duygusal olarak beni mahvediyor.

Buna daha fazla katlanamam. O da dayanmamalı.

Göğsümde garip bir ağırlık hissederek kulağına eğildim ve fısıldadım, "Bunu hâlâ sürdüremeyiz, Remy. Şampiyonluğun söz konusuyken olmaz. Bu yüzden ya bu gece gelip benimle sevişirsin ya da ikimizin de dinlenebilmesi için beni yalnız bırakırsın."

Bu tehdidin daha fazla tepki çekmesini bekliyorum. O bir erkek. Bu karmaşık olmayan sekse açık bir davet, tam da erkeklerin istediği şey. Bunu onun için kolaylaştırıyorum, temelde onu "olduğu gibi" kabul ediyorum, daha fazla soru sormuyorum. Ya bunu benimle yatakta çözecek ve yarın antrenman yapabilecek ya da bensiz dinlendirici bir gece uykusu çekecek. Ve sevişme seçeneğine yanaşmıyor gibi görünmesinden nefret ediyorum ki açıkçası bu seçeneği tercih etmesi için dua ediyordum. Bunun yerine bugün kesinlikle ama kesinlikle mavi olmadığını fark ettiğim gözleriyle yüzümü inceliyor.

"Pekâlâ," diyor, gözlerine ulaştığından pek emin olmadığım bir gülümsemeyle. Beni yanıma yatırıyor, iPod'unu alıyor, kendi müziğini açıyor ve bana başka şarkı vermiyor.

Sanırım artık ben de onunla yatmayacağım. Vay be.

Sanırım az önce kendi kalbimi kırdım.

♥♥♥

Şu anda Los Angeles'tayız ve buradaki hava tanrılar tarafından öyle kutsanmış ki, bütün gün dışarıda olmak istiyorum. Diane ve ben yine ev arkadaşıyız ve küçük balkonumuzda kahvaltı etmeyi seviyoruz.

Aslında, neredeyse bir hafta önce soğuk Denver'a vardığımızdan beri, Remy'ye verdiğim aptalca "ya benimle seviş ya da öl" ültimatomundan sonra aynı odayı paylaşmaya geri dönmüştük. Her ne kadar artık geceleri nefis bir şekilde götürülecek oda arkadaşı olmadığımı fark ettiğim için çok üzgün olsam da, Diane

odamıza gittiğimizde, gerçekten de üzerime atladı ve bana sarıldı. "Benimle daha sık kalmalısın, sen!"

Meğer Remington bize de onunki gibi bir kral dairesi tutmuş, her birimizin kendi odası, ortak bir oturma odası ve yemek alanı varmış. Hâlâ iç mi çekeyim, güleyim mi, ağlayayım mı bilemiyordum, beni o kadar etkilemişti.

O akşam geldiğimizde, vücudunun ellerimde olduğunu hatırlıyorum, terli çıplak teni parmaklarımın altındaydı ve boynunun sert, zayıf ensesini yuvarlayıp ovarken nabzımı kontrol altında tutmak için yapabildiğim tek şey buydu. Kulağının arkasına fısıldamak için yaklaştım, "Diane ve benim neden bir süitte olduğumuzu söyler misin, Remy?"

Boynunu önce bir yana, sonra diğer yana çevirmeme izin verdi, parmaklarım hafifçe seksi bir günün bıyıklarıyla kaşınan çenesine dayandı ve hiç cevap vermedi. "Bunu yapamazsın Remington," diye ekledim.

Ama başını yavaşça çevirdi ve dudaklarıma dokundu, öyle ki vücudumun her parçası dudaklarının üzerlerinde olduğunu hatırladı. "Durdur beni. Sana meydan okuyorum" dedi, sonra havlusunu kaptı ve uzaklaştı.

Onu anlayamıyorum.

Melanie ile konuşmayı

özledim.

Keşke ben de Nora'yla konuşabilseydim. O her zaman bir erkeğe aşık olan, şehvet duyan küçük kız kardeşimdi ve eminim ki bekar, sağlıklı ve fiziksel olarak size karşılık veren delicesine seksi bir erkeğin neden sizinle seks yapma fırsatını değerlendirmediğini bilirdi.

Kendime biraz daha az güveniyor olsaydım, şu anda her türlü kompleksi yaşıyor olurdum.

Son yıllarda aldığım azıcık yağla vücudumun artık çekici olup olmadığını bile merak ediyorum. Belki de saçlarımın düz kesim dışında yeni bir kesime ihtiyacı vardır. Kâkül takabilirim. Ya da biraz röfle?

Diane bu sabah odamızın girişindeki boy aynasında popomu kontrol ederken yakaladığında bana "Kendine bakmayı bırak, giydiğin her şeyin içinde harika görünüyorsun" dedi.

Gülüyorum ama komik değil.

Remy, Diane ve bana Los Angeles'ta yine bir kral dairesinde yer ayırttı.

Süit istemiyorum. Ama benim istediğimi o bana vermiyor.

Kimsenin beni böyle etkilemesine izin vermezdim.

Eskiden kendimi güzel hissederdim ve bir erkeğin benimle aynı fikirde olup olmaması önemli değildi. Kendimi severdim ve bu yeterliydi.

Şimdi kendimi gün içinde biraz üzgün hissederken buluyorum, Diane beni aptal bir duvara bakarken, çaresizce Remington'ın benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederken buluyor.

Bu Los Angeles'taki üçüncü gecemiz ve puan olarak hala ikinci sırada ama bir şampiyon gibi mücadele ediyor. Onu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şekilde çalışıyor ve tüm bunlar Denver'da gözleri yeniden elektrik mavisi olduğundan beri oluyor.

Bir hayvan gibi antrenman yapıyor. Koçla saatlerce çalışıyor ve akşamları benden onunla koşmamı istediğinde hala güneş ışığı kadar taze görünüyor. Yaptığı her hareketle kaslarındaki enerji dinamit gibi patlıyor ve neredeyse ATP kaynağını görebiliyorum - kimyasal enerjiyi vücudumuza taşımakla görevli adenozin trifosfat

Hücreleri vücudunda o kadar hızlı geri dönüşüyor ki, sanki dönüşmesi normalde sekiz saniye bile sürmüyor. Onu hiç bu kadar odaklanmış görmemiştim. Bu kadar güçlü. Ya da bu kadar muhteşem.

Her parçam fark ediyor.

Her biri.

Umutsuzluğuma.

Pete ve Riley çok heyecanlandılar. "Brooke!" Öğleden sonra Underground'a girerken Pete sesleniyor. Burada, Los Angeles'ta, dövüş ringi şehrin en çok ziyaret edilen gece kulüplerinden birinin bodrum katında yer alıyor ve binin üzerinde dolu bir salon bekliyorlar. "Buraya gel, sana ihtiyacımız var." Pete beni soyunma odasına çağırıyor.

Koç sağ elini bantla sararken, Remington Tate'in tüm seksi paketi en uçtaki bir bankta oturuyor.

Ona baktığımda hissettiklerime asla alışamayacağım.

Dövüşmek üzereyken hissettiklerime de.

Kendimi bir yay gibi gergin ve üçlü düğümden daha sıkı hissediyorum.

Dr. Dre ritimleri çalıyor ve bence bunu dövüş moduna geçmek ve her şeyi unutmak için yapıyor.

"Buraya gel, Brooke, adamı gevşet."

Riley ve Koç beni başlarını sallayarak selamlıyorlar ve Remington'ın beni fark ettiği anda başparmaklarını kulaklık kablolarına geçirdiğini ve boynuna dolamak için aşağı çektiğini fark ediyorum. Bakışlarımız o kadar niyetli ki birbirimize gülümsemiyoruz bile. Ona verdiğim cevap gülümsemesi

Remy'nin dinlediği heavy metal şarkısı odaya girerken Riley ve Koç yüzümden kayboluyor.

Sessizce eğilip iPod'unu durduruyorum, sonra arkasına geçip omuzlarını kavrıyorum, başparmaklarımla kaslarını düzenli bir şekilde çalıştırıyorum.

Dün arka deltoid ve trapezius sırt kaslarını çalıştırdığım birkaç düğüm var. İnatçılar ve geri dönmeye devam ediyorlar, bu yüzden bir kez daha her ikisi üzerinde çalışıyorum. Çıplak tenim onunkine değdiği anda inliyor. Tanrım. Alçak, mırıltıya benzer ses benim için ön sevişme gibi. Vücudumdaki her kadınsı parçaya, özellikle de ihtiyaçtan yıpranmış olanlara sızıyor. Koç, Pete ve Riley bizi izlerken yanaklarım yanmaya başlıyor.

Kızardığımı görmemeleri için yüzümü indiriyorum ve ellerimi geri çekme dürtüsüne direniyorum. "Daha derine." Remington'ın sert komutu bana ulaşıyor ve daha derine inerken rahmim çaresizce sıkılıyor. Büyük bir düğüm başparmağımı ısırıyor, ben de diğer başparmağımı getirip ikisiyle birden bastırıyorum. Remy başını öne eğip derin bir nefes alıyor ve düğüm baskının altında parçalandığında iniltisi içimin derinliklerinde titreşiyor.

"İyi şanslar," diye fısıldıyorum kulağına, geri çekiliyorum, parmaklarım az önce kurduğumuz temas yüzünden karıncalanıyor.

Ayağa kalktığında gülümsemeden bana bakıyor, bakışları benimkileri öylesine yoğun bir şekilde kavrıyor ki, gözlerindeki mavi, göz bebeklerindeki siyah ve koyu kirpiklerinin uzunluğu dışında zihnim her şeyden boşalıyor.

Riley bugünün gerekliliği olan siyah boks eldivenlerini giyerken kollarını uzatıyor ve sonra birbirine vuruyor. Kapıdan gelen bir uyarı "Riptide "ın birazdan başlayacağını söylüyor ve o da başını sallıyor.

Kollarını kırmızı saten paltosunun içine sokup ringe çıkan geniş salona doğru koşar adım ilerliyor ve midemde sadece kelebekler değil, bir çiftlik dolusu hayvan uyanıyor. Derin bir nefes alarak kendime gelmek için bir an bekliyorum, sonra yavaşça dışarı çıkıp seyircilerin arasındaki yerimi alıyorum.

Gürültü sağır edici. Pete bu sabah bana Remy şampiyonada lider olmadığı için hayranlarının çıldırdığını söyledi ve bu gece biletler için ciddi bir talep var gibi görünüyor. Son on altı yarışmacı bir araya gelirken, bu gece Remington'ın finale kadar Scorpion'la dövüşeceği ilk gece. Scorpion şu anda birinci sırada ve sinirlerim beni öldürüyor.

"Hey," diyor Pete, arkamdan yaklaşırken beni hafifçe öne doğru itiyor. "Çık şuraya. Adam seni arıyor olacak."

Bir şekilde imkansızı başarıyorum ve hem gülüyor hem de kaşlarımı çatıyorum. "Yapmayacak!"

Kaşları belirgin bir inançsızlıkla yukarı doğru kalkıyor. "Onu izlediğinizde en iyi dövüşünü yapıyor ve Koç bile aynı fikirde. Laboratuvar çalışmalarında seninle temas halindeyken testosteronu deli gibi yükseliyor. Hadi ama."

Damarlarımda şimşek gibi çakan heyecandan nefret ederek, Scorpion'un takdim edildiğini duyduğumda hızla ringe ve yerime doğru koşuyorum.

"Kara Scooooorpion Benny!"

Bu, kulüpte Remington'ı kışkırtan iğrenç adam ve ondan öylesine nefret ediyorum ki, onu alkışlayan herkese anında ters ters bakıyorum. Pantolonuma tutunmaya tamamen hazır olduğum koltuğuma ulaşmama birkaç adım kalmıştı ki -bu gece acımasız olacak- onu gördüm,

Ring boyunca ve Remy'nin güçlü yapılı bacakları arasından, kalabalığın arasında bir yüz.

Yüzü oval şekilli, kremsi bir tene sahip ve bir çift ela göz taşıyor. Renk olarak benimkilere benzeyen gözler. Son bildiğimde Nora'ya ait olan gözler.

Yirmi bir yaşındaki kız kardeşim.

Nora.

Avustralya'dan daha yeni bir kartpostal gönderen Nora. Saçları normal yumuşak kahverengi yerine kan kırmızısına boyanmış olan Nora. Sol elmacık kemiğinin üzerinde büyük, siyah, çirkin bir akrep dövmesi olan Nora. Kaybolmuş ve hasta görünen ve tanıdığım hayat dolu kızın tam tersi olan Nora. Bir an için bu geniş salonun ortasında durup ona bakıyorum ve kendime tekrar tekrar bunun Nora olamayacağını söylüyorum.

Kötü görünüyor.

Gerçekten çok kötü görünüyor.

Sanki içindeki hayat çekilmiş ve geriye sadece sahte kızıl saçlar, deri ve kemikler kalmış gibi.

Beni fark ediyor ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde onun olduğunu anladığımda midem ayak parmaklarıma kadar iniyor.
Gözlerinde tanıma parlıyor ve eli ağzını kapatmak için havaya kalkıyor. "Nora," diye soluk soluğa bağırıyorum ve iki kez düşünmeden peşinden atılıyorum, dövüş zili çalarken insanları kenara itiyorum.

Odadaki kalabalık tezahüratlar ve çığlıklar içinde patlıyor ve Nora benden uzaklaşmak için ani ve ürkütücü bir çabayla etrafımda dönüp bir insan kalabalığını ittiğinde kalbim göğsümün içinde çılgınca koşuyor. O karışıyor

Kalabalığın içinden, karanlığa doğru. Çılgınca bağırıyorum, "Nora? Bekle. Nora!"

Kaçtığına inanamıyorum. Benden kaçtığına. Bir zamanlar capcanlı olan yüzündeki tüm gençlik izlerinin kaybolduğuna inanamıyorum.

Kız kardeşim.

Kendi evimi alana kadar yatak odalarını paylaştığım.

Gurur ve Önyargı'nın her versiyonunu benimle birlikte izlerdi.

Birdenbire onun sağında duran iri yarı, kaslı adam beni yakaladı ve geçmeye çalışırken beni kenara çekti. "Ondan uzak dur," diye hırlıyor.

Şaşkınlık ve korkunun karışımıyla felç olmuş bir halde, kasık hariç tüm savunma hareketlerimi unutuyorum. Ağırlığımı değiştiriyorum ve dizimi yukarı kaldırıyorum. "Bırak beni."

İki büklüm oldu ama beni bırakmadı. Onun yerine elleri kollarımda sarsıcı bir şekilde kenetleniyor. "Seni küçük sürtük, Scorpion'un malını rahat bırak," diye tıslıyor ve yanağıma çarpan ıslak sıçramanın tükürüğü olduğunu düşünüyorum.

"Kız onun malı değil!" Bir yandan yanağımı bluzumun koluna sürterken bir yandan da hiddetle elimi kurtarmaya çalışıyorum.

Spiker hoparlörlerden "Kazanan, Scorpion!" diye bağırırken, salonda yeni bir yuhalama ve bağırma dalgası patlak veriyor. Scooooooorpiooooooon! Remington Tate bu raunttan diskalifiye edildi! Diskalifiye edildi!"

Kıyamet kopuyor ve aniden bir şey kollarımdaki kelepçeleri tutuyor ve kolay bir hamleyle beni serbest bırakıyor.

Sonra geri çekiliyorum ve bir çift bronzlaşmış, kaslı kol beni tanıdık büyüklükte çıplak bir göğse sıkıştırıyor. Vücudumun her santimi onu tanıyor ve rahatlayarak sarkıyorum.

Nora'yı hatırlayana kadar.

Nefes nefese, yeni bir güçle mücadele ediyorum. "Hayır. Hayır! Remy, bırak gideyim, onu takip etmem gerek." Serbest kalmak için nafile bir mücadele vererek, onun pençesinde kıvranmaya çalışıyorum. "Bırak, Remy, bırak, lütfen."

Ama öfkeli kalabalık etrafımıza üşüştüğünde beni kendine daha sıkı sarıyor ve kulağıma eğiliyor. "Şimdi olmaz, küçük fişek." Sesi alçak ve sakindi ama bu uyarı anında kıvranmayı bırakmamı sağladı. Bir kolunu kullanarak beni yanına çekti ve bizi kalabalığın arasına itti, iri vücudu bizi kalabalığın arasından buldozerle geçirdi.

Hayatımda ilk kez yüzüme hakaretler yağdıran bir kalabalık.

Biz geçerken beni tırmalıyorlar. "Kaltak. Bu senin hatan, seni aptal kaltak!"

Remington'ın hayranlarının ölüm saçan yüzlerini gördüğümde gözlerim dehşetle açılıyor ve o kadar irkiliyorum ki kendimi onun kollarına bırakıyorum ve tek bir şikâyette bulunmadan beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum.
Pete, Riley ve Koç bizi arabada bekliyorlar.

"Lanet olsun!" Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ve limuzin trafiğe girer girmez Koç başlıyor.

"Üçüncüye düştün. Üçüncü. Muhtemelen dördüncü," diyor Pete ona asık suratla ve genellikle maçtan sonra giydiği bir tişört ve eşofman altını uzatıyor.

"Bunu sen hallettin, Rem. O kadar iyi çalışıyordun ki onun kıçını bir sopaya geçirebilirdin, dostum."

"Ben hallederim Koç, sakin ol." Remington boks şortunu çıkarmadan hızlıca gündelik kıyafetlerini giyiyor, sonra da sanki kendimi arabadan dışarı atacağımı düşünüyormuş gibi beni hemen yanına yatırıyor.

Karşımızdaki üç öfkeli adama sakince bakarken elini çizik koluma sürtüyor ama ben o kadar tedirginim ki kıpırdanıp pencereye doğru kayıyorum ve Nora'yı aramak için kulüpten dışarı dökülen tüm yüzlere bakıyorum.

Tamamen mahvolmuş olmanın hayal kırıklığına ek olarak Remy'nin kavgası kız kardeşim için inanılmaz bir suçluluk duygusu. Kız kardeşimin başının dertte olduğunu nasıl göremedim? Bütün bir yıl boyunca kartpostallar aracılığıyla bizi beslediği saçmalıklara nasıl inandım?

"Yıllardır bulunduğun en kötü yerdesin dostum, konsantrasyonun berbat!"

"Pete, ben hallederim. Bunu mahvetmeyeceğim."

Riley, "Bence Brooke bir sonraki dövüşte otelde kalmalı," diye mırıldandı.

Remington'ın kahkahasından saf alaycılık damlıyor. "Brooke benimle geliyor," diye tersliyor.

"Rem..." Pete ikna etmeye çalışıyor.

Otele vardığımızda hepimiz aynı asansördeyiz ve rakamların her zamankinden daha yavaş yükselişini izlerken tedirgin oluyorum. Nora konusunda ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Kapılar benim katımda açılıyor ve ben inerken Pete'in Remington'a seslendiğini duyuyorum ve Remy'nin sinirli sesi arkamdan yaklaşıyor, "Pete, bunu sonra konuşacağız, sadece taşaklarınızı soğutun, üçünüz de."

"Buraya gel Rem, seninle konuşmamız gerek!"

"Duvarla konuş!"

Kaçmak için çaresizce odama giriyorum ama hemen arkamda onu duyuyorum. "İyi misin?"

Kapıyı kapatıyor ve onu maçtan sonra giydiği o seksi kıyafetlerle, bir çift düşük askılı eşofman altı ve tüm kaslarını saran yumuşak bir tişörtle, endişe dolu o güzel bronz yüzüyle ve dağınık dikenli siyah saçlarıyla görmek kalbimi yerinden oynatıyor ve bacaklarım ona koşmak istiyor, böylece kollarının gücünü tekrar etrafımda hissedebiliyorum.

Zihnim her yöne dönerken, az önce olanlardan dolayı sersemlemişken, bu kolların beni tutmasını umutsuzca istiyorum. Ama en başta bu kolların beni tutmasını hak etmediğimi biliyorum. Benim yüzümden çuvalladığı çok açık, son zamanlarda kendimi ona karşı yetersiz ve değersiz hissettiğim yetmiyormuş gibi, şimdi de benim yüzümden üçüncü ya da dördüncü sıraya düştüğü gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Tanrım.

Önümde dururken o kadar güçlü ve kuvvetli görünüyor ki, terli ve akordiyonlu kol damarları güçlü, sağlıklı kanıyla pompalanıyor, umutsuzca bana kız kardeşimin iyi olacağını söyleyebilmesini diliyorum. Ama o kız kardeşimi tanımıyor bile ve onu diskalifiye ettirdikten sonra, dünyada destek dilenmem gereken son adam o.

Nefesimi tutarak omuzlarının üzerinden kapıya işaret ederken ellerim titriyor. "Git onlarla konuş Remy."

Benimle konuşurken sesinin bazen başkalarıyla konuştuğundan daha sert çıktığını fark etmiştim, ama bu sefer her zamankinden daha kalın ve dokulu. "Önce seninle konuşmak istiyorum."

Kalıyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Kavgasını mahvettiğim için bir özür formüle etmeye çalışıyorum ve aynı zamanda, peşimden gelmesini istemediğim halde suçu kabul etmekte isteksizim!

Kapıya doğru huzursuzca yürüyor, elinin beş parmağını da saçlarında gezdirerek ensesine kadar iniyor. İç çekerek elini bırakıyor. "Brooke, hem dövüşüp hem de sana göz kulak olamam."

"Remy, ben hallettim," diye ısrar ediyorum.

"Kıçımın kenarı, her yeri kaplamıştın!"

Ses tonu şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor ve elimde olmadan yanlarında oluşturduğu yumrukları ve endişe verici derecede meydan okuyan duruşunun ani genişliğini fark ediyorum. Başının üzerinde dolaşan öfke bulutu benimkini intikam hırsıyla ortaya çıkarmaya yarıyor ve savunma moduna geçiyorum. "Neden herkes benim hatammış gibi bana bakıyor? Senin Scorpion'la dövüşüyor olman gerekiyordu!"

Kaşları gözlerinin üzerine düşüyor. "Ve senin de solumdaki lanet olası ön sırada oturuyor olman gerekiyordu!"

"Ne fark eder ki? Yıllardır ben seyirciler arasında olmadan dövüşüyorsunuz! Nerede olduğumun ne önemi var ki?" Birdenbire bunun Nora'yla ilgisi kalmadı, nereden çıktığını bile bilmiyorum ama açık bir yara gibi göğsümü parçalıyor. "Ben bir kaçamak bile değilim, Remington! Ben senin çalışanınım. Ve iki aydan kısa bir süre içinde, o bile olmayacağım, senin için bir hiç olacağım.
Hiçbir şey."

Birdenbire tamamen sinirlenmiş ve öfkelenmiş görünüyor ve ellerini parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkıyor. "Peşinden koştuğun o kız kim?" diye soruyor, yüzü bir sıkıntı maskesine dönüşmüş.

"Kız kardeşim." Sesimi fısıltıya düşürüyorum, aniden kendi zayıflığımdan ve duygusal patlamamdan nefret ediyorum.

"Kız kardeşinin Scorpion'un serserisiyle ne işi var?"

"Belki o da benim için aynı şeyi merak ediyordur," diyorum acı bir kahkaha atarak.

O da katılıyor ama onun gülüşünün benimkinden çok daha acı olduğunu söylemeliyim. "Beni onun gibi bir pislikle karıştırma. Ben berbat olabilirim ama o adam bakireleri yer ve onları yılan kusmuğu gibi tükürür."

Bunun üzerine daha da tedirgin olarak volta atmaya başlıyorum, yüzünü hatırlıyorum, çok üzgün ve cansız. Onun böyle hasta bir adama kim bilir ne olma ihtimali midemi bulandırıyor. "Oh, Tanrım. Korkunç görünüyordu. Korkunç."

Bir sessizlik oluyor ve sonra kapı tokmağının açıldığını duyuyorum. Remy'nin sesi yeni bir tını içeriyor, alçak ve sıkıntılı, sanki güçlü bir duygu ona dokunmuş gibi. "Sen hiçbir şey değilsin. Benim için."

Kapı arkasından kapanıyor ve sözleri kaydedilirken anlık bir acı hissediyorum. O kadar kargaşa içindeyim ki, birden geri dönüp bana sarılması için ona yalvarmak istiyorum. Hayır. Geri gelip benimle sevişmesi için yalvarmak istiyorum.

Ama yapmıyorum ve sadece ekibinin iki kadın üyesi için kiraladığı bu lüks süitin oturma odasında az önce işgal ettiği yere bakıyorum. O kadar sarsılmışım ki, sözlerini ve anlamlarını algılamam ve bunları Pete ve Riley ile konuşmak yerine kız kardeşimi kaçırdığına inandığı adamı aramaya gitmesi gibi gerçek bir olasılıkla ilişkilendirmem bir anımı alıyor.

Bu düşünceyle harekete geçerek odamdan çıktım ve hızla onun kapısını çaldım. "Nerede o?" Kapıdaki ilk kişiye sordum.

"Biz de gelip sana aynı soruyu sormak üzereydik," diyor Riley, asık suratla.

"Kavgaya mı karışacak?" Telaşla sordum.

"Cidden, Brooke, şahsen senin harika bir kız olduğunu düşünüyoruz, ama adamı daha fazla germişsin-"

"Kendine sakla Riley! Sanırım Scorpion'u aramaya gitmiş olabilir. Onu nerede bulabilirim?"

"Orospu çocuğu. Birinden zar zor çıktık ve o doğrudan diğerine doğru gidiyor. Allah kahretsin!"

Bir plan oluşturmalarını bekleyecek zamanımız yok. Onun yerine asansöre koşup peşinden gidiyorum ve Remy'yi kız kardeşimle bu işe karıştırmamın ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum.

Scorpion ve Remington belli ki bir süredir birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar ve ihtiyacım olan son şey Remy'nin gidip onunla ringde savaşması için bir sebep vermek. Nora'yı o korkunç böcekten kurtarmanın bir yolunu kendim bulmam gerekecek.

Dışarıda otel, aralarında fotoğrafçıların da bulunduğu muazzam bir insan kalabalığıyla dolup taşıyor. Döner cam kapılardan çıkarken etrafımda flaşlar patlıyor.

"Bu onun suçu. Bu gece diskalifiye olması onun suçu!"

Bana doğru uçan bir şey görüyorum ve eğiliyorum ama artık çok geç. Başıma sert bir darbe alıyorum, ardından karnıma bir şey çarpınca bir çatırtı daha geliyor. Kükürt benzeri bir koku bana ulaşıyor. Yumurta mı? Harika.

Tek kelimeyle harika.

Bir yumurta daha bana doğru uçtuğunda başımı eğip kalabalığa arkamı dönüyorum ve aceleyle valeye gidiyorum.

"Az önce otele birlikte geldiğim güçlü adam! Nereye gitti o?"

Vale, başımın arkasından bir şeye baktığında genişleyen gözleri yüzünü yiyip bitiren genç bir çocuk. "Tam arkanızda olmasına yaklaşık on adım kaldı."

Döndüğümde omzuma bir yumurta daha çarpıyor ve Remy intikam meleği gibi bana doğru fırlıyor. Hayranlarının bana orospu ve fahişe dediğini fark ettiğimde gözleri öfkeyle parlıyor ve hızla dönüp sırtına çarptığını duyduğum başka bir yumurtayı engelliyor.

Beni yakalıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırıyor, sonra etrafında dönerken sesini yükseltiyor, kızgın ve emredici. "Bu kadın yüzünden hâlâ savaşıyorum!"

Kalabalığın üzerine ani bir sessizlik çöktü ve Remington'ın sert, öfkeli sesi onlara "Bir dahaki sefere ringe çıktığımda, onun için kazanacağım ve bu gece onu inciten hepinizin ona kırmızı bir gül getirmesini ve benden olduğunu söylemenizi istiyorum!" demeye devam etti.

Sessizlik bir saniye bile sürmez.

Çığlıklar yükseliyor. Şerefe. Alkışlar. Ve sanırım kargaşanın çoğunu kalbim çıkarıyor: kanatlı bir şey, az önce söylediklerine tam bir şaşkınlık ve inançsızlık içinde göğüs kafesime doğru çırpınıyor.

Beni otele geri götürüyor ve lobide taşıyor, kare omuzları ve kolları bedenime doğru kamburlaşmış, bir şekilde beni koruyor. Birdenbire, bu akşam beni o kadar şaşırttı ki gülmeye başladım. Gergin bir kahkaha, ama yine de kahkaha, çünkü o asansörün düğmesine tekrar tekrar basıyor.

"Bir de Justin Bieber'ın hayranlarının deli olduğunu söylerler," diyorum şoktan nefes nefese kalmış bir halde.

Üstümdeki yumurta kabuklarını fırçalarken sesi sertleşiyor. "Onlar adına özür dilerim. Bugün onları hayal kırıklığına uğrattım."

Hızlı, öfkeli nefesinin başımın tepesindeki gevşek saçları titrettiğini fark ettiğimde kahkahalarım azalıyor. Sıcak ve onun kokusu var ve bu beni etkiliyor. Onunla ilgili diğer her şey gibi.

Kollarında titrememek için kendimi zorlayarak ellerimi onun sert, geniş boynuna doluyorum, bizi azgın, sarhoş, genç yetişkinlermişiz gibi izleyen çift bizimle uçağa binmemeye karar verdiğinde minnettar oluyorum. Beni henüz bırakmasını istemiyorum. Böyle bencil ve muhtaç biriyim. Ve sanırım sonunda anlaşmayı bitiren şey, Remy'nin bir koluyla kapıyı açık tutarken ve diğeriyle beni göğsüne yaslarken, "Geliyor musun?" diye sorduğunda, sanki bize yumurta atanlar onlarmış gibi onları terslerkenki öldürücü ifadesiydi.

İkisi de anında geri adım attı ve "Hayır" dedi.

Şimdi yalnız gidiyoruz ve burnumu boynuna bastırmaktan kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim."

Beni daha sıkı kavrıyor ve burada kendimi çok güvende hissediyorum, sanırım buranın yeni evim olmasını istiyorum. Sanırım bu adamı dizimi kırdığım gün tanısaydım ve bana böyle sarılsaydı, dizimin bir önemi olmazdı. Sadece kollarının beni sardığı gerçeği önemli olurdu.

Anahtarı yuvaya sokup beni içeri taşıdığında Pete ve Riley hâlâ onun çatı katındaydı. "Neler oluyor Rem?" Pete soruyor.

"Defolun gidin çocuklar." Rem kapıyı onlar için açık tutuyor, ben de hâlâ diğer kapıda havada duruyorum. "Ben istediğimi yaparım, duydunuz mu beni?" diye çıkıştı onlara.

İki adam da bir an bana bakıyor ve ikisi de benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor. "Seni duyuyoruz Rem," diye cevap veriyor Riley, Pete'in peşinden dışarı çıkarken uysalca.

"O zaman sakın unutma."

Kapıyı çarpıp arkalarından sürgülüyor, böylece kimse, anahtarı olanlar bile süite giremiyor ve beni ana yatak odasının banyosuna taşıyor. Bırakmaya hazır olmadığımı itiraf ediyorum ve parmaklarımı ensesine daha sıkı doladığımda mesajı alıyor ve duş düğmesini çevirmek için manevra yaparken bir kolunu etrafımda tutuyor.

Su akmaya başlıyor, ayakkabılarını tekmeliyor, benimkileri çıkarıyor ve sonra kollarında benle birlikte kabine giriyor.

"Hadi şu pisliği üzerinden çıkaralım." İri ellerini ıslak saçlarımda gezdiriyor ve ben de onun boyundan aşağıya, ayaklarıma doğru kayıyorum. Su tenimde inanılmaz bir his uyandırıyor ve elbisemi çıkarıp başımın üzerinden kaldırdığında sabunlu ellerinin her yerime, hatta iç çamaşırıma bile sürtündüğünü hissediyorum. Dudağımı ısırıyorum ve dokunuşunu engellemeye çalışıyorum ama içime süzülüyor. Hissedebildiğim, bilebildiğim ya da düşünebildiğim tek şey bu.

Artık Pete ve Riley'nin benden nefret etmesinden, Remy'nin dövüşünü mahvetmemden endişelenmiyorum. Hayranları benden nefret ediyor. Kız kardeşimin beni görmek istememesinden. Mel'i özlediğim için. Artık koşamayacağımı. Yakında işsiz kalacağımı.

Her şey bu adamla ilgili, kendimi ne yapacağını görmek için nefessiz bir bekleyiş içinde bulurken vücudum tamamen hareketsiz duruyor. Elleri bir sonraki adımda nereye kayacak? Islak parmaklarını vücudumun hangi bölgesinde hissedeceğim.

Metodik bir şekilde bana dokunuyor ve ben onun dokunuşundan nefessiz kalsam da o bundan hiç etkilenmiyor. Kollarımı yukarı doğru açıyor ve koltuk altlarıma, bacaklarımın arasına, boynuma sabun sürüyor, sonra tişörtünü çıkarıp hızla kendini keseliyor. Güçlü omuzları kabarıyor ve meme uçlarının görüntüsü beni heyecanlandırıyor.

"Hayranlarının bana fahişe dediğine inanamıyorum," diyorum, duşta neredeyse çıplak olduğumu düşünmemeye çalışarak. Üzerinde sadece ipli eşofman altı var ve şimdi tamamen gömleksiz, gövdesinin her kası ıslak bir şekilde parlıyor.

Saçlarını çabucak tarar. "Hayatta kalacaksın."

"Yaşamak zorunda mıyım?"

"Evet, biliyorsun."

Saçlarımı yeni şampuanla köpürtmeye geliyor ve çok istediği dikkati artık sadece benim ve saçlarımın üzerinde. "Benden nefret ediyorlar," diyorum ona. "Artık linç edilme korkusu olmadan senin dövüşlerine gidemeyeceğim."

Duş başlığını tutuyor ve tam üzerime doğru tutuyor. Gözlerimi kapatıp sabun köpüklerinin yüzümden aşağı damlamasına izin veriyorum ve gözlerimi açtığımda doğrudan bana bakıyor. Su damlacıkları kare çenesinden aşağı süzülüp kirpiklerine yapışırken ıslak saçlarımdan bir tutamı alnımdan uzaklaştırıyor ve nabzımın hızlı yürüyüşünün farkına varıyorum.

Gözleri parlak mavi ve benimkilerin üzerinde durdukça normalden bin kat daha parlak olduklarını hissediyorum. O da benim kadar ıslak ve aniden yüzümü ellerinin arasında tutup derin derin içime bakıyor. Zor nefes alıyor. Gözleri burnumdan aşağıya, ağzıma doğru kayıyor. Kalın, küt ve nasırlı bir parmak ucuyla dudaklarımı okşuyor. Ve ben bu vuruşu varlığımın her hücresinde hissedebiliyorum. "Bu asla olmayacak," diyor garip, sıcak bir fısıltıyla.

Güçsüzlük bacaklarıma yayılıyor ve irademin her zerresini ele geçiriyor. Hiç kimsenin bakışını onunkini arzuladığım kadar arzulamamıştım. Kimsenin dokunuşuna onunkine ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymadım. Ya da hiçbir şeyi onu istediğim kadar acı verici bir şiddetle istemedim.

Konuşurken boğazım ağrıyor. "Benim hakkımda böyle konuşmamalıydın, Remy. Seninle benim
... sen ve ben..." Başımı sallıyorum, ıslak dikenli saçlarına dokunma isteğiyle parmaklarımın suda nasıl karıncalandığının farkındayım.

"Benim olduğunu mu?"

O niyetli mavi gözler bana bakarken dudaklarından dökülen "benim" kelimesi, acı veren karşılıksız şehvetle midemin daralmasına neden oluyor. Gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Cam kapıyı iterek açıyor ve kalçalarına bir havlu sarıyor, ıslak ipli pantolonunun kolayca yere düşmesine izin veriyor, ardından tişörtü de onu takip ediyor. Geri gelip beni büyük bir havluyla örtüyor ve yatağa çekiyor. Beni yatağın ortasına bırakıyor, sesinde biraz kahkaha var ama yüzü asık. "Benim olma düşüncesi komik mi?"

Havlumun altına uzanıp önce külotumu, sonra sütyenimi çıkarıyor, sonra havluyu saçlarımdan geçiriyor, sonra da vücudumu, mavi gözleri artık parlamıyor. "Benim olma fikri komik mi?" Havluyla iki göğsümü de örtüyor ve beni kuruluyor, hâlâ beni izliyor. "Komik mi, Brooke?" diye ısrar ediyor, dikkatle gözlerimin içine bakıyor.

"Hayır!" Arzu sinir uçlarımdan fışkırırken bu kelime sadece bir soluktan ibaret. Bacaklarımın arasını kurulamaya başladığında kalçalarım yukarı kalkıyor ve kendimi tutamayıp tamamen tahrik oluyorum.

Havluyu bacaklarımın arasında gezdiriyor ve sonunda başını eğdiğinde dudaklarımı yalıyorum ve kemiklerim saf kırmızı-sıcak arzuyla sıvı hale geliyor. O özellikle görünüyor

kötü dizimi kurulama konusunda takıntılı. Havluyu yaramın üzerine sürerken neredeyse sevgi dolu hissediyorum. Ben çaresizce onu izlerken yakıcı bir ateş havlunun izlediği yolu takip ediyor.

Meme uçlarının küçük, kahverengi uçlarından birine bir damla su yapışıyor ve eğilip onu ağzıma almak için derin, ruhumu parçalayan bir ihtiyaca karşı savaşmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Su damlası değil. Göğüs ucunu.

Uzandığımda kalbim çarpıyor, başının tepesine dokunduğumda elim titriyor. "Hiç başkasının oldun mu?" Sessiz yatak odasında tüy gibi bir fısıltıyla soruyorum.

Başını benimkine doğru kaldırıyor ve onu o kadar çok istiyorum ki içim içimi yiyor, sanki ruhumu çoktan ele geçirmiş ve şimdi ruhum onun bedenimi ele geçirmesi için yanıp tutuşuyor.

Büyük eliyle yanağımı okşamak için uzandığında güçlü bir duygu yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve beni kavrarken gözlerinde, dokunuşunda beklenmedik bir şiddet var. "Hayır. Ya sen?"

Avucundaki nasırlar tenimi törpülüyor ve kendimi yanağımı onların içine daha da sokarken buluyorum. "Hiç istemedim."

"Ben de öyle."

O an mahremdir. Söylenmemiş şeylerle dolu.
Adı olmayan bir şeyle suçlanıyor, aramızda sıçrıyor. Ondan bana. Benden ona.

Sanki ezberliyormuş gibi başparmağını çenemde gezdiriyor.

Yüzümü okşamaya devam ederken, bir yandan da o nefes kesici, yürek parçalayıcı, güzel mavi gözleriyle sanki dalmış gibi beni izliyor. Sesi tenimde kadife gibi. "Bu güzel kızı görene kadar

Seattle, büyük altın gözleri ve pembe, dolgun dudaklarıyla... ve beni anlayıp anlayamayacağını merak ettim..."

Beklenmedik sözleri karşısında göğsüm kabarıyor ve başını daha yakına eğip bakışlarıyla neredeyse izin istediğinde, sabun, şampuan ve su kokusu burun deliklerime yapıştığında aşırı duyusal yüklenme sınırına geliyorum.

Onun dokunuşuna duyduğum acı içimde zonkluyor ama bana uzanmak yerine havluyu açıp vücuduma çekiyor ve nazikçe üzerimi örtüyor. Sesi duygu yüklü ve sert.

"O kadar çok şey söylemek istiyorum ki Brooke, ama bunları sana söyleyecek kelimeleri bulamıyorum."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve derin nefes alıyor. Yavaşça, hâlâ beni içine çekerek, burnunu benimkinin uzunluğu boyunca sürüklüyor.

"Beni düğümlerle bağlıyorsun." Ağzımı kendi ağzıyla bastırıyor. Kısa bir süreliğine. Sonra zorlukla nefes alarak geri çekiliyor ve donuk gözlerle bana bakıyor. "Sana binlerce farklı şarkı çalmak istiyorum, böylece içimde ne hissettiğime dair bir ipucu edinebilirsin..."

Başparmağını çenemde ve kulağımın kabuğunda gezdirirken ham ihtiyaç kan dolaşımıma, sinirlerime, kemiklerime kadar yayılıyor. İşaret parmağını üst dudağımda gezdirirken vücudum ürperiyor. Alt dudağımı da bolca okşuyor ve ben inliyorum. Boncuklu meme uçlarımda, ıslak seksimde, kalbimde bir sızı var.

Yüzümü avuçlarının arasında tutuyor ve başını eğiyor, dilimi ağzına çekip beni güçlü bir şekilde emerken dudaklarımı yumuşak bir şekilde dudaklarına yerleştiriyor.

İnliyorum ve tırnaklarımla omuzlarını kavrayıp onu kendime kilitliyorum. "Neden beni almıyorsun, Remington?"

İnliyor ve beni kendine çekiyor. "Çünkü seni çok fazla istiyorum."

Dili benimkine sertçe dalıyor ve vücudunu benimkine yaslarken sinir uçlarımda hisler kıvılcımlanıyor, teni nemli ve sıcak, havlu belime düşüyor ve göğüslerim onun diyaframı tarafından düzleştiriliyor.

Beni daha yakına çekip dudaklarıyla şehvetli saldırısına devam ederken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

"Ama seni çok istiyorum ve korunuyorum," diye yalvarıyorum. "Temiz olduğunu biliyorum. Her zaman test yaptırıyorsun ve ben..." Göğüs kaslarının, sert ve şişkin meme uçlarının hassas uçlarına değdiğini hissettiğimde ürperiyorum. Kalçalarım tamamen içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor ve ben sadece bir dişiyim. Erkeğimi arıyorum. Onun sertliğini. Dokunuşunu. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum.

İstediğim şey orgazm değil ve bunu biliyorum. İstediğim, ihtiyacım olan şey bundan çok daha fazlası. Bu bağlantı. Bu insanla, beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir varlıkla kurduğum heyecan verici temas. Dokunuşunu, öpüşünü özlüyorum. Bana verebileceğinin sadece küçük bir parçasını vermesi umurumda değil; beslenmek için açlıktan ölüyorum ve bedenim hiç bu kadar aç olmamıştı.

"Seni tekrar yatağımda istiyorum. Seni öpmek, sana sarılmak istiyorum," diye inliyor.

"Bunu daha fazla yapamam, lütfen sadece benimle seviş..." Yalvarıyorum.

Aç bir şekilde ağzımı alırken ona doğru bastırıyorum, bacaklarından biri kalçalarımın arasına sıkışana kadar vücudumu kaydırıyorum.

Dudaklarımı kemirip ısırıyor, elleriyle saçlarımı avuçluyor. O kadar çaresizim ki, cinsel organımı sert kalçasına sürterken tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. Duygular fışkırıyor. İnliyorum,

Omuzlarındaki sarmal gerginliği, beni yutarken göğsünün pürüzsüz kadifesini hissediyorum ve yumruğumun uyluğunun kaya gibi sert dörtlü kasına ilk sürtünmesiyle patlıyorum.

Kontrolsüzce titreyerek, şaşırtıcı derecede güçlü kasılmalarım karşısında şaşkınlıkla sertleştiğini hissediyorum. Elleri hızla sırtıma yayılıyor ve bacağını kalçalarımın arasından yukarı kaldırıp kaslarını klitorisime sürttüğünde, açgözlü ağzı tüm inlemelerimi içine alırken beni ona doğru düzleştiriyor.

İşim bittiğinde saçlarımı geriye tarıyor ve çok samimi görünüyor. Sesi de öyle. Samimi. Şefkatle yumuşak. "Göründüğünün yarısı kadar bile iyi hissettirdi mi?" Parmakları fısıltılı bir dokunuşla yanağımda geziniyor ve ciğerlerimde hala ona bağırmak için yeterli hava yok.

Nefret ediyorum. Ondan.

Ona her şeyimi vermişim ve karşılığında hiçbir şey almamışım gibi hissediyorum, zevk alan ben olmama rağmen. Havluyu öfkeyle üzerime örttükten sonra odanın içinde onun iğrenç, güzel ve seksi yüzünden başka her şeye bakıyorum.

"Sizi temin ederim ki bu bir daha olmayacak," diye fısıldıyorum tüm utancımla.

Kulağımı öpüyor, sesi boğuk. "Öyle olmasını sağlayacağım."

"Buna güvenme. Tek başıma orgazm olmak isteseydim kimseye gösteri yapmadan kendi başımın çaresine bakabilirdim." Havluyu göğsüme bastırarak doğruldum ve "Lanet olası bir gömlek ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Yavaşça, dudakları çukurlu, ukala bir gülümsemeye dönüşüyor, bu da onunkini giymem fikrinden hoşlandığından şüphelenmeme neden oluyor.

ve ben onun dönmesini beklerken o dolabına yöneldi, kendimi her türlü sürtük ve ahlaksız hissediyordum.

Güzel gövdesi hâlâ biraz nemli ve havlunun dar kalçalarını sarış biçimine hayran kalmadan edemiyorum. Vücudu mükemmel. Poposu yerçekimine meydan okuyor, o kadar mükemmel sıkı, yuvarlak ve kaslı ki. Onu ne zaman herhangi bir kıyafetin içinde görsem, küçük bir okyanusa doğru salyalarım akıyor.

Onu çıplak görmek ve ona dokunmak istiyorum ve bu gece bir kez daha, onu içimde hissetmek istemenin azabından uyuyamayacağım için nefret ediyorum. Uyumak için bile burada kalabilir miyim? Bana vermeye hazır olmadığı şeyi istemek?

Hayır, bu gece onunla yatmayacağım, sadece gençler gibi öpüşeceğim, birinci, ikinci ve üçüncü aşamalarda öpüşeceğim...

Hayır.

Kesinli

kle

hayır.

Benimle sevişmesini istiyorum. İhtiyacım var. Ona. Lanet olsun ona. Ben onun için tamamen çözülürken onun kendini kontrol edebilmesinden ve geri çekilmesinden nefret ediyorum.

Bana daha önce Atlanta'ya ilk uçuşumuzda giydiğini gördüğüm siyah bir tişört uzatıyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor, mavi gözleri her şeyi bilen ve derin.

Üzerime geçiriyorum, kumaşın tenimde kaydığını ve tüm vücudumda karıncalanmalar uyandırdığını hissediyorum. Yatağın ayak ucunda durmaya devam ediyor ve gözleri beni inceliyor. Samimi gözler bunlar, beni çıplak gören ve amımı öyle derinden sızlatan gözler ki kıvranacak gibi oluyorum.

"Gel benimle bir şeyler ye" diyor ve onu süite kadar takip ediyorum, bana yaşattığı muhteşem orgazmdan sonra bile bir nebze olsun rahatlamamıştım.

"Bakalım Diane sana ne bırakmış?" diyorum ona, başkanlık süitinin mutfağındaki sıcak çekmecenin içindekileri incelerken. Tabağı açıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Yumurta. Bu gece indirime girmiş olmalılar."

Yine o gamzeler, ağzıma bakıp orada kalırken çocuksu ve seksi. Bana bu kadar ateşli baktığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Sessizlik içinde çekmeceden iki çatal çıkarıp yanıma geliyor. "Gel paylaşalım."

"Oh hayır. Bu gece bana başka yumurta yok. Keyfine bak."

Çatalları yere bırakıp beni kapıya kadar takip ediyor ve bileğimden tutarak beni durduruyor. "Kal."

Aniden gelen bu istek içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor, ama beni neredeyse parçalayacak olan onun mavi gözlerindeki yoğunluk.

"Kalacağım," diyorum, sesim yumuşak ama kararlı, "benimle seviştiğinde."

Bakışıyoruz, sonra iç geçiriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor, vücudunu öyle bir yere koyuyor ki gitmek için yanından geçmem gerekiyor. Temas beni yakıyor. Gözleri odama kadar beni izliyor. Beni yakıyorlar.

Gece, başka bir başkanlık süitinin başka bir ana yatak odasında uyanık yatıyorum, Diane diğer yatak odasında dinleniyor ve ben hala alevler içindeyim. Remy'nin bu süitte fazladan bir anahtarı olması ve gelip beni alması ihtimaline karşı yatakta kapıyı açık tutuyorum, kulaklarım herhangi bir gürültüye karşı tetikte.

Onun tişörtü benim çok daha küçük bedenimde büyük ve harika duruyor ve onun kokusunu taşıyor. Tenimde yumuşacık bir his uyandırıyor ve ben burada ihtiyaçtan titriyorum, yıkılıp gelip beni almasını ve benim için hazır olduğunu söylemesini diliyorum. Onun için çok hazırım. Gel benimle seviş, diye düşünüyorum çaresizce.

Gece 2'de hala gelmemişti ve ben hala uyanıktım.

Bir kadını gerçekten isteyen bir adamın nasıl böyle kendini tutabildiğini anlayamıyorum. Remy disiplinli ve tanıdığım en güçlü adam, ama kapıyı izliyorum ve dokunuşunu, onun için nasıl geldiğimi hatırlıyorum ve beni benim istediğim gibi istiyorsa kendini tutmasının mümkün olduğunu bile düşünmüyorum. Seksim daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyor. Dilinin güçlü darbelerini ve kalçasının beni nasıl sıyırdığını hatırlayınca o kadar şişti ki. Açlığım sadece yatışmakla kalmadı, imkansızı başardı ve kendimi kudurmuş hissedene kadar üç katına çıktı. Az önce bastırılamaz bir susuzluk yarattı ve ben kendimi tatmin olmuş değil, boş ve endişeli hissediyorum. Bu geceki tüm varlığım o kapıyı izlemeye odaklanmış durumda.

Bana karşı benim hissettiğim kadar güçlü bir şey hissediyor mu?

ACL'sini kıran ve hayalini gerçekleştiremeyen kız, gerçekten harika bir şeye sahip olabileceğime inanmayan kız, beni gerçekten isteyip istemediğini merak etmeme neden olan küçük bir parçam var.

Ya da sadece benimle oynamak istiyor.

O zaman acaba kız kardeşim Nora'nın başını belaya sokan da bu tür bir duygu muydu diye düşünüyorum.

Austin

Austin'de içinde ahırı da olan altı yatak odalı bir evde kalıyoruz ve Remington'ın antrenman yaptığı yer de o muhteşem eski moda kırmızı ahır. Bütün gün traktör lastiklerini itti. İki omzunda çimento torbalarıyla dış merdivenlerden yukarı koşuyor. Ahırın kirişlerinden sarkıtılan iplere tırmanıyor, kirişlerden sallanıyor ve sonra benimle birlikte arazinin etrafında koşuyor. Bir canavar gibi antrenman yapıyor ve çılgın bir goril kadar da huysuz. Takımının diğer üyelerine karşı özellikle huysuz görünüyor ve onu sakinleştiren tek kişi ben gibi görünüyorum, bu yüzden Riley ve Koç, "kimsenin dövüşemeyeceği lanet olası eldivenleri" gibi bir şeye sinirlenmeye başladığında onu yatıştırmam için bana yalvarmaya devam ediyor.

Bu sık esnemeler benim için işkence oldu. Ellerimi onun terli göğsünde gezdiriyorum. Austin Temmuz ayında sıcak, gömleğini çıkarıyor ve ten tene temas küçük büyük her parçamı tedirgin ediyor, beni onunla yatakta çıplak olmanın her hissine geri götürüyor.

Bir hafta önceki yumurta olayından beri her gece yatağıma uzanıp kapıma bakıyorum. Biraz rahatlamak için kendime dokunmam gerektiğini biliyorum ama ondan istediğim şey artık seksin çok ötesinde, adını bile koymak istemiyorum. Ne olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen.

Buraya gelirken müziklerimizi değiş tokuş ettik ve benim için çalacağı şarkıyı beklerken nefesimin kesildiğini fark ettim. Seçimimi onun için romantik olmamaya çalıştım ve aslında verdiğim tüm kız gücü şarkılarına kaşlarını çattığında özel bir heyecan duydum.

Öte yandan, bana büyüme çağımda duyduğum en romantik şarkıyı çaldı, bu şarkı sonunda bir kız filminde yer aldı, bir adam hayatının aşkına müzik kutusundan bu şarkıyı çaldı. Filmin adı Say Anything, ama şarkının adı Peter Gabriel'den "In Your Eyes".

Benim için çalmaya başladığında, onun kasvetli mavi gözleri dikkatle beni izlerken, gözlerindeki ışığı bulmakla ilgili şarkı sözlerini içime çekerken, uçak koltuğunun derisi içinde erimek istedim...

Lanet

olsun.

Onu.

Birlikte duş aldığımız geceden beri bana dokunmadı. Ama söylediği şeyler... beni öpüş şekli... Onu o kadar çok istiyorum ki, bazen kafasına vurup onu benimkinden başka kimsenin fikrinin önemli olmadığı kadın mağarama götürmek istiyorum. Ben de diyorum ki, bütün gece sevişelim ve bu iş bitsin.

Bugün evin içindeyim, bavulumdan öğleden sonraki seansın sonunda onu germek için kullanabileceğim bazı elastik bantlar alıyorum. Bu sadece bir taktik, böylece artık ona ten tene dokunmak zorunda kalmayacağım ve kendimi bir başka uykusuz uyarılma gecesinden kurtaracağım. Parmaklarımın arasından sarkan bantla ön kapıdan geçiyorum ve Pete'i orada görüyorum, diğer tarafta biriyle konuşurken kapıyı kısmen kapalı tutuyor.

Geçerken göz ucuyla gümüş saçlı bir adam ve bir kadın görüyorum ve birden bana sesleniyorlar.

"Genç kız! Lütfen, onunla konuşmamıza izin vermeyecek misin?"

Kadınsı bir ses beni durdurdu, çünkü evdeki tek genç kız benim, tabii eğer biri bana karşı gelmeye başlamadıysa-

ve Koç'un bunu sevdiğini sanmıyorum.

Bir adım öne çıktığımda, uzun boylu, ince, çelimsiz görünümlü kadın, yüzü solgun ve somurtkan gözleri koyu çikolata renginde, bana anlatmaya koşuyor: "Ne yapacağımızı bilemedik. Terk edilmiş hissediyordu ama çok güçlüydü ve kimse onu kontrol edemiyordu, en azından ben."

Beynim onun sözlerini sessizlik içinde işliyor ve bu sırada ben de onlara bakıp Pete'in arkasında durmaya devam ediyorum.

"Tekrar özür dilerim," diye resmi bir şekilde yanıtlıyor Pete. "Ama meşgul olmasaydı bile, sizi görmesini sağlamamın bir yolu yok. Ancak bu durum değişirse sizinle temasa geçeceğimden emin olabilirsiniz."

Kapıyı olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde çarparak kapatıyor ve uzun, bastırılmış bir iç çekiyor.

Ve sonunda zihnim benimle konuşuyor. "Bunlar Remy'nin ailesi mi?" Şaşkınlık ve şok içinde soruyorum.

Birden babasının mavi gözlerinin rengini fark ediyorum ve beyaz saçlı olmasına rağmen adamın inanılmaz derecede iri ve sağlıklı bir kemik yapısı vardı.

Pete başını sallar ve alnını ovuşturur, son derece tedirgin görünmektedir. "Evet. Onlar bizimkiler, tamam mı?"

"Remy neden onları görmüyor?"

"Çünkü piçler onu on üç yaşındayken akıl hastanesine kapatmışlar ve taburcu olacak yaşa gelene kadar orada bırakmışlar."

İçime korkunç bir his yerleşiyor ve bir an için yaptığım tek şey ağzımı açmak oluyor. "Psikiyatri koğuşu mu? Ne için? Remy deli değil," diyorum, Pete'i oturma odasında takip ederken onun adına anında öfkeleniyorum.

"Bana bakma bile. Bu hayatımda tanık olduğum en sinir bozucu adaletsizliklerden biri."

Göğsüm sıkışmış bir halde, "Pete, bokstan atıldığında onunla birlikte miydin?" diye soruyorum.

Başını olumsuz anlamda sallıyor, adımları hiç kesilmiyor. "Remy'nin sigortası kısa. Ateşlerseniz patlar. Rakipleri onu saf dışı bırakmak istedi. Ringin dışında onu seçti. O da yemi yuttu. Atıldı. Hikayenin sonu."

"Peki, bu konuda hala kızgın mı?"

Bahçeye ve ahıra açılan teras kapılarını açıyor, ben de ellerimle gözlerimi güneşin parıltısından koruyarak onu takip ediyorum.

"Kızgın, tamam, ama özellikle bu konuda değil," diyor Pete. "Bildiği tek şey dövüşmek. Hayatında kontrol edebildiği tek şey bu. Büyürken Rem için her şey reddedilmekten ibaretti. Ona açılmak neredeyse imkânsız. Uzun zamandır onunla birlikte olanlara bile."

"Sence ailesi nerede olduğumuzu nereden biliyordu? Yumurta olayından beri bu evin basını uzak tutmak için olduğunu sanıyordum."

"Çünkü burası Rem'in evi," diyor Pete, çimenlerin arasında ileride görünen büyüleyici kırmızı ahırı gördüğümde. "Çıktıktan sonra dövüşerek para kazandı, sonra bu evi aldı, yaşlılara bir şey olabileceğini kanıtlamaya çalıştı... İnsanlar yine de onunla bir şey yapmak istemedi. Ev ona kaldı ve şimdi sadece biz şehirdeyken basının otellerde peşine düşmesini engellemek için evi kullanıyor. Austin'de çok sayıda hayranı var."

Bu bilgiyle kendimi her yönden vurulmuş hissediyorum. Genç Remy'ye karşı duyduğum saf ve su katılmamış öfke içimi dolduruyor, sesim soluğum kesiliyor. "Ne tür ebeveynler

çocuklarını terk ettiler, Pete? Ve neden şimdi onu arasınlar ki?"

Pete iç geçirir. "Nedenmiş o?" Başını hayıflanarak sallıyor, sonra Remington'ı açık ahırın içinde, Koç'un kirişlere astığı bir hız topuna vururken görüyoruz. Biraz paniklemiş görünen Pete hemen beni dirseğimden tutup kendine çekiyor. "Bu konuda bir şey bildiğini belli etme, sana yalvarıyorum. Buraya geleceğimizi öğrendiğinden beri sinirli bir ruh hali içinde. Ailesi de onu çok hızlı kullanıyor ve bugünlerde çok sinirli."

Başımı sallıyorum ve dirseğini sıkıyorum. "Yapmayacağım. Güvenin için teşekkürler."

"Hey, B, onu esnetmeyi deneyebilirsin, formu ideal değil. Koç belinde bir düğüm olduğunu düşünüyor," diye sesleniyor Riley.

Başımı sallayarak yanına gidiyorum ve Remington'ın ona yaklaştığım her adımda torbayı daha sert ve daha hızlı yumrukladığını görmek yerine duyuyorum. Açıkçası, tam yanında durduğumda durmamasına şaşırıyorum.

"Koç formundan memnun değil ve Riley yardım edebileceğimi düşünüyor," diyorum ve bu zayıf, büyüleyici yaratığın hız topuna iki yumruğuyla vurmaya devam etmesini izlerken, yüzünde derin, konsantre bir kaşla, Remington'ın gençken karşılaştığı reddedilmeye rağmen kendisiyle yaptığı şeye hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

"Remy?" Dürtüyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine yana kayıyor ve birkaç nanosaniye içinde bir yumruğunu diğerine vurarak zavallı çantayı uçuruyor.

"Seni germeme izin verecek misin?" Devam ediyorum.

Vücudunu bir kez daha eğiyor ve bana tüm muhteşemliğini geri veriyor ve deli gibi vurmaya devam ediyor. Ona dokunmak istiyorum, özellikle de Pete'in bana söylediklerinden sonra, bu yüzden elastik bandı ayaklarımın dibine bırakıyorum, şu an için istediğim son şey onunla aramda bir şey olması.

"Bana cevap verecek misin, Remy?" Bir kolumla uzanarak yaklaşırken sesim kısılıyor.

Whack, whack, whack.

Sırtına dokunuyorum. Kaskatı kesiliyor, başını eğiyor ve etrafında dönüyor, boks eldivenlerini çıkarıp bir kenara fırlatıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" Fısıltısı alçak, uzanıp bantlı elini tam Pete'in bana dokunduğu yere koyarken dokunuşu nazik. "Sana dokunmasından hoşlanıyor musun?" Ama gözleri, Tanrım. Gözleri içimde parlıyor. Eli Pete'inkinin iki katı büyüklüğünde ve vücuduma her şeyi yapıyor.

Ona bakıyorum, karnımda kelebekler patlıyor ve oynadığımız şey her neyse, sonsuza kadar devam etmesini istiyorum, ama durmasını da istiyorum. Etrafımdaki davranışlarında, içimdeki köklü içgüdüleri ortaya çıkaran inanılmaz derecede hayvani bir şey var.

"Benim üzerimde hiçbir hakkın yok," diyorum nefes nefese kalmış bir öfkeyle.

Eli sıkıştı. "Kalçama boşaldığında bana hak verdin."

Hatırlatma karşısında yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Hâlâ senin değilim," diye karşılık veriyorum. "Belki de senin için fazla kadın olduğumdan korkuyorsundur?"

"Sana bir soru sordum ve cevap istiyorum. Başka erkeklerin sana dokunmasından hoşlanıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, seni ahmak, bana dokunmandan hoşlanıyorum!"

Patlamamdan sonra, başparmağı dirseğimin kıvrımına girerken ağzıma bakıyor. Sesi hırçınlaşıyor. "Dokunuşumdan ne kadar hoşlanıyorsun?"

"İstediğimden de fazla," diye karşılık veriyorum, onun yüzünden nefes nefese kalmış bir halde.

"Bu gece seni yatakta okşamama izin verecek kadar hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor sertçe. Tenim karıncalanıyor ve bacaklarımın arası inanılmaz derecede ısınıyor. Göz bebekleri açlıktan tamamen büyümüş.

"Benimle sevişmene izin verecek kadar hoşuma gidiyor."

"Hayır. Sevişmek değil." Çenesini sıkıyor ve acı dolu mavi gözlerle bana bakıyor. "Sadece dokunmak. Yatakta. Bu gece. Sen ve ben. Seni tekrar boşaltmak istiyorum." Beni izliyor, ifadesinde bir soru var. Karanlık öfkesinin hayal kırıklığı içinde yüzeyin altında kaynadığını hissediyorum. İçimde onu yatıştırmak isteyen bir ihtiyaç var... ama onu takip edemiyorum.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, neden bu çağrıya direnip beni kabul etmediğini anlayamıyorum. Sonuna kadar gitmeden onun kollarında bir gece geçirmeye dayanamıyorum.

Serbest kaldığımda sesimi sertleştirdim. "Bak, ne beklediğini bilmiyorum ama senin oyuncağın olmayacağım."

Beni tekrar tutuyor ve başını bana doğru eğerek yaklaştırıyor. "Sen bir oyun değilsin. Ama bunu kendi yöntemimle yapmalıyım. Benim yöntemimle." Yüzünü boynuma gömüp beni kokluyor ve dili kulağımı yalamak için dışarı fırlıyor. İnliyor ve gözlerimiz buluşsun diye çenemi yukarı kaldırıyor. "Senin için ağırdan alıyorum. Kendim için değil."

Dizlerimin bağı çözülme tehlikesi geçiriyor ama bir şekilde başımı sallayarak karşı çıkmayı başarıyorum.

"Bu artık eskidi ve ilgimi hızla kaybediyorum. Hadi seni gerelim." Sırtına doğru gidiyorum ve sanki onu bıçakla kesmişim gibi sarsılarak kurtuluyor.

"Hiç zahmet etme. Git Pete'i ger."

Havlusunu alıp ön tarafına geçiriyor, sonra da çıplak parmaklarıyla hız torbasını yumruklamaya başlıyor.

Kaşlarımı çatarak dışarı çıktım ve Riley'e "Beni istemiyor" dedim.

Üzgün sörfçü çocuk gözlerini devirerek, "Yüzyılın ifadesi, kızım," diyor.

Bir Macera

Yeraltı bu gece enerjiyle kaynıyor ve son bir saattir kalabalığın arasında Nora'yı aramayı bıraktım, bir şekilde beni görmesinin onu saklanmaya teşvik etmesinden korkuyorum. Onu ortaya çıkarmaya kararlıyım, sadece bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum. Ama kesinlikle plan yapıyorum.

Şimdilik, kendimi dövüşlerin büyüsüne kaptırdım ve kendimi tüm yarışmacıları daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir hevesle izlerken buldum, sadece finalde Remington'la yüzleşmek zorunda kalmaları durumunda dövüş stratejilerini görmeye çalışıyorum.

Bazıları son derece kirli dövüşür ve onun gibi dövüşen kimse olmadığını fark ettim. Remy sevdiği gibi dövüşüyor. Ringde çok eğleniyor ve sanki kendisi bir aslan, rakibi de bir fareymiş ve sadece onunla oynuyormuş gibi görünüyor. Bazen yukarı aşağı zıplıyor ve rakibini kenetlediğinde kalabalığın da katılmasını sağlıyor ve sonra bırakıp "Hepiniz bu pisliğin suratını dağıtmamı istiyor musunuz?" diye sorar gibi onu işaret ediyor.

Tabii ki kalabalık kükrüyor ve ben de onu izlerken çok heyecanlanıyorum.

Bu gece anons edildiğinde, Austin kalabalığı çılgına döndü, orada bulunan hemen herkes ayağa kalktı ve bağırdı ve patikadan aşağı inip ringe tırmanmasını ve aniden salonun onunla canlanmasını içim titreyerek izledim. O, gecenin üçüncü rakibini yere sererken salonda pankartlar dalgalanmaya devam ediyordu.

diğer adamı çok kötü yıprattı, muhtemelen birkaç dakika içinde bitecek.

Çok iyi gidiyor. Ortaya koydukları her şeyi alt etti. Rakiplerinden hiçbirinin ona gerçekten iyi bir vuruş yapabildiğini görmedim, yüzü sağlam ve koruması da öyle.

Bir şekilde doğduğu bu şehre bir şeyler kanıtladığını hissediyorum. Sanki her yumruğuyla ailesine yanıldıklarını söylüyor gibi hissediyorum. Bu da beni özel olarak onun için daha fazla tezahürat yapmaya itiyor. Öğrendiklerim beni çok şaşırttı ve Remington'ın çaresiz ve öfkeli bir şekilde bir yere kapatıldığını hayal bile edemiyorum. O güçlü ve ilkel, ne istediğini bilen bir adam ve daha genç ve savunmasızken birinin ona zarar verdiğini düşünmek beni öfkelendiriyor. Bu beni ona karşı şiddetle korumacı hissettiriyor ve keşke onu daha önce tanısaydım, sanki bunu durdurmak için bir şeyler yapabilirdim dedirtiyor.

KO'sunun çarpışını ve ardından gelen çığlığı duyuyorum ve ring şefi Remy'nin kollarını tutup kaldırırken kalbim göğsümde atmaya başladı bile.

"Gecenin galibi, Remingtooooooooon Tate, sizin RIPTIDE'ınız!"

Kolunu zaferle kaldırdı, bir sonraki hamlesini beklerken nefesim kesildi. Her zaman yaptığı şeyi.

O mavi gözleriyle beni arıyor.

Bakışlarını benimkilere çevirdiği anda bedenim tutuldu. Gülümsemesi yanıp sönüyor ama bugün biraz daha sert. Şiddetli bir yoğunlukla savaşıyor ve gülümsemesi de aynı derecede yoğun, bir seks patlaması ve aniden bunun masum ya da eğlenceli bir yanı yok. Nefesleri sarsılmaya devam ederken bakışlarını sahiplenici bir şekilde üzerimde tutuyor.

Güçlü göğsü ve vücudundan aşağı süzülen ter damlaları ile Seattle'da onu ilk gördüğüm andaki kadar mükemmel görünüyor.

Onu her zamankinden daha çok istiyorum.

O kadar ıslağım ve bana hissettirdiklerinden o kadar çaresizim ki, gülümsemesine karşılık vermeyerek ona bakıyorum, gözlerim aramızda her ne oluyorsa, her yakınlaştığımızda aramızda elektrik akımları gibi sıçrayan her neyse onu bitirmesi için yalvarıyor. Her şeyi ortaya koydum, onu istediğimi söyledim ve o benim için bir kuyruklu yıldız kadar ulaşılmaz olmaya devam ediyor.

Parıldayan mavi gözleriyle önce beni, sonra kendisini, sonra da koltuğumun önündeki patikada bana doğru yaklaşan bir figürü işaret ediyor. Figür parlak kırmızı bir gül taşıyor.

Görüş alanıma doğru itiyor. "Remy'den," diye fısıldıyor gülümseyen genç kız.

Ardından bir gül daha gelir ve farklı bir ses gururla "Remy'den" der.

Bir üçüncüsü elime düştü. "Remington'dan." Bir

dördüncüsü. "Riptide'dan."

"RT'den. O pislikler size yumurta attığı için

üzgünüz..." "Remy'den."

Nabzım aya yakın bir yerde atarken aynı zamanda altım da yere düşüyor. Önümde oluşan, kolayca birkaç düzine olan ve hepsi de bana ondan gelen kırmızı gülleri uzatan insan kuyruğuna tam bir şaşkınlıkla bakıyorum.
Bana ona ait olduğumu söyleyen o gamzeli gülümsemesiyle beni izliyor ve kalbim o kadar acıyor ki söküp atmak istiyorum

göğsümden çıkarıp bir yere atmak istiyorum. Los Angeles'ta yaptıklarının haberi Twitter üzerinden yayılmış olmalı ya da nasıl oldu bilmiyorum, tek bildiğim kollarımın güllerle dolu olduğu ve hepsinin ondan geldiği.

Deli gibi dövüşen, beni başka hiç kimsenin yapamadığı kadar tahrik eden, gördüğüm en seksi şey olan bir adamdan. Bana seksi müzikler çalan, uyumam için tişörtünü veren, beni bir aslan gibi şiddetle koruyan ve yine de kollarında çıplak ve titrerken beni almayan adamdan.

Ve aniden artık dayanamıyorum.

Eve dönerken ona bakmıyorum bile. Bakışları profilime yapışmış, vücudumdaki her hücre bunun farkında. Güllerim için minnettar olup olmadığımı bilmek istediğini biliyorum, ama içim o kadar yaralı ki, kaynıyorum. Ona olan tüm arzum yatışmadı ve muhtemelen bana hastalık bulaştırıp öldürecek türden bir öfkeye dönüştü.

Titriyorum. İhtiyaçla. Acıyla. Öfkeyle. Bu ne cüret.

Onu böyle istememi sağla.

Bana hayallerimin işini teklif et ve sonra onun için her şeyi riske atmaya hazır olana kadar varlığımın merkezi ol. İşimi bile. Ailemi bile. Arkadaşlarım. Büyüdüğüm şehir.

Duşta bana dokunmaya ve ölene kadar her öğünde beni yemek istermiş gibi öpmeye nasıl cüret eder! Ne cüretle benim yaşayan nefes alan fantezim olur, lanet olası hayata gelir ve ben dayanamayana kadar benimle dalga geçer ve işkence eder. Eskiden romantik dramalarım olmadığı için kendimi çok özgür ve mutlu hissederdim. Melanie'nin atıp tuttuğunu duyardım.

Ona derdim ki, "Mel, o sadece bir erkek. Başını dik tut ve diğerine geç." Ve şimdi bir adam yüzünden düğümler içindeyim ve kendi tavsiyelerimin hiçbir değeri yok çünkü benim için onun gibi başka bir adam yok.

Artık kendimi özgür bile hissetmiyorum. Ben alındım ama beni duygusal olarak alan adam bana sahip olmuyor. Eğer bu kadar öfkeli ve sinirli olmasaydım, Olimpiyat davası serüveninde verdiğim partiden sonra hayatımın en büyük acıma partisini verirdim.

"Harikaydın, Rem!" Pete arabada ona saf bir zevkle iç geçirdiğini söylüyor. "Dostum, ne harika bir geceydi."

"Harika dövüştün evlat," diyor Koç, kasvetli adamın konuşmasını duyduğum en mutlu ses tonuyla. "Formunu hiç bozmadın.
Gardını hiç düşürmedi. Brooke bile bu gece aşkı hissetti, değil mi Brooke?"

Bunu sessizlik izliyor ve ben koltuğumda kıpırdamadan oturuyor ve sanki konuşmalarını duymuyormuşum gibi bakışlarımı pencereden dışarıya vuran ışıklara dikiyorum. Güllerim hakkında övünmeyi ya da ona iltifat etmeyi kesinlikle reddediyorum. Evet, hayranları beni gül yağmuruna tuttu ve o gerçek bir harika şampiyon gibi dövüştü... yumruklarının güçlü darbelerini hatırladıkça amım sıkılıyor ve şimdi bunu da daha fazla düşünmeyi reddediyorum.

Riley, "Çok iyiydin," diyor.

Remington'ın onların iltifatlarına cevap vermediğini fark ediyorum. Bakışları artık profilimde kavurucu bir iz gibi duruyor ve enerjisi benimki kadar çalkantılı hale geliyor. Jestine farklı bir tepki verilmesini istemiş olmalı. Benim de ona "Aman Tanrım, harikasın!" dememi istemiş olmalı. Ama yapmayacağım. Çünkü bana yaptıklarından nefret ediyorum. Onu bu şekilde istememden nefret ediyorum, kendimi bu kadar uçucu hissetmemden nefret ediyorum, gözlerini oymak ve sonra da bunun için ağlamak istiyorum. Bütün bu gülleri kucağına fırlatmak ve ona

Çünkü beni becermesini bile istemiyorum.
artık!

Güller odamdaki buz kovalarından birine suyla doldurulduğunda ve öfkem devasa boyutlara ulaştığında, koridora fırladım ve Pete'i ana yatak odasının dışındaki oturma odasında buldum. "Remington?" Talep ediyorum.

"Duş alıyorum." Kapısını işaret ediyor, ben de ileri atılıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum, arkamdan kilitliyorum ve onu odanın öbür ucunda, banyonun eşiğinde dururken görüyorum.

Tamamen çıplak, sırılsıklam, elinde bir havluyla duştan yeni çıkmış ve anında dikleşiyor.

Şaşkın bakışları üzerimde sabitleniyor ve havlu ayaklarının dibine düşüyor.

Onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim ve fiziksel mükemmelliğini ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel sikini mükemmel bir şekilde çalışırken görmek beni daha da öfkelendiriyor. Kan damarlarımda lav gibi akarken ileri atılıyor ve yumruklarımı kendi kemiklerimi kırmadan yapabildiğim kadar sert bir şekilde göğsüne defalarca indiriyorum. "Neden bana dokunmadın? Neden beni almıyorsun? Çok mu şişmanım? Çok mu sade? Bana anlamsızca işkence etmekten zevk mi alıyorsun yoksa çok mu acımasızsın? Bilgin olsun diye söylüyorum, aptal otel odana girdiğim ve onun yerine işe alındığım günden beri seninle seks yapmak istiyorum!"

Bileklerimi tutuyor ve öfkeyle beni öne doğru çekerek kollarımı aşağıya doğru sıkıştırıyor. "Neden benimle seks yapmak istiyorsun? Lanet bir macera yaşamak için mi? Ne olmam gerekiyordu? Tek gecelik bir ilişki mi? Ben her kadının macerasıyım, lanet olası, ve senin olmak istemiyorum. Senin lanet olası gerçeğin olmak istiyorum. Anladın mı? Eğer seni becerirsem.

Bana ait olman için. Benim olmanı. Kendini bana vermeni istiyorum, Riptide'a değil!"

"Beni almazsan asla senin olamayacağım. Al beni! Seni orospu çocuğu, seni ne kadar çok istediğimi göremiyor musun?"

"Beni tanımıyorsun," diye dişlerini sıkarak haykırıyor, bileklerimi iki yanımda sıkarken yüzü endişeli. "Hakkımdaki ilk şeyi bile bilmiyorsun."

"O zaman söyle bana! Bilmemi istemediğin her neyse bana söylersen gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum." Bir eliyle yüzümü kavrıyor ve iki yanağımı sıkıyor, gözleri şiddetle mavi ve neredeyse çılgınca. "Çok dikleştiği anda beni terk edeceksin ve beni hiçbir şeysiz bırakacaksın - seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar isterken. Tek düşündüğüm, hayalini kurduğum sensin. Bir yükselip bir alçalıyorum ve artık her şey seninle ilgili, artık benimle ilgili bile değil. Artık uyuyamıyorum, düşünemiyorum, konsantre olamıyorum ve bunların hepsi senin için 'tek' olmak istediğim için ve sen ne olduğumu anladığın anda, sadece lanet bir hata olacağım!"

"Nasıl bir hata olabilirsin? Kendini gördün mü? Bana ne yaptığını gördün mü? Bana merhaba dedin, seni lanet olası pislik! Canım yanana kadar seni istememi sağlıyorsun ve sonra bir bok yapmıyorsun!"

"Çünkü ben lanet olası bir bipolarım! Manik. Şiddetli. Depresif. Ben saatli bir bombayım ve yeni bir kriz geçirdiğimde çalışanlarımdan biri hata yaparsa, zarar vereceğim bir sonraki kişi sen olabilirsin. Bunu sana olabildiğince yavaş anlatmaya çalışıyordum ki en azından seninle bir şansım olsun. Bu bok benden her şeyimi aldı. Her şeyimi. Kariyerimi.
Ailem. Lanet olası arkadaşlarım. Eğer seninle bu şansa sahip olursam, ne yapacağımı bile bilmiyorum, ama

Depresyon beni öyle derinden vuracak ki, muhtemelen kendimi öldüreceğim!"

Kelimeler kafamın içinde korkunç kırbaç darbeleri gibi süzülürken gözlerim acıyor. Her şok edici kelime beni iliklerime kadar sersemletiyor. Küfredip beni bırakıyor ve ben bir adım geri çekilip onun öfkeyle bir çift büzgülü pantolonun içine adım atışını izliyorum.

Çaresizce dolaptan bir tişört almasını izliyorum ve kalbim göğsümde atmayı tamamen bırakıyor. "Bipolar" kelimesi, uzaktan dinlemek dışında pek aşina olduğum bir kelime değil. Bu hastalığa sahip biriyle hiç tanışmadım, ama aniden bu haftalara geri dönüyorum ve küçük bir ipucu alıyorum. Anladım. Anladım. Remy kendini hem seviyor hem de nefret ediyor. Hayatını hem seviyor hem de nefret ediyor. Bir an her şey iyi, bir an her şey kötü. Önce sıcak, sonra soğuk. Belki de hiçbir zaman kabul görmedi, kendisi tarafından bile ve belki de herkes dikleştiği anda onu soğuk bırakıyor.

Göğsümde binlerce duygu kaynaşıyor ve hepsini bedenimde zar zor tutabiliyorum.

Şimdi odanın diğer ucundan beni izlerken göğsü kabarıyor, ellerini iki yanında kenetleyip konuşmamı beklerken gözleri masmavi, tişörtü hâlâ avucunda, yanında sallanıyor.

Birdenbire tek bildiğim, bu adamın zihnimde tanrısal boyutlara sahip olduğu, ama şimdi onun da insan ve kusurlu olduğunu fark ediyorum ve vücudumun ağrıyan, titreyen her santimiyle onu daha da çok istiyorum. Bu gece beni reddederse boğulmayı o kadar çok istiyorum ki.

Güçlendirici bir nefes alarak ellerim titriyor, üstümün düğmelerini yavaşça açıp parmaklarımın arasından teker teker geçiriyorum. Hışırtı gözlerini göğsüme indiriyor ve gözleri acıyla parlıyor. Bakışları beni öylesine şiddetle yutuyor ki, gözlerinin ısırığını kalbimde hissediyorum.

"Olduğu gibi alıyorum. İlaç kullanmayacağım. Beni ölü hissettiriyor ve hayatımı canlı yaşamak niyetindeyim," diye sert ve öfkeli bir fısıltıyla uyarıyor.

Anlayışla başımı sallıyorum. Düştükten sonra klinik olarak ihtiyacım olduğu halde anti-depresan almayı reddettim. Hastalığınızla nasıl yaşayacağınızın sizin seçiminiz olduğuna ve bazen çarenin hastalıktan daha kötü olduğuna inanıyorum. O çok doğru beslenen bir adam ve herhangi bir kimyasal onun dengesini bozabilir. Bunu görebiliyorum.

Ona ne yapacağını söyleyecek biri değilim. Ama ne kadar önemli olduğunun farkında mı? Tek başına nereye geldiğinin? Ne kadar harika bir takım kurduğunu görüyor mu? Koç, Diane, Pete ve Riley'nin tartıştıklarında bile onu nasıl sevdiklerini görebiliyorum. Bu takıma ait olmak istiyordum ama şimdi sadece bu adama ait olmak istiyorum.

Ve onun bana ait olmasını

istiyorum. "Kıyafetlerini çıkar,

Remy."

Son düğmemi de ilikleyerek gömleğimi ortadan ikiye ayırıyorum ve parmakları kasıla kasıla açılırken, hâlâ yumak halinde tuttuğu tişörtü yere düşüyor.

Gözleri beni tarıyor, sesi öfkeli ve acılı bir törpü gibi. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Seni soruyorum."

"Beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Duygudan boğazım düğümleniyor, kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyorum. "Belki de istemeyeceğim."

Gözlerinde acılı bir çaresizlik parlıyor. "Bana lanet olası bir garanti ver. Beni terk etmene izin vermeyeceğim ve sen de bunu denemek isteyeceksin. Zor olacağım ve

Götün teki olacağım ve er ya da geç benden bıkacaksın."

Başımı sallayarak bluzumu yere fırlatıyorum, sonra eteğimi kalçalarımdan aşağı itiyorum ve içinden çıkıyorum. Ruhuma kadar titreyerek, sadece düz pamuklu sütyenim ve külotumla duruyorum, göğüslerim yükseliyor ve düşüyor. "Sana asla doyamayacağım, asla."

İlk başta, sözlerimin onun üzerinde hiçbir etkisi

yokmuş gibi görünüyor. Ve sanırım yavaş yavaş

ölüyorum.

Sonra alçak, aç bir ses boğazını yırtıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

İpli pantolonunun içinde hareketsiz durmuş beni izliyor, bacaklarını dövüş duruşuna getirmiş, gözleri ihtiyaçla dolup taşıyor. Geniş omuzları nefes alış verişleriyle sarsılıyor ve parmaklarını iki yanında yumruk haline getiriyor. Sesindeki derin sertlik etimi sıyırıyor. "Buraya gel o zaman."

Emir o kadar beklenmedik bir anda geliyor ki bacaklarım titremeye başlıyor. Tüm sistemlerim birlikte çalışmak için acele ediyor, ama aynı zamanda hareket edemiyorum.

Bir araya gelmek için mücadele eden bir grup organ gibi hissediyorum.
Hızlı kalp. Terleyen bir cilt. Sinir uçlarımda titreme. Ciğerlerimin tamamen işe yaramaz hale gelmesi.

Tüm bedenim aynı şeyi istiyor ama birleşmek için fazla gergin görünüyor.

Sonunda kesik kesik bir nefesle bir araya geldiğimde, kendimi o kadar canlı ve bir o kadar da çözülmüş hissediyorum ki, ayak parmaklarım bile karıncalanıyor.
-Ben, kalbim, kemiklerim ve derim sonunda ilk adımı atmayı başardık.

Gideceğim yere kadar şiddetli bir gerginlik içimi kemiriyor.

Remington'ın nefes alış verişi hızlanıyor. Ben yaklaştıkça güçlü göğsü daha da hızlı yükseliyor. Sinir bozucu adımlarla ilerlerken, bakışlarının sıcaklığı içime işlerken nabzım şakaklarımda zonkluyor. Bacaklarımın arasında onun için yanıyorum. Meme uçlarım zonkluyor. Sert uçları sütyenimin pamuğuna acıyla bastırıyor.
Vücudumdaki her gözenek beni emmesi için ona yalvarmak istiyor. Bana dokunması için. Beni sevmesi için.

Bir adım ötemde durduğunda, sabununun kokusu ciğerlerimi sararak tüm duyularımı uyuştururken zar zor nefes alabiliyorum. Kollarını açıyor ve on öfkeli parmağını saçlarıma dolayarak başımı yumruklarının arasına alıyor ve burnunu boynuma gömüp usulca hırlıyor. Derin nefesi bana ulaşıyor ve ben de aynısını yapıp güçlü erkek kokusunun her rengini ve tadını burun deliklerimden bedenime çekerken vücudumdan bir ürperti geçiyor. Bir kolu belime dolanırken dili boynumda ıslak bir yol yalamak için dışarı fırlıyor ve beni vücuduna bastırarak "Benim" diye fısıldıyor.

Şehvet ve aşk içimde patladı. "Evet, evet, evet, Remington, evet."

Parmaklarımı saçlarına dolayarak göğüslerimi hevesle göğsüne bastırıyorum ve acıyan meme uçlarımı endişeyle diyaframına sürtüyorum, derin, bir şekilde çaresiz nefeslerle beni koklamaya devam ederken kollarım şiddetle başını bana kilitliyor. Bedenim zevkle sarsılıyor.

Yüzümü nasırlı elleriyle kavrıyor ve dilini boynumdan çeneme doğru sürüklüyor, ağzıma doğru ilerlerken kabaca nefes alıyor. Dudaklarımın kenarını yalıyor.
Beni nemlendiriyor. Beni hazırlıyor.

Dili dikişi yokluyor, sonra dudaklarını ekliyor ve beni açmak için kullanıyor. Alt dudağımı ısırıp kızdırıyor.

Üstten ayrı. İçimden yumuşak bir inilti çıkıyor ve beni tatmak için daldığında sesi boğuyor, ıslak, sıcak ve aç. Tepkim hızlı ve vahşi oluyor ve dillerimiz ıslaklık ve inlemelerden oluşan hararetli bir çılgınlık içinde çarpışıyor.

Bedenim onun sert bedeninde eriyor, ta ki küçük belime doladığı güçlü kolu beni ayakta tutan tek şey olana kadar. Ben mi onun için kötüyüm, o mu benim için bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun yaklaşan bir tsunami kadar kaçınılmaz olduğu ve ben sadece hayatımın yüzüşü için hazırlanıyorum.

Birbirimizin tadına bakıyoruz ve emiyoruz ve o kadar susadım ki, bütün gece beni öpücüğüyle besleyebilir ve ben yine de çölde ölüyor olurdum. Saçlarımı tek yumruğuyla daha sıkı kavrıyor ve sanki lezzetli ağzından uzaklaşacağımdan korkuyormuş gibi beni yerimde tutuyor ve bunun bir rüya olmasından o kadar korkuyorum ki parmaklarım refleks olarak ıslak saçlarında sıkılaşıyor çünkü bu otelde yangın çıksa, çılgın hayranlardan oluşan bir ordu içeri girse ya da Scorpion'un kendisi bu yatak odasına gelse bile Remington Tate'in ağzını üzerimden çekmesine izin vermeyeceğim.

Ağzının ıslak sıcaklığı beni çözüyor, beni çok uçuruyor, inliyorum ve kalın dilini hafifçe emiyorum, Remington'ın benimle birlikte inlemesini ve daha derine itmesini seviyorum, bana daha fazlasını veriyor.

Huzursuzlanıyor. Odada yankılanan kaygan öpüşme sesleri arasında, büzgülü pantolonunu bacaklarından aşağı iterken hışırdıyor, kol kasları bana doğru sıkarken şişkinleşiyor. Keten kumaş ayaklarımızın dibinde birikiyor, sonra başparmaklarını sütyenimin ön deliğine sokuyor ve sutyenim gevşeyene kadar iki yanından çekiştiriyor. Göğüslerim serbest kalıyor ve sütyenim yere düşüyor.

Kabarıklıkları büyük bir eliyle kavrayıp emmek için daha yükseğe kaldırmak zorunda kalana kadar hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Meme uçlarımı diliyle yalıyor, önce birini, sonra diğerini ve her iki nazik kıvrımı da elleriyle sarıyor ve

nasırlaşmış meme uçlarımı okşuyor. Dilini tekrar ağzıma soktuğunda minnetle inliyorum çünkü o kadar açım ki titrememi durduramıyorum.

Kaygan öpüşme sesleri bir kez daha etrafımızda yankılanıyor. Bir göğsümü sıkıyor ve bir elini bacaklarımın arasına sokarak külotumun altından kavrıyor. Avucunun içiyle beni ovuyor ve sonra en uzun parmağını giriş yerimin nemli kıvrımlarına sürtüyor. Beklentinin titremeleri rahmimde dalgalanıyor.

Ağzını serbest bırakıyor, alnını benimkinin üzerine koyuyor ve elinin beyaz pamuklu külotumun altında sinsice hareket edişini izliyor. O kadar nefessiziz ki, sesinin gırtlaktan ve sert bir şekilde yüzümde patlamasını beklemiyorum, elinin ıslaklığımı okşamasını izlerken alnı hala benimkinin üzerinde duruyor. "Bunun benim için olduğunu söyle."

Parmağının ucunu içeri sokarken kollarım güçlü boynuna dolanıyor ve içimde akıl almaz bir zevk fışkırıyor. "Bu senin için." Nefes nefese, sert şakağını, çenesini öpüyorum. Elini çektiğinde benden bir itiraz sesi çıkıyor, sonra külotumun kenarlarını tutuyor ve tek bir nefeste yırtıyor.

Heyecandan içim içime sığmıyor. Beni belimden kavrıyor ve beni duvara çarparak döndürüyor. Elleriyle kıçımı kavrarken bacaklarım onun etrafında uçuşuyor ve bir sonraki saniyede onu orada, giriş yerimde hissediyorum. Sertliği, kaygan ıslaklığımın tüm dış kısmıyla buluşuyor ve bileklerimi tutup kollarımı başımın üstünde bir eliyle kilitliyor.

"Benim misin?" diye soruyor hışımla, eli kalçalarımın arasına girip kısa süreliğine içime girerken.

Nefesim kesildi. Çözülmüş. Deliriyorum. "Ben seninim."

Parmağını kanalımın derinliklerine sokarken ifadesi gergin, açgözlü ve çok sıcak. "Beni içinde istiyor musun?"

Bacaklarımdan aşağı zevk fışkırırken ihtiyacım nefes borumu tıkıyor. "Seni her yerde istiyorum. Her yerimde. İçimde."

Elini çekerken kısıtlamadan dolayı titriyor ve bir kez daha ereksiyonunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor. İçime girmiyor ama bana vereceği şeyi hissetmeme izin veriyor. Sürtünürken bakışlarımız umutsuzca birbirine yapışıyor. Kalçalarımızı birlikte sallıyoruz. Nefes nefese kalıyoruz. İstiyoruz. Ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Dövüştüğü, ukala ve kızgın olduğu zamanlardan bile daha güzel. Antrenman yaptığı, terli ve yorgun olduğu zamanlardan daha güzel. Gülümsediği ve şakacı olduğu zamanlardan daha güzel. Düşünceli ve rahat olduğu, yağla ovulduğu zamanlardan bile daha güzel. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel - yüzü ihtiyaçtan gergin ve ham, gözleri karanlık ve yarı açık, burun delikleri genişlemiş, ağzı nefes almak için ayrılmış, boynu damarlarla dolu, aşırı uyarılmışlığı tenine renk akıttıkça bronzluğu daha derin ve daha koyu.

Sertliğiyle beni okşarken kollarımı hapsediyor. Beni baştan çıkarıyor. Bana söz veriyor. Tek yapabildiğim beni alması için sessiz bir yalvarışla inlemek. Seksim dalgalanıyor. Kanım vücudumda fırtınalar estiriyor. Sevdiğim adam tarafından sahipleniliyorum ve ben hazırım.

I.

Am.

Hazır.

Koyu mavi gözleri kalbimi durduran bir an boyunca beni izliyor. Bir saniye boşum, sonra o içimde. Beni yavaşça ve dikkatlice dolduruyor, sanki ben onun değerli hazinesiymişim ve beni kırmak istemiyormuş gibi - sanki başka hiç kimsenin onu benim kadar rahat, istekli ve sevgiyle kabul etmeyeceğini düşünüyormuş gibi.
Geniş ve sert, tamamen erkek, içime sıkıca giriyor. Seks kaslarım onun zonklayan uzunluğunu kavrarken titriyor ve inliyor ve o çok büyük. Yeni bir inilti geliyor, neredeyse acı verici bir şekilde kıvranıyorum, daha fazlasını istiyorum, daha azını istiyorum. Daha fazlasına olan ihtiyacımın her şeyin ötesinde olduğuna karar vererek, daha da aşağıya iniyorum ve başımı geriye atıyorum, vücudum uyum sağlarken benden zayıf bir ses çıkıyor.

Yavaşça iki göğsümü de nasırlı elleriyle kavrıyor ve ben kendi çığlığımı yutana ve dilinin bana verdiği her şeyi içene kadar dilini içime sokuyor. Kanalımda şiddetle titreşiyor, kendini tamamen içeride tutuyor.
Başını eğip dilini çenemde, çenem boyunca ve boynumda gezdirdiğinde bedenim sayıklayarak titriyor. Bir meme ucunu sıcak ağzına aldığında, orgazmım artmaya başladığında içim sıkışıyor ve ateşli bir sıcaklıkla titriyorum ve kalçalarımı ahlaksızca onunkine doğru itiyorum.

Kollarım boynuna dolanırken "Remy," diye yalvarıyorum. Kalçalarımı onun etrafında sıkarak leğen kemiğimi eğiyorum. Sertliği içimde sürüklenirken bu hareket vücuduma dayanılmaz bir zevk veriyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Dayanamayacağım. O çok büyük, çok iyi hissettiriyor, ona çok ihtiyacım var.

"Remy..." Aklımı kaçırmış bir halde kalçalarımı sallayarak inliyorum. "Lütfen, lütfen... hareket et."

Sanki o da sonunu getirememekten korkuyormuş gibi inliyor. Ama beni memnun etmeye çalışıyor, geri çekiliyor ve sonra tekrar sokuyor. İkimiz de çözüldük ve boğazlarımızdan benzer çaresiz bir zevk sesi yırtılıyor. O hareketini tekrarlıyor

Kalçalarını sıkıyor ve alnını hırıltıyla benimkine yaklaştırıyor, sonra da hayatı buna bağlıymış gibi beni öpmeye başlıyor.

"Brooke," diye geveliyor ağzımın içine. Elleri kalçalarımda kenetlenirken çekiliyor ve her santimini içime gömecek kadar derine geri dalıyor. Hemen boşalıyor. İnanılmaz şiddetli kasılmalarının sıcaklığı ve içimde titreyen sikinin güçlü sarsıntıları beni ele geçiriyor. Sarsıntılar vücuduma çarpıyor. Göz kapaklarımın arkasına bir sürü yıldız düşerken sistemlerim duruyor ve yeniden başlıyor.

Kaslı vücudu benimkine karşı kenetlenip bükülürken onu kavrıyorum, kaslı vücudu gerilirken ve sonunda gevşerken boynunu yalıyorum. Sessiz bir memnuniyetle şakağıma doğru hırlıyor.

Orgazmlar durduğunda bile nefes nefese kalmaya ve kalçalarımızı hafifçe sallamaya devam ediyoruz ve Remington o kadar çok ihtiyaçla bana karşı titreşiyor ki nefesimi tutmama bile izin vermiyor.

Beni kıçımdan yakalıyor, bacaklarım hala onun zayıf kalçalarına kilitli ve beni yatağa taşıyor. Hâlâ içimde, hâlâ sert.

Beni yere yatırıyor ve başımın altına bir yastık koyuyor ve sonra içimde hareket etmeye başlıyor, o kadar yavaş ki miyavlıyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, omuzlarının üzerinde desteklenmesini izliyorum, mükemmel kollarını, mükemmel kalın boğazını seviyorum, beni bir hayvan gibi hızlı ve sert bir şekilde becermeye başladığında zevkten yüzü çözülüyor. Şehvetle kararmış gözlerine bakarken meme uçlarım zonkluyor.

Başını benimkine yaklaştırıyor ve ben kendi nefesimi yutana kadar dilini itiyor. "Beni istedin." Nefesleri hızlı, gözleri vahşi. "İşte buradayım."

Aletini on kez, hızlı ve sert bir şekilde içime sokuyor, beni sahiplenmesinin zevkiyle inletiyor ve benim

Kaslarım kasılıyor ve bedenim dünyayı sarsan başka bir orgazma hazırlanıyor, boşalmama izin veriyor, çılgınca hızını koruyor ve sonra hırlayarak kendi orgazmını uzatıyor, tenime sürtünmek için çekiliyor.

Ellerinden biri zonklayan bir göğüs ucunu okşarken, sikinin kayganlaşmış başını iç uyluğum boyunca sürüklerken boğazım titreyerek bir iniltiyle gümbürdüyor. B kuplarımı her zaman sevmişimdir ama onun büyük, nasırlı ellerinde küçük ve kırılgan hissediyorum.

Sanki onları sıkmaktan gerçekten hoşlanıyormuş gibi inliyor ve dilini boynumda dolaştırıyor. "Uzun zamandır sana dokunmak istiyordum, küçük fişek."

O çimdikleyip cımbızlarken sinir uçlarımdan zevk fışkırıyor. Dişleri çene çizgimin altındaki deriyi sıyırıyor, vücuduna doğru eğildiğimde ortaya çıkıyor.

Kasları etrafımı sarıyor, sert ve güçlü, sıkıyor ve esnetiyor, siki içimi burkacak kadar sert ve seksi, vücudumun her yerine sürtünüyor ve menisini üzerime bulaştırıyor. O kadar çılgınım ki, bu adamın aynı anda hem seksimin, hem ağzımın, hem de ellerimin içinde olmasını istiyorum.

Birdenbire tekrar kılıfıma dalıyor, daha sert ve daha derin, parmakları kalçalarımı kazıyor ve ben hala çok ıslak ve şişmişim, her itişini karşılıyorum, umutsuzca adını inliyorum. "Remington."

Bu ön sevişmeyle ilgili değil. Bu sahiplenmek ve almakla ilgili, bu zonklayan, acı veren fiziksel ağrıyı dindirmekle ilgili, o kadar güçlü ki ruhumu acıtıyor. Ama şimdi içimden şarkı söylüyorum. Nasıl koktuğuna, nasıl hissettirdiğine inanamıyorum bile. Tüm fantezilerimden daha fazla.

Ve ben lütfen, Tanrım, çok sertsin, çok iyi hissediyorsun diye soluk soluğa bağırırken, onun da kendi ilahisi olduğunu fark ediyorum, her yerimi yalarken bana çok tatlı ve ıslak olduğunu söylüyor. Seviyorum

Kokusunu üzerime sürdüğünü, her yerimi yaladığını, dişlerini, nasırlarını, tenini, küt parmak uçlarının ısırığını etimde hissettiğimi.

İçimden vahşi sesler çıkıyor, nefeslerim gibi düzensiz. Bu çiğ, şehvetli sesleri yakalamamın bir yolu yok. Remington'ın çıkardığı daha derin sesler beni çıldırtıyor. Beni şiddetle sikerken göğüslerimin zıplamasını izlemek için geri çekiliyor ve kalçaları benimkilere çarparken gözleri bir avcınınki gibi parlıyor. O ilkel, hayvani, beni alıyor ve o benim.

Vücudum her santimetresini kavrarken dişlerim çarpıyor. Onu daha derine çekerken parmaklarım ağzımın suyunu akıtan kalçalarına gömülüyor ve ben kopana kadar ağırlığının altında kıvranıyor. Sıcaklığı içime akarken bir çığlık atıyorum ve o da alçak bir iniltiyle beni takip ediyor, yorgun kas ve kemik yığını haline gelene kadar hızını yavaşlatırken kalçalarımı sıkıyor, terden kayganlaşmış ve yatağa dolanmış.

Sonrasında kendimi çok lezzetli hissediyorum. Gevşek, sıcak ve çok ama çok arzulu.

İç çekerek, ağır bir erkek kolunu tutup omuzlarıma doluyorum, böylece göğsüne karşı kuytu bir yere sokulabiliyorum ve sonra en yakın meme ucunu öpüyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en küçük, en kahverengi, en mükemmel sivri erkek meme uçlarına sahip, göğsünün hiçbir yerinde tek bir kıl bile yok. Sadece öpmek bile, tamamen ağrısa bile, cinsel organımın yeniden sıkılmasını sağlıyor.

Durgun bedenimi kavrıyor ve sırtüstü yatarken beni tam bedeninin üzerine yerleştiriyor, sanki o benim yatağımmış gibi ve bacaklarım onunkiler boyunca uzanıyor, o tavana bakarken bedenim yüzükoyun. Karın kaslarımız birbirine değiyor, göbek deliğimiz göbek deliğimize değiyor. Kıçımı yavaşça okşarken burnunu şakağıma dayıyor. "Benim gibi kokuyorsun."

"Hmmm," diyorum.

Eliyle kıçının bir yanağını sıkıyor ve burnunu şakağıma dayıyor. "Hmmm ne demek?"

Karanlığın içinde gülümsüyorum. "İlk sen söyledin."

"Seni yemek istiyorum demek. Küçük pazılarını. Küçük trisepslerini." Beni dudaklarımdan öpüyor ve dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Şimdi de sen."

Elini tutup bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum, böylece karnıma sürdüğü her şeyi hissedebiliyor. "Bu hafta Fransa'ya gideceğim ve seni üzerimde koklayabilmek için duş almayacağım anlamına geliyor."

İnliyor ve benim tarafım yatağa değecek şekilde yerimizi değiştiriyor, sonra da bacaklarımın arasından az önce bana verdiği şeyle sırılsıklam olduğum yere uzanıyor. Sanki vücudumdan çıkmak istemiyormuş gibi, yumuşak sıvı meniyi uyluğumdan aşağıya, şişmiş girişime giden bir yolda kaydırırken gözleri gölgeler içinde parlıyor. "Yapışkan mı?" diye soruyor hırçın bir mırıltıyla, başını eğip omzumu yalarken bir parmağıyla menisini tekrar içeri itiyor. "Beni üzerinden yıkamak ister misin?"

Menisini tekrar içime itme düşüncesi beni o kadar azdırıyor ki başını kavrayıp ona yaklaşıyorum. "Hayır. Bana daha fazlasını vermeni istiyorum."

Nemli parmaklarını yüzüme götürüyor ve orta parmağını dudaklarıma bastırıyor, sanki tatmamı ister gibi. "Seni ilk gördüğüm geceden beri istiyorum." Parmağını ağzıma almamı izlerken sesi hırçın çıkıyor.

Tadı bana çılgınca şeyler yapıyor ve onu tekrar içimde hissetme ihtiyacıyla seksim dalgalanıyor. "Ben de öyle." Her damlasını yalarken nefesim kesiliyor ve düzgün bir nefes almak için zorlanıyorum.

İkinci bir nemli parmağını ağzıma sokuyor ve tuzlu okyanus tadı beni canlandırıyor. Dilimi parmaklarının uzunluğuna doğru sürüklerken gözlerim kapanıyor. O kadar istekliyim ki sanırım inliyorum. "Tadımı beğendin mi?" diye mırıldanıyor.

"Hmm. Bundan sonra tek istediğim bu." Yaramazca parmak uçlarından küçük bir ısırık alıyorum ve aniden ereksiyonunun bana doğru geri geldiğini hissedebiliyorum. Söylediğim bir şey... onu heyecanlandırdı mı?

"Remy'mi her zaman akşam yemeğinden sonra istiyorum," diye devam ediyorum ve kalınlaşmaya devam ettiğinde çok heyecanlanan ben oluyorum. "Ve belki kahvaltıdan önce. Ve öğle yemeğinden sonra. Ve çay saatinde."

İnliyor, sonra kendini ayrılmış bacaklarımın arasına sürüklüyor ve beni tatmak için başını aşağı doğru eğiyor. Dili seks dudaklarımın arasında parlıyor. Omurgam dikleşirken gözlerim kapanıyor, ağzının sıcaklığı beni paramparça ediyor. Elleriyle kalçalarımı kavrıyor ve ıslak dili klitorisimin üzerinde gidip gelirken etimi sıkıyor.

"Ben... vücudunun her yerine... boşalmak... istiyorum..." diye mırıldanıyor seksime doğru, gözleri kapalı bir şekilde yukarı fırlıyor ve ereksiyonunu giriş yerimin dış yarığına doğru itiyor.

Arzuyla yanıp tutuşuyorum. Ona tekrar içimde, ağzımda, seksimde, tüm varlığımda ihtiyacım var. Başının arkasını kavrıyorum ve dilimi ağzına sokarken sessiz bir yalvarışla kalçalarımı huzursuzca sallıyorum. "Nereye istersen gel, içime, dışıma, elime, ağzıma."

Sertliğini avucumun içine aldığımda, anında patlıyor, sıcak ve sıvı bileğime dökülüyor. Sarsıntıları da kendisi kadar güçlü ve izlerken seksim sıcak bir şekilde kremleniyor ve o kadar muhteşem ve ham ki, aniden onu sırtına yuvarlıyorum ve ereksiyonunun üzerine atlıyorum, alıyorum

Büyüklüğü karşısında yine şaşkınlıkla inleyerek içime girdi. Zevkle havlıyor ve başını geriye atıyor, kalçalarımı kavrıyor ve beni yukarı çekiyor, sonra tekrar yukarı çıkarken beni tekrar indiriyor ve sertliği içimde sarsılmaya devam ediyor. Onunla birlikte sarsıldığımda, sıcaklığının içimin derinliklerinde patladığını hissettiğimde içimden bir coşku çığlığı kopuyor.

Ona sırtımı döndüğümde tamamen gevşemiş ve neredeyse komaya girmiştim.

"Sana sakinleştirici verdikleri gece..." Saatler sonra, burnumun ucunu tekrar meme ucuna değdirirken, uzun bir sevişme seansından sonra hala nefes nefese kalmışken ona soruyorum. Doyamıyoruz. Ergenler gibiyiz. Haftalarca süren arzularımızı telafi ediyoruz. "Bu bir bölüm müydü?"

Başını salladığında yastık hışırdıyor ve elimi hızlı karın kaslarının üzerinde kaydırıp hafifçe ovuyorum, ona bakarken şu anda bunu yapmak isteyip istemediğinden emin değilim. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Dokunuşum gözlerini kapatmasına neden oluyor, sesi kadifemsi bir yumuşaklıkta, başımın arkasını büyük bir eliyle kavrıyor ve beni boynuna bastırarak kendisine sarıyor. "Bu konuyu Pete'le konuşmak isteyebilirsin."

Arzumuzdan yapış yapış oldum ve bundan hoşlanıyorum, ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum ve onun da yapış yapış olduğunu biliyorum. Onunla banyo yapmak, "onu" yıkamak ve sonra tekrar yapış yapış olmak düşüncesi beni inletiyor. "Neden benimle bu konu hakkında konuşmuyorsun, Remington?" Yumuşakça soruyorum.

Doğrulup ayaklarını yataktan kaldırıyor, sonra ellerini yüzünde gezdiriyor. "Çünkü çoğu zaman ne yaptığımı hatırlamıyorum."

Kahretsin. Şimdi onu hızlandırdım.

"Tamam, bu konuyu Pete'le konuşacağım ama yatağa dön," diyorum, duruşundaki gerginliği fark edince hemen yumuşuyorum.

Pencereden dışarı bakıyor, vücudu mükemmel. Çok mükemmel. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş, kasları mükemmel bir şekilde beslenmiş, şekillenmiş ve gerilmişti. "Seni hatırlıyorum." Sesi sertleşiyor. "Son bölümümde. Tekila shotları. Nasıl göründüğünü. Giydiğin küçük bluz. Yatağımda uyuduğun geceler."

Ne giydiğimi fark ettiğini düşünmek bile içimi ürpertiyor. Arkasını döndüğünde yatakta bir lav havuzu olacağımdan neredeyse eminim, şimdiden beni becermesini bekliyorum.

O gün çekimlerden çok mutlu görünüyordu, enerjisi bir güneş gibiydi.

Ve sonra saatler içinde geceye döndü.

"Bunun olmasını çok istiyordum," diye acı bir şekilde itiraf ediyorum.

Dönüyor. "Yapmadığımı mı sanıyorsun? O zamandan beri birlikte olmamızı istiyordum..." Yatağa geri dönüyor ve beni kendine doğru çekerek dudaklarımı şiddetle öpüyor. "Her saniye bizim olmamızı istiyorum."

Çenesine dokunuyorum. "Hiç birini incittin mi?"

Keder tekrar gözlerine yansıyor ve kolunu benden çekerek perili görünüyor. "Dokunduğum her şeye zarar veriyorum. Her şeyi yok ediyorum! İyi olduğum tek şey bu. Yatağımda, yanımda getirdiğimi hatırlamadığım fahişeler buldum ve onları çırılçıplak otel odamdan dışarı attım, ne yaptığımı hatırlamadığım için çok kızgınım. Bir şeyler çaldım, bir şeylere zarar verdim, gittiğimi bile hatırlamadığım yerlerde uyandım..." Nefesini tutup iç geçiriyor. "Bak, Pete ve Riley dönüşümlü olarak izinli oldukları için, kontrolden çıktığımda beni bir ya da iki günlüğüne bayıltacak biri her zaman var. Dibe vuruyorum ve sonra geri dönüyorum. Kimsenin canı yanmıyor."

"Ama sen. Senden başka kimse incinmez," diye üzüntüyle fısıldıyorum ve uzanıp en yakın elini kendi elime alıyorum çünkü yataktan çıkmasından korkuyorum ve çıkmasını istemiyorum. Sanki onu buraya, yanıma getirmem bir ömür sürmüş gibi geliyor.

"Remy, seni böyle bayıltmak zorundalar mı?" Soruyu sorarken parmaklarımı onun içinden geçiriyorum.

"Evet," diyor, vurgulayarak. "Özellikle de bunu istiyorsam..." Serbest eliyle bana ve kendisine işaret ediyor ve diğer eliyle beni sıkıyor. "Bunu istiyorum. Hem de çok." Kendi burnuyla burnumu okşuyor. "Bunu mahvetmemeye çalışıyorum, tamam mı?"

"Pekala."

Kendisini tutan elin arkasını öpüyor, gözleri bir kez daha parlıyor. "Pekâlâ."

♥♥♥

İç saatim, onunla geçirdiğim gibi bir geceden sonra bile sabah altıdan sonra uyumama izin vermiyor. Dün gece birbirimizle nasıl seviştiğimizi hatırladıkça tenimde zevk gıdıklanmaları oluşuyor. Bakışlarım yataktaki iri bedenine takılıyor ve üzerime çöken muazzam mülkiyet hissi o kadar güçlü ki, kendimi onun günah dolu iri bedenine kalıcı olarak bağlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sessizce ve yüzümden gitmeyen sersem bir gülümsemeyle yataktan çıkıyorum, Riley ve Pete'in onun fazla uyumasına izin vermeyeceklerini ve kesinlikle sabah ondan sonrasına izin vermeyeceklerini biliyorum.

Pete çoktan mutfağa girmiş, kendine kahve dolduruyor ve ona sormak istediğim binlerce şey olduğu için ben de ona katılıyorum. Küçük kahvaltı masasındaki sandalyede bacaklarımı vücudumun altına kıvırarak, kahvemden birkaç yudum alırken onun sabah gazetesine bakışını izliyorum, sonra boğazımı temizleyip "Bana söyledi" diyorum.

Bir an için Pete'in yüzündeki tek duygu şok. "Sana ne söyledi?" Şimdi şüpheli görünüyor.

"Biliyor musun?" Kahvemi bıraktım ve bir kaşımı kaldırdım.

Pete kağıdı indiriyor, gülümsemiyor. "Kimseye söylemez."

Sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bu kadar telaşlı görünme. Sana bir kere söyledi. Değil mi?"

"Bana söylemedi Brooke, ben onun hemşiresiydim. Koğuşta. En azından son yılı için."

Pete'i önlükler içinde ve bir koğuşta benim büyük kötü dövüşçümle ilgilenirken hayal etmeye çalışırken zihnim karışıklık içinde dönüyor. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Hem de hiç. Görüntü o kadar uyumsuz ki kafamda tutmakta zorlanıyorum. "Koğuşta onunla mıydın?" Tamam, aptal gibi göründüğümü biliyorum ama tek sorabildiğim bu.

Pete başını sallarken dudakları sıkıca kenetleniyor. "Beni kızdırdı." Kaşlarını çatarak kahvesini yudumluyor, sonra başını sallıyor. "O iyi bir adam. Biraz umursamaz ama değil. Onun hatası değil. Onun suçu değil! Kimseye sataşmazdı. O çocuk lanet bir duvar gibi içine kapanıktı. Bahçede deli gibi koşar ve dışarıdaki bir ağacın üzerinde barfiks çekerdi, bütün gün kulaklıklarını takar ve her şeyi engellerdi. Bir keresinde hızlanıp herkese kaçmaları gerektiğini söylediğinden beri onu uyuşturuyorlardı. Hepsi onu takip etti ve büyük bir karmaşa yaşandı ve o andan itibaren kimse ona bir şans bile vermedi.

Yine hızlıydı, sadece damarlarına bok atmaya devam ettiler ve kendilerini zahmetten kurtardılar."

"Aman Tanrım." Hissettiğim şok, dehşet ve öfke bir hastalık gibi üzerime çöküyor ve ağzımdaki kahve yudumunu zar zor yutabiliyorum.

"Remy deli değil, Brooke," diye vurguluyor Pete, "ama ona öyleymiş gibi davrandılar. Ailesi bile. O yıllarda rahat etmek için sahip olduğu tek şey lanet olası kulaklıklarıydı. Bu yüzden adam kendini nadiren ifade ediyor. Edemiyor işte. Yıllardır içine çok kapalı."

Onun için eriyen bir kalple, Remy'nin başından beri bana müzik aracılığıyla açıldığını, bunun ona tanıdık ve rahatlatıcı gelen bir şey olduğunu fark ediyorum ve aniden, canlı bir şekilde, bana çaldığı şarkıların her birini tekrar dinlemek istiyorum.

Gözlerim biraz acıyor ve Pete'in kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkilendiğimi görmemesi için başımı eğiyorum. Remy sessiz bir adam. Fiziksel bir adam ve fiziksel içgüdülerine boyun eğiyor, ama duygularını nasıl dile getireceğini bile çok iyi bildiğini sanmıyorum.

Acaba ben de Remy gibi biraz kapalı mıyım?

Hayatımda sık sık Melanie'ye, söylemek istediğim ama açık açık söylemekten çekindiğim ya da utandığım şeyleri söylemesi için güvenmişimdir. ACL'm yırtıldıktan sonra kimseye berbat olduğunu bile söylemedim.

Remy benden çok farklı ama yine de birbirimize o kadar benziyoruz ki yemin ederim bu adamı ruhumda anlayabiliyorum.

Birdenbire ayağa kalkma, yatağa dönme ve onunla birlikte kıvrılma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Oteldeki gece... onu bir şeyle vurduğunuz zaman... neydi o?"

"Bir bölüm. İnsanların düşündüğü gibi başka bir kişilik değil. Kısmen öyle ama daha çok bir ruh hali gibi. Bir öncekiyle çelişen alternatif bir gen ifadesi. Bazı dış tetikleyiciler genellikle bir gen ifadesini kapatır ve başka bir ifade ortaya çıkar, bu da ruh halini dramatik bir şekilde değiştirir." Pete sıcak, endişeli kahverengi gözleriyle bakışlarımı karşılıyor, yüz hatları acıyla buruşuyor. "Çok acı çekiyor, Brooke. Çünkü manik olduğunda ne yaptığını hatırlamıyor."

O kararmış gözlerle odama gelip beni sabaha kadar öptüğü gecelere geri döndüm. "Ama bana bazı şeyleri hatırladığını söyledi?" Umutla söylüyorum.

"Bazen biliyor, ama bazen bilmiyor. Mesele şu ki, siyahken ne yaptığından emin olmak için kendine güvenemiyor."

Bu yüzden bana karşı çok dikkatli olmaya çalışıyor... İçim

dışıma çıkıyor.

"Peki Riley'e kim söyledi?"

"Riley'e söyledim. Bir gün izin alabilmek için fazladan birini tutmak zorunda kaldım. Aksi takdirde geri dönecektim ve Rem'in başı büyük belaya girecekti. Koç da biliyor tabii, Diane de bir şeyler olduğundan şüpheleniyor ama Rem'de ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Sadece onun huysuz olduğunu düşünüyor."

Bunun üzerine iç geçiren Pete kendine biraz daha kahve koyar. "Mümkün olduğu anda koğuştan ayrılmasına yardım ettim. İşten yeni ayrılmıştım ve bana ailesini görmek istediğini, onu bırakırsam para vereceğini söyledi. Ben de kabul ettim." Öfke keser

Pete koltuğuna dönerken yüzünde bir ifade belirdi. "Ama ailesi onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Onu gördüklerinde bile korktular. Kahretsin, dramı görmeliydin. Annesi ağlamaya başladı, babası Rem'e huzur içinde yaşamak istediklerini söyledi ve Rem öylece durdu. Kelimelerle boğuştuğunu görebiliyordum. Onlara bir şans vermeleri için yalvarmak isteyip istemediğini bilmiyorum ama hiçbir şey söylemedi. Onlar da kapıyı yüzüne kapattılar. Biz de ayrıldık ve Remy para için dövüşmeye başladı. Çok iyiydi, bu yüzden profesyonel boksa başladı ve beni asistanı olarak tam zamanlı işe aldı. Austin'de bir ev aldı ve ailesiyle bir şans daha denedi ve sonunda ailesi artan şöhretinden memnun göründüğünde onu akşam yemeğine davet ettiler. Ama o hafta sonu rekabet onu kışkırttı ve onu maçtan takip etmesi için bir pislik tuttular. Remy normal bir ruh halindeyken bile çabuk sinirlenir."

Kahvem soğudu, ben de tüm bunları düşünürken gidip kendime yeni bir tane hazırlıyorum. Pete oturduğumu görünce devam ediyor.

"Yani evden atılmış ve ailesi de restorana hiç gelmemiş." Ben ikimiz de Remy için üzülüp acı çekerken o iç geçiriyor ve ekliyor: "Sana anlattıkları kulağa pek hoş gelmiyor Brooke. Ama bununla yaşamak zor olabilir."

Gözleri başımın tepesine dikilmişti ve beni ölçtüğünü biliyordum. Gözlerindeki soruyu sanki o söylemiş gibi hissedebiliyorum. Remington'dan ayrılmam konusunda endişeli. Kimseye nasıl bir garanti verebilirim bilmiyorum, özellikle de onun bipolarlığından ne bekleyebileceğimi bilmezken. Ama kalmak istediğimi biliyorum. Gerçekten istiyorum.

"O da üniversiteye gitmeye çalıştı," diyor Pete. "Ama diplomasını alamadı, sürekli kavgalara karışıyordu. Herhangi bir tahrikle saldırıyor ve okulda bunu hak ettiğini düşündüğü herkese yumruklarını gösteriyordu."

"Riley ile orada mı tanıştı?"

"Parmak eklemlerinin diğer tarafında değil, hayır." Gülüyor, gözleri bir an için parlıyor. "Rem aslında Riley için ayağa kalktı. Riley üniversitedeyken şu anda gördüğünüz çekici genç adam değildi." Şakacı bir şekilde göz kırpıyor. "O da benim gibiydi. İkimiz de inektik. İkimiz de o kadar havalı değildik.
Ama Remy gelmiş geçmiş en havalı kötü çocuktu. Herkes ondan bir parça isterdi, özellikle de kadınlar. Onları bütün gün peşinden koştururdu ve erkekler bile onu takip ederdi, özellikle de kafası iyiyken. Kara günlerinin başlangıcında aşırılıklar boldur. Alkol, kadınlar, adrenalin, macera."

"Aslında göz rengindeki değişiklik nedeniyle psikiyatri koğuşunda geçirdiği yıllar boyunca yoğun bir inceleme altındaydı" diye ekliyor. "BP'lerde bu durum nadir değildir, ancak nadir görülür. Birbiriyle çelişen iki gen ifadesi ve birinin tetiklenip diğerinin kapatılmasıyla ortaya çıkan değişkenlik. Bizde ukala, kendine güvenen Remy ve siyah Remy var. Siyah Remy'nin hala iyi bir kalbi var ama mantıklı değil. Kötü değil ve kesinlikle kötü değil. Ama öngörülemez ve şiddet yanlısıdır ve her şeyi, hatta kendisini bile yok etme eğilimindedir. Yüksekten uçuyor ve sonra alçalıyor. Bu seferki düşüşü diğer düşüşleri kadar kötü değildi. Bir şekilde Riley ve ben bunun onun ilgisini çekmeye devam etmenizden kaynaklandığını düşündük. Seni görmek istiyor gibiydi ve en azından bunun için gelmeye devam etti."

"Pete, ona nasıl yardım edebilirim?" Çaresizce soruyorum, kahvemi bir kenara itip tüm dikkatimi ona veriyorum. "Lütfen bana ona nasıl yardım edeceğimi söyle, damarlarına yine o aptalca boku sıktığını düşündükçe midem bulanıyor."

İç geçiriyor ve mükemmel siyah kravatını çekiştirerek biraz gevşetiyor. "Seninle ne yapacağımı bilemiyorum Brooke, ama oyunun kurallarını değiştireceğini biliyorum. Hiç kimsenin peşinden senin peşinden gittiği gibi gitmedi, ama o zaman bile onu kullanmayı bırakamıyorum. Remy... onun tüm hayatı diğer ayakkabının düşmesini beklemek. Onun normal tarafının bazen nasıl olduğunu anlamalısın.

siyah olanın ne yaptığını hatırlamıyor. Polisin kapısını çalıp bir içki dükkanına girip soyduğunu söylediği ve onun da "Bütün gece yatakta olmamın imkanı yok" dediği ve polisin de "Efendim, içki hala arabanızda" dediği durumlar olmuştur.

"Ciddi misin?" Gözlerimi kırpıştırdım.

Kederle başını sallıyor. "Kararacağından, sonra mavi uyanacağından ve senin gitmiş olacağından korkuyor. Çünkü sana zarar verecek bir şey yaptı."

Onun için çalışacağım üç aylık kontratımın ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Ve çıldırdığı geceyi hatırlıyorum, Pete ve Riley'e nerede olduğumu bağırıyordu ve bana onun hakkında ne söylemişlerdi?

Bir şekilde bunun farkına varmak beni bir kez daha sıcak ve sahiplenilmiş hissettiriyor.

"Remington'ın başına kötü olan her şey siyah olduğunda geliyor," diye ekliyor Pete boş kahvesini şıngırdatarak. "Uyanıyor ve bokstan atıldığını öğreniyor. Geçen sefer tüm parasıyla bahse girdi ve uyandığında bu sezonu da kaybederse elinde çok az şey kalacağını gördü. Riley ve ben onu kontrol altına almaya çalışıyoruz ama o ele avuca sığmıyor. Çok güçlü ve çok inatçı. Ve şimdi de sen varsın. Ona iyi mi geliyorsun yoksa onun için en kötü Aşil topuğu musun bilmiyorum. Ama bu bizim seçimimiz değil, değil mi? Remington seni istiyor."

Şeftali renkli otel duvar kağıdına bakarken Pete'in sözleri kafamın içinde yuvarlanıyor. Tüm bu bilgileri özümsemem zaman alıyor. Birini böyle sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorum. Seattle'daki hayatım ... Melanie ... ailemi bekliyor. En az bir ayım daha var ve geçirebildiğim her saniyeyi onunla geçirmek istiyorum. Öğrendiğim her şeyle onu daha çok seviyorum. Karmaşık ve karmaşık, içinde kendimi kaybetmek istediğim bir labirent. O benim savaşçım ve onunla birlikte olmak için gerçekten savaşmak istiyorum.

Ama neye karşı savaşmak zorunda kalacağımı bilmiyorum. İçimdeki korkuyla mı... onun içindeki korkuyla mı... yoksa siyah tarafıyla mı?

"Ben de onu çok istiyorum," diyorum Pete'e, omzunu okşayarak. "Eğer onu bu şekilde vurmaya devam edersen damarlarına bir şeyler sıkabilirim, anlıyor musun?"

Gülüyor.

Boş fincanımı lavaboya götürüp yıkıyorum, sonra kahvaltılıklarla uğraşıyorum ve Melanie'ye mesaj atıp haber veriyorum:

Toprak hareket etti. Evet! O lanet olası muhteşem OMG'ydi!!!!!!!!!!

Ve nihayet, sabah ondan hemen önce ve Riley bizi taciz etmeye gelmeden önce, yatağa geri dönüp kendimi ona kilitliyorum. Ona getirdiğim uzun bardağı komodinin üzerine koyarak çıplak bedenine doğru eğildim ve kalbim ve cinsel organlarım onun yakınlığıyla şişerken mırıldandım, "Kalk, seni seksi erkek kıçı parçası."

Sonra Remy'nin seksi kıçını tutuyorum ve o taşları sıkıyorum ve dişlerimi sıkıyorum çünkü onları ısırmak istiyorum, o kadar sulu ve ateşli ki.

"Ben Diane değilim ama bu, şampiyon ACL'sini yırtmadan ve dizini cehenneme vurmadan önce şampiyonların kahvaltısıydı. Şimdi yatakta ona hizmet ediyorsun, bunun için tüm şekerli ikramlardan oluşuyor-" Pazılarını sıkıyorum, "-ve bu
-"Elimi karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, "-ve bu." Güzel kafasına ve büyüleyici labirent beynine dokunuyorum.

Birden o çifte kaza olmasaydı burada olamayacağımı fark ettim. Bu adamla. Ve ilk kez, evrenin beni yoluma yönlendirdiği için sadece memnun değil, aynı zamanda minnettar olabileceğimi fark ediyorum.

Seksi sesi yastık tarafından boğuluyor. "Neden bana yatakta kahvaltı getiriyorsun?"

Poposuna bir tokat atıyorum, ama eti hiç kıpırdamıyor. "Çünkü her fantezime benziyorsun ve seni beslemek tüm meyve sularımı harekete geçiriyor. Bu kadınlara özgü bir şey. Hadi, iç."

Doğruluyor, bebek mavisi gözlerini kısıyor ve bardağı kapıyor. Hurmadan yapılmış bir protein shake'i ve ben hurmayı çok severim. Tadı karamel gibi ve regl olduğumda ve durdurulamaz bir açlık hissettiğimde bir oturuşta yaklaşık iki düzine yiyebiliyorum.

"Bu çok iyi," diyor ve sonra daha fazlası için bardağı geri uzatıyor.

Sırıtıyorum ve geri kalanını içmesini izliyorum, her tarafım ısınıyor. Çok iyi beslenmesini seviyorum, gerçekten temiz. Vücudu onu bunun için seviyor ve cildi de öyle. Remy'nin abur cubur yediğini hiç görmedim. Oda servisinde tıkınırken bile, onun için sebze, balık ya da et oluyor. İkramları sevdiğini sanmıyorum. Vücuduna karşı disiplin ve sorumluluk sahibi olduğunu gösteriyor ve ben buna hayranım. Dövüşü hücreleri için agresif ve hücrelerin ürettiği enerji kaynağı olan ATP için zorlu ve hemen ardından kendini doğru şekilde beslemesini seviyorum. O kalbi, zihni ve bedeniyle bir atlet ve bu benim için inanılmaz derecede ateşli.

O sonuncuyu yudumlarken telefonum çalıyor ve mesaj aslında Melanie'nin shake'i karıştırırken gönderdiğim mesaja verdiği cevap. Bu sabah bensiz koşturuyor olmalı diye düşünerek daha sonra cevaplamak üzere kenara koyuyorum. "Melanie, arkadaşım. Tua ve mua arasında bir hareket olduğu için heyecanlı." Sırıtıyorum.

Gülüyor, sesi zengin ve müthiş, sonra ayılıyor, gözleri yüzümde o kadar şefkatli ki içim pelteye dönüyor. "Sen

onu özlüyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ona Nora'yı da tanıdığını ve benim psikiyatristim gibi olduğunu söylemek istiyorum, ama aniden odadan dışarı fırlıyor, bu yüzden döndüğünde atletik kıyafetlerimi toplamaya başlıyorum.

"Ona Southwest kontuarında bu kağıttaki kodla kendini tanıtmasını söyleyin. Onun adına bir bilet var, böylece bizimle Chicago'da buluşabilir. Odasıyla ben ilgilenirim."

"Hayır!" Heyecandan inanamayarak söylüyorum.

Cevap veren iki gamzesi ayak parmaklarımı kıvırmaya

yetiyor. "Remy, ben..."

Ne söylemek istediğimi bilmiyorum ama aslında biliyorum.

Bu adamın onun için çıldırdığımı bilmesini istiyorum ve dikleşir dikleşmez bırakmayacağım. Ama bu kadar kalıcı bir şey söyleyen tek kişi olmaktan çok korkuyorum.

Eğer L kelimesini söylersem, bu geleceğim için ne anlama gelir? Konsantre olmasını istiyorum. Dövüşçümün kazanmasını istiyorum. Ve bana L kelimesini ilk o duyduğu için değil, iç dünyasındaki karmaşık duyguların derinliklerinde bunu benim için hissettiğinden emin olduğu için söylemesini istiyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Onun yerine ben soruyorum.

İki gamzesiyle yaklaşırken bir kara kaşı yukarı doğru kalkıyor. "Sence neden?" Kulağımı öpüyor ve saçlarımın arasına fısıldıyor: "Çünkü giydiğin o dar pantolonların içinde kıçın harika görünüyor. Bu erkeklere özgü bir şey."

Benden bir kahkaha kaçıyor ve gamzeleri derinleşiyor. Beni daha yakına çekip kokluyor, ben de yüzümü gömüp onun kokusunu alıyorum.

boyun, sonra karşılıklı bir inilti sesiyle ayrılmamız gerekiyor. Üzerimi değiştirmek için eski odama gidiyorum ve oraya giderken Mel'e mesaj atıyorum:

Adamım benim için o kadar deli oluyor ki, en iyi arkadaşımı Chicago'da benimle buluşturmak için bilet aldı. Lütfen minnettarlığınız için cinsel bir şey teklif etmeyin çünkü a) sizi öldürmek zorunda kalacağım ve b) yapacağım şey bu ama c) etrafta her zaman Pete ve Riley var.

OMG OMG OMG! Ciddi misin sen? Gidip patronu çalıştırmam lazım ki gidebileyim!

Sıkı çalış! Seni görmek için ölüyorum!

Melanie'yi görme düşüncesi beni sırıttırıyor ve gün boyunca içim içimi yiyor. Acilen onunla konuşmam gerekiyor yoksa hissettiklerimle patlayacağım.

♥♥♥

O gün Remy çalışırken ben de telefonumla meşgul oluyorum ve şehirdeki otelleri gizlice arıyorum. Nora hiçbirinde kayıtlı değil ama o Akrep adamla birlikte olduğunu biliyorum. O kadar iğrenç ki, romantik küçük kız kardeşimin neden onunla birlikte olduğunu anlayamıyorum bile. Remington gibi seksi bir kötü adam bile değil. Ama bir plan yapıyorum ve Melanie de bana yardım edecek.

Remington'ın koruyucu içgüdülerinden birini bile harekete geçirmeden mükemmel bir şekilde.

Bu düşünce ona bakmama neden oluyor, kolayca ip atlıyor, ip önce bir ayağını, sonra diğerini çevirip hareket ettirerek üzerinden uçarken o tokat seslerini çıkarıyor. Onu hissettiğimi, birçok kez seviştiğimizi hatırladıkça belim ısınıyor. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Şimdi biliyorum. Dünyadaki tüm erkek ve güçlü varlıklar tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyorum.

Daha sonra onu geriyorum ve ellerim ısınmış kaslarının üzerinde o kadar özgürce dolaşıyor ki, sanki benim için yaratılmış gibi hissediyorum. Dokunmak için benim. Benim. Benim. Benim. Kaygan gövdesi parmaklarımın altında kenetlenirken içimi kavurucu bir sıcaklık kaplıyor. Göğsü kabarıyor, yorgun ve yemek yemesi gerekiyor ve tek düşünebildiğim onu yatağıma geri getirdiğimde üzerine atlamak.

Sırtında çalışmak için bankın etrafından dolanırken, beni bir kolundan tutup kucağına çekiyor ve burnunu saçlarıma gömüyor. "Hmmmm," diye usulca kulağıma hırlıyor.

Meme uçlarım anında dikleşti. Artık Remington için "hmm" demenin beni, tuzaklarımı ve pazılarımı yemek istediği anlamına geldiğini bildiğimden, kalçalarımın arasından akan sıvı ısı havuzuna engel olamıyorum.

Parlayan erkek gözleriyle geri çekiliyor ve atkuyruğumdan çözülen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim için ne kadar ateşli olduğunun kokusunu alabiliyorum," diye mırıldanıyor aç bakışlarını ağzıma dikerek.

Nefesim kesiliyor ve omzumun üzerinden hafifçe bakıyorum.

Koç ve Riley'nin Remy'nin etrafa saçtığı eldiven ve ip gibi şeyleri toplamakla meşgul olduklarını görüyorum.

ve fısıldadı. "Peki, seni gördün mü?" Ellerimi omuzlarından geçirip parmaklarımı kaslı sırtında gezdirirken dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor. "Seni gördün mü? Ellerimi senden zar zor çekebiliyorum. Gözlerimi senden ayırmak, bile bile boğulmamı istemek gibi bir şey, yapamıyorum."

Pırıl pırıl mavi gözleri benimkileri yakalıyor ve bir elini kaldırıp atkuyruğumu tutarak lastiğinden kurtarıyor. Kurdeleyi bir kenara fırlatıyor, sonra parmaklarını gevşek saçlarımda gezdiriyor. "Sen artık benimsin. Başka kimsenin sana sahip olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyorum. Sanki angarya bir işmiş gibi.

Bana şefkatle gülümsüyor, sonra kollarımı terli ensesine doluyor. Alnına yapışmış nem damlalarını görüyorum ve ağzımla onu kurulamak istiyorum.

"Kendimi senin aracılığınla gördüğümde hoşuma gidiyor, Brooke." Yavaşça ayak bileklerimi kavrıyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyor. Ereksiyonu bacaklarımın arasındaki noktaya ulaştığında gözleri saf bir erkek hoşnutluğuyla parlıyor ve başını aşağı indirip uzanmış kollarımdan bir ısırık alıyor, dişleri eşofmanımın kolundan pazularımı kemiriyor. "Hmm. Ve ben seni böyle daha da çok seviyorum."

"Remington!" Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama beni kalçalarımdan tutuyor ve gözlerimi hâlâ temizlik yapmakta olan Riley ve Koç'a doğru kaydırırken gülüyor. "Nedir bu? Bedava seks gösterisi günü mü?"

"Yürüyün çocuklar!" diye bağırıyor ve beş hızlı kalp atışı içinde yalnız kalıyoruz. Devasa spor salonu ve tüm minder alanı, ağırlık ekipmanı alanı ve boks ringi sadece ikimiz için. Kullandığı spor salonları her zaman tamamen onun için kiralanır ve kimsenin gelmeyeceğini bilmek damarlarıma ateş düşürüyor.

Remy ellerini kalçalarımın etrafında kaydırıyor ve beni ereksiyonuna sabitlerken parmaklarını kıçımın üzerinde gezdiriyor.

O iri erkek ellerinden birini küstahça yukarı kaldırırken nefesim kesiliyor, sonra yavaşça göğsümün kıvrımını kavramaya zorluyorum, kabarıklık açık eşofmanımın altındaki daracık bir atletle örtülü.

Kalbimi durduran bir an boyunca kıpırdamıyor. Sonra koyu renk başını eğiyor ve burnunu kullanarak ceketimi önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa doğru itiyor. Yüzünün şehvetli bir şekilde bana sokulması ve beni ortaya çıkarması ateşimi birkaç derece yükseltiyor. Her iki göğsümün kabarıklığı atletimin içinde tamamen ortaya çıktığında kendimi ateşler içinde hissediyorum. Remy geri çekilmeden önce çenemi yalamak için başını hafifçe eğiyor, sonra arkasına yaslanıp parmakları göğsümün etrafında daha sıkı kıvrılırken, gözleri yarı açık, dalgın dalgın izliyor.

Üzerime koyduğum eliyle beni sıktığında bir dünya his kan dolaşımıma hücum ediyor.

Başparmağı, spor sütyenimin ve üstümün içine giren çakıllı ucu okşamak için sıyırıyor. Nefesim kesildi. Şimdi sert nefes alıyor. Gözleri, daracık atletimin içindeki düz karnımdan aşağı inerken, eşofmanımın içindeki sıkı kalçalarımdan geçerken, amımın zümrüt yeşili naylondan dar bir V ile onun sikine yaslandığı yere kadar uzanırken tutuluyor.

O mavi gözler yerleşip sadece vücudumun bu kısmına odaklandığında iç kaslarım şehvetle sıkılıyor. Islak küçük kediciğimin, gri eşofmanının içinde belirgin bir şekilde şişen büyük ereksiyona karşı baskı yaptığı yer.

"Seni çıplak istiyorum," diye geveliyor.

"Remy, şu anda bunu yaptığımızı bilirlerse gözlerinin içine nasıl bakabilirim? Tam burada mı?"

Açık eşofman ceketimi omuzlarımdan yavaşça indirirken bakışları saf bir muziplikle parlıyor. "Gözlerini benden alamadığını sanıyordum."

"Yapamam."

"Yani kaslarımdan hoşlandığını kabul

ediyorsun?" "Kaslarını seviyorum."

"Onları nasıl kullandığımı seviyor musun?"

"Evet." Beni kalçalarımdan tutup ayağa kaldırdığında ve eşofman altımı külot ve sporcu sütyeniyle kalana kadar indirdiğinde nefesim kısa ve kesik kesik.

"Sana ağzımla yaptığım şey hoşuna gidiyor mu?" diye

devam ediyor. "Evet."

Şu anda Under Armor spor sütyenimi en az onu öpmek istediğim kadar öpmek istiyorum. Tam ortasında bir fermuarı var ve önden kopçalı bir sütyen kadar kolay çıkarılıyor. Remy fermuarı yavaşça indirdiğinde dudağımı ısırıyorum ve yüzünü izliyorum. Şehvet dolu. Erkek. Her yerim karıncalanıyor.

"Parmaklarımla sana yaptıklarım hoşuna gidiyor mu?" Sesi alçak ve pürüzsüz ve bana sorduğu sorular beni tamamen erotikleştiriyor.

"Evet, Remy."

Göğüslerimi açıyor ve eğer ona değil de başka bir yere bakarsam, bizi çevreleyen yüksek aynalı duvarlarda kendimi çıplak göreceğimi biliyorum. Bu adam erkeklik konusunda bir tekele sahip ve onu tüm açılardan böylesine geniş bir şekilde görmenin bana ne yapacağını bilmiyorum. Benim seksi kaslı Remington'ım, görkemli bir şekilde çıplak ve onla çarpılmış? Oh, Tanrım.

"Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor mu... bununla...?" Eşofmanını çıkardığında, arkasındaki yansımalarda on Remington'ın poposunu, arkadan güçlü bacaklarını, dar belini ve geniş omuzlarını görmekten bayılıyorum.

Ve siki, önümde duruyordu. Az

önce öldüm.

"Kesinlikle, evet."

Parmak uçlarımda, beni yukarı itmek için omuzlarını kullanıyorum ve ağzını ağzımla eziyorum ve dilimi emiyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve beni minderlere indiriyor, çıplak bedenlerimiz diğerininkine karşı yumuşak bir şekilde kayıyor.

"Ya biri gelirse?" Gönülsüzce itiraz ediyorum.

"Buraya senden başka kimse gelmeyecek."

Beni açıp bacaklarımı ve kollarımı dışarı çıkardı ve şimdi sadece karnını doyurmaya bakıyor.

Beklentiyle nefes alıyorum, bir şekilde kendimi açıkta hissediyorum.
Ona karşı.
Delici mavi bakışları çıplak am dudaklarımın etini okşuyor ve ben o bakışı içimde hissediyorum. Sıkıştığım yer ıslak ve şişiyor. Klitorisim zonkluyor ve eğer sadece seks dudaklarımı kenara ayırırsa, beni ne kadar şişirdiğini görebilirdi.

Bacaklarımı arsızca daha da açtığımda hasırların hışırtısını duyduğumda kalbim çılgınca çarpıyor.
Yüzü gerildiğinde ihtiyaç boğazımda düğümleniyor, sonra elini bacaklarımın arasına sokuyor, başparmağı hafifçe am dudaklarıma dalıyor.

Göz kapakları düşüyor ve başparmağı yarığa girerken ifadesi yumuşuyor. Nefesim kesiliyor ve

alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Başparmağını amımın dudaklarından göbek deliğime, oradan da göğüslerimin arasından geçirip az önce seksimi okşamak için kullandığı başparmağıyla ağzımın dudaklarını okşarken içimi bir ürperti kaplıyor. Diğer eliyle göğsümün kabarıklığını kavrıyor ve ağzımı okşarken onu da okşuyor ve ben artık nefes almıyorum. Dokunuşlar acı verici bir şekilde alaycı ve sonunda göğsümün etini avucunun içinde sıkarken, karanlık başını yavaşça eğerken meme ucumu dışarı doğru iterken içimden bir titreme geçiyor. O anı uzatıyor, nemli dilinin ucu sertleşmiş çakıl taşının üzerinde kaygan bir şekilde kaydığı zaman beni inletiyor.

Gözlerim bulanıklaşıyor. İçimden ateş titremeleri geçiyor ve amımı okşamak için kullandığı, hâlâ dudaklarımın arasında duran ve benim kokumu taşıyan parmağını tatmak için umutsuzca ağzımı açıyorum. Bir şey yalamam, dilimi bir şey üzerinde kullanmam gerekiyor ve diğer göğsüme yöneldiğinde beni dikkatle izliyor ve ne istediğimi biliyormuş gibi başparmağını ağzımın derinliklerine itiyor.

Zonklayan meme ucumu ısırırken dilim hararetle etrafını sarıyor. Ecstasy vücuduma çarpıyor.
Nefes nefese başparmağını ısırıyorum, o da dudaklarını kullanarak göğüslerimi aynı sertlikte ısırıyor. Dişleriyle meme ucumu çekiştirirken zevk tüm varlığıma yayılıyor ve bir elini kalçalarımın arasına kaydırırken umutsuzca omuzlarını kavrıyor ve tırnaklarımı tenine batırıyorum.

"Seni boşaltmamı ister misin?"

Kalın, uzun parmağını içime doğru itiyor ve cinsel organım onu sıkıyor. İçimdeki dokunuşunun heyecan verici hissiyle tüm vücudum kasılıyor.

"Evet, ama seni içimde istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

"İşte beni orada yakalayacaksın."

İç kanalımı kazıyor ve ben onun altında parçalanırken gözlerimi kapatıyorum. Ellerim kaya gibi sert gövdesinden yukarı kayıyor ve pelvisim endişeli bir ihtiyaçla avucuna doğru itilirken bu sert, muhteşem hissi hafızama kaydediyorum.

Meme uçlarım ağrıyor ve parmaklarımı sırtında gezdirirken göğüslerimi göğsüne sürtmek için geriliyorum. "Benimle seviş."

İnliyor ve dilini benimkine vuruyor. "Henüz değil..." diye mırıldanıyor ve alt dudağımın etini ağzına alıyor, sonra serbest bırakıyor ve yumuşak, ıslak ete hava üflüyor. "Henüz değil, ama yakında..."

Sesi gırtlaktan geliyor ama içinde içimi eriten bir yumuşaklık var ve nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kendini ayrılmış bacaklarımın arasına sürüklüyor ve başını kalçalarımın arasına gömüyor ve dili seks dudaklarımın arasında parlıyor.

Ona doğru eğilirken gözlerim kapanıyor, ağzının sıcaklığı duyularıma kısa devre yaptırıyor. Kalçalarımı kocaman elleriyle kavrıyor ve beni kendisine kilitliyor, ıslak dili klitorisimi tekrar tekrar tatmak için içeri kayıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, kelimeler boğuk.

Başımı sallıyorum. Sonra beni göremediğini fark ediyorum. "Evet," diye mırıldandım.

Yüzünü tekrar bana doğru eğiyor, karanlık kafası bacaklarımın arasına gömülüp diliyle klitorisimi okşarken derinden ama nazikçe ve seksi bir şekilde hırlıyor. Bacaklarım daha da açılmaya çalışırken dizlerim titriyor.

Karnımda bir orgazm oluşmaya devam ediyor, tüm kaslarım gergin bir şekilde sıkılıyor ve başının tepesine tırmanıyorum, bir

"Hayır... lütfen... Seninle gelmek istiyorum."

Dinlemiyor.

Başı ayrılmış kalçalarımın arasında hareket etmekle meşgul. Bacaklarımın arasından mırıltıya benzer sesler çıkarıyor ve o kadar şaşırtıcı derecede aç ki dişlerini hissedebiliyorum. Tırnakları kalçalarımı ısırıyor, sanki bu eylemden zevk alan kendisiymiş gibi beni yalayıp yutuyor ve beni yalayıp yutmasından o kadar tahrik oluyorum ki boşalıyorum.

Sarsıntılar beni onun altında sarsıyor ve başka bir ses çıkarıyor ve içime bir parmak eklerken devam ediyor. Başını kaldırıyor ve doruğa ulaşmamı izliyor, şimdi beni parmaklıyor. Ve ben onun için bir roket gibi patlamaya devam ediyorum, bin bir parça halinde patlıyorum. Onunla her zaman çok yoğun, çok uzun sürüyor. Yukarı çıkarken titriyorum ve ağzımı ezerken kalça kemiğime doğru titreşiyor.

"Bırak beni," diye nefes alıyorum ve bedenlerimizin arasına uzanıyorum, ama bileğimi büyük elinin içinde sıkıştırıyor.

"Sakin ol," diyor bana, nefesini tutmaya çalışarak, ama ben onu görmezden geliyorum ve endişeyle şaftının üst kısmını elime alıyorum.

Şişkin tepesindeki ipeksi ıslaklığı hissettiğimde tahrik yeniden içime işliyor. İnleyerek karanlık başını eğiyor ve kulak mememi yalıyor, nefesi kulağımda sıcak ve hızlı. Ona tereddütle dokunuyorum, bir şekilde beni durdurmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Tanrım, bu şimdiye kadar yaptığım en erotik şey. Bir

zevk sesi çıkardım ve başımı ona çevirdim.

Öpüşmeye başladık.

Öpücüğü bir sonraki seviyeye taşıyor, dilini ve dişlerini ekliyor ve bunlar beni havai fişekler gibi aydınlatıyor. Her nemli fiskede hisler vücuduma hücum ediyor, kavrayışım onun üzerinde kayarken parmaklarım şaftında kenetleniyor.

Diğer elim saçlarına gidiyor ve öpücüğünü kendime doğru tutuyorum. Kalın ve yumuşak, tüm varlığımı onun tadına, onun içine gömerken parmaklarımı saçlarının ipeksi samurunda dolaştırıyorum. Ereksiyonu elimde titriyor ve onun büyüklüğünü, gücünü, sıcak ve emredici bir şekilde nabzını hissettiğimde yeni, daha da şiddetli bir ihtiyaçla titriyorum.

O kadar seksi ki burada, onun altında yattığım her saniye yavaş yavaş ölüyorum. Onu yalayıp yutmak istiyorum. Beni korumasını, kollamasını, bana bakışını, hissettirdiklerini, şimdiye kadar elimde tuttuğum en tahrik olmuş, en seksi erkeği seviyorum.

Yumruğumu onun etrafına sarmaya çalışıyorum ve yapamasam da, onu tutan şeyin onu sıkmaya çalıştığımda kırıldığını hissediyorum.

Ağzımı kendi ağzıyla ezmek için beni yukarı çekiyor, sonra beni kolayca çeviriyor ve köpek pozisyonuna getiriyor. Kulağıma "Böyle," diye emrediyor, sonra dudaklarım onun yüzünden şişene kadar ağzımı tekrar ezmek için başımı zorluyor.

Serbest kalıyor ve içimde yankılanan aç bir iniltiyle alnını başımın arkasına koyuyor. Beni içine çektiğinde seksim nabız gibi atıyor ve sikini altıma sürttükçe beni koklamaya devam ediyor.

İçeri ittiğinde çok iyi hissettiriyor. Ağlıyorum ve başımı çeviriyorum. Ve sonra yansımasını görüyorum, nasıl tamamen üzerimde olduğunu. Üstüme çıktığını. O kadar güzel ki beni büyülüyor. Çıplak ve egzersiz yaptığı için parlıyor ve kalçaları sallanırken tüm kasları çalışıyor, kolları

Vücudunun üst kısmını bana doğru kaldırıyor. Beni becermek için kollarını, sırtını, karın kaslarını, kalçalarını kullanıyor. Kendimi bile görmüyorum, sadece onun altında ne kadar minyon göründüğüme hızlıca bir göz atıyorum, bronz tenine karşı kayısı beyazı, saçlarım artık at kuyruğu değil, ensemden ve omuzlarımdan aşağı düşüyor, göğüslerim zıplıyor ve yüzümdeki ifade... Bu kadar dumanlı ve tahrik olmuş görünebileceğimi hiç bilmiyordum, pembe yanaklar, gözlerim deli gibi parlıyor çünkü şimdiye kadar hissettiğim tek adama bakıyorum.

Beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde tutuyor ve fısıldıyor, "Bana bak." Ve başımı kaldırıp aynada onun bakışlarıyla buluşmam için beni zorluyor.

Görmemi istiyor ve ben gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Sevişirkenki görüntümüz dayanılmaz derecede erotik. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve Remington kendini çekip yarık boyunca sürüklüyor, kıç yanaklarımı etrafında sıkıyor, sonra çökmüş bir inilti ile ağrıyan ıslak amıma itiyor. "Bana bak."

Görüyorum. Gözlerimi açtığımda, tüm o dolgun kasları, kare omuzlarını, düz, sert göğüslerini ve ıslak bir şekilde parlayan küçük, kahverengi meme uçlarını görüyorum ve sağ elinin kaslarının, seksimi okşamak için karnımdan aşağı kaydırırken esnediğini gördüğümde titriyorum. Vücudu benimkine karşı titreşiyor ve başparmağını klitorisimin hassas yumrusu üzerinde kalp durdurucu daireler çizerek eklediğinde boşalmaya hazırım. İhtiyaçla açıldım. O çok güzel ve şimdiye kadar gördüğüm en erkeksi şey. Ve o benim.

Yüzündeki tutkulu ifade benim yüzümden. Gözlerindeki şehvet benim için. Orta bölgemde şiddetli bir orgazm kıvrılıyor ve güçsüzce inleyerek serbest bırakılması için ona yalvarıyorum.

Beni duyuyor.

Aynada beni izliyor, sanki benim gibi bir şeyi hiç görmemiş gibi... gözleri vahşi, ilkel. Sahiplenici.

Geri çekilip sert aletinin tepesini ıslak girişime dayadığında her zerrem zevkle zonkluyor, bu hareket titrek zirvede doruk noktamı durduruyor ve sonra yavaş, lezzetli bir ritimle vücuduma tekrar itiyor.

"Evet..." diye mırıldanıyor, kendini ileri iterken gözleri kapalı. Orgazmım içimde sıkılaşıyor ve geriliyor. Kendimi kaybetmiş seksi görüntüsüyle ürperiyorum ve aniden hırlayarak saçlarımı avuçluyor, başımı çeviriyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor.

Amım arzuyla dolup taşıyor. Aleti içimde, kalın ve sert, seksimde, varlığımda sürükleniyor. Onu seks kaslarımla daha sıkı kavrıyorum ve sessiz bir yalvarışla kalçalarımı huzursuzca geriye sallıyorum. "Her santimini içime sok... Her santimini istiyorum," diye yalvarıyorum.

Bir kükremeyle daha derine itiyor, bu hareket içimden bir inilti çıkarıyor. Birden hızlandık, vahşi ve hızlı. O bana saldırırken göğüslerimin zıpladığını görebiliyorum, vücudum kalçalarının güçlü sallanma hareketleri altında sarsılıyor. Kalçalarımı kavrayıp beni kendisi için sabit tutarken pazuları sıkılıyor.

Çoktan çözüldü.

Kalçaları üzerimde sallanıyor ve arkamdaki muhteşem görüntüsüyle şehvetten titreyen bir kitleye dönüşüyorum. Gözleri kapalı, kasları şişkin, yüzü gergin. Geriye doğru itiyorum ve içime dökülürken bir inilti yutuyorum, seksimin içinde sıcak. Sarsıntılar onun kadar güçlü ve ben izlerken ve anında takip ederken seksim sıcak bir şekilde kremleşiyor.

Titremeler beni ele geçirirken amıma pompalamaya devam ediyor, elini kalçalarımın arasında tutuyor ve amımı okşuyor.

Beni çıldırtan o nasırlı elleriyle seks yapıyor. Ben usulca onun adını haykırıyorum, o benimkini inletiyor ve minderlerin üzerinde doyduğumuzda anlıyorum.

Biliyorum. Kesinlikle. Yüzde yüz onuncu güçte. Ona sırılsıklam aşık oldum.

Bir ziyaretçi

Chicago O'Hare Uluslararası Havaalanı'nda, Pete ve ben, Melanie'nin uçağının gelmesini beklerken, insanların koşuşturması arasında bagaj alımının yanında oturuyoruz.

"Pete, seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyorum ona, yukarıdaki uçuş varış ekranlarını taramaya devam ederken. Siyah takım elbiseli adam korumam gibi görünüyor, bacaklarımı uzatmak için ayağa kalktığımda bile beni takip ediyor. Bunun Remy ona gözlerini benden ayırmamasını söylediği için olduğunu biliyorum ve Melanie burada olsaydı, zavallı adamın ne yaptığını görmek için "işemeye" gitmemiz için sabırsızlanacağını da biliyorum, tıpkı Jack-in-the-Box olayında olduğu gibi. Ama Pete o kadar iyi bir adam ki, onu Remy ile zor durumda bırakmayı hayal bile edemem.
Belki... baskı altında olmak dışında.

Yani, muhtemelen, şimdi.

"Pete, Remy'nin birini takip ettiğim için yüzüğü bıraktığı geceyi hatırlıyor musun? Tabii ki hatırlıyorsun."

İfadesindeki bariz tiksinti beni güldürüyor.

Ve küçük oturma alanımızın bir grup üniversite öğrencisi tarafından ele geçirildiğini fark ettiğimizde, kendimizi atlıkarıncaların yanında dururken buluyoruz.

"O kız benim kız kardeşimdi, Pete. O benim küçük kız kardeşim, sanırım kendini yanlış bir çevreye kaptırdı ve sanırım gerçekten öne çıkıp ona yardım etmem gerekiyor. Hayır. Düşünmüyorum. Biliyorum," diye vurguluyorum. "Bir tane alabilir miyim?"

Pete az önce kendisi için bir Trident sakızı çıkardı ve bana da bir tane uzattı. "Remington zaten bu işle ilgileniyor, o yüzden

Hatta bunun için endişeleniyorum."

"Ne?" Bu cümleyle düşüncelerimi tamamen kararttı. Şaşkın bir ifadeyle uzatılan sakıza bakıyorum, sonra bir gümüş folyoyu katlayıp açıyorum ve sakızı ağzıma atıyorum, ilk lokmamda suyu öyle bir patlıyor ki konuşmadan önce birkaç kez ısırmak zorunda kalıyorum. "Bunun üstünde ne demek istiyorsun?
Onun Scorpion figürüyle ilgili herhangi bir şeye karışması isteyeceğim son şey."

Pete sanki ağzındaki sakızın tadı acı kahve çekirdekleri gibiymiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Ben de bilmiyorum. Ama Rem onun size geri verilmesi konusunda görüşmelere başlamak için şimdiden temas kurdu. Seni uyarıyorum, bu hiç kolay olmayacak. Görünüşe göre Remy çok para teklif etse bile kız kardeşin ayrılmak istemiyor."

Midem titriyor. Tamam, gerçek zamanı. Remington'ın bunu benim için yapmasını son derece cömert ve çok ateşli buluyorum, ama buna izin verememem, özellikle de şimdi gerçeği bildiğim ve kesinlikle onun tetikleyicilerinden herhangi birine adım atmasını istemediğim için. Belki de Scorpion'dur, kim bilir? "Lütfen Pete, Remy'nin bunu unutmasını istiyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum."

Atlıkarıncalardan birinde küçük bir çocuk bavullara takılarak koşturuyor, telaşlı baba ise yürümeye başlayan çocuğu yakalamaya çalışıyor. İkimiz de eğlenerek izliyor gibiyiz.

"Merak etme, Brooke. Rem'in icabına bakacağız. Ve şu anda o böceğin adamlarıyla konuşan Riley. Rem'in Scorpion'la tek başına görüşmesine izin vermem mümkün değil. Aralarında çok fazla şey var. Kendisi gitmekte kararlıydı ama ona ligden atılırsa artık seni işe alamayacağını hatırlattım ve itiraz ederek homurdandı ama sonunda sakinleşti ve Riley'yi göndermeyi kabul etti."

Gülümsemem yüzümü acıtıyor. Pete'in Remy'nin demir iradesini bükmek için beni kullanmasını inanılmaz eğlenceli buluyorum.

"Küçük kuzularımız Scorpy ve Remington'ın bu kadar dost canlısı olmalarının bir nedeni var mı?" Pete'e sordum.

"Scorpy," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap veriyor, "rakibinin Rem'i profesyonelden attırmak için tuttuğu dangalak. Rem onun lanet kıçından nefret ediyor ve onunla yerleri paspaslamak için sabırsızlanıyor."

"O mu? Kulüpte onunla tanışma talihsizliğini yaşadığımdan beri o pislikten nefret ediyorum!" Patladım, sonra bakışlarımı Pete'e çevirdim. "O zaman şimdi Remy'yi bu karmaşanın dışında bırakmamızın en iyisi olduğu konusunda benimle hemfikir olmalısın. Onun Scorpion'la konuşmaya kalkışmasını bile istemiyorum ve kesinlikle kız kardeşimin parasını ödemesini istemiyorum. O özgür bir kadın! Kendi başına gitmeli. Pete, eminim kız kardeşimle konuşabilseydim, onu ikna edebilirdim."

Küçük çocuk ayağı takılır ve birinin küçük siyah spor çantasının üzerine düşer. Kahkahaları kesilir ve ardından ağlamaları, babası nihayet onu kucağına alıp annesinin bavullarını beklediği yere taşırken gürültüyü dağıtır.

"Diyelim ki sana yardım edeceğimi söyledim," diyor Pete, düşünceli kahverengi gözlerini bana çevirerek, "ne yapmam gerekir?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Omuz silkerek sakızımı en yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve Pete hemen peşime takılınca özel olarak gülümsüyorum. "Remington'ın onu görmeye gittiğimi öğrenmesini engellememe yardım etmek dışında mı?" Tek kaşımı kaldırarak tepkisini ölçüyorum. Hiçbir zaman sinsi olmadım ama Remy'nin bu işe karışmasına izin veremem, bu ona karşı olan tüm koruyucu içgüdülerime ters düşer. "Bunun yapmak zorunda olduğum bir şey olduğunu anlıyorsun,

değil mi, Pete? Gördüğüm kadarıyla Nora'nın ciddi bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var ve benim de onunla mantıklı bir şekilde konuşmam gerekiyor."

Kendimizi bir sütuna yaslarken hafifçe başını sallayarak, "Anlıyorum," diye onaylıyor. "Sadece Rem öğrendiğinde olacaklardan hoşlanmıyorum."

"Yapmayacak. Melanie bir sonraki dövüşte kız kardeşime bir mesaj iletmeme yardım edecek. Yakınlardaki bir restoranda onunla bir buluşma ayarlayacağım ve ben gittiğimde sadece beni koruman gerekecek."

"Brooke, bir şeyler ters giderse kellemi alacak ve ben ona biraz fazla bağlıyım, anlarsın ya."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek. Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok savunma dersi aldım. Deviremediğim tek adam Remy."

Pete kahkahayı patlatır. "O adamın ayaklarını yerden kestin, Brooke."

"Çok komiksin Pedro." Şimdi keyifle sırıtıyorum, bu da köpek yavrusu bakışımı belki de pek etkili kılmıyor. "Hadi ama. Yardım edeyim mi? Lütfen?"

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılır ve derin düşüncelere dalarken çenesine iki kez vurur. "Sadece toplantıya giderken Riley de seninle ve arkadaşınla gelirse."

"Teşekkürler, tamam. Evet! Teşekkürler, Pete." Dürtüye boyun eğerek elini hızlıca sıkıyorum ve ekipteki herkese bağlandığımı fark ediyorum. Üç aylık görev süremin bitmesinden korkuyorum. Kalmak mı istiyorum yoksa gitmek mi?

Kalmak istiyorum. Buna hiç şüphe yok. Ama en azından Nora'yı ikna edebilirsem, ona güvenli bir şekilde eve kadar eşlik etmem ve sonrasında Remington'la işlerimin nasıl gittiğine bağlı olarak ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Nora'nın

Geçici de olsa ayrılma düşüncesi beni tedirgin ediyor. "Hiç kardeşin var mı Pedro?"

"Rem."

Gözlerim açılıyor ve bu küçük adamın beni tekrar şaşırtacağına inanamıyorum. "O senin gerçek kardeşin mi?"

"Kan kardeşi değiliz, birbirimize hiç benzemiyoruz! Ben bir kitap gibiyim, Rem ise bir boğa! Benim kan kardeşim yok... benim ruh kardeşim Rem."

Pete'in Rem'i ruh kardeşi olarak görmesinin ne kadar tatlı olduğunu düşünüyorum ve Rem benim ruh eşimse, Pete de benim ruh kayınbiraderim... İşte burada aptalca şeyler düşünürken, şükürler olsun ki beni düşüncelerimden kurtarmak için dünyadaki en iyi arkadaşım geliyor.

İşte orada. Legally Blonde filminden fırlamış gibi. Benim tatlı Melanie'm, arkasında gösterişli pembe bir bavul taşıyor, sarı saçları açık ve başında bir güneş gözlüğü var. O bir sürtük değil ama öyle giyinmeyi seviyor. Eklektik bir iç mimar olarak, kişiliğine de eksantrik bir dokunuş getiriyor. Ona göre her şey birbirine yakışıyor. Ve bugün gökkuşağı gibi görünüyor, dünyamı aydınlatıyor.

"Mel!" Öne atılarak kollarımı ona doluyorum ve beni ince kollarıyla ve Balenciaga kokusuyla sarmasına izin veriyorum.

"Cildine peeling yaptırmış gibi görünüyorsun, kesinlikle parlıyorsun, seni kaltak," diyor ve dar gözlü bir inceleme için beni geri itiyor. "Ve egzersiz kıyafeti yerine küçük bir elbise giyiyorsun, vay, vay, vay şimdi." İyice etkilenmiş gibi görünüyor ve hemen ardından kadın içgüdüleri Pete'e yöneliyor ve sesi beni seven tonuna geçiyor. "Şey, merhaba."

"Tekrar merhaba, Bayan Melanie," diyor Pete.

"Oh, Pete, ona Melanie de, Melanie, ona Pedro de. Hadi, sizi arabaya bindirelim" dedim.

"Sana küçük bir hediye getirdim," diyor Melanie, kiraladığımız Escalade'in arkasına bindiğimizde ve büyük seyahat çantasından kocaman bir paket prezervatif çıkarıyor -ekstra büyük ve kendi zevki için yivli-. "Remy'nin istediği bebekleri patlatmak için biraz daha beklemek istersin diye mi?" diye alay ediyor, bol ipi havada sallayarak.

"Bunlara ihtiyacım yok kızım, onları çantana geri koyabilirsin. Kolumda hormon salgılayan bir kapsül var, unuttun mu?"

"Oh! Yani aslında her şeyi hissedebiliyorsun..."

"Her şey," diyorum mutlulukla ve vücudum her şeyi hatırlayarak kenetleniyor. Tek. İnç. Remington Tate'in içimde.

"Brooke, yüzünde ciddi bir azgınlık ifadesi var. Bana sen ve o seks tanrısı hakkında her şeyi anlat!" Melanie talep ediyor.

Gözlerim açılıyor ve sonra kahkahalarım beni öyle bir ele geçiriyor ki başım geriye düşüyor ve karnımı tutuyorum. "Az önce bana azgın demedin."

Melanie genişçe sırıtıyor ve ses tonunu değiştiriyor. "Azgın. Azgın. Hornyyy. Azgın görünmeden onun adını bile söyleyemiyorsun. Mesajlarında bile azgınlığını hissedebiliyorum. Özellikle şu sarhoş olan, seni gizli alkolik."

Çok heyecanlı olduğumuzu, Pete arabayı kullanırken arka koltukta tamamen kişisel bir konuşma yaptığımızı geç de olsa fark ediyorum ve birden yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Mel'in elini tutarak gözlerimi Pete'e doğru çeviriyorum, böylece sürekli "azgın" diyemeyeceğimizi anlıyor.

Tanrı aşkına. Ona güvenmediğimden değil, ama o bir erkek. Bu kişisel bir şey, lanet olsun.

"Ahhh," dedi Mel ve başını salladı, sonra ciyakladı ve bana tekrar sarıldı ve ben de bana biraz sevgi vermesine izin verdim ve ona biraz geri verdim, çünkü kabarcıklı küçük Mel'imi özledim.

Pete ile Chicago'nun rüzgarlı ama güneşli ve akşamları korkunç derecede soğuk olan havası hakkında konuştuktan sonra onu öğle yemeğine götürdüm.

Birkaç büyük salata ve panini yedikten sonra onu Remington'ın kendisi ve benim için ayırttığı iki odalı kral dairesine götürüyorum. Ekstra odayı kimse kullanmıyor ve Melanie'nin ayrı bir odası olmasına rağmen, onu bir süreliğine bu boş yatak odasına davet etmeye karar verdim, böylece kimse duymadan etrafta uzanıp sohbet edebilirdik.

Saatlerce, ikimiz de yalınayak, ikimiz de bir kraliçe yataktayız, sohbet ediyoruz.

Bana Kyle'ın biriyle çıktığını ve Pandora'nın e-sigarasının pilinin şarjı bittiğinden ve yenisi için FedEx sevkiyatı kötü hava koşulları nedeniyle ertelendiğinden beri zincirleme sigaraya geri döndüğünü söyledi. Belli ki o gün Pandora'nın günü değildi. Sonra Melanie benim hakkımda her şeyi bilmek istedi, ben de ona ondan bahsettim. Paylaştığımız şarkıları, Scorpion'un goonies'ine o şişelerle vurduğum zamanı. Ona Nora'yı da anlattım.

"Her zaman kendi iyiliği için fazla masumdu, ama sence o sahte kartpostalları göndererek ne yapıyordu?" Mel şaşkınlık içinde sorar.

"Bilmiyorum, sadece onu görmeye çalıştığımda benden kaçtığı gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum."

Biraz düşünüyoruz, ikimiz de konsantrasyon içinde kaşlarımızı çatıyoruz, sonra o iç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, Nora her zaman

sevimli küçük bir mankafa. Belki de sadece biraz yönlendirilmeye ihtiyacı vardır?"

"Belki de öyledir."

"Şimdi gezinmeyi bırakın ve bana ağzımın suyunu akıtan yeni aşkınızdan bahsedin."

Yüzüstü yatıp bacaklarımı arkama doğru sallıyorum ve hülyalı bir iç çekiş boğazımda düğümleniyor. Remy spor yapıyor ve sanırım bugün koşmayı planlıyor ve ben onunla koşmamayı özlüyorum. Onu germeyi, onu izlemeyi özlüyorum. Ama konuşmak çok iyi hissettiriyor, seslendirmekte zorlandığım şeyleri söylemek için oldukça doluyum.

"Bu çok çılgınca, Mel." Etrafta duyacak kimse olmamasına rağmen saygıyla fısıldıyorum. Ama bunu itiraf etmek benim için o kadar muazzam ki, bundan daha yüksek sesle bile söyleyemiyorum. "Hiç böyle hissetmemiştim. Remy bana her dokunduğunda, Mel, içimden binlerce iyi şeyin aktığını hissediyorum.
Endorfinden daha iyi. Sanırım oksitosin, ne kadar güçlü olduğunu söylüyorlar biliyor musun? Sarılma hormonu? Ama bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

"Onu seviyorsun, aptal!"

Bunu duyunca irkiliyorum, sonra da şiddetle başımı sallıyorum. "Sadece yüksek sesle söylemek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, kalbim şimdiden onun tarafından sevilme düşüncesiyle göğsümde umutlu dönüşler ve kıvrımlar yapıyor.

"Çünkü mü?"

"Çünkü o aynı şekilde hissetmeyebilir!" Bu düşünce bile kalbimi kırıyor.

Remington ile duygular nasıl çalışır? Farklı ruh hali kişiliklerinizle birini sevebilir ve sevmeyebilir misiniz?

Bunu düşünmek bile acı veriyor.

Ön kapı oturma odasında kapanıyor ve o kapıda belirmeden önce halıda ayak sesleri duyuluyor. Onu gördüğümde kalbim hızlanıyor. Üzerinde kırmızı harflerle "Chicago Bulls" yazan nemli siyah bir tişört var ve bugün dar kalçalarına kadar inen eşofman altı da kırmızı. Kıyafetleri içinde o kadar seksi, o kadar yapılabilir, o kadar erkeksi ve rahat görünüyor ki, göğüslerim sütyenimin içinde şişiyor.

"Hey, Melanie," diyor onu gördüğünde.

"Tanrım." Yatakta doğrulurken gözleri pizza gibi yuvarlak, belli ki o nefis gamzeler, parmakları baştan çıkaran dağınık siyah saçlar ve yürek hoplatan mavi gözlerden etkilenmiş. Eli ağzına doğru uçuyor. "Aman Tanrım, Remington. Çok büyük bir hayranınım."

Cevap vermiyor çünkü başı bana doğru döndü ve şimdi doğrudan bana bakıyor ve onun görüntüsünün beni etkilemesine engel olamıyorum. Tüm vücudum tepki veriyor ve bir anda içimin daraldığını, nemli ve ağrılı olduğumu hissediyorum.

"Hey." Bana karşı tamamen farklı bir ses tonu kullanıyor ve cevap verdiğimde benim sesim de farklı oluyor. Huskier.

"Hey."

Çekirdeğime kadar

huzursuzum. Bunu bana

o yapıyor.

Beni her şekilde tedirgin ediyor. Her şekilde.

Elektrikli bebek mavilerinden kaslı kollarına, gamzelerine ve şu anda bana bakışına, beni tepeden tırnağa incelemesine, sanki beyaz keten elbisemi üzerimden sıyırdığında ilk önce vücudumun hangi kısmını yalayıp ısıracağını bilemiyormuş gibi...

"Akşam yemeği yedin mi?" diye soruyor bana o sert sesiyle.

Başımı salladım.

O da başını sallıyor. Sonra bana soruyor, sesi hala o şehvetli ve derin ve sadece benim içinmiş gibi görünen tonda, "Daha sonra yatağa geliyor musun?"

Başımı salladım.

O da başını sallayarak karşılık veriyor, gözleri heyecanla parlıyor, sonra Mel'e tembel bir el kaldırıyor.

"Güle güle,

Melanie." "Güle

güle, Remington."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve ben hala nefes alamıyorum.

"Brooke, o adam sana aşık. Ben bile senin için kelebekler uçuştuğunu hissettim ve o kadar büyüklerdi ki karnımda yarasalar varmış gibiydi."

Bahsettiği yarasalar benim de karnımda, göğsüme doğru uçuyorlar, yemin ederim hiçbir şey onları sakinleştiremez. "Her şey olabilir," diye karşı çıkıyorum, içimde deli gibi umut etmekten başka bir şey gelmiyor elimden. "Şehvet olabilir. Saplantı?"

"Bu aşk, seni aptal. Seni mutlu etmekten başka neden beni buraya getirsin ki, seni kaz! Ona söyleyecek misin?"

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Henüz yapamam."

Melanie bana, "Eskiden birinci olmayı severdin, Bayan Olimpiyat Yarışmacısı," diye hatırlatıyor.

"Bu farklı. Bunu bana geri söyleyip söyleyemeyeceğini bile bilmiyorum."

Bipolar dönemleri hakkında öğrendiklerimi düşünüyorum ve merak ettiğim tek şey, farklı gen ifadelerinde bana karşı farklı hissedip hissetmeyeceği? Onu sevdiğimi söylesem, tek istediğim ona daha yakın olmakken beni kendinden uzaklaştırır mı?

"Brooke, senden o kadar hoşlanıyor ki, tabii ki karşılık verecek!" Mel'in heyecanlı yeşil gözleri parıldıyor.

Göğsümde umut ve korku savaşıyor ve hala sahip olduklarımızı riske atacak cesarete sahip olduğumu düşünmüyorum.

"Beni bu şekilde sevebilecek donanıma sahip olduğundan emin değilim. O farklı, Mel."

Keşke Melanie'ye gerçeği söyleyebilseydim, ama beni öldürse bile onun sırrını onun için koruyacağım. "Iris" şarkısını ve bilinmek istediğine dair sözleri şimdi çok net hatırlıyorum. Onu tanımamı istiyor. Melanie'yi değil. Ve kesinlikle dünyayı değil. Bu yüzden daha fazla detay vermeyeceğim.

"Brooke. O Remington Tate, tabii ki farklı. Söyle ona, Brookey! Söyle bana, kaybedecek neyin var?" diye alay eder.

Karnım gerginlikle sıkıştı. "Onu. Beni uzaklaştırabilir. İlgisini kaybedip başka bir şeyin peşine düşebilir. Bilmiyorum! Tek bildiğim onun çok önemli olduğu ve bunu mahvetmek istemediğim."

En son bir şey kırdığımda asla tam olarak iyileşemedim - hayatımın en kötü deneyimiydi - ve bu sadece dizimdi. Kalbimin kırılacağı düşüncesi inleyerek yüzümü avuçlarıma gömmeme neden oluyor. En azından aşkımı bir sır olarak saklarsam, o ve ben, onu sessizce sevdiğim ve onun da beni sessizce sevdiğini varsaydığım bu harika, tuhaf, heyecan verici ilişkiyi birlikte sürdürebiliriz.

"Önce onun bana söylemesini beklemek istiyorum," diyorum yalvarırcasına.

Hemen iğrenmiş görünüyor.

"Argh, küçük tavuk." Ayağa kalkıyor ve önce bir kontrolümü, sonra diğerini tokatlamak için geliyor ve sonra alnıma bir öpücük kondurarak beni gerçekten tokatlıyor. "Pekâlâ, sen Beyaz Atlı Prens'inle sevişip sonsuza dek sürecek mutluluğuna başlarken ben de gidip prezervatiflerimi kullanabilirim. Ya da Riley ve Pete'in peşine düşüp beni bir yerlere götürebilecek biri var mı diye bakabilirim. Yarın görüşür müyüz? Detaylar, detaylar."

Onu kapıdan dışarı itmeden önce sıkıca sıkıştırıyorum ve çıkarken poposunu tokatlıyorum ve çıplak ayakla ebeveyn yatak odasına doğru ilerlerken içimde ipeksi heyecan şeritleri açılıyor. Duş suyu akıyor ve onunla birlikte duşa girme düşüncesi içimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Remy cam duş kabininin içinde başını sabunlarken banyo kapısını arkamdan sessizce kapattığımda tüm varlığım istekle doluyor. Tenime kadar soyunurken beklentinin karıncalanmaları midemin içini gıdıklıyor. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar açık olmamıştım ama bu benim erkeğim. Benim tek ve biricik erkeğim. Seksi ve çıplak ve onu deli gibi özledim.

Cam duş kapısını açıyorum ve onun güzel kaygan teni ve büyük sert kaslarıyla içeri giriyorum, kollarımı beline sararken çıplak göğüslerimi sırtına bastırıyorum. İnliyor ve kollarımı kendine daha sıkı sarıyor ve içimden seni seviyorum sözcükleri dökülüyor. Hayatımda hiç kimseyi sevmemiştim ve bunun böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Hayatımda yaşadığım en şaşırtıcı, canlandırıcı, korkutucu duygu. Endorfin kadar bağımlılık yapıcı ve daha fazlası. Omurgasını ve ensesini yalıyorum, ellerimi aşağı doğru kaydırarak ereksiyonuna dokunuyorum. Çoktan tamamen erekte olmuştu ve tüm duyularım ona uyum sağlamıştı. Vücutlarımızın teması, önümün onun muhteşem sırtına değmesi, parmaklarımın altında zonklayan uzunluğunun hissi.

Kendim için olduğunu düşünerek heyecanlanıyorum. Sadece benim için.

Çarpan suyun içinden iniltisini duyuyorum. "Hmm. Dokun bana Brooke," diye mırıldanıyor, iki yumruğumu da sıkıca kavrıyor ve beni sikinin üzerine doğru yönlendiriyor.

Vücudumda sıcak bir ürperti dolaşıyor. Kocaman yumruklarının kaygan, uzun sertliği üzerinde bana rehberlik etmesiyle tamamen erotikleşiyorum. Bacaklarımın arası alev alev yanarken, sırtındaki su damlalarını yalıyorum. Bir kedi gibi, ağrıyan göğüslerimi onun sert sırt kaslarına sürtüyorum ve dilimi onun güzel, zayıf omurgasında döndürüyorum. "Adımı söylediğinde içimde kelebekler uçuşuyor."

Dönüp saçlarımı eline alıyor ve başımı geriye çekerek gözlerimizin buluşmasını sağlıyor. Bana bakıyor, bakışı kesinlikle vahşi ve o konuşurken seksim muhtaç bir beklentiyle sıkılıyor. "Brooke Dumas."

Ürperiyorum ve ıslak bedenimi onunkine yaslıyorum. "Kesinlikle kelebekler."

"Hadi onların icabına bakalım..." Gülümsemesi yavaş ve kurt gibi. "Brooke Dumas."

Ben gülüyorum, ama o gülmüyor ve dudakları dudaklarımın üzerine yerleştiğinde, bu bana yavaş, örnekleyici bir öpücük vermek için değil, aklımdaki tüm tutarlı düşünceleri silen yakıcı, yağmacı bir öpücük vermek için. Bileklerimi tutuyor ve ellerimi yavaşça arkamda kenetliyor ve içimden bir heyecan şimşeği çakıyor.

Bana istediği her şeyi yapmayı planladığını bilmemi sağlayan o beklenmedik kısıtlamayla beni parçalara ayırıyor ve bu hoşuma gidiyor. Dişleri boynumu sıyırırken güçsüzce inliyorum, etimi o kadar sıkıca çekerken çaresizce dalgalanıyorum ki, sanırım bana ilk morluğumu verecek.

Her iki bileğim hâlâ iri ellerinde kelepçeliyken, nefes nefese geri çekiliyor ve delici mavi gözleri çıplak göğüslerimde oyalanıyor. Yüzündeki vahşi ihtiyaç, nefesimin dudaklarımın arasından düzensiz bir şekilde dalgalanmasına neden oluyor. Arzu omurgamı dikleştiriyor ve beni her zamanki gibi şiddetle emmek için ağzını göğsüme kapatıp aşağı iniyor. Boştaki eliyle diğer ucumu okşuyor, avucu kaygan ve aceleci; koyu, bronz teninin göğüslerimin açık teniyle tezat oluşturmasına bayılıyorum.
Eti ustalıkla sıkıyor ve sertleşmiş ucu ağzının sıcaklığına emiyor, diğer eli bileklerimi sıkıca kavrıyor.

Bedenim onun daha büyük bedenine karşı titriyor, amım kızgın bir ihtiyaçla kavruluyor. Suyun buğusu sırtına vurdukça ikimizin de vücudunu kaplıyor ve ben çılgına dönüyorum, aniden ona ihtiyaç duyuyorum, şimdi, hızlı, acilen. "Al beni," diye yalvarıyorum, ona doğru geriliyorum.

Önce bir meme ucunu, sonra diğerini çimdiklerken gözleri parlıyor. "Planımız bu."

Beni belimden kolayca kaldırıyor ve beni sikinin üzerine indirmek yerine göğüslerimi ağzına götürüyor. Önce birini, sonra diğerini emiyor, beni havada tutarken kol kaslarını esnetiyor ve meme uçlarımı kendine yediriyor. Duygular beni şimşek gibi çarpıyor. Meme uçlarımın her emilişi ayak parmaklarıma kadar zaplıyor.
Akıllara durgunluk veren zevkten inleyip yüzümü buruşturmayı durduramadığımda, beni ereksiyonunun üzerine öyle bir güçle bırakıyor ki, kılıfıma girdiği anda öyle sarsılıyorum ki, içimden soluksuz bir çığlık kopuyor.

"Çok mu sert?" Sesi arzu ve endişe içinde pürüzlü, beni geri çekiyor, konuşmamı beklerken pazuları kaya gibi şişmiş.

Nefes nefese başımı sallıyorum ve omuzlarını tutuyorum. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen sana sahip olmama izin ver."

Yüzü ihtiyaçla sıkıştı.

Bu sefer beni daha yavaş indiriyor, ama hâlâ devasa büyüklükte ve kanalımın her santimini kalın bir şekilde sürüklüyor. Sert omuzlarına asıldığımda boğazımdan hırıltılı bir inilti kopuyor ve hareket etmeye, beni gerçekten becermeye başladığında kendimi kaybedip dilimi çenesindeki hafif kaşınan bıyıklarda gezdiriyorum ve kulağını emiyorum, ona olabildiğince hızlı binerken nefes nefese kalıp inliyorum. Onun bana bindiği kadar hızlı.

Dilini kulağıma kaydırıp beni nazikçe becerdiğinde omurgamdan aşağı elektrik dalgaları yayılıyor. "Seviyorum," diye geveliyor, beklenmedik bir şekilde seksi bir şekilde söylediği bu kelime beni orgazmımın bir nefesine fırlatıyor, "bana nasıl uyduğunu..."

"Ben de bayılıyorum," diyorum, yarı inilti, yarı nefes nefese.

Dişleriyle kulak mememi çekiştiriyor, bitkin nefesleri göğüs kaslarını zorluyor, beni kollarının arasında tutuyor ve itmeye devam ederken kulağıma konuşuyor. "Çok sıkısın. Çok ıslaksın. Çok iyi hissediyorum. Çok güzel kokuyorsun. Seni gördüğüm anda benim olacağını biliyordum. Sen değil misin? Hepiniz benim değil misiniz?"

"Evet," diye miyavlıyorum, çünkü her kelimeyi seviyorum, söylediği her kelimede titriyorum, ona geri fısıldayana kadar beni vahşi ve özgür bir şeye dönüştürmelerine izin veriyorum, "Bana daha fazlasını ver, hepsini istiyorum Remy, daha sert, lütfen, daha sert, daha hızlı," kollarında patlayana kadar, amımdaki spazmlar onun horozunun etrafında ritmik olarak kenetleniyor, ondan salınımını sağıyor.

Etrafına yayıldığımda, açık eliyle başımın arkasını kavrıyor ve beni boynuna öyle sıkıca gömüyor ki, ayaklarımı yere basmaya bile çalışmıyorum. Duşu kapatıp bizi dışarı çıkarıyor ve üzerime bir havlu örtüyor.

ve ben yapış yapış oluyorum çünkü o çok güçlü ve çok seksi, beni yere bırakmasına bile gerek kalmadan hemen odanın diğer tarafına geçiyor ve böylece yatağa çıplak giriyoruz.

Bu sadece birlikte geçirdiğimiz yedinci gece, ama şimdiden yatakta nasıl sarılacağımızı merakla bekliyorum.

Bu gece beni içeri sokuyor, üzerimizi örtüyor ve gevşek ve durgun olduğumu fark ettiğinde beni kaşıklayacak şekilde ayarlıyor. Yerleşirken memnuniyetle iç çekiyorum.

Kulağımın arkasını kokluyor. Sonra elinin saçlarımı kazıyarak beni usulca okşadığını hissediyorum. Ardından dili geliyor, duşta ısırdığı boynumdaki yeri hafifçe yalıyor. Omuzlarımın kıvrımında, kulağımda gezdiriyor, tenimin her santimini uyandırıyor.

Kendimi tembel bir aslan gibi hissediyorum, beni diliyle yıkıyor, yalıyor ve burnunu sokuyor.

Bunu diğer gecelerde de yaptı. Çiğ sevişmesinin beklenmedikliği beni şehvet ve aşktan çıldırtıyor ve orgazmdan sonra çok rahatlayacağım ve beni kaşıklayabileceği veya tutabileceği bir şekilde konumlandırmak için hala enerjiye sahip olacağı ve benimle tüm erkeksi, sahiplenici aslan benzeri OKB şeylerini yapacağı bu ana bağımlı hale geliyorum.

Bazen menisini tenimden yıkıyor, ama bazen de kalçalarımın arasına uzanıp menisini sanki hep orada olmak istiyormuş gibi amıma geri sokarken bana bir dizi yavaş, uyuşturucu öpücük veriyor.

Bazen bana ukala mavi gözlerle ve seviştikten sonra kullandığı o seksi, şehvet dolu mırıltıyla soruyor: "Tenini kendime bulamam hoşuna gidiyor mu?"

Tanrım, menisine "o" demesine

bayılıyorum. Bu adamın yaptığı her şeye

bayılıyorum!

Onunla yatmak benim için hâlâ bir yenilik. Daha önce hiç kimseyle yatmamıştım.

Her yeni şehre vardığımızda, yatağın hangi tarafını isteyeceğini merak ediyorum, ama Remington her zaman kapıya en yakın olanı seçiyor gibi görünüyor ve ben de her zaman banyoya en yakın olduğu için en uzak olanı seviyorum. Gerçi şimdi düşünüyorum da, birlikte uyuduğumuz ilk gece bile bu otomatik olarak gerçekleşmiş gibiydi.

Sağ kolunu bana dolayabileceği yatağın yan tarafına uzanıyor ve ben de sağ tarafıma dönüp ısınmış bir jelibon gibi her tarafımı ona sarabiliyorum.

Birlikte olduğumuz ilk gecelerde yatarken onun düz siyah tişörtünü giyiyordum ama her zaman üzerimden çıkardığı için artık zahmet bile etmiyorum. Çırılçıplak uyuyor ve ben onun seksi kemiklerinin üzerine atlamak istemeden onu asla göremiyorum. Remy erkeksi, kaslı ve seksi olan her şeyin reklamını yapmak için yaratılmış. Sanırım milyonlarının çoğu buradan geliyor. Boks eldivenlerinin, hızlı atlama ipinin, bir spor içeceğinin ve seksi, dar, beyaz boksör külotlarının reklamını yapıyor.

Bunların içinde çok lezzetli görünüyor.

Bu gece ikimiz de çıplak ve lezzetli bir şekilde birbirimize dolanmış durumdayız ve mavi gözlü seksi aslanım artık beni uzun bir süre, iliklerime kadar tımar edilmiş hissedene kadar okşamaktan memnun görünüyor.

Başını yatağın başlığına yaslarken beni yan tarafına sabitledi ve uzun, kalın bacaklarından birinin çarşafın altında huzursuzca hareket ettiğini fark ettim. Hiç yorgun görünmüyor.

"Hızlanmaya... mı başladın?" Sersemlemiş bir şekilde soruyorum, kollarında dönüyorum ve bu terimi kullandığım için nefret ediyorum.

"Sadece düşünüyordum." Beni rahatlatmak için gülümseyerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ama eğer sana karşı kontrolden çıkarsam ..." Komodinin üzerinde duran dizüstü bilgisayar çantasına uzanıyor ve içinde berrak bir sıvı olan bir şırınga çıkarıyor. Kapağı kapalı olarak bana uzattı.

Yüzümü buruşturarak, sanki popomda kullanacakmış gibi ondan uzaklaşıyorum. "Hayır, Remy, bana bunu sorma."

"Sadece seni incitmediğimden emin olmak

için." "Beni asla incitmezsin."

İnliyor ve boştaki elini nemli saçlarında gezdirerek hayal kırıklığıyla çekiştiriyor. "Yapabilirim. Senin için çıldırabilirim."

"Yapmayacaksın."

"Beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun! I..." Ağzını kapatıyor ve sıkarken çenesindeki bir kas huzursuzca zıplıyor. "Normal olduğumda kıskanıyorum, Brooke," diyor, ifadesi şiddetle kasvetli. "Siyah olduğumda ne yapacağımı bilmek istemiyorum. Pete'i, Riley'i, arkadaşını, seninle vakit geçiren herkesi kıskanıyorum. Kendimi bile kıskanıyorum."

"Ne?"

"Seninle olmayı ve sana ne yaptığımı hatırlamamayı kıskanıyorum. Bana söylediklerini."

İçim şefkatle dağılıyor. "Sana anlatacağım, Remy." Seksi esmer başını bana çevirmek için uzanıp çenesinden öpüyorum.

Hâlâ huzursuz.

"Buraya gel, Rem." Şırıngayı alıp dikkatlice komodinin üzerine, onun yanına koyuyorum, sonra başını göğsüme doğru çekiyorum ve güçlü, çevik parmaklarımla ensesine masaj yaparken alnından öpüyorum. İnliyor ve yüzünü göğüslerime yaslıyor, anında rahatlıyor.

"Onu getirdiğin için teşekkürler," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Ailenden bahsedebilirim. İstiyor musun?" Bunu sorarken sesi ayık geliyor ve çıplak, büzülmüş meme ucumu okşuyor.

"Hayır," diye gülüyorum.

O kadar koruyucu ve beklenmedik bir şekilde verici ki, sadece onun büyük, zayıf bedenine sürünmek, kendimi bir topun içine sokmak ve onun büyük nazik kalbinin içinde yaşamak istiyorum, çünkü yaşamak istediğim tek yer orası.

"Kız kardeşin." Meme ucumla büyülenmiş gibi görünüyor, ona bakıyor ve ben ensesinde çalışmaya devam ederken başparmağını üzerinde gezdiriyor. "Onu sana geri getireceğim, Brooke."

Midem düğümleniyor. Kesinlikle ama kesinlikle Nora'dan bahsettiğimi bile unutmasını istiyorum. "Hayır Remy, bence o iyi olacak ve onu rahat bırakmalıyız, lütfen. Sadece benim ve senin için savaş. Tamam mı?"

Bir süre kollarımda kalıyor ama ellerim gevşemeye başladığında ve ben uyuklamaya başladığımda kalkıyor.

"Gel benimle uyu," diye sızlanıyorum. "Sakın kalkma."

Elinde iPad'iyle geri dönüyor ve ben de mıknatıslanmış gibi yanına sokuluyorum. Onu desteklemek için kalçamı kullanıyor ve benim için lambayı kapatıyor.

"Gözlerini acıtacaksın," diye yakınıyorum.

"Şşşt anne, parıltıyı daha yeni azalttım."

O beni yalıyor, ben de onu yalıyorum ve birlikte gülüyoruz.

"Pete sana ailenin seni aramaya gittiğini söyledi mi?" Ben sordum.

"Evet. Onlara biraz para gönderdim. İstedikleri bu."

Kaşlarım aşağı indi. "Seni görmek istediklerini söylediler."

"Öyle diyorlar. Yüzüm halka açık olana kadar beni hiç görmek istemediler."

"Bu onlar için utanç verici." Anında korumacı hissediyorum ve kendini kötü hissetmesini istemiyorum, bu yüzden şefkatle çenesini kavrıyorum. "Çok yakışıklı bir yüz."

Kıkırdıyor, yumuşak titreşimler bana ulaşıyor. Yakınlığından, sıcaklığından, vücudunun kokusundan zevk alarak kolunda dönüyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, böylece ışık beni rahatsız etmiyor ve uyuklarken çıtırtı sesi duyuyorum ve yanağıma taze, sıvı bir şey sıçrıyor.

Kaşlarımı çattım. "Remy."

"Özür dilerim." Damlanın düştüğü yeri öpüp yalıyor ve ben yasaklanmış bir arzuyla inliyorum.

Şakacı bir şekilde ağzımı ısırıyor ve dudakları elma tadında. Buna bayılıyorum ve aniden uyandım, aç hissediyorum ve bu elma için değil. Kokusunu, onu hissetmeyi, gözlerini, dokunuşunu seviyorum, onunla uyumayı, onunla duş almayı, onunla koşmayı seviyorum. Çılgın gibi hissediyorum. Onun için çıldırıyorum. Tamam, şarkı söylemeden önce uyumaya gidiyorum. Onun yerine kendi konuşmamı duyuyorum.

"Remington..." Bir soruyla mırıldanıyorum, sesim sersemlemiş ama şimdiden uyarılmayla kalınlaşmış.

iPad'i bir kenara bırakıyor ve eli kıvrımlarımda geziniyor. Parmaklarını belime doluyor ve beni sert ve hazır olduğunu hissedebildiğim boyuna doğru çekiyor. Onun için çok hazırım, doğuştan hazırım.

Beni öpmek için eğildi ve mırıldandı: "Hmm, ben de bunu umuyordum.

♥♥♥

"Bu çok heyecan verici, birinci sınıf koltuklar. Ya çok iyi sakso çekiyorsun ya da adam kesinlikle sana aşık," diyor Melanie, Chicago Underground'un ilk sıra orta koltuklarında otururken.

"Şey, asıl penetrasyon çok heyecan verici olduğu için arı jölesi kısmına gelmedim, biliyor musun?" Mel'e söylüyorum ama birden aklıma sadece sakso geliyor. Sevdiğim adama, beni sonsuza dek sevmesini sağlayacak lezzetli, kocaman bir sakso çekmek.

Mel'in kaşları havaya kalktı. "Gerçekten benimle övünüyor musun?"

"Hayır! Aslında dürüstçe -burada alay yok- en yakın arkadaşıma, ağzımı onun lezzetli dudaklarından ayırmayı başarır başarmaz erkeğime ilk arı jölemi vermeye hevesli olduğumu itiraf ediyorum."

İnanılmaz bir şey oldu. Sanırım Melanie'nin kızarmasını sağladım. Bana sanki bir seks partisini itiraf etmişim gibi bakarken yüzü kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım. Arkadaşıma ne yaptın? O hangi cehennemde, seni uzaylı? Brooke, sen bu adama deli gibi aşıksın. Ne zamandan beri benimle oral seks konuşuyorsun?"

Gülümsemem aniden kayboluyor, sesim de öyle. "Lütfen L kelimesini söylemeyi kes, sadece midemi sıkıştırıyor."

"Aşk. Sen Remington'ı seviyorsun. Remington seni seviyor," diye alay ediyor Mel.

"Al kızım." Şakacı bir bakışla, Pete'den çaldığım bir parça sakızı ona uzattım. "Bunu ağzına koy, olur mu? Tutkaldan yapılmış ve tuzağını birbirine yapıştıracak. Şimdi Nora'yı görürsen bana söyle."

"Onu saat üçte görüyorum."

Şaşkınlık yüzümdeki kanı çekip alıyor. "Öyle mi?"

Onu gördüğümde vücudum geriliyor. Bu Nora. Derinlerde bir yerde, bunun bir kâbus olduğunu ve kan kırmızısı saçlı, solgun yüzlü ve siyah akrep dövmeli kızın başka biri olduğunu ummuştum. Ama hayır.

Evet, öyle. Nora.

Bu üzgün görünümlü kimsesiz kız.

Ve onu kendinden kurtarmak zorundayım.

Nora karşımızdaki koltuğa oturduğunda Melanie'nin kolunu sıktım ve elimde tuttuğum küçük bir kâğıdı onun avucuna ittim. "Tamam, ona bunu götürmelisin, çok gizli bir şekilde, böylece yanındaki büyük tipler bu alışverişi gerçekten fark etmezler."

"Yakaladım seni." Melanie at kuyruğunu savuruyor ve ringin diğer tarafına doğru yürüyor. Nora beni görmedi sanırım ama Melanie'yi fark edince gerildi. Mel cilveli ve bimbo edasıyla yanımdan geçerken adamlardan biriyle tökezliyor, sonra eğilip Nora'dan özür diliyor ve sanki şöyle der gibi ellerini okşuyor

İşte, işte, zarar yok, ve sonra yanımdaki koltuğuna geri dönüyor.

Gözlerim Nora'ya dikilmişken içim gerginlikle doluyor. Kucağına bakıp notu okuyor ve ikinci kez okuyor gibi göründüğünde içimde umut ve heyecan dönüyor. Yani ilgileniyor mu?

"Tamamdır," diyor Melanie ve Nora başını kaldırdığında beni görüyor, ela gözleri hafifçe parlıyor ve en azından kaçmadığı için uzun bir şükran nefesi veriyorum. Bakışlarımız birkaç saniye sürdüğünde, onu "arkadaşça" modda görmek istediğimi bilsin diye ona gülümsüyorum. O da zar zor, neredeyse titreyerek gülümsüyor ve ardından sunucu konuşmaya başlarken gözlerini kaçırıyor. Göğsüm küçük kardeşimi kurtarmak için daha da büyük bir kararlılıkla kabarıyor ve aniden yarın olmasını bekleyemiyorum. Sadece gelmesi için dua ediyorum.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar..." "Dışarı

çıkıyor." Melanie beni sıkıyor.

Onun çıkacağını bilmek bile beni hiper heyecan moduna soktu ve adı kalabalığın arasında çaldığında kalbim çoktan aşırı hızlandı ve derim titriyor. "... Remington Tate, senin biriciğin, RIPTIDE!! RIPTIDE!! RIPTIDEEEEE'ye merhaba deyin!"

Aylarca süren gecenin ardından bir güneş gibi doğar ve dünya minnettarlığını haykırmaktan kendini alamaz. Ringe çıkıyor ve kırmızı cübbesini çıkarıp ringin ortasında duruyor. Kalabalık ismini haykırırken kendine özgü dönüşünü yapıyor, kaslı kolları uzanmış, damarları birbirine kenetlenmiş ve çığlıklar gittikçe yükseliyor, çünkü insanlar onun dönüşünü, çocuksu yüzünü ve erkeksi vücudunu, gözlerindeki onlara iyi bir gösteri vaat eden hınzır parıltıyı seviyor. Her zaman yaptığı yerde duruyor ve dans eden mavi gözleri bana bomba olduğunu bildiğini ve onu istediğimi söylüyor ve gamzeleri beni öldürmek için ortaya çıkıyor. Öldürmek. Beni.

Geceleri o adamın benim olduğunu bilmek nefes almama bile izin vermiyor.

Ama neyse ki gülümsemeyi başarıyorum. O kadar heyecanlıyım ki oturduğum yerden ona gülümseyebiliyorum.

Dövüş başlıyor ve ben Melanie'nin yanında salyalarım akarak oturup omuzlarıyla pazularının birleştiği yerde asma dövmesi olan kollarının rakiplerine vurmak için esnemesini izliyorum. Gücü, ayak hareketleri, hızı beni büyülüyor.

Melanie ona söylemek istediğim her şeyi ve daha fazlasını haykırıyor, bu da beni memnun ediyor. "Öldür onu, Remington! Evet! Evet! Evet! Evet!
Omigod, sen bir tanrısın!"

Saf bir sevinçle gülerek ona sarılıyorum. "Oh, Mel," diye iç geçiriyorum, sonra muzipçe fısıldıyorum, "Ona ateşli olduğunu söyle."

"Neden yapmıyorsun, küçük tavuk?" Gözlerini kısıyor ve bana omuz atıyor. "Seni küçük külçe, söyle ona!"

"Ben yapamam. Kalabalıkta bağırmayı hiç beceremiyorum. Genelde bağırılan kişi ben olurum," diye itiraf ediyorum, sırtını omuzlayarak. "Ve sesim onun dikkatini dağıtacakmış gibi hissediyorum. Hadi ama! Ona benden söyle. Ona çok ateşli olduğunu söyle."

Ayağa kalkan Melanie ağzını kapatıp bağırıyor. "Brooke senin gelmiş geçmiş en ateşli şey olduğunu düşünüyor, Remy! Remy, Brooke seni seviyor, Remy! Her santimini ve santimetresini!"

"Melanie!" Şok olmuş bir halde elimle ağzını kapatıp onu koltuğuna geri itiyorum ama kalabalık bugün o kadar gürültülü ki duymadığından neredeyse eminim. "Bir sakız daha al, Mel," diyorum ona ters ters bakarak. "Ve bunu bir daha söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum Melanie."

"Tamam, ona çok seksi olduğunu falan söylerim."

Sertçe başımı salladığımda gülerek ayağa kalkıyor ve kaburgalarımı dürtüyor, bana küçük bir Chick-fil-a sandviçi diyor, çünkü çok tavuğum ve sonra düşündüğüm ve bağırmaya cesaret edemediğim her şeyi bağırmaya devam ediyor.
Çok ateşli olduğunu, bir tanrı olduğunu, seksi bir canavar olduğunu ve kimsenin dayanamayacağı kadar seksi olduğunu...

Yemin ederim bağırabilseydim, onun benim olduğunu, seni sevdiğimi, onun benim seksi yaratığım olduğunu da bağırırdım... ama kalabalığın arasında tek başıma onun adını bile haykıramıyorum. Ve belki de biraz korku hissettiğimi fark ediyorum. Çünkü Remington'a kadar kalbimi hiç kimseye vermemiştim. Ve rakiplerine vurduğu kadar sert vuracak güce sahip.

Gizli toplantı

Nora'yla otelimizden birkaç blok ötede bulunan küçük bir Japon restoranında buluşmamız gerekiyordu ama Remington'a bu akşamla ilgili yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Bu sabah spor salonunda buluştuğumuzda Pete, "Benimle bir iş parası toplantısı ayarlayacağım," diye beni temin etti. "Senin ve Melanie'nin gezmeye çıktığınızı ve Riley'nin akşam yemeğinden sonra seni alacağını, böylece Remy'nin benimle aylık mali durumunu gözden geçirebileceğini söyleyeceğim."

Memnuniyetle başımı sallıyorum, ama itiraf etmeliyim ki bu durum beni hâlâ heyecanlandırmıyor. Hem de hiç. Öğleden sonra midem bulanıyor ve gergin oluyorum ama o zaman bile, Remy'ye "Mel'le çıkıyorum" diye seslenirken, spor salonunun kapısından ona el sallarken ve yanımda mini eteği ve spagetti askılı bluzuyla tüm ihtişamıyla duran Melanie'ye işaret ederken Remy'nin boks ringinden beni izlemesinin derin ve gizli bir parçamın keyif almasına izin veriyorum.

Bana gülümsemek ve başını hızlıca sallamak için boks başlığını çıkarıyor, gözleri beni gördüğünde olduğu gibi parlıyor ve sadece Mel'in dirseğimdeki eli beni ringe sıçramaktan ve onun yıkıcı güzellikteki gamzelerinin her birini öpmekten alıkoyuyor gibi görünüyor.

Üst katta, düğmeli bir bluz ve resmi siyah pantolonla makul ve rahat bir şekilde giyiniyorum.

Riley bizi restorana götürürken Melanie, "Remy'nin bunu bilmesini neden istemediğini hâlâ anlamıyorum," diyor.

"Çünkü Remington'ın bazı alfa eğilimleri var." "Bu da

seksi bir şey, son baktığımda."

"Mel, bu bir film değil. Benim yüzümden konsantre olamamasını ya da başının derde girmesini istemiyorum."

Mel huffs. "İlişkinizin tüm romantizmini alıp götürüyorsun, Brooke."

İnliyorum ve sonra bıkkınlık içinde alnımı cama vuruyorum. "Mel, kendimi zaten kötü hissediyorum. Lütfen. Yaşamak için onun yaptığı şeyi yapan insanlar ölümcül silah olarak kabul edilir. Ring dışında yasal olarak dövüşemezler, anlıyor musun?"

"Evet. Gerçi başkaları yasal olarak silahlarla dolaşırken bir adamın sokakta yumruklarıyla dövüşememesi beni aşıyor. Gerçekten de senatöre şikâyette bulunmalıyım."

"Pekala hanımlar, Kongre'ye mektubu sonraya bırakırsak, işte geldik."

Melanie arka kapıyı açarken Riley'ye ters ters bakıyor, Riley de Melanie geçerken ona ters ters bakıyor. Aralarında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Melanie genelde herkese karşı tatlıdır, Riley de genelde rahattır. Ama tamam o zaman.

"Teşekkürler Riley, hemen döneceğim,"

diyorum ona. "Tabii ki geleceksin, ben de

seninle geliyorum."

Melanie burnunun ucunu havaya kaldırarak ona üstünlük taslayan bir bakış fırlatarak, "Sana ihtiyacımız yok," dedi. "Brookey ve ben yirmi dört yıl boyunca sizin yardımınız olmadan mükemmel bir şekilde idare ettik."

Riley sert bir şekilde, "Bunu Remington için yapıyorum, senin için değil," der.

Neyse ki restorana girdiğimizde tartışmayı bıraktılar.

Çiğ balık tabaklarının çerçeveli resimlerinin bulunduğu soyulmuş yeşil boyalı duvarlara bir bakış atarak sessiz atmosferi içime çekiyorum ve sonra gözlerim düzinelerce siyah ahşap masa boyunca kayarak biri hariç hepsinin boş olduğunu fark ediyor.

Şaşkınlığıma rağmen, kapının yanında duran üçümüz dışında buradaki tek insanlar, suşi barının arkasından bizi izlemekten başka bir şey yapmayan endişeli görünümlü Japon bir adam, uzak köşedeki küçük yuvarlak masada sert bir şekilde oturan Nora, kulüpte kafataslarını kırma zevkini yaşadığım goonie'ler olarak tanıdığım üç uzun boylu, kaslı adam ve tabii ki şimdi gecenin lanet olası ev sahibi gibi bize doğru yürüyen büyük kötü Akrep.

Restoran yöneticilerinin damarına mı bastı, yoksa gözdağı vererek mi binayı boşalttı ya da Benjamin Franklin mi bilmiyorum ama aklı başında kim böyle adamlarla yemek yemek ister ki?

Evet. Görünüşe göre kız kardeşim.

Nora her zaman romantik olanımızdı, her zaman bir kediyi, köpeği, fareyi ya da erkeği "kurtarmak" isterdi. Remington'la tanışana kadar, tatmaya bu kadar hevesli göründüğü romantizm yahnisine hiç inanmamıştım elbette.

O adamın bana yedirdiği her şeyi içerim, bunu inkar etmeyeceğim.

Şimdi Scorpion'un büyük, iri kaslı vücuduyla öne çıktığını görüyorum ve Remy'nin burada olduğumu bilmediği için bir anlık pişmanlık duyuyorum.

Merkezimin derinliklerinde bir korku çekirdeği filizleniyor.

Sadece bu adamlardan değil, onlarla birlikte olduğumu öğrenirse Remy'nin ne yapacağından da korkuyorum. Bir ilişki içinde olmak benim için çok yeni bir şey. Benim için ne yapacağını bilmiyorum. Ama onun için her şeyi yapacağımı biliyorum.
Nora ile buluşmamdan habersiz kalmasını sağlamak da dahil.

Umarım Pete ve Riley'i de bu işe bulaştırdığım için pişman olmam.

Scorpion bizden bir adım ötede durduğunda nefesim gergin bir şekilde kesiliyor, gözleri yeşil ve acımasız. Bu, bardan gelen balık kokusuyla birleşince biraz midem bulanıyor. Mide bulandırıcı yüzünde gördüğünüz tek şey siyah dövmesi. Bir insan neden böyle bir hayvanı teninde görmek ister anlamıyorum. Bu 3 boyutlu bir dövme ve akrep gözünün içine doğru sürünüyor gibi görünüyor.

"Bu küçük fahişe değil mi?" Kelimeleri bana taş gibi fırlatıyor, sonra alaycı bir şekilde omzumun üzerinden bakıyor. "Riptide nerede? Yine eteğinin altında mı saklanıyor?"

İktidarsız bir öfke içime doluyor ve boğazım kelimelerimin etrafında sıkıca kıvrılıyor. "Yapacak daha iyi işleri vardı."

Önce bana, sonra Melanie ve Riley'ye dikkatle bakıyor. "Sadece sen," diyor parmağını benim olduğum yöne doğru havaya kaldırarak, "geçebilirsin."

Geçmeye başlıyorum ama bir koluyla beni engelliyor ve sanki hevesli bir bekleyiş içindeymiş gibi yüzünde yavaş yavaş kırmızı bir kızarıklık beliriyor. "Önce akrebi öpmelisin." Gözleri acımasızca parlıyor, iğrenç siyah akrebi yanağına vuruyor ve dişleri parlıyor, tüm ağzı elmaslardan bir ızgarayla kaplanıyor.

Organlarım onun bu isteği karşısında şaşkınlık ve dehşet içinde duruyor ve bakışlarım omuzlarının üzerinden geçip küçük restoranın köşesindeki masaya yönelirken dudaklarımı sıkarak karşılık veriyorum

Nora'nın oturduğu yere. Kız kardeşimin tatlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerindeki boş bakış karşısında içimi bir umutsuzluk kaplıyor.

Bunu kendine yapmasına nasıl izin

verebilirim? İzin verememem. Ben sadece.

Yapamam.

Scorpion kendi eğlencesini istiyor ve beni küçük düşürmek istiyor. Bugün bana gücün kendisinde olduğunu göstermek istiyor. Ama isteğinin beni ne kadar tiksindirdiğini görmesine izin vermezsem beni küçük düşüremez.

Çılgınca kendimi bunun bir anlamı olmadığına ikna etmeye çalışarak, aldatıcı bir kararlılıkla ileri doğru bir adım atıyorum. Ama yapmak üzere olduğum şey karşısında tüm vücudum gerilmeye başlıyor ve korkunç bir utanç ateşi tenimi hızla yakıyor.

"Brooke," diyor Riley, aynı zamanda bir yalvarış gibi gelen bir uyarıyla.

Ama ya aptal bir dövmeyi öpeceğim, ya Nora'yı bu adama feda edeceğim ya da Remington'ı bu eziklerle uğraşmak için riske atacağım ve bunların hiçbirini yapamam.

Korkunç adamın bakışları yaklaşmamı izlerken üzerimde sürünen bir yılan gibi hissediyorum ama tek konsantre olabildiğim şey arkasındaki masada oturan kız kardeşim. Titremeyi kendime yasaklayarak derin bir nefes alıyorum.

Son adımı atarken, aniden isteği Everest Dağı'na tırmanmamı ve dibine kadar bir çukur kazmamı istemesi kadar imkansız görünüyor. Midem protestolarla çalkalanıyor ve siyah sürünen böceği yakından görünce tehlikeli bir şekilde kusmaya yaklaşıyorum.

Balık ve saf pislik kokuyor.

Keşke onu tekmeleyecek cesaretim olsaydı.

Birden babamın eskiden izlediği, insanların her türlü iğrenç şeyi yaptığı ve canlı yılan ve akreplerle dolu kutulara girdiği Fear Factor adlı programı hatırladım. İnsanlar para için bunu yapabiliyorsa, ben de kız kardeşim için kesinlikle yapabilirim.

Gururumu bir kenara itip kararlılığıma sarılarak dudaklarımı öylesine büzmeye zorluyorum ki parmak uçlarıma bastığımda taş gibi oluyorlar. Daha temas kurmadan mide bulantısı göğsümde çalkalanıyor.

"Şuna bak, Remy'nin orospusu Akrep'i öpüyor." Serserileri bu sözleri aşağılayarak söylüyor ve bu sözlerin getirdiği aşağılanma bende yıllardır hissetmediğim bir güçle kaçıp saklanma isteği uyandırıyor. Kendime isyan ederek hızla havayı tokatlıyorum ve topuklarımın üzerine düşüyorum. "İşte oldu. Artık hepsi bitti," diyorum sesimin titremesinden nefret ederek.

Fedailerine dönerken kahkahası derin, karanlık ve korkunç. "Beni öptü mü? Riptide'ın sürtüğü Akrep'i gerçekten öptü mü? Hiç sanmıyorum." Boncuk gibi yeşil-sarı gözleri tekrar bana kayıyor ve bu bakışla birleşince, şu anda kendimi pek güçlü hissetmiyorum. "Öpücüğünü hissetmedim. Şimdi yalaman gerekecek." Elmas ızgarasını tekrar bana tutuyor.

Gözlerim dehşetle açılıyor ve kız kardeşimi görme kararlılığım, bu adamın herhangi bir yerini yalama düşüncesi karşısında ne yazık ki sarsılıyor. Tanrım, buradan kaçmayı o kadar çok istiyorum ki, kan kaslarıma pompalandıkça damarlarım genişliyor ve beni kaçmaya hazırlıyor. Arabaya kaçmak, Remy'me geri dönmek.

Riley beni tutuyor, yüzü endişe maskesi gibi.

"Brooke," diyor uyarırcasına ve bu beni burada ne için bulunduğuma geri döndürüyor ve hızla kıvrılarak kurtuluyorum, bir kez daha Scorpion'la yüzleşiyorum.

Nasıl gidebilirim? Yoksa Nora'yla içinde bulunduğu bu boktan durum hakkında nasıl konuşabilirim? Onun bu İnsan Solucanı'nın pençesinde olduğunu düşünmek bile beni iğrendiriyor. Onu bu tür bir sapıkla görüp de nasıl olur da ona yardım etmek için bir şey yapmam?
Boğazımdaki acılı kuruluğu yutkunarak geri çekiyor, yüzümü sahte bir kabadayılıkla geriye yatırıyor, adamın iğrenç yanağındaki o iğrençliği yalamaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. "Onu öpeceğim, söz veriyorum."

Fear Factor.

Bunu Nora için yapabilirsin.

Eğer yüz metreyi 10.52 saniyede koşabiliyorsanız, o zaman bu enayinin aptal deri maskotunu öpebilirsiniz!

Beni düşünceli bir şekilde incelerken gözlerinde şeytan gizleniyor, sonra bana doğru alaycı bir şekilde konuşuyor. "Eğer yalamayacaksan, en azından beş saniye tutman gerekecek, değil mi?
Remy'nin kaltağı mı? Hadi bakalım. Akrebi öp." Akrebe dokunuyor ve yüz ifademi boş tutmak ve İnsan Böcek'e iğrenç isteğiyle ne kadar ilgisiz olduğumu göstermek için büyük çaba sarf ederken midem kasılıyor.

Derin bir nefes alarak dizlerimin titremesini engelliyorum, parmak uçlarıma çıkıyorum, dudaklarımı büzüyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dudaklarım onun kuru boyalı tenine değdiğinde nefret ve öfke içimi ele geçiriyor. Teması beş saniye sürdürdüğümde içimin zehirlendiğini hissediyorum, kalbim içimde kararıyor. Acıyor ve tam ve mutlak bir utanç içinde kıvrılıyor. Bir saniye daha geçerken bacaklarım titriyor ve vücudumdaki her bir zerrenin Çürük'ün bu vücut bulmuş hali tarafından itildiği ve sadece saf iradenin beni ayak parmaklarımın üzerinde tuttuğu bu arafta sistemlerim felç olmuş gibi hissediyor.

Bunlar hayatımın en uzun beş saniyesi. Aşağılanmanın ötesinde aşağılandığım, açıklamanın ötesinde öfkelendiğim,

ve kendimi YouTube'da parçalanmış halimin videosunu gördüğüm zamanki kadar kötü hissediyorum.

"Pekâlâ o zaman." Ayaklarımın altında toprak olmasına bile şaşırarak tekrar yere düştüğümde, iğrenç derecede geniş bir gülümsemeyle kalın kolunu Nora'ya uzatıyor ve ben omurgamı dik tutup Nora'ya doğru ilerlerken, mutfağa gidip ağzımı ovalama isteğime direnerek kendimden nefret ediyorum. Kirli ve ucuz hissettiriyor. Hayır, o değil. Ben. Ben kirli ve ucuz hissediyorum ve güzel Remy'mi aynı ağızla öpme düşüncesi gözlerimi yaşartıyor ve boğazımı daraltıyor.

Kız kardeşimin masasına ulaştığımda zaten bitkin hissediyorum. Etrafımızda, ortasında bir elektrikli çay lambası ve dört kişilik yemek çubukları bulunan küçük masamız dışında, ters çevrilmiş sandalyelerle dolu boş masalar var.

"Nora." Sesim aldatıcı bir şekilde yumuşak ama içimde çelişkili duygular, hatta burada oturup pis erkek arkadaşının dövmesini öpmek zorunda kalışımı izlediği için kız kardeşime karşı bir kızgınlık kütlesi var. Ama yüzündeki cansız ifadeyi görünce, masanın karşısındaki salkım söğüt gibi, çelimsiz, solgun ve pek de mutlu olmayan kızın gerçekten kız kardeşim olmadığını anlıyorum.

Masanın üzerindeki eline uzandığımda, tutmama izin vermeyip küçük bir burnunu çekerek masanın altına ittiğinde üzülüyorum. Bir an sessizce birbirimize bakıyoruz ve o siyah akrebin neredeyse kız kardeşimin gözüne girecek olmasının hayatımda gördüğüm en rahatsız edici şey olduğunu fark ediyorum.

"Burada olmamalısın Brooke," diyor, gözleri adamlarda ve kapının yanında şaşkın bir sessizlik içinde bekleyen Riley ve Melanie'de. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, bakışlarındaki düşmanlık karşısında şok oluyorum, açıkça bana saldırıyor.

Ani bir öfke beni de ele geçiriyor ve gözlerimi kısıyorum. "Annem Avustralya timsahlarını sevip sevmediğini bilmek istiyor, Nora. Gönderdiğin kartpostala bayıldı ve başka nerelere gideceğini görmek için sabırsızlanıyor. Ne olmuş yani? Timsahlar nasıldı, kardeşim?"

Cevap verirken sesinde bir dünya acı var. "Açıkçası bilemezdim." Elinin tersiyle burnunu siliyor ve annemden bahsedilince kaşlarını çatarak başka tarafa bakıyor.

"Nora..." Sesimi alçaltarak, suşi barından bizi izleyen Akrep ve üç haydudun bulunduğu boş Japon restoranını işaret ediyorum. "Kendin için istediğin şey gerçekten bu mu? Önünde koca bir hayat var."

"Ve bunu kendi yöntemimle yaşamak istiyorum, Brooke."

Ses tonunda savunmacı bir ifade var, bu yüzden agresif görünmemeye çalışıyorum. "Ama neden burası, Nora? Neden mi? Annem ve babam kendini bulaştırdığın şeyleri bilselerdi çok üzülürlerdi."

"En azından gerçeği öğrenmelerini engelliyorum!" diye çıkışıyor ve bu onun altın rengi gözlerinde gördüğüm ilk yaşam kıvılcımı oluyor.

"Ama bunu onlara neden yaptın? Neden bunun için üniversiteyi bıraktın?"

"Çünkü beni seninle kıyaslamalarından bıktım usandım." Ters ters bakıyor, sonra da mızmızlandığında annemize benzeyen alaycı bir ses çıkarmaya başlıyor. "'Neden bunu Brooke gibi yapmıyorsun?' 'Neden Brooke gibi hayatında yapacak anlamlı bir şey bulmuyorsun? Sadece senin gibi olmamı istiyorlar! Ama ben istemiyorum. Ne anlamı var ki? Büyürken tüm eğlenceyi kaçırdın, bu yüzden bu ateşli altın olabildin.

madalya sahibi ve şimdi sadece Olimpiyat madalyası sahibi değilsiniz, artık sprint bile yapamıyorsunuz."

"Artık koşamıyor olabilirim ama şu anda hâlâ kıçını tekmeleyebilirim," diye öfkeyle bağırıyorum, bana söylediklerinden kelimelerle ifade edilemeyecek kadar incinmiş bir halde.

"Ne olmuş yani?" diye devam ediyor. "Üniversitedeki en iyi atlet sendin. Herkes senin ne kadar yetenekli olduğunu ve nasıl başarılı olacağını anlata anlata bitiremiyordu. Yaptığın ve konuştuğun tek şey buydu ve şimdi şu haline bak! Sevdiğin şeyi bile yapamıyorsun ve muhtemelen sonun annem ve babam gibi olacak, geçmişte yaşayacaksın, aptal eski altın madalyaların hala yatak odanda asılı duracak!"

"Bilgin olsun diye söylüyorum, şu anda hiç olmadığım kadar mutluyum Nora! Biraz dikkat etseydin, hayatımın devam ettiğini ve hayal bile edemeyeceğim yerlere gittiğimi fark ederdin. Bağımsız olmak mı istiyorsun? Anladık. Hadi bakalım! Sadece kendi başına bağımsız ol, kız kardeşimi görebilmek için bana iğrenç dövmesini yalatan bir adama değil!"

"Bana karşı koruyucu olması hoşuma gidiyor," diye karşılık veriyor. "O
benim için savaşır."

"Kendin için savaş, Nora. Söz veriyorum bu seni çok daha fazla tatmin edecek."

Nora öfkeyle burnunu çekiyor ve elini burnuna siliyor, aramızda bir sessizlik oluşurken çay lambasına bakıyor. Sesimi bir kez daha alçaltıyorum.

"Kokain mi kullanıyorsun, Nora?"

Kız kardeşim beşinci maddeyi kabul etmiş gibi görünüyor ve cevap vermiyor, bu da sadece endişemi ve hayal kırıklığımı ikiye katlamaya yarıyor.

"Eve gel, Nora. Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim sadece onun duyabileceği bir fısıltıya dönüşüyor.

Bir parmağının tersiyle burnuna dokunuyor ve sonra parmağını burun deliklerinde gezdirmeye devam ederken bakışlarını bana doğru çeviriyor. Burnunu çekiyor. "Neden eve gitmek istiyorum ki? Senin gibi yirmi iki yaşına gelmiş biri olayım diye mi?"

"Bir hiç olmaktansa, bir hiç olmayı tercih ederim. Ne Şimdi ne yapıyorsun? Üniversiteyi bitirmek istemiyor musun?"

"Hayır, yapmak istediğin buydu Brooke. Ben eğlenmek istiyorum."

"Gerçekten mi? Ve bundan çok mu zevk alıyorsun? Çünkü artık gülümsemenin yüzünde bir yeri olduğunu bile göremiyorum. Hayallerime ulaşamamış olmamdan benim kadar hoşlanmıyor olabilirsin ama ben bunu aştım. Şu an bulunduğum yeri seviyorum, Nora. Olmayı planladığım yer değil, doğru, ama başka birçok şeyim var. Daha iyi şeyler. Harika bir işim var, harika insanlarla çalışıyorum ve hayatımda yaşadığım ilk ilişkiyi yaşıyorum."

"Riptide ile mi?" diye alay ediyor. "Riptide ilişki kurmaz, kardeşim. Gittiği her yerde kadınlar ona saldırıyor. Rakipleri gibi hepsine saldırıyor, hepsini beceriyor ve isimlerini bile sormuyor. Sen buraya gelmeden önce onu gördüm. Bu sahnede daha uzun süredir olduğumu unutma. Bir gün başka birine bakacak ve hatta sen de onun eski sevgilisi olacaksın!"

"Ve değerli Akrebin de seni sonsuza kadar isteyecek öyle mi? Nora, birlikte olduğun adam doğru görünmüyor," diye tıslıyorum, omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. Sanki her kelimeyi duyuyormuş gibi şeytani bir gülümsemeyle gülümsüyor ve birdenbire erkeğimin yüzüğe çıkma arzusuyla yanıp tutuşuyorum

bu pislikle ve onu öldür. Ve Remy'nin yapacağından hiç şüphem yok. Onu can evinden vuracak. Belki o zaman Nora bu enayiyi terk etmek ister.

"Benny bana karşı çok iyi," diye açıklıyor Nora omuz silkerek. "Benimle ilgilenir. Bana ihtiyacım olanı veriyor."

"Kokain mi demek istiyorsun?" Saf bir öfkeyle saldırdım.

Kaşları çatıldı ve onu tekrar savunma moduna geçirdiğim için anında pişman oldum.

Aramızda gergin bir sessizlik uzuyor ve ben sakinleşmeye ve onu nazikçe ikna etmeye çalışırken tırnaklarım avuçlarımı ısırana kadar ellerimi kucağımda sıkıyorum.

"Lütfen, Nora. Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Zaman doldu!" Bardan gelen sert bir alkış bizi uyardı ve Nora irkildi, bu da şüphelendiğim şeyi doğruladı. Evde olmak istemiyor ama burada da olmak istemiyor. Gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi hissediyor ve gidemiyor çünkü burnunda düşünmek bile istemediğim kadar çok kokain var. Kahretsin.

"Akrebi tekrar öpmek istemiyorsan, onunla şimdi vedalaş." Akrep tehditkâr bir şekilde yanımda duruyor, gözleri beni tekrar aşağılamayı ne kadar çok istediğini anlatan o yılansı sarı-yeşil renkte parlıyor.

Nora ayağa kalkıyor ve onu bir daha görememe ihtimalinden dolayı içimi bir panik dalgası kaplıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, karmaşık duygular içindeyim. Kız kardeşimi kollarımın arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ve aynı zamanda bu kadar inatçı ve aptal olduğu için onu yumruklamak istiyorum.

Bunun yerine masanın etrafından dolaşıp ona sarılıyorum, dudaklarımı kulağına götürüp pamuk gibi yumuşak bir sesle konuşurken kaskatı kesilmesini görmezden geliyorum. "Lütfen seni Seattle'a götürmeme izin ver. New York dövüşünün sonunda benimle kadınlar tuvaletinde buluş ve sana iki bilet vereyim. Orada kalmak zorunda değilsin ama bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var.
Lütfen." Uzaklaşarak anlamlı bir şekilde yüzüne bakıyorum.

İfadesine bir telaş gölgesi düşüyor, sonra başını sallıyor, burnunu çekiyor ve gitmek için dönüyor, arka çıkışa doğru geri çekildiğini görünce çok sevdiğim bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

Riley ve Melanie'nin yanına gidip oradan ayrılırken Scorpion'un boncuk yeşili gözlerini üzerimde hissediyorum ve içimdeki tamamen kirlenmişlik hissinden kurtulamıyorum.

"Yanında gargara olan var mı? İsilik olacakmışım gibi hissediyorum," diye soruyorum Riley bizi Escalade'e geri götürürken.

Mel düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Önemli bir şey olmadığı halde az önce yaptığın şeyin neden bu kadar mide bulandırıcı derecede yanlış geldiğini anlayamıyorum. Yani, daha iğrenç adamları anatomilerinin daha iğrenç yerlerinden öptüm, anlıyor musun? Senin yaptığın büyütülecek bir şey değildi."

"Bu büyük bir olay!" Riley direksiyonun arkasından söyleniyor. "Brooke, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Remington bunu öğrenecek ve çok ama çok KARA olacak!"

Midem sıkışıyor ve sakinleşmek için mücadele ederken başımı sallıyorum. O iğrenç dövmeyi öpmem, gerçekten bir daha asla hatırlamak istemediğim bir şey. Asla. Bir daha asla. "Ona söylemezsen bilmeyecek Riley. Hepimiz rahatlayalım, ne dersin?"

"Neden bahsediyor bu?" Mel gerçekten şaşırmış bir halde soruyor. "Siyah ne?"

"Bu adamlar onun öğrenmesini sağlayacak B. Ve bunu acı verici hale getirecekler," diye ısrar ediyor Riley.

Ben geldiğimde yapmak istediklerinin bu olup olmadığını merak ettiğimde kaşlarım çatıldı. Tüm bunlar Remy'nin öğrenmesi için mi planlanmıştı? Başımı sallayarak Mel'le birlikte bindiğim dikiz aynasından Riley'nin suçlayan ışıklı gözlerine bakıyorum.

"Ne yapmamı bekliyordun Riley? O piç kurusu gibi yumruklarım yok ve istediğimi elde etmek için başka yöntemler kullanmak zorundayım ve istediğim şey zavallı kız kardeşimin o canlı pisliğin pençesinden kurtulması!"

"Tanrım, umarım buna değer."

"Öyle, Riley. Öyle. New York final maçından sonra ortaya çıkacak. O benim kız kardeşim. Onun iyi olduğundan emin olmak için kaldırımı öper, tuvaleti yalarım, anlamalısın!"

"Bu çok iğrenç, Brooke," diye ciyaklıyor Mel, gülerek.

"Rem benim için bir kardeş gibidir, B. Bu..." Riley başını sallıyor ve tüm öfkesini saçlarından çıkarıyor gibi görünerek parmaklarıyla saçlarını tarıyor. "Umalım da senin..." Başını tekrar sallıyor, bir avuç saçını daha yumrukluyor. "Benim için tonlarca şey yaptı. Ailem için, annemle babam hastalandığında. Remy iyi biri. Lanet olası. Adam. Bunu hak etmiyor..."

"Riley, onu seviyorum." Düşmanını öpmüş olmanın verdiği acı ve hayal kırıklığıyla kelimeler içimden yırtılarak döküldü. "Onu kasten inciteceğime inanıyor musun? Ona zarar vermesini istemiyorum.

bu işe karışmamalıyım çünkü onu seviyorum. Görmüyor musun? Benim yüzümden kararmasını istemiyorum. Tanrım!"

Riley kırmızı ışıkta duruyor, sonra dikiz aynasından tekrar gözlerime bakıyor, dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Anladım, B."

Kendimi bir anda savunmasız ve ifşa olmuş hissediyorum ve koltuğumda kıpırdanıyorum. "Lütfen ona söyleme. Sadece bu geceki fiyaskoyu değil. Diğer kısmı da."

Sessizce başını sallıyor ve hepimiz odamıza doğru yürürken, "Riley, bizi götürdüğün için teşekkür ederim," diye ekliyorum. O da başını sallıyor ve Melanie'yi görmezden gelerek yürüdüğünde Melanie gözleriyle ona doğru tonlarca görünmez bıçak fırlatıyor.

"Bu adam sinirlerimi bozuyor."

"Bence sen de onun sinirine

dokunuyorsun."

"Öyle mi?" Bana kaşlarını çatıyor, sonra gözleri saf bir inançsızlıkla açılıyor. "Yani benden hoşlanmıyor mu?"

Kalın kafalılığından dolayı inleyerek onu adama doğru itiyorum. "Mel, git yap onu."

"Ondan hoşlanmıyorum bile," diye karşı çıkıyor ama ben çoktan P katına çıkan asansöre binmek için dönmüştüm ve onu görmek için çılgınca bir beklentiyle anahtarımı odamıza atıyorum.

Masasında oturuyor, dizüstü bilgisayarı açık ve kulağında müzik. Yaklaştığımda başını kaldırıyor ve o yürek parçalayan gözleriyle cesur yakışıklı yüzü bana baktığında içim kontrolsüzce ürperiyor.

Dikenli siyah saçları yumuşak otel odası ışığında parıldıyor ve o rahat eşofman altı ve dar tişörtüyle saf, ham bir erkeklik yayıyor. Dolu ağzının görüntüsü içimde doymak

bilmez bir açlık yaratıyor ve canımı yakıyor

O ağzı üzerimde istemenin verdiği fiziksel acıyla. Kolları üzerimde. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen sesi. Çünkü geçen her saniye, yaptığım şey için kendimden daha fazla nefret ediyorum.

Ama Remy beni hayranlarından korudu, ben de onu bundan korurdum. Her şeyden. Özellikle de Scorpion'dan. Onu öyle bir koruyacağım ki Remy'nin onunla yüzleşmek zorunda kalacağı tek an o ringde olacak ve o piçin ölmüş olmayı dilemesini memnuniyetle izleyeceğim.

Tüm duygularımla patlamak üzereyken kucağına atlıyorum, sonra kulaklıklarını çıkarıp kısa bir süreliğine başımın üzerinden geçiriyorum, böylece onun duyduklarını dinleyebiliyorum. Kulaklarıma çılgın bir rock şarkısı çarpıyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Burnumu öpmek için eğildiğinde, başparmağı ağzımda şehvetli bir şekilde gezinirken çenemi okşarken yarıya kadar inen koyu mavi gözleriyle beni izliyor. Mideme kramplar giriyor ve Remy'nin içimde biriktirdiğim korkuyu ve kendimden nefreti gerçekten görebilmesinden korkuyorum.

Kulaklığını masanın üzerine bırakarak ayağa kalkıyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum, kendimi o kadar kötü hissediyorum ki dişlerimi yıkıyorum ve ağzım şişene kadar Scope ekliyorum. Banyodan dışarı adımımı atar atmaz aniden geri dönüp her şeyi baştan sona tekrar yapmam gerekiyor. Cildimdeki korkunç his için, yanağımda canlı bir akrebin gezindiğine yemin edebilirim ve bu his beni yiyip bitiriyor.

Sonunda dışarı çıktım. Ağzım nane ferahlığında ve dudaklarım bile temizlikten uyuşmuş hissediyor.

Remy kulaklıklarını bir kenara bıraktı. Tüm dikkati benim üzerimde, dönüşümü izlerken kara kaşları çatılıyor. Kafası karışmış ve biraz da güvensiz görünüyor.

Onu görmek beni duygulandırıyor ve her an yıkılacağımdan korkuyorum. Artık onu hak etmediğimi hissetmekten nefret ediyorum, tek istediğim onu güvende tutmak ve karışmamak olsa bile.

Hayatımda hiç onu sevmek ve onunla ilgilenmek istediğim gibi biriyle ilgilenmek istememiştim.

Boğazımda acı veren bir yumru oluşuyor.

"Remy," diyorum kalın bir sesle, kalbim küt küt atıyor çünkü bana bu gece hakkında soru sorarsa nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Bana biraz sarılır mısın?"

Umutsuzca onun kollarındaki özel yerimi, başka hiçbir yere sığmadığım o yeri istiyorum. Benim için mükemmel bir köşe yapıyor, beni bir yuva gibi sarıyor ve her şeyden daha sıcak. Bunu o kadar çok istiyorum ki, kalbim göğsümde ağrıyor.

Bekliyorum, biraz titriyorum ve sanırım fark edip yumuşuyor.

"Buraya gel," diyor usulca, kolunu uzatırken sandalyesini geriye itiyor, hevesle onun saran erkek kucağına sokuluyorum. Yaklaşmak için kıvrandığımda kıkırdıyor ve o kadar muhtaç davranıyorum ki gamzeleri ortaya çıkıyor, bu da onu memnun ediyor gibi görünüyor.

"Beni özledin mi?" Yüzümü kavrarken gözleri dans ediyor, çenemdeki ve yanaklarımdaki tüm nasırları hissediyorum ve sadece Remy'nin uyandırabileceği o rahatlatıcı his içime işliyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirirken beni göğsüne bastırıyor. Dudaklarımız usulca birbirine sürtünüyor, sonra birleşiyor ve yumuşak bir nefesle ağzımı açıyor, dili içime arzu dolu ürpertiler gönderiyor.

Parmakları göğüslerimin kıvrımlarını çizerken ağzını çenemde gezdiriyor ve burnunu kulağımın arkasına sokuyor, beni içine çekiyor, zevkle hafifçe inliyor ve kan beynimde zonkluyor, kalbimden heyecanla sıçrıyor. "Remy ..." Yalvarıyorum, tişörtünü tutup omuzlarına kadar itiyorum.

Pamuğu avucunun içine alıyor ve kaslı bir çekişle başının üzerine fırlatıyor ve ben de ellerimi hızla göğsünün üzerinde gezdirerek ulaşabildiğim her yerini öpüyorum.

"Seni çok özledim," diye duygusal bir şekilde boğuluyorum, köprücük kemiğini, çenesini öpüyorum, yüzümü boynuna bastırırken saçlarını tutuyorum, bu adama yaklaşmak için her şeyi yapıyorum.

Beni kocaman kucaklıyor ve sırtımı okşuyor, sonra yüzümü tutarak "Ben de seni özledim" diye fısıldıyor, dudaklarıma, sonra burnumun ucuna, alnıma bir öpücük konduruyor.

Onun itirafıyla titriyorum. "Ama sesini özledim. Ellerin. Ağzın... seninle olmak... seni izlemek... sana dokunmak... seni koklamak..." Sözümü kesiyorum. Çok güzel kokuyor, tıpkı onun gibi, temiz ve erkeksi. Dudaklarını daha umutsuzca alıyorum.

Öpücüğüme karşılık veriyor, önce yavaşça, sonra daha zorlayıcı bir şekilde gömleğimin düğmelerini açıyor ve hızlı, endişeli elleriyle beni soyuyor.

Sözlü olarak benim kadar etkileyici olmadığını biliyorum, ama kalçalarımı tutup beni kucağına çektiğinde, sanki benim onun beni doldurmasına ihtiyaç duyduğum kadar şiddetle içimde olmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi yakıcı aciliyetini hissedebiliyorum. Ben çıplağım ve o hâlâ eşofmanlarını giyiyor ama aşktan ve kendimi ona fiziksel olarak ifade etme ihtiyacından ölüyorum.

Ereksiyonu kalçalarımın arasına sıcak ve zonklayıcı bir şekilde yerleştiğinde tüm vücudum kenetleniyor.

Ona daha önce hiçbir erkeğe vermediğim bir şeyi vermek için içimde ezici bir ihtiyaç var.

Kontrolsüzce titreyerek güçlü kalçalarının arasına kayıyorum, aynı anda o da pantolonunun iplerini çekip kısmen kalçalarından aşağı indiriyor. Yıldız dövmesinin bir kısmını görüyorum ve sonra ereksiyonu serbest kalıyor ve dizlerim halıya çarptığı anda parmaklarım ve ellerim onun sıcaklığının, sertliğinin, ağır testislerinin üzerinde, hepsi dolu ve benim için hazır.

"Seni burada öpmek istiyorum..." Şehvetle gerilmiş yüzüne, arzudan zar zor açık tutabildiğim gözlerle bakarken sesim arzuyla titriyor, "Senin içinde boğulmak istiyorum, Remington. Senin tadını istiyorum... içimde..."

Onu ağzıma aldığımda boğazından aç bir erkeğin zevkle çıkardığı bir ses yükseliyor ve kalçalarını yavaşça ağzıma doğru sallarken tüm parmaklarıyla saçlarımı okşuyor, bana istediğimi nazikçe veriyor ve umutsuzca vermek istediğimi alıyor.

Tadına baktığım kaçan meninin her damlasıyla seksim ıslak bir şekilde yanıyor ve bu adamla o kadar sarhoşum ki, dilimi onun devasa sert uzunluğu boyunca çalıştırırken yüzündeki çiğ ifadenin tadını çıkarmayı durduramıyorum.

Dişlerimi eklediğimde, ucunu emdiğimde, sonra öğürme refleksimi bastırmak zorunda kalana kadar boğazıma götürdüğümde o da benim kadar çözüldü ve hala daha fazlası için ölüyorum, bu adama asla doyamayacağım ve ağzıma kontrolsüz bir şekilde pompaladığında ve parmakları saçlarıma girdiğinde ve kasları orgazm için sıkıldığında, aniden beni izlerken gözlerinin biraz daha az mavi olduğunu fark ediyorum.

♥♥♥

Kesinlikle hızlı. Süper.

Tamamen. Hızlı.

Tıbbi olarak, Pete buna manik denildiğini söylüyor.

Ve bu olayın Melanie ve Riley ile dışarı çıktığım gece tetiklenmiş olabileceğinden şüpheleniyor, çünkü mali toplantıları sırasında Rem, Pete'e sadece üç soru sormuş ve bunların hiçbirinin açıkladığı mali durumla ilgisi yokmuş.

Saat kaçta döneceğini söylemişti?

Riley'nin onu alacağından emin misin?

Neden bu kadar uzun sürüyor?

Pete para konusunu kapattığını ve Riley dönüş yolunda olduğumuzu mesaj atar atmaz Remington'ı odasına gönderdiğini söyledi ve işte o zaman onu hayatımda dinlediğim en yüksek sesli rock şarkısını dinlerken ve yüzünde düşünceli bir ifade varken buldum. Hiç geri dönmeyeceğimi mi düşünüyordu?

İç dünyasında çalkantılar başladığında yaptığı şey bu mu? Hard rock mı dinliyor?

Bilmiyorum. Tek bildiğim o gece beni dört kez becerdiği, sanki beni bir kez daha sahiplenmesi gerekiyormuş gibi ve şimdi Remy tamamen yoldan çıktı ve 7/24 Red Bull ile çalışıyor gibi görünüyor.

Tamamen şarj olmuş gibi.

Her zamanki ukala halinin onuncu gücü.

Bu sabah yatakta bana bir aslan gibi saldırdı. "Özellikle iyi görünüyorsun, Brooke Dumas. Güzel, sıcak ve ıslaksın ve seni kahvaltı tabağımda görmekten hiç çekinmem." Diliyle göğüslerimin arasında ıslak bir çizgi çiziyor, sonra da aslanın her zaman yaptığı gibi köprücük kemiğimi yalıyor. "Tek eksik tepesinde bir kiraz, ama eminim bizde vardır."

Elinin içinden bir kiraz çıkarırken gözlerindeki muziplik beni eritiyor, bu da muhtemelen gece boyunca mutfaktan getirdiğini ve uyandığım anda bana saldırmak için beklediğini fark etmemi sağlıyor.

Tanrım, o gerçekten bir yırtıcı.

Sersemce inleyerek sırtüstü dönüyorum ve onun kalp durduracak kadar yakışıklı yüzüne bakıyorum. Dağınık çene. Parıldayan kara gözler. Gamzeli bir gülümseme.

Tanrım, ben bittim.

"Erkeğin kim?" diye soruyor hoyratça ve beni öpüyor, o kirazı klitorisime sürtüyor. "Senin erkeğin kim, bebeğim?"

"Seni," diye

inliyorum. "Kimi

seviyorsun?"

Kirazla klitorisime işkence ederken ve aynı zamanda uzun bir parmağıyla cinsel organıma girerken uzuvlarımda titremeler oluyor ve ben şaşkınlıkla gözlerine bakıyorum. Gizemli derinliklerinde minyatür mavi benekler görebiliyorum ve umutsuzca ona, "Sen, ben sadece seni sevdim" demek istiyorum ama yapamıyorum. Bu şekilde olmaz, hatırlamayabilir bile. "Beni delirtiyorsun Remy," diye fısıldıyorum ve yüzsüzce sikini kavrayıp onu endişeyle kendime doğru çekiyorum.

Beni doldurup şişmiş cinsel organımı sert sikiyle ovalayabilsin ve tekrar onun kokusunu içime çekebileyim diye.

Bütün hafta boyunca yüksek bakım modunda ve ben ona zar zor ayak uydurabiliyorum, ama bunu gerçekten seviyorum. Onunla birlikte uçuyorum. Gülümsemeleri parlıyor. Artık eğitimden sonra seks molaları vermesi gerekiyor. Beni becermek istemeden beni göremiyor. Onu gerdiğimde, ona dokunur dokunmaz beni istiyor.

Şimdi fark ediyorum ki siyah olduğunda gözleri gerçekten siyah değil, gri ve maviyle beneklenmiş gerçekten koyu bir lacivert. Ama ruh hali... bir şekilde siyah. Her zaman değil ama bazen. Ya son derece yüksek ya da çok sinirli. Bazen hiçbir şey onu mutlu etmiyor. Diane ona bok yediriyor. Koç onu sıkı çalıştırmıyor. Ve Pete'e çok fazla bakıyorum, Tanrı aşkına.

Ama kulağa ne kadar saçma gelse de, bunlar Remy için çok önemli şeyler gibi görünüyor ve şimdi tüm günüm onun enerjisi ve dayanıklılığı tarafından emilmiş gibi görünüyor ve ben sadece ayak uydurmak için çabalıyorum.

"Bütün bu insanlar kimin için burada?" New York'a indiğimizde, jetini park ettiği FBO'da bir seyirci kalabalığının sıraya girdiğini ve sarı kordonlar ve havaalanı güvenliği tarafından zar zor engellendiklerini görünce soruyorum.

"Benim için, başka kim olabilir ki?" diyor.

Sesi o kadar ukala çıkıyor ki Pete bile kıkırdıyor ve "Bırak onu Remy" diyor.

Beni baştan çıkarıcı bir şekilde kendine çekti. "Buraya gel, bebeğim. Bu iyi insanların benimle olduğunu bilmelerini istiyorum." Flaşlar patlarken iri, emin eller popomun yanaklarını kavrıyor.

"Remington!"

Gülüyor ve diğer herkes binmeden önce beni Hummer limuzine sokuyor, beni yanına sıkıştırıyor ve sanki hayattaki son gecemizmiş, açlığı vahşileşmiş ve serbest kalmış gibi beni öpüyor. "Bu gece seni bir yere götürmek istiyorum," diye geveliyor ağzımın içine. "Hadi Paris'e gidelim."

"Neden Paris?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü üç gün içinde bir dövüşün var!" Böyle davrandığında beni güldürüyor. Onu yakalıyorum ve başka kimse tahtalara çıkmadan önce derin ve hızlı bir şekilde öpüyorum ve fısıldıyorum, "Yatak olan herhangi bir yere gidelim."

"Salıncakta yapalım."

"Remington!"

"Asansörde yapalım" diye ısrar ediyor.

Gülerek işaret parmağımı büyük, kötü, yaramaz oğluma doğru sallıyorum. "Asla ama asla asansörde yapmam, o yüzden başka birini bulman gerekecek."

"Seni istiyorum. Asansörde."

"Ve seni istiyorum. Bir yatakta. Normal insanlar gibi."

Bakışları belimin altına iniyor ve ifadesi şakacı, gülümseyen bir seks tanrısından karanlık, sekse aç bir seks tanrısına dönüşüyor. "Seni giydiğin o pantolonun içinde istiyorum."

Sıcak ve arzulanır hissederek başımı sallıyorum, sırıtıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek çürük parmak eklemlerinin her birini öpüyorum.

Başını merakla eğiyor ve gamzeleri yavaşça kayboluyor. Benden önce hiç böyle bir ilgi görmemiş gibi görünüyor. Birden ona daha fazlasını vermek istedim.

Ben de öyle yapıyorum.

Ona yaklaşarak çenesini kavrıyorum, sert yanağını öpüyorum ve ellerimi saçlarında gezdiriyorum, bakışlarının başka bir şeyle birlikte arzuyla ağırlaşmasını izliyorum. Gözlerini gizemli bir şekilde karanlık ve sıvı gibi gösteren bir şey.

Araba kapıları açılıyor.

Görünüşe göre Koç limuzinde ön tarafa biniyor, bu yüzden Pete, Riley ve Diane karşımızdaki banka yerleşiyor. Ben uzaklaşmaya çalışırken Remy parmaklarımı sıkıyor -bu hareket bile bana yapmamam gerektiğini söylüyor- sonra koltuğunun kenarından aşağı kayıyor ve sanki kendini daha az hantal göstermeye çalışıyormuş gibi büyük omuzlarını çökertiyor. Cüssesi ve kasları nedeniyle bunun imkânsız olduğu ortaya çıkınca, beni daha yakından kavrıyor ve başını göğsümün yumuşak kısmına yerleştirmek için eğiliyor, hafifçe homurdanıyor ve sonra iç çekiyor.

O kadar şaşırdım ki kıpırdayamıyorum.

Pete, Remington'ın kollarını kalçalarıma daha da sıkı sarmasını ve başının yan tarafı göğsümde mükemmel bir şekilde yastıklanana kadar beni daha da yakınlaştırmasını izlerken bir kaşını kaldırıyor. Homurdanıyor ve tekrar iç çekiyor. Riley iki kaşını kaldırıyor. Diane sanki az önce erimiş gibi şefkatle gülümsüyor.

Sadece erimedim. Onun altında sıvı gibiyim.

Bir koç ve bir öğretmen olan annem ve babam harika insanlar ama örneğin sevgi yağmuruna tutulan ve bunu görevi gibi tüm dünyaya yayan arkadaşım Melanie gibi sarılma ve öpme konusunda pek iyi değiller. Ama Remington'ın bana bakışı, kavgaları sırasında bile bana olan ilgisini gizlemeyişi ve az önce mağara bulmuş kış uykusundaki büyük bir ayı gibi bana sarılışı, açıklanamayacak kadar derin yerlerimi sızlatıyor.

Sessizce ve dünyadaki tüm şefkatle tırnaklarımı dikenli siyah saçlarında gezdiriyorum, sonra bir tırnağımı kulağında gezdiriyorum. Her iki kolunu da belime sıkıca sarıyor, bir şekilde beni bir yastığa hapseder gibi kendisine hapsediyor.

"Otele vardığımızda mola vermek ister misiniz?" Pete bize soruyor ve sanki derin bir duygu ona dokunmuş gibi tınısı titriyor.

Remington'ın ağır başını kaldırma zahmetine bile girmeden göğsüme doğru başını salladığını hissettiğimde parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye dalmıştım.

Manik olduğunda onu hiç bu kadar sessiz

görmemiştim. Ya da bu kadar hareketsiz

oturduğunu.

Pete ve Riley'nin şaşkın ifadeleri onların da bilmediğini doğruluyor.

Odalara çıktığımızda bavullarımızı süitimize alıyoruz ve sonra her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Fermuarımı açıyorum ve küçük kozmetik çantamı lavabonun altına saklıyorum.

Remy kapıdan beni öylesine şiddetli bir özlemle izliyor ki, bakışlarını fark ettiğimde ağzım köpük içinde dişlerimi fırçalamayı bırakıyorum. Aç görünüyor. Vahşi. Neredeyse çaresiz. O yaklaşırken hızla duruluyorum ve ellerimi havluyla siliyorum. Gülümsemiyor. Siyah gözleri beni derinliklerinde yutuyor. Beni kolayca kollarına alıyor ve odaya taşıyor.

Bizi yatağa yatırırken boynuna sarılıp onu içime çekerken içimin titremesine engel olamıyorum. Sanırım ne istediğini biliyorum ama emin değilim. Bu yüzden bir süre bekleyip onu izliyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara fırlatıyor, sonra kendi ayakkabılarının yere çarparken çıkardığı büyük gümbürtüyü

duyuyorum. "Seni istiyorum.

ellerim başımın üstünde."

Başımı sallıyorum ve ona yer açmak için geri çekiliyorum. "Düşüncelerini sakinleştiriyor mu?"

Başını sallıyor, sonra elimi tutuyor ve geniş göğsünün üzerinde açıyor, bakışlarımı kendi bakışlarına hapsederken sesi dokulu. "Burası beni sakinleştiriyor."

Kalbinin, sadece büyük atletlerin kalbinin atabileceği gibi yavaş ve güçlü attığını avucumun altında hissettiğimde içimi bir duygu karmaşası kaplıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, az önce gördüğüm aynı şiddetli özlemi görüyorum ve onu o kadar çok seviyorum ki kalbimin onun ritmini yakaladığına yemin edebilirim.

Yorganın üzerine yerleşirken ikimiz de giyinik bir şekilde yanıma kayıyor. Başını göğsüme yaslıyor ve kocaman kaslarının her bir parçasını içime sokarak boynumu içine çekiyor. Yüzümü indiriyorum ve parmak uçlarımı kafa derisinde gezdirmeye başlarken başının üst kısmını öpüyorum.

Uzun, bitmek bilmeyen, huzursuz, çılgın günler boyunca uyumadı.

Geceleri saçlarımı ve sırtımı okşadığını hissettiğim günler. Müzik dinlerken çıkardığı kısık sesi duyduğum günler. Gece yarısı mutfakta yemek yediğini, soğuk duşlar aldığını duydum ve bu duşlar yeterli gelmediğinde, onu benimle sevişme yolunda bulmak için uyandım.

Ama uzun zamandır uyuduğunu duymamıştım.

Nefes alış verişi düzleştiğinde ve günün ortasında, manik bir dönemin ortasında kollarımda uyuyakaldığını fark ettiğimde, göğsümde kabaran duyguları nasıl kontrol altına alabileceğimi bilmiyorum.

Sessizce yanağımdan bir damla gözyaşı siliyorum, sonra bir tane daha. Böyle bir adamın var olduğunu hiç hayal etmemiştim. Ya da benim

kendim için böyle bir şeye sahip olamam. Bu anlar. Bu... bağlantı. Ona duyduğum çaresiz, neredeyse acı verici özlemin ondan bana karşılık bulabileceğini hiç düşünmemiştim.

Hayatımda ilk kez mutluluktan ağlayarak saçlarını, çenesini, boynunu, kollarını okşuyor, mükemmel, dolgun dudaklarına, sert, güçlü çenesine ve alnına, mükemmel burnuna bakıyor, her santimini sessizce seviyorum.

Güneş ışığı odaya sızıyor ve onu tamamen aydınlatıyor, mükemmelliğini bir keş gibi içime çekmeme izin veriyor. Ayakkabılarımız yere atılmış, bavullarımız hala kapının yanında dolu. Başka bir lüks otelin başka bir güzel süitindeyiz ve yemin ederim ki hayatımda hiç bu anki kadar tamamlanmış hissetmemiştim, bu adam kollarımda uyurken, kalın kolları beni sarmışken, burnu göğüs dekolteme girmişken, nefesi tenimde sıcakken. Yabancı bir yerde, yeni bir odada, bildiğim her şeyden çok uzakta...

Dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Senin sayende," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Delicesine mutluyum. Senin olduğun her yerde tamamen evimdeyim."

Uykusunu korumaya o kadar kararlıyım ki, karnım guruldasa bile akşam yemeğini atlıyorum. Çok geçmeden sakinleşiyor ve ben her zaman onun büyük, güzel bedenine sessizce seni seviyorum Remington diyen küçük dokunuşlar yapmaya devam ediyorum.

Gecenin bir yarısı kıpırdanıyor ve bu sırada yorgunum ama her zamanki gibi kararlıyım, onu okşarken ve severken kollarım ağırlaşıyor.

Yumuşak bir iniltiyle uyandığımda, beni kolayca kavrıyor ve bedenimi kendi bedenine sokuyor, böylece şimdi kulağımın çukurunu baygın bir şekilde öperken derin göğsüne sarılan kişi ben oluyorum. "Brooke," diyor.

Sadece bir kelime.

Uykuyla yoğun, çok alçak ve samimi, bir teklif olabilirdi, cevabımın her zaman evet olacağı ve olacağı herhangi bir teklif.

"Evet Remy," diye fısıldıyorum, köprücük kemiğine sokulurken sesim onunki kadar halsiz.

Hırlıyor ve yavaşça içime çekiyor. "Benim Brooke'um." Sesi hâlâ kalın ve hırıltılı, dar kotumun üst düğmesini parmaklıyor ve büyük bir eliyle popomu okşarken boynumu sevgiyle öpüyor. "Neden hâlâ bunları giyiyorsun?"

Ona nedenini hatırlatamadan, düğmeyi açtığını ve fermuarı bilerek aşağı doğru kaydırdığını duyuyorum.

Tüm kaslarım kasılıyor. Hafifçe inliyorum ve burnumu boynuna bastırıyorum, okşanmak için can atan bir kedi yavrusu gibi yaklaşıyorum. "Dünyanın en seksi erkeğinin onları üzerimden çıkarmasını bekliyordum."

♥♥♥

Gece 3 civarında Remington kulağıma "açım" diye homurdanıyor ve mutfağa saldırmak için kalkıyor ve ben yatakta uzanıp gerinirken midem de anında aynı fikirde oluyor.

Bir lambayı yakıyorum ve bavulundan çıkan ilk şeyin içine giriyorum, bu da RIPTIDE kırmızı saten cüppelerinden biri oluyor.

Kuşağı belime sıkıca bağlıyorum ve kumaş tenime karşı lezzetli ve serin bir his veriyor. Bornoz üzerimde kocaman duruyor, baldırlarımın altına kadar uzanıyor ama sırıtıyorum

Çünkü onun eşyalarını giymeye bayılıyorum. Diane'in mutfakta bizim için bıraktığı her şeyi incelemek için peşinden gidiyorum.

Sıcak çekmecenin içinde iki sıcak tabak parmesan kabuklu tavuk ve kırmızı patatesli ıspanak ve pancar salatası var. Onları çıkarıp mutfak eşyalarımızı alırken Remington'ın çoktan yemek masasına uzanmış olduğunu görüyorum, muhteşem bir şekilde çıplak göğüslü ve düşük askılı bir eşofman pantolonuyla.

Kereviz çubuğuna fıstık ezmesi sürüp çiğniyor ama beni görünce yemeyi bırakıyor ve ağzında ne varsa hemen yutuyor.

Gözleri açılıyor ve kalan kereviz çubuğunu bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kaslı kollarını çaprazlayarak pazularının üstündeki mürekkep sarmaşıklarının koyu ve seksi görünmesini sağlıyor. "Şu haline bak," diyor, sözcükler saf bir erkek zevkinin hırıltısı.

Tabakları alıp sırıtarak yanlarına giderken RIPTIDE kelimesi sırtımda nefis bir şekilde yanıyor. "Yatağa döndüğümüzde iade edeceğim."

Başını sallar ve kucağını sıvazlar. "Eğer benimse, senindir."

Yemeği masaya koyuyorum, o da satenin üzerinden kalçalarımı kavrıyor ve beni kucağına oturtuyor. "Çok açım amına koyayım."

Parmaklarıyla bir dilim kırmızı patates alıyor ve parmak uçlarını yalayarak ağzına atıyor.

"Annemin kırmızı patateslerine bayılırsın. Acı biber ekler ve onlara biraz tekme atar" diyorum ve bir tanesini çatalla alıp çiğnerken biberiyenin ve mükemmel pişmiş patatesin tadı dilimde eriyor.

"Evi özlüyor musun?"

Bir patatesi daha bitirirken bu soruyla ona bakıyorum ve aslında hiç evi olmadığını fark ediyorum. Öyle mi?

Evi bir dövüş ringi ve tonlarca otel oldu. Ailesi, takımı ve hayranları oldu.

Göğsüm onun için neredeyse patlayacak kadar şişiyor.

Beni otel odasına kilitlediği zaman, Pete'in onu ilk kez sakinleştirdiğini gördükten hemen sonra, Remy depresyondaydı ve ben bunu bilmiyordum bile. Aklı başında kalabilmek için bana tutunuyordu ama ben de bunu bilmiyordum.

Tek bildiğim, o odadan çıkmamı istemediği ve kimsenin girmesini istemediğiydi. Beni orada istiyordu. Dokunuşumu sanki onu topraklayacakmış gibi istiyordu ve ağzım onun soğuğundaki tek sıcaklık, karanlığındaki tek ışıktı.

Remington sözlerin adamı değildir. O bir içgüdü ve eylem adamıdır.

Bu büyük, güçlü adamın bazen bakıma ihtiyacı oluyor ve yemin ederim ona bakan kız olmak için başka hiçbir şey olmak istemediğim kadar can atıyorum.

Hiç evi olmamış biri olarak, evimi özleyip özlemediğimi mi merak ediyor?

Yumuşak bir yatakta, onun kollarında bir kraliçe gibi uyuduğumda, var olan en iyi yemekleri yediğimde, işimi yaptığımda ve bazen ukala, bazen huysuz ve her zaman sevimli olduğunda onunla zaman geçirdiğimde mi?

Çatalımı bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve parmak uçlarımla çenesini okşuyorum. "Seninle olmadığım zaman,

Evi özlüyorum. Ama seninleyken hiçbir şeyi özlemiyorum."

Gamzeleri kısa süreliğine beliriyor ve dudaklarımı en yakın olanın üzerinde gezdirmek için eğiliyorum. Hafifçe hırlıyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Kaçırmaman için seni yakınıma sokacağım," diye geveliyor.

"Lütfen buyurun. Aslında burada yeterince yer olduğuna eminim." Kucağında anlamlı bir şekilde kıpırdanıyorum ve o da kulak mememi ısırıp bana sıkıca sarılıyor ve "İşte böyle!" diyor.

Gülüşüyoruz ve sonunda aynı tabaktan, aynı çataldan yiyoruz, sırayla birbirimizi besliyoruz.

Mani hastalığının getirdiği huzursuzluğunu hissettiğimde, bir şeyler yapmak istediğini anlıyorum. Bu yüzden beni tamamen alt edip çatalın fırçasıyla dudaklarımı okşarken boyun eğiyorum ve itaatkâr bir şekilde açılıp beni beslemesine izin veriyorum.

Yemek için açılan ağzıma her baktığında gözlerinin kararmasına bayılıyorum.

Boştaki elini saten kolun altına sokuyor ve tabağına dönüp kendisi için her şeyden bir parça çatallarken trisepslerimi sevgiyle okşuyor.

Büyük bir ısırık almasını izliyorum ve sonra daha fazla tavuk kesmesini ve diğer her şeyden bir parça ile birlikte ağzıma getirmesini bekliyorum.

Isırmamı, tadını çıkarmamı ve sonunda yutmamı izliyor, dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor usulca, omurgamı bir aşağı bir yukarı okşayarak.

Çatalı yere bırakıp elini bornozun içine sokarak kumaştan ayırıp belime doladığında kalbim eriyor. Başını eğip kulağıma bir öpücük konduruyor ve "Ben" diyor.

"Tamamen senin." Ona sarılmak için manevra yapıyorum ve burnumu kalın, sıcak boynuna gömüp kollarımı zayıf beline doluyorum. "Büyük dövüş için çok heyecanlanıyorum. Ya sen?"

Bana bakmak için geri çekilirken kıkırdaması derin göğsünde gümbürdüyor. İyice eğlenmiş görünüyor. "Neden olayım ki?" Başımı çenemden geriye doğru eğiyor, böylece gülen koyu renk gözleri benimkileri yakalıyor. "Brooke, onu kıracağım."

Sesindeki kesinlik öyle bir derinlik ve güç taşıyor ki neredeyse Scorpion'a acıyacağım. Remy onu kırmakla kalmayacak, bunu yaparken eğlenecek de. "Remy, dövüşme tarzını seviyorum ama bunun benim için ne kadar sinir bozucu olduğunu bilemezsin."

"Neden, Brooke?"

"Çünkü. Sen benim için önemlisin. Sana hiçbir şeyin dokunmamasını diliyorum ve her birkaç gecede bir sen... orada oluyorsun. Kazanacağını bilmek bile beni etkiliyor."

"Ama sen mutlusun, Brooke? Benimle?"

Bu soru üzerine yüzü gerildi ve aniden bana "Dövüşü beğendin mi?" diye sorduğu zamanlara çok benzer bir şekilde çok niyetli göründü.

Gözlerindeki şiddetli ihtiyacı görüyorum ve cevabımın onun için önemli olduğunu biliyorum, tıpkı onun benim hakkımda ne düşündüğünün benim için önemli olduğu gibi.

"Delicesine," diye itiraf ediyorum ve ona sarılıp boynunu kokluyorum, kokusunun beni nasıl rahatlattığını seviyorum. "Beni mutlu ediyorsun. Beni delicesine mutlu ediyorsun ve delirtiyorsun, nokta. Sensiz bir saniye bile geçirmek istemiyorum. Bütün o kadınların sana bakmasını ve sana bağırmalarını bile istemiyorum."

Sesi, seks sırasında benimle samimi bir şekilde konuştuğunda olduğu gibi değişiyor. "Ben seninim. Sen benimle eve getirdiğim kişisin." Boynumu kokluyor, sonra kulağımın arkasını vızıldıyor ve içime fısıldıyor, "Sen benim eşimsin ve seni sahiplendim."

Bununla birlikte, beni yana doğru yeniden ayarlıyor ve beslemeye devam ediyor.

Dudaklarımın, ağzıma getirdiği şeyin üzerinde açılıp kapanmasını izlemekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Beni beslemeyi seviyor ve sanırım bundan aldığı saplantılı erkek hazzı atası Neandertal insanına kadar uzanıyor.

Tüm yiyecekleri mideye indiriyoruz, birbirimizi sevip öpüyoruz ve ona Melanie'den bahsediyorum, Riley ile bir gece nasıl birlikte uyuduklarını ve şimdi mesajlaşan harika arkadaşlar olduklarını anlatıyorum, o da gülüyor ve yemeye devam ederken "Daha fazlasını anlat," diye beni cesaretlendiriyor.

Ben de ona ailemden, Nora'nın yürüyen her şeye nasıl aşık olduğundan bahsediyorum, o da gülümsüyor ve ben de onu gülümsetmeyi seviyorum.

"Ailenle ilgili güzel bir şey hatırlıyor musun?" Ebeveyn yatak odasına döndüğümüzde ve yatağa girdiğimde soruyorum.

"Annem her gece beni çaprazlardı." Kapıyı kilitliyor ve bunun Riley'nin ertesi sabah içeri dalıp bizi çıplak görmesini engellemek için olduğunu biliyorum. "Alnıma, ağzımın üstüne ve kalbimin üstüne çarpı atardı."

"Dindar mıydı?"

Remington iri omuzlarını silkiyor ve çantasına uğrayıp iPad'ini ve kulaklıklarını çıkardığını görüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Remington'ın ailesini düşünmek bana işkence gibi geliyor. Bu kadar dindar biri, tanıdığım en iyi, en karmaşık ve en güzel insanı nasıl terk edebilir? Nasıl yapabilirler?

Remy eşyalarını komodine taşıyor ve tüm eşyalarını yakınına kurduğunu fark ediyorum. Gecenin geri kalanında bana sarılmaya hazırlanıyor çünkü uyuyamayacağının tamamen farkında.

"Aileni özlüyor musun?" Bana katıldığında soruyorum.

Remy yatağa yerleşip hemen bana uzandığında yatak gıcırdıyor. "Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin." Bu cevabı beklemiyordum ve hem ağlamak hem de onu beslemek ve onu inciten herkesten korumak istiyordum.

Riptide bornozunun ipini gevşetiyor ve sateni omuzlarımdan indiriyor. O beni çıplak seviyor, böylece aslan gibi yalayabiliyor ve ben de onu memnun etmeyi seviyorum. Bu yüzden kollarımı çekip bir kenara fırlatıyorum, beni ona sarmasına bayılıyorum, ten tene.

Birdenbire, tüm gücümle, ona her şeyimi vermek istedim. Bedenim, ruhum, kalbim, ailem.

"Sana bir şey söylesem," diye fısıldıyorum en sevdiğimiz yeri bulduğumuzda, yüzümüz birbirimize dönük, bacağım onun kalçalarının arasında, vücutlarımız birbirine dolanmış ve mümkün olduğunca birbirine değiyor, "yarını hatırlar mısın?"

Yorganı üzerimize çekiyor ve yüzümü boynuna gömüyor, elleri omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Umarım yaparım."

Ayaklarının benimkilere karşı huzursuzca hareket ettiğini hissediyorum ve gülümseyip rahatlamasına yardımcı olmak için kollarımla uzanıp saçlarını okşuyorum ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Parlak bir fikir. Ne söylemek istediğimi anlayacağı ve bu şekilde onu rahat hissetmeyeceği herhangi bir şey için zorlamayacağım bir fikir. Aslında, buna cevap vermesine de gerek kalmayacak.

Onun üzerinden komodine uzanıp kulaklıkları ve iPod'unu alıyorum, şarkıyı orada bulabilmek için dua ediyorum. Bu şarkıya deli oluyorum ve şu ana kadar bu şarkıyla hiç ama hiç özdeşleşmemiştim, şu anda bu sözlerin her birini Remington Tate'e haykırmak istiyorum.

"Tak şunları," diyorum heyecanla. Sırıtıyor çünkü ona müzik dinletmemden hoşlandığını biliyorum. Yatak başlığına yaslanıp kulaklıklarını takıyor ve beni kucağına doğru sürüklüyor, ben de oraya sürünüyorum.

Buldum. Onun her özel parçasına deli olduğumu söylemek için mükemmel bir şarkı.

Avril Lavigne'in "I Love You" şarkısını seçip çalıyorum.

Müziğin başladığını duyuyorum ve sesi yükselttikçe heyecanım damarlarımda dolaşıyor ve kucağında oturduğum yerden bile şarkı sözlerinin onunla konuşmaya başladığını duyabiliyorum.

Yarın bunu hatırlamayabileceğini biliyorum. Gözlerinin siyah olduğunu ve ona bir şarkı çalmanın sözleri söylemiş sayılmayacağını biliyorum, ama o kadar çok gece geçirdik

ki

birlikte. Birbirimizle antrenman yapıyoruz, birlikte banyo yapıyoruz, birlikte koşuyoruz, birbirimizi yiyor ve besliyoruz, okşuyor ve konuşuyoruz ve Remington'ın hiç kimseye bana açıldığı kadar açıldığını sanmıyorum. Hayatım boyunca duvarlarımı ördüm ve aniden onun içeride olduğunu fark edene kadar kimsenin içeri girmesine izin vermedim.

Her gün onu soluyor ve yaşıyorum, hatta yatakta onun yanında uzanırken onu hayal ediyorum.

Bu adam ham ve evcilleşmemiş kalbindeki duyguları fark etmese bile, en azından şarkımla benim her şeyim olduğunu anlayacağını umuyorum.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar heyecanla şarkının çalmaya devam ettiğini duyuyorum ve yüz ifadesini incelerken dudağımı kemirerek yüzünü izliyorum. Her şarkı sözü o kadar mükemmel ki, şu anda duyabildiğime yemin ettiğim nakarat da dahil olmak üzere tüm şarkı benden ona doğru;

Çok güzelsin.

Ama seni bu yüzden

sevmiyorum, bildiğinden emin

değilim.

Seni sevmemin sebebi, senin sen

olman.

Sadece sen.

Evet, seni sevmemin nedeni yaşadıklarımız ve bu yüzden

seni seviyorum.

Yüzümü değerlendirirken dinliyor, yüz hatlarımı tararken ifadesi niyetli. Dolgun dudaklarımı. Kehribar gözlerim. Yüksek elmacık kemiklerim.

"Tekrar çal." Sesi o kadar sertti ki ne dediğini anlamak için neredeyse dudaklarını okumak zorunda kalacaktım.

Yeniden oynatmak için düğmeye tıklıyorum, ama ondan beklediğim gibi şarkıyı tekrar dinlemek yerine, beni ters çevirip sırtüstü yatırıyor, sonra kulaklıkları kafama takıyor ve şarkı başlarken küçük bedenime göre ayarlıyor.

Ve bir sonraki saniyede, az önce onun için çaldığım "Seni Seviyorum" şarkısını dinliyorum.

Ve şimdi Remington Tate'in benim için çaldığı.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim göğsümde titriyor, ona karşı hissettiklerim içimde kabarıyor, ta ki içim dolana ve çaresizce tükenene kadar. Dudaklarını dudaklarımda hissediyorum, şarkı kulaklarımda çınlarken beni cinsel olmayan ama sonsuz derecede şefkatli bir şekilde öpmeye başlıyor.

Remy bana bu şekilde açılıyor ve bana anlatmaya çalıştığı her şeyi, bu şarkıyla, dudaklarıyla, fısıltıyla dokunuşuyla içime çekerken başımın tepesinden ayaklarımın tabanına kadar karıncalanıyorum, bunların hiçbirini hatırlamayabileceğini bilmek bile benim için daha az gerçek yapmıyor."

Senin resimlerin

Öğleden sonram gayet iyi gidiyordu.

Remington antrenmanlara bir gün ara verdi ve şimdi tamamen karbonhidrat yüklemesi yapıyor ve kaslarını enerjiyle dolduruyor - ve tabağını da. Diane'in yemeklerini yemeyi reddetti ve onun yerine hepimizi otelin restoranının açık büfesine getirdi. Erkekler ayrı ayrı yemek yiyor, "dövüş" konularını tartışıyor ve ben de Diane'le birlikte yediklerimizin içeriğini belirlemeye çalışarak hoş vakit geçiriyorum. Portakal tadı mı? Kakule kokusu?

Sonra telefonum öttü. Mel'den bir mesaj olduğunu görünce çok heyecanlandım.

O Riley denen ahmağın hakkını vermek istemem ama haklıydı. İnternette o gece Gross'un vücut bulmuş halini öperken çekilmiş bir fotoğrafın var! Ve viral oluyor!

Dünyam durdu.

Parmak uçlarımda Gross'un vücut bulmuş halini öptüğüm o geceye geri dönüyorum ve birdenbire birinin -onun goonies'inin- bunu kameraya çekmesi çok mantıklı geliyor. Tabii ya.

Eğer biri beni Olimpiyat denemelerimde, hayatımın en aşağılayıcı anında dört dakika boyunca kaydetseydi, hayatımın en aşağılayıcı ikinci anında da beni kaydetmeye hazır biri olurdu. Tabii ki kameraya çektiler. Belki ilk seferinde başarısız olmamış olabilirim. Peki ya ikinci kez beş saniye tutmak zorunda kaldığımda?

Dibe vuruyorum ve daha fırtına gelmeden, sadece bulutun gelişini gördüğümde boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Donmuş ciğerlerimle telefonumu çantama geri koyuyorum, nedense yaptığım her şey ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum. Adamların yarın geceki stratejilerini tartıştıkları masaya bakıyorum ve Remy'nin onları kolayca dinlediğini fark ediyorum. Bir an normal, rahat ve arkasına yaslanmış, bacaklarını otel restoranının pembe yemek sandalyesine açmış bir haldeyken, bir anda dikkatle titreyen telefonuna baktığını görüyorum.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar batıyor ama saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Profilini okuyamıyorum ama tamamen hareketsiz kaldı. Sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Devasa bir gürültüyle tüm masayı deviriyor ve Koç, üzerinde binlerce tabak ve yemekle yere yığılıyor.

Remington ayağa fırladığında aynı hareketle cep telefonunu odanın öbür ucuna fırlatır ve bana doğru ilerlerken duvara çarparak parçalanır ve Pete ayağa fırlayarak arka cebine uzanır.

"Hayır, Pete, hayır!" Remy'nin sakinleştirilmesi fikrinden nefret ederek patladım.

Sakin kalmaya çalışıyorum ama kalbim dakikada binlerce kez çarpıyor. Birlikte olduğumuzdan beri Remington'ın bana kızgın olmasıyla hiç başa çıkmamıştım ve birdenbire ondan biraz korkmaya başladım ama korktuğumu bilmesini istemiyorum.

Oturduğum yerde titreyerek, bir boğa gibi nefes alarak, burun delikleri alevlenerek, gözleri simsiyah yanarak, yumrukları titreyerek önümde durduğunda tamamen hareketsiz kaldım.

yanlara. Ama bakışlarındaki sert çaresizlik kollarımdan aşağı korkunç bir ürperti gönderiyor.

Konuşmak için normalden on kat daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. "Benimle konuşmak istiyor musun, Remington?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bağırması için kendimi hazırlıyorum, ama her nasılsa, cevap verdiği soğuk fısıltı çok daha tehditkâr.

"Seninle konuşmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum."

Ensemdeki tüyler telaşla diken diken oluyor. "Pekâlâ, konuşalım. Affedersin Diane," diyorum aldatıcı bir sakinlikle ve ayağa kalkabilmek için sandalyemi geriye itiyorum, bacaklarım sallanıyor.

Her zamankinden daha büyük görünüyor ve tüm restoran ona bakıyor.

Diane, Koç'un temizlemesine yardım etmek için devrilen masaya doğru koşar.

Remington bana dik dik bakarken ellerini iki yana açıp yumruk yapıyor. Hızlı ve kesik kesik nefes alırken çenesi çalışıyor ve Riley'nin az önce onun arkasından, Pete'in yanından geldiğini fark ediyorum.

Rem'in gözlerinin içinde şiddetli bir savaş var. Kendini kontrol etmesi gerektiğini biliyormuş ama yapamıyormuş gibi mücadele ediyor. Sanki öfke onu aşmış gibi.

Onu sakinleştirme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Ellerimi vücudunun herhangi bir yerine koyduğumda, dokunuşumun altında rahatladığını biliyorum. Bazen benim ona dokunmaya ihtiyaç duyduğum kadar onun da benim dokunuşuma ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Ama o hiç böyle olmamıştı ve hayatımda ilk kez dokunuşumun onun tarafından hoş karşılanmayacağından korkuyorum.

Sevdiğim tek adamın bana ihanet ettiği düşüncesi beni neredeyse felç ediyor.

Daha konuşmadı bile, ama yine de kargaşasının beni tamamen sardığını hissedebiliyorum, bana söyleyeceği her şey vücudumun derinliklerinde bir yerleri acıtıyor. Onu incittim. Onu incittim ve bunun için anında kendimden nefret ediyorum. Nefes borum acıyla şişiyor.

"Sadece kız kardeşimi görmeye gittim," diye acı bir şekilde nefes alıyorum, içimde bir pişmanlık ve endişe kuyusu kaynıyor.

Şiddetle titreyen işaret parmağıyla uzanıp ağzıma dokunuyor -Akrep'in pis yanağını öptüğüm parmağıyla- ve sonra beni ısırmak için öne doğru eğiliyor ve tenimde hissettiğim dişlerinin batmasıyla şaşkınlık ve arzuyla karışık bir nefes alıyorum. "Onun gibi bir pislikle pazarlık mı yapıyorsun? Benim haberim olmadan?" diye soruyor alçak, çalkantılı bir sesle, başparmağı dudaklarımın üzerinde kararsızca gezinirken.

"Kız kardeşimi görmeye gittim, Remy. O pislikler umurumda bile değil."

Saçlarıma dokunuyor ve bu dokunuş o kadar beklenmedik bir şekilde nazik ki, gözlerindeki ışıklı çılgınlıkla tezat oluşturması ve başparmağının umutsuzca dudaklarımı kazımaya başlamasıyla ölmek istiyorum. "Yine de beni öptüğün ağızla o lanet olası pisliği öpüyorsun."

"Lütfen ona kadar say." Çaresiz, koluna dokunuyorum.

Gözlerini kısıyor, sonra aceleyle "Bir-iki-üç-dört-beş-altı-yedi-sekiz-dokuz-on" diyor.

Eğilip gömleğimin yakasının bir kısmını avucunun içine alıyor ve beni kendine yaklaştırıyor, gözlerindeki sıkıntılı bakış beni pençe gibi kesiyor. "O orospu çocuğunu, uğruna cinayet işleyeceğim ağızla mı öpüyorsun?"

Dudaklarıma tekrar dokunurken gözleri vahşileşiyor, bu sefer şiddetle titreyen iki parmağının ucuyla ve aniden tek görebildiğim azap oluyor. Gözleri siyah. Karanlık ve lanetli. Ve o karanlığı oraya benim koymuş olmama dayanamıyorum ve onun acısını hissediyorum, vücudumdaki her kemikle hissediyorum.

"Dudaklarım dövmeye neredeyse hiç dokunmadı." Nefes borum kapanmaya başladığında sesim fısıltı kadar kısık çıkıyor. "Kardeşimi görebilmek için onlara sahte bir güven verdiğinde yaptığın şeyi yaptım."

Göğsünü büyük bir gürültüyle çarpıyor. "Sen benim kızımsın! Kimseye sahte güven veremezsin!"

"Efendim, binayı hemen terk etmeniz gerekiyor."

Müdür öne çıkınca Remy'nin başı dönüyor ve aniden Pete ve Riley zavallı adamın yaklaşmasını engelliyor, Pete hızlıca bir çek defteri çıkarırken hasar bedeli odada yankılanıyor. Remy'nin kısılmış gözleri tekrar bana kayıyor ve o kadar öfkeli, muhteşem ve o kadar ele avuca sığmaz ki onunla ne yapacağımı bilemiyorum.

Yaklaşıyor ve bir parmağını çenemden aşağı kaydırıyor, ben de karşılık veriyorum, korkmuş bedenim onun öfkesinin üzerimde yarattığı hormon sağanağıyla sekse hazır hale geliyor. "Gidip o pisliğin suratını dağıtacağım," diye fısıldıyor, eğilip dilini ağzıma sokarken kadife vaadi tehditle süslü, "sonra da seni kendime boyun eğdireceğim."

"Remy, sakin ol," diyor Riley.

"Sorun değil Riley, ben o kadar kolay kırılmam ve o da bunu deneyebilir," diye çıkıştım ve sonunda Remington'a yalvarıyor gibi göründüğü kocaman siyah kaşlarımı çattım.

Kaşlarını çatıyor ve karanlık başını eğiyor, saçlarımı yumruklarıyla kavrayıp ağzımı acımasızca ele geçirirken yüzüme doğru sertçe nefes alıyor ve dilinin cezalandırıcı hareketleriyle dudaklarımı eziyor. "Seni yatağa attığımda, üzerinde ondan kalan hiçbir şey kalmayana kadar seni lanet olası dilimle ovacağım. Sadece ben. Sadece ben."

Ereksiyonu karnımı ısırıyor ve tamamen bölgeselleştiğini, eşim olduğunu iddia ettiğini, sahipliğimi kanıtlamak için çıldırdığını fark ediyorum. Kalçalarım sıvılaşıyor ve nefes nefese kalıp daha da yaklaşıyorum. "Tamam, beni oraya götür," diye yalvarıyorum, ikimizi de rahatlatma dürtüsüyle zayıf düşüyorum.

Geri çekiliyor ve gözlerini kısıyor. "Seninle ilgilenecek vaktim yok amına koyayım," diye çıkışarak kapıya yöneldiğinde nefes nefese kalmış bir panikle haykırıyorum.

"Remy, geri dön. Başını belaya sokma!"

Arkasını dönüyor ve yüzündeki kararlı cinayet ifadesini gördüğümde midem düğümleniyor, parmağını havaya kaldırıp beni işaret ederken yumrukları iki yanında titriyor. "Seni korumak benim ayrıcalığım. Seni ve değer verdiğin her şeyi benimmiş gibi koruyacağım."

Bana bakışları karşısında nefesim kesiliyor.

"O hasta pislik az önce sefil hayatına son vermem için bana yalvardı ve ben de bunu seve seve yerine getireceğim," diye hırlıyor, gözleri kapıdan öfkeyle beni tarıyor. "Az önce benim için kutsal olan bir şeyi aldı ve üzerine işedi!" Hışımla geri dönüyor ve parmağını göğüslerimin arasına sokarak işaret ediyor. "Anla beni. Sen. Sen. Benimsin!"

"Remington, o benim kız kardeşim."

"Ve Akrep onu asla bırakmayacak. Kadınlarını uyuşturur ve bağımlı kılar, zihinleri paramparça olur.

düşünemeyecek kadar küçük. Ondan daha çok istediği bir şey olmadığı sürece ondan asla vazgeçmeyecektir. Seni mi istiyor? Seni istiyor mu, Brooke? Sana ilaç verebilirdi. Seni soyabilirdi. Seni sikebilirdi, lanet olsun, seni sikebilirdi!"

"Hayır!"

"Sana dokundu mu?"

"O yapmadı! Bunu seni kışkırtmak için yapıyorlar, izin verme! Yarınki yüzüğe sakla. Lütfen. Bu gece seninle olmak istiyorum."

"Başından beri yanındaydım dostum, hiçbir şey olmadı," diye araya giriyor Riley, kolunu okşayıp onu biraz geri çekmeye çalışarak.

Riley'nin konuştuğunu duyduğunda gözlerine yerleşen ihanet ifadesini görüyorum ve ben onu durduramadan Riley'nin gömleğini avuçlamak için arkasını dönüyor. "Kızımın o pisliğin yüzüne bakmasına izin mi verdin, seni küçük pislik?"

Riley'i yerden kaldırdığında panik beni ele geçiriyor. "Remy, hayır!" Yanına gelip boş yere kolunu çekiştiriyorum.

Onu havada sallıyor ve Riley morarmaya başlıyor. "O pisliğin mürekkebini öpmesine izin mi verdin?"

Pete bana baktı. "Özür dilerim," diyor ve sonra Remy'ye, "Pekâlâ dostum, Destroyer'ı artık yatıralım, olur mu?" diyor ve boynuna bir şırınga sokuyor ve Remington Riley'yi yere düşürüp şırıngayı derisinden çekerek çıkarıyor ve boş olarak bir kenara fırlatıyor.

Gelip beni yakaladığında nefesimi tutuyorum. Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve ağzını açıyor, tereddüt ediyor, sonra ağzımı ezerken alçak, acı dolu bir ses çıkarıyor

ve beni hem sahiplenen hem de cezalandıran bir öpücük veriyor ve sonra kolumu bırakıp kapıya doğru yürüyor, beni çiğ, şişmiş dudaklarımı yalayıp arkasından bakarken bırakıyor.

Riley kendini ayağa kaldırırken öksürüyor ve Remington'ın gittiğini fark ettiğimizde boğazını ovuşturuyor.

"Ne oluyor be?" Pete, Remy'nin az önce çıkıp gittiği açık kapıya inanamayarak gözlerini kırpıştırır.

"Bir fili yere sermesi gerekiyordu, değil mi?" Riley asık suratla Pete'e sorar.

"Sözde" kelimesi önemli.

Riley başını sallayarak kot pantolonundaki camın tozunu alır. "İçindeki adrenalinden olmalı. Kahretsin."

"Pete, ikiniz de aklınızı başınıza alın! Onu sakinleştirici ile vurdunuz! Bildiğimiz kadarıyla bir ara sokağa düşebilir, soyulabilir ve ... oh tanrım." Yanlış yapabileceği ya da başına gelebilecek her şeyi düşünürken yüzümü kapatıyorum.

"Sakin ol Brooke, biz hallederiz. Riley, sen şu sakinleştiricilerden iki tane daha al, seninle arabada buluşuruz," diyor Pete, sonra müdüre dönüp hâlâ avuçlarının arasında tuttuğu çeki işaret ediyor. "Faturayı başkanlık süitine gönderebilir misiniz? Sabaha kadar taşınacağımızı garanti ederim."

"Yardım etmek istiyorum!"

"Kahretsin, yeterince yardım ettin Brooke," diyor Riley bana kıyameti koparmışım gibi bakarak. "Yukarı çık ve onu bekle. Döndüğünde senin için biçilmiş kaftan olacak."

♥♥♥

Bir şeyler duymayı beklerken deli gibi volta atıyorum. Herhangi bir şey.

Odamızdaki tüm eşyalarını, iPad'ini ve dizüstü bilgisayarını, lavabodaki diş fırçasını, kıyafetlerini hala bavulunda, bazılarını dolapta asılı görüyorum ve korkunç bir endişe sinir uçlarıma doğru ilerliyor.

Remington oraya gitti ve benim için her şeyi bir kenara atabilirdi. Geçmişe dönüp o aptal dövmeyi öpmeyeceğimi söyleseydim ne olurdu diye düşünürken dişlerimin işkencesinden dudaklarım acıyor. Nora'yla asla konuşamayabilirdim. Ona sunduğum gibi özgür kalma şansına asla sahip olamazdı.

Şu anda, düşününce nispeten zararsız hissettirdi ve ayrıca başka seçeneğim yokmuş gibi geldi, ama Remington'ın bunu asla öğrenmemesini ne kadar çok isterdim. Öfkeliyken bile incindiğini hissedebiliyordum ve şimdi bu konuda çok endişeliyim. Şu anda yumrukları Scorpion'un çenesinde olsa bile, Yeraltı zaferi cehenneme gidecek ve Remy bu gece ona zarar verirse o korkunç sürüngen hasta herifin intikam olarak Nora'ya ne yapabileceğini merak bile edemiyorum.

Oh, Tanrım.

Sadece kendi kariyerimi değil, Remy'nin kariyerini de mahvettiğim düşüncesi beni kesinlikle yıkıyor.

Midem o kadar huzursuz ki bağırsaklarımı dışarı atacakmışım gibi hissediyorum. Nora'nın güvende olmasını istiyorum ama Rem'in otele dönmesini de çok istiyorum, onu seksle yatıştırmaya çalışacağımdan eminim. Eğer bana boyun eğdirmek istiyorsa, sırf onu tekrar sakinleştirmek ve rahatlatmak için istediği her şeye inanmasına izin vereceğim. Ben korkmuyorum.

Onu. Olmayacağım. O hala benim Remy'im, sadece kötü bir ruh halinde.

Ama sabahın beşinde hala dönmemişti. Deli gibi interneti kontrol ediyorum ve en kötüsünden korkarak televizyonda yerel haberleri açıyorum. Bir kapı sesi duyuyorum ve başımı kaldırıyorum, Riley'i gördüğümde kalbim boğazımda atıyor. Anında koltuktan ayağa fırlıyorum. "Remy? Nerede o? Ne yaptı?"

Riley yüzüme bakmıyor, doğrudan ana yatak odasına giriyor ve dolabı arıyor. "Acil serviste."

Omurgamın bir ucundan diğer ucuna korkunç bir gerilim yayılıyor ve birdenbire kuyruğumdan tutulup kararlılıkla peşinden koşmaya başlıyorum. "Ne yaptı o? Gidip eşyalarımı alayım. Onu görmem gerek."

Riley diş fırçasını, tıraş bıçağını aldı ve her şeyi küçük bir deri çantaya attı. "Burada beklesen daha iyi olur. Sadece birkaç dikiş var." Ardından boks ayakkabılarını ve maç için kıyafetini alıyor. "Diskalifiye olmadılar. İkisi de söylemiyor. Dövüş bu gece devam ediyor, ya da şöyle diyelim? Devam ediyor. Bu gece."

Midemdeki asitler rahatsız edici bir şekilde kabarmaya başlıyor. Tüm bunlar için gerekli testosterondan gerçekten yoksunum. Eskiden filmlerde bir erkeğin bir kız için savaşması seksi olurdu ama bu benim erkeğim, benim yüzümden savaşıyor ve kendimi olabildiğince berbat hissediyorum ve gidip onu beslemek ve korumak için biraz çaresizim.

"Hangi acil serviste?" Onu yatak odasına kadar takip ederek bir kot pantolon kapıyorum ve Remy'nin siyah tişörtünün -bazen birlikte uyuduğum tişörtün- altına geçiriyorum.

Kapıya ulaştığında topuğunun üzerinde dönerek iki eliyle beni geriye doğru itiyor. "Lütfen yapma, Tanrı aşkına,

Ne Pete ne de ben onun seni görmesini istiyoruz. Lütfen, Brooke. Sadece beni dinle."

"Ama o nasıl..." Ona gözlerimi kırpıştırıyorum, sesim kesilirken gözlerim bulanıklaşıyor. "Sadece bana nasıl olduğunu söyle."

"Çok sinirli. Hastanede sakinleştirici verdiler. Dürüst olmak gerekirse, bu gece dövüşmesini nasıl bekleyebiliriz bilmiyorum. Ama en azından kızgın."

Çarpan kapıya kaşlarımı çatıyorum ve arkasından bakakalıyorum. Ben de kızgın hissediyorum ama aynı zamanda içimin yandığını da hissediyorum. Onu görme isteğim çok şiddetli ama ona yardım mı ederim yoksa engel mi olurum bilmiyorum, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Onun dizüstü bilgisayarını kullanarak Google'da bipolarizmi arattım ve manik dönemi, kişinin ya aşırı mutlu ya da aşırı sinirli bir ruh hali içinde olması; aynı zamanda aşırı zevkli aktivitelerde bulunması, seks, kumar, alkol ve bazen halüsinasyonlar görmesi; hiç uyumadıktan ya da hiç uyumadıktan sonra kendini dinlenmiş hissetmesi, pervasızca davranması ya da şiddete başvurması; ve bu dönemi genellikle kişinin yataktan zar zor kalkabildiği depresif bir dönemin takip etmesi olarak tanımlayan tonlarca makaleye rastladım. Remy'nin şu anda manik olduğuna eminim ve tüm bu sert seks geceleri boyunca hızlı olduğunu zaten görmüştüm. Bana bipolar olduğunu söylediği gece, işler daha da sarpa sararsa onu terk edeceğimi söylediğini hatırlıyorum ve korkak bir pislik olmayıp onunla kalmaya iki kat daha kararlıyım.

Ama o lanet sürüngen adamla boğuştuktan sonra şu anda nasıl başa çıktığını merak ediyorum.

Tanrım, lütfen, lütfen, bu geceki dövüşünü mahvetmeme izin verme.

Spor ayakkabılarımı ve dizliğimi kaptığım gibi otelin spor salonuna gidip bir koşu bandı bulup iki saat boyunca onu zorlarken tek düşündüğüm bu. Onu gördüğümde ne

yapacağımı planlamaya odaklanıyorum. Ona kız kardeşimi ziyaret ettiğimi söylememe gerek duymadığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama onunla konuşmam gerekiyordu ve

onu endişelendirmek istemedim. Onu öpmek ve tüm bu olanları unutmak istiyorum, ama ne yazık ki sabah geçiyor ve onu öğlen, hatta birde, ikide ya da üçte göremiyorum.

Dövüşe kadar onu görmüyorum.

Ve o zamana kadar kesinlikle ama kesinlikle sinirden titreyen bir kitleydim. Bunca zamandır Pete'i de görmemiştim, sadece onu görmek için kulise doğru ilerlemeye çalıştığımda beni yerime yönlendiren Koç ve Riley'i görmüştüm. Riley, "Lütfen bırak da havaya girsin," diyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve yerime oturup sonsuza dek beklerken hastalıklı bir özlemin saldırısına uğruyorum. Bu gece sadece bir dövüş var. Sadece Remington ve Scorpion karşılaşacak ve bu tek maç saatlerce sürecek. Adının hoparlörlerden yırtıldığını duyduğumda zaten bir sonsuzluk gibi geliyor ve seyirciler onu alkışlamak için ayağa fırladığında kalbim göğsümde yükseliyor.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, hepimizin beklediği an geldi. Son şampiyonumuz, savunmacımız, tek ve biricik Remington RIPTIDE Tate!"

Kalabalık çılgına dönüyor ve gözlerim tünelin başında kırmızı bir parıltı gördüğünde aniden neşeleniyorum.

Ringe doğru koşarak geliyor ve içimde kelebekler uçuşuyor. Onu yakından görme arzusuyla gözlerim yanıyor. Ringe atlayıp kollarını uzatıyor ve Riley kırmızı kapüşonunu çıkarıp kolayca kenara koyuyor.

Gözlerim vücudunu tarıyor ve soğuk, sert bir şok beni birkaç uzun, inanmaz kalp atışı boyunca hareketsiz tutuyor. Morluklar gövdesini boydan boya kaplıyor. Dudaklarında yaralar var ve sağ kaşının üzerinde birkaç dikiş var.

Kendimi oturmaya zorlayarak, Remington'ın her zamanki sırasını endişeyle bekliyorum. Ama o gelmiyor. Kalabalık onun adını haykırıyor ve Underground'un Scorpion'dan çok onun hayranlarıyla dolu olduğunu fark ediyorum. Ama bu gece Remington o ukala halinden eser yoktu ve dönüp onlara gülümsemiyordu. Dönüp bana da gülümsemiyor.

Moralim bozuluyor ve birden fark ediyorum ki daha önce hiç kimsenin gülümsemesine onunki kadar hasret kalmamıştım.

Bu gece gözlerinin eksikliğini üzerimde hissedene kadar kendimi hiç bu kadar acı verici bir şekilde görünmez hissetmemiştim.

Sunucu seslendiğinde, "Ve şimdi, bayanlar ve baylar, hepinizin canlanmaktan korktuğu kabus burada. Blaaaaaack Akrep Benny'ye dikkat edin!"

Remy, Scorpion'un tünelden yavaşça inişini izlerken mavi/siyah gözlerini benimkilere dikip orta parmaklarını havaya kaldırarak "Evet, canın cehenneme Remington Tate, halkın da canı cehenneme!" dediğinde içimi mide bulandırıcı bir umutsuzluk kaplıyor.

Köşesinde bekleyen Remy'nin gururlu, sert profilini incelerken mideme buz gibi bir korku yayılıyor ve Scorpion'un dışa dönük kabadayılığına verdiği ukala tepkinin eksikliği bana acı verecek kadar belirgin hale geliyor. Birdenbire beni affedemeyecek kadar gururlu olup olmadığını merak ediyorum. Beni hiç öpmeyecek mi? Benimle sevişmeyecek mi? Benim onu sevdiğim gibi o da beni sevmeyecek mi? Düşmanını öptüğüm için mi? Onunla konuşma, açıklama, iyi şanslar deme ve ona gülümseme ihtiyacıyla içim içimi yiyor.

Ama bana doğru bakmıyor ve Scorpion ringe atlarken benden başka bir yere bakmak için elinden geleni yaptığı şüphesiyle doluyorum.

Scorpion'un siyah pelerininin çıkarılışını izliyorum ve onun da kötü göründüğünü fark ediyorum. Eskiden dövmesinin olduğu yer morarmış ve şimdi siyah sürünen böceğinin süründüğü yerde en az bir düzine dikişin olduğu yaralı bir alan uzanıyor. Scorpion'un sarı gözleri anında Remington'a dikiliyor ve ince dudaklarına tanıdık, şeytani bir gülümseme yayılıyor; Remington'ın yüzünde gördüğüm kasvetli, sessiz yoğunluğa kıyasla şimdiden muzaffer görünen bir gülümseme.

Kalbim endişeli bir korkuyla çarparken, kalabalığın arasında Nora'yı arıyorum ve Scorpion'un fedailerinin arasında yerini bulmaya çalışıyorum ama görünürde yok. Acaba tüm bunlara ben mi sebep oldum, tüm bunlar... bir hiç uğruna mıydı?

Ting ting.

Zil çalıyor ve her iki dövüşçü de ortaya geçip dişe diş mücadele ederken vücudumdaki tüm atomlar Remington'a odaklanıyor.
Scorpion Remy'nin kaburgalarına bir yumruk indiriyor, ardından çenesini hızla geriye atarak ete ve kemiğe çarptığını duyabildiğim korkunç bir iki yumruk atıyor. Remington kendini tutuyor ama toparlanırken titriyor ve kollarını iki yana açarak Scorpion'la başa baş mücadele etmeye devam ediyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. Onu katılırken gördüğüm tüm dövüşlerde, onunla ringde mücadele ettiğim ve ondan bazı boks hareketleri öğrendiğim zamanlarda Remy gardını hiç bu kadar düşürmemişti. Korkunç bir önsezi korkunç pençelerini mideme batırıyor ve Riley ile Koç'un yüzlerindeki karanlık kaşları okumaya çalışmak için başımı kaldırıyorum. İkisinin de yüzüne kazınmış olan acımasız çizgiler şüphelerimi doğruluyor.

Remington'ın gardını tamamen indirdi. Kalın, kaslı kolları yanlarında gevşemiş ve boşta duruyor ve şimdi sanki bir sonraki darbenin gelmesini bekliyormuş gibi baldırlarının üzerinde zıplıyor. Kaşları çekilmiş, gözleri kısılmış

ama neredeyse... buna aç görünüyor, öfkeli, umursamaz bir şekilde.

Scorpion karnına bir yumruk indirir, ardından Remington'ın çok kolay aldığı çenesine bir aparkatla devam eder, neredeyse hemen doğrulur ve bir tane daha için yalvarır gibi Scorpion'a ters ters bakar.

Neredeyse intihara meyilli görünüyor.

Remington sonraki üç yumruğu yine vücuduna alır, ikisi göğsüne, biri göğüs kafesine ve hâlâ Scorpion'a tek bir yumruk bile indirememiştir. Gardı kalkmıyor ama Remington'ın ruhunu sadece gözlerinde görebiliyorsunuz. Her darbeden sonra hızla toparlanırken Scorpion'a ateş püskürüyor ve sanki ona tekrar vurması için meydan okurcasına geri adım atıyor.

Nutkum tutuldu.

Ne düzensiz nabzımı ne de zihnimin dönmesini engellemenin bir yolu var. Kaburgalarının daha fazla darbeye dayanıp dayanamayacağı konusunda endişelenmeyi bırakamıyorum ve gece boyunca özel olarak dövüştüklerinde başka ne tür yaralar aldığını belirlemeye çalışıyorum. Ya yumruk atmak için kollarını uzatamadığı için yumruk atmıyorsa?

Öyle. Değil. Yumruklamıyor. Hem de hiç.

Kalp atışlarım sakinleşmiyor ve korkunç bir şey olacağına dair o endişe verici önsezi beni pençesine almış durumda. Oraya gidip adamıma sarılmak ve onu oradan çıkarmak istiyorum!

Scorpion sol elini savuruyor ve çenesine bir yumruk indiriyor, ardından Remington'ı dizlerinin üzerine düşüren düz bir yumruk indiriyor. Halk yuhalamaya başlarken, boğazım söylenmemiş bağırışlar ve protestolarla çiğleşiyor.

"Boooo! Boooo!!"

"Öldür şu piçi, Riptide! ÖLDÜR ONU!"

Mücadele devam ediyor, sonsuz, gece gibi gri.

Remington'ın tüm dövüşlerinde, heyecanın yanı sıra her türlü sinir bozukluğunu da hissederdim, ama şimdi Remington darbe üstüne darbe alırken içimde sadece ıstırap ve acı kaynıyor.

Her yumruk içimi parçalıyor. Sanki onun kemikleri benimmiş gibi kemiklerimdeki acıyı hissedebiliyorum. Altıncı rauntta o kadar yaralıyım ki, onu kafamın içinde bana bir şarkı çalacağı bir yere götürmek istiyorum. Onu bir koşuya götürmeliyim, bana bakacağı ve parlayan mavi gözleriyle gülümseyeceği bir yere. Sıcak, mutlu ve huzurlu olduğumuz yatağımıza götürmeliyim. Onu bir yere götürmeliyim, herhangi bir yere, bana neyin yanlış olduğunu söyleyebileceği bir yere!

Burada oturup sevdiğim adamın öldüresiye dövülmesini izliyorum ve karın kaslarına aldığı korkunç yumruklardan sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde yine de pes etmiyor. Nefes nefese kalmış, alnından ve ağzından kan damlarken, tekrar ayağa fırlayıp Scorpion'un yüzüne öfkeyle kan tükürerek ve bir kez daha isyankâr bir duruş sergileyerek halkı memnun ediyor.

"Remy, dövüş onunla!" Birden çığlık attığımı duyuyorum ve hayatımda daha önce hiç çığlık atmadığım bir şekilde avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "REMY, DÖVÜŞ ONUNLA! BENİM İÇİN!
BENİM İÇİN!"

Hala bana bakmıyor. Ve hızlı bir dizi yumrukla gelen bir sonraki yumrukları Remy bir kez daha alıyor. Ooof, ooff, diye duyuyorum, nefesi kesilirken.

Savaş ya da kaç tüm vücuduma hücum ediyor ve acımasızca kan damarlarımı, sinir uçlarımı, ciğerlerimi kemiriyor. Ama

Hayatımda ilk kez korku, adrenal tepkiyi bastırıyor ve daha önce hiç olmadığı kadar uçmak istiyorum. Ona doğru koşmak, onu kendime çekmek ve onu Akrep'ten, kendinden, sevdiğim adamın bastığı kendini imha düğmesinden uzaklaştırmak.

Scorpion kafasına birkaç yumruk indiriyor ve ardından çatlıyor!

Remington yüzüstü yere düşer.

Ona ait olan kan izleri yüzükoyun yatan bedeninin her tarafına dağılmış durumda. Ham, ilkel keder beni eziyor ve siyah bir korku yılanı kalbimin en kalın damarlarını acıyla kemirmeye başlıyor. Remy'nin yüzü şişmiş, nefes nefese kalmış ve her nefeste bir elini, sonra diğerini yere koyarken titriyor. Sayım başladığında odayı soğuk ve siyah bir sessizlik kaplıyor ve Remy ayağa kalkmaya çalışıyor.

Gözlerimdeki yaşlar yüzünden görüntüsü bulanıklaşıyor ve boğazımda düğümlenen yalvarmayı yutmak zorunda kalıyorum; ona yalvarmak istiyorum, Tanrı aşkına, bu saçmalığa bir son ver ve artık aşağıda kal!

Dizimi kazayla kırdım, ancak kendinizi isteyerek tekrar tekrar kırma ve daha fazlası için ayağa kalkma düşüncesi gözlerimi dehşete düşüren bir çaresizlikle dolduruyor.

Ancak Remy ayağa kalkar ve yere daha fazla kan tükürür, ayağa kalkmak için kollarını kullanır ancak tam şakağına gelen güçlü bir sol kroşe başını döndürür.

Riley ve Koç ona yüksek sesle bağırıyor. "Lanet olası gardiyanın! Senin derdin ne lan?" diye tekrar tekrar bağırıyorlar, bağırışları yüksek ve acı verici bir şekilde sıkıntılı.

Odanın dört bir yanındaki insanlar bağırıyor, Remy ayakta durmaya devam ettiği sürece her biri ondan vazgeçmek istemiyor.

"ÖLDÜR ONU, RIPTIDE!!! ÖLDÜR ONU!" diye bağırıyorlar.

Ve ringin zeminine kan sıçratan bir darbe daha almasını izlerken, halka lütfen çenenizi kapatın diye bağırmak istiyorum! Lütfen, Tanrı aşkına, yerde kalmasına izin verin ve bu kâbusu durdurun! İçimdeki spazmodik titremeyi kontrol edemiyorum. İnsanlar slogan atıyor. "REM-MING-TON! RE-MING- TON!"

Ama Remy'nin acı çektiğini görebiliyorum. Kollarından biri yanında sallanıyor, gevşekçe sarkıyor. Acı çekiyor ama yine de her dövüşte olduğu gibi, her antrenmanda olduğu gibi elinden geleni yapıyor. Ayağa kalkamayana kadar devam edecek. Bu gerçek nihayet sersemlemiş kafama dank ettiğinde, milyonlarca parçaya ayrıldım. Remington'ın etine bir dizi darbe daha indiğinde, korkunç darbeler onu iplere doğru geri çekerken, sesler odayı yırtarken yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor.

İnsanlar "Remy, Remy, Remy!" diye bağırmaya devam ediyor.

Tezahürat tüm odayı eşit güçle kapladığında, Scorpion'un yüzü öfkeyle buruşur.

Remy tam dövmesinin olması gereken yere tükürüyor, alaycı bir şeyler fısıldıyor ve bu diğer adamı o kadar kızdırıyor ki, sağır edici bir kükremeyle kolunu geriye savuruyor ve Remy'yi kurşun gibi yere seren bir aparkat indiriyor. Kalbim durdu.

Sessizlik çöküyor.

Remy'nin yan yatmış, hareketsiz haline dehşet içinde göz kırpıyorum ve o mükemmel omuzlarına bakıyorum.

Hafızası, güzel kemikleri muhtemelen kırılmış, güzelce eğitilmiş ve güzelce yapılmış vücudu ringin zemininde morarmış ve kanıyor. Gözleri korkunç bir şekilde kapalı.

Ve ölmek istiyorum.

Ring doktorları ringe çıktığında öfke çığlıkları yükseliyor ve spiker konuşurken insanlar yüksek sesle "yuhalamaya" başlıyor.

"Gecenin galibi, Kara Scooooorpion Benny!
Yeni Yeraltı şampiyonu, bayanlar ve baylar! Scooorpioooon!"

Kelimeler bir şekilde beynime giriyor, ancak koltuğumda hareketsiz oturup Remy'nin etrafını saran sağlık görevlilerini (sağlık görevlileri!) izlerken kendimi toparlamak için çok çaba sarf ettiğimi fark etmiyorum bile.

Hayatımda hiçbir şeyin beni Olimpiyat seçmelerinde ayak bileğimi kırıp sahadan ruhum kırılmış bir şekilde sallanarak çıkmak kadar inciteceğini düşünmemiştim.

Ama hayır. Hayatımın en kötü günü bu gün oldu. Sevdiğim adamın kendi bedenini bilinçsizce parçalamasını izlediğimde kalbimin her kadranının her milimetresi kırıldı.

Yanan gözlerle sağlık görevlilerinin cesedi sedyeye taşımasını izliyorum ve durumun gerçekliği bir top patlaması gibi yüzüme çarpıyor. Ayağa fırlıyorum ve doktorlar onu taşımaya başlarken insan kalabalığının arasından deli gibi koşuyorum. Bir ikisinin arasından kendimi fırlatıyorum ve kanlı bir ele uzanıp iki kanlı parmağı sıkıyorum. "Remy!"

Güçlü kollar beni uzaklaştırıyor ve tanıdık bir ses bana yakın konuşuyor. "Bırak ona baksınlar, B," diye yalvarıyor Riley

Sert bir sesle, serbest kalmak için mücadele ederken beni geri çekiyor.

Beni bırakması için ona vurmak üzere döndüğümde, çırpınan formumu tutmaya çalışırken gözlerinin kızardığını fark ediyorum ve aniden kırılıyorum. Gömleğini kavradığımda derin ve zorlayıcı hıçkırıklar vücudumu sarıyor ve ona vurmak yerine sadece sarılıyorum. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var ve benim büyük, güçlü ağacım bir sedyenin üzerinde kırılmış, dövülmüş durumda.

"Özür dilerim," diye haykırıyorum, gözyaşlarım tıpkı altı yıl önce olduğu gibi içimden akarken her zerrem sarsılıyor ve titriyor. "Tanrım, özür dilerim, çok özür dilerim!"

O da burnunu çekiyor, sonra geri çekiliyor ve kendi yanaklarını siliyor. "Biliyorum B, ne olduğunu bilmiyorum... Sadece... Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Tanrım!"

Koç yanımıza geliyor, yüzü asık, gözleri de yaş ve hayal kırıklığıyla dolup taşıyor. "Beyin sarsıntısından şüpheleniyorlar. Gözbebekleri doğru tepki vermiyor."

Gözlerimde yeni bir yanma ıslaklığı beliriyor ve Riley Koç'un peşinden giderken boğazımdaki düğüm sıkılıyor. Nora. Lanet olsun, hâlâ Nora'yı beklemem gerekiyor! Riley'i geri tutuyorum, onunla gidemeyeceğimi anladığımda daha fazla gözyaşı dökmekle tehdit ediyorum.

"Riley, kız kardeşim! Ona benimle burada buluşmasını söyledim."

Anlayışla başını sallıyor. "Sana hastanenin adını mesaj atarım."

Sefilce başımı sallayarak gidişini izliyor, gözyaşlarımı siliyor ve içimdeki duygu kasırgasıyla ne yapacağımı bile bilemiyorum. Umutsuzca Remington'la gitmek istiyorum ama Riley'den benimle yer değiştirmesini isteyemem.

Nora onu tanımıyor, benim yerime onu görürse fikrini değiştirebilir. Yemin ederim, onun peşinden koşmadan, kanlar içinde götürülüşünü izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Kadınlar tuvaletinin kapısına yaslanıp bekledim, bekledim, bekledim, endişeden huzursuzdum ve az önce gördüğüm şey aklımdan çıkmıyordu.

Zihnim dönmeye devam ediyor ve yakında uyanacağımı ve bunun sadece kötü bir rüya olduğunu ve Remy'nin o yüzüğün üzerinde en acı verici neredeyse intiharı gerçekleştirmediğini anlayacağımı hissediyorum.

Ama yaptı.

Vardı.

Benim Remy'm.

Bana "Iris "i oynayan adam.

Benimle gülen, benimle koşan ve benim küçük bir fişek olduğumu söyleyen adam.

Tanıdığım en güçlü adam ve bana karşı en nazik olan kişi.

Biraz kötü, biraz çılgın, biraz da benim için başa çıkılması zor olan.

Üç saat geçtiğinde, gözyaşlarım tükenmişti ve umudum da tükenmişti. Nora gelmiyor. Remington az önce beyin sarsıntısı geçirdi ve bana onu nerede kontrol ettiklerini söylediler.

Ve taksi çağırmaya gittiğimde, içimde kırılan her ne varsa asla ama asla iyileşmeyecekmiş gibi hisseden kişi benim.

♥♥♥

Hastanede, özel bir odada.

İlk hafta boyunca bir sandalyede oturup nefes almasına yardımcı olan tüple güzel yüzüne baktım ve öfke, hayal kırıklığı ve çaresizlikten ağladım. Bazen kulaklığını o güzel kafasına takıp birbirimize dinlettiğimiz şarkıların her birini ona dinletiyor, gözlerinin seğirip seğirmediğini ya da içinde bir düşünce belirtisi olup olmadığını görmek için bekliyorum. Bazen de uykuya dalmış kollarımı ve bacaklarımı uyandırmak için koridorda yürüyorum. Pete'i görmedim ve kimse bana nerede olduğunu söylemiyor. Bugün Riley bekleme odasına bakıyor, ben de cansız bir şekilde yer fıstığı torbama bakıyorum. Orta derecede sağlıklı olacak ne alacağımı bilemedim ve tüm granolaları çoktan bitirdim. Biraz kilo verdiğimi düşünüyorum, çünkü kot pantolonum kalçalarımdan sarkıyor, ancak midem bir yumruk kadar kapalı ve bir şeyler yememe izin verecek kadar gevşediği birkaç kez, geçmesine izin vermediğim için boğazım suçlanıyor.

"Uyandı," diyor Riley.

Gözlerimi kırpıştırarak aniden ayağa kalktım. Elimdeki yenmemiş fıstık torbasını yanımdaki boş sandalyeye fırlatıp koridorda koşmaya başladım ama durup onun odasının kapısına baktım. Onu görmekten korkuyorum. Ne söyleyeceğimden korkuyorum.

Son birkaç gündür çok düşündüm. Aslında yaptığım tek şey bu. Ama tüm bu düşüncelerimin arasında, içeri adımımı attığımda zihnim bomboş kalıyor. Yatağa doğru ilerlerken derin, karanlık bir ıstırap beni boğuyor. Çoktan uyuştuğumu sanıyordum ama uyuşmadığımı fark ediyorum. Yavaşça ileriye doğru adım atıyorum ve gözlerimi dünyamın etrafında dönüyor gibi göründüğü noktaya sabitliyorum. Ve onu görüyorum. Gözleri açık. Ne renk oldukları umurumda değil. O hâlâ Remington Tate, sevdiğim adam.

O iyi olacak ama ben değilim. Hiçbir zaman da olacağımı sanmıyorum.

Gözyaşları patlıyor ve birdenbire tüm düşüncelerim geri geliyor. Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki odanın ortasında durup bağırsaklarımı yırtıyorum. Sözcüklerim öfkeli ama hıçkırıklarımdan zar zor anlaşılıyor. "Bana bunu izletmeye nasıl cüret edersin... Orada durup seni yok edişini nasıl izletirsin! Kemiklerini! Yüzünü! Sen... benimdin! Benim... tutmak... için... Seni kırmaya nasıl cüret edersin! Beni kırmaya nasıl cüret edersin!"

Gözleri de kızarıyor ve durmam gerektiğini biliyorum çünkü bana cevap bile veremiyor, ama bu baraj açıldı ve durduramıyorum, yapamıyorum. Bana izletti ve şimdi ben de ona beni dinletmek zorundayım, o aptal boktan şeyinin bana yaptıklarını!

"Tek istediğim kız kardeşime yardım etmek ve senin başını belaya sokmamaktı. Ayrıca seni korumak, sana bakmak, seninle olmak istedim. Benden bıkana ve bana ihtiyacın kalmayana kadar seninle kalmak istedim. Beni sevmeni istedim çünkü ben... Ben... Tanrım, ama sen... Ben... yapamam. Artık yapamam. Seni savaşırken izlemek zor, ama kendini intihar ederken izlemek... Bunu yapmayacağım, Remington!"

Yatakta acı dolu sesler çıkarıyor ve bir kolu alçıdayken bile yer değiştirmeye çalışıyor ve gözleri kıpkırmızı yanıyor ve içimi parçalıyor.

Bana bakışına dayanamıyorum. Gözlerinin beni pençelemesine. Beni yok etmesine.

Pervasız dürtüye boyun eğip ona doğru giderken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ediyor. Boştaki eline dokunuyorum ve başımı göğsüne doğru eğerek parmaklarını kaldırıyorum ve parmak eklemlerini ıslattığımın farkında olarak hararetle öpüyorum

ama duramıyorum çünkü bu eli son kez öpeceğim ve canım acıyor.

Alçılı kolunun elini beceriksizce başımın arkasına yerleştirip saçlarımı sertçe okşarken inliyor. Boğazı tıkalı ama gözyaşlarımı silip ona baktığımda, gözleri bana dinlemeye dayanamayacağım şeyler haykırıyor. Mel'in dediği gibi korkakça davranarak ayağa kalkıyorum ve elimi tutuyor ve bırakmıyor. Bırakmasını istemiyorum ama buna ihtiyacım var. Elimi zorla kurtarıyorum ve alnını kavrayıp tam ortasına bir öpücük konduruyorum, ruhuna kadar hissedeceğini umduğum bir öpücük, çünkü içimden geldiği yer orası. Sert bir ses çıkarıyor ve boğazındaki tüpü çekmeye başlıyor ve ona bağlı tüm ipleri çekmeyi başardığında makine bir bip sesi çıkarıyor.

"Remy, yapma, yapma!" Yalvarıyorum ve çabaları daha da yoğunlaşıp öfkeyle hırladığında kapıyı açıp bir hemşire çağırmak için bağırıyorum. "Hemşire! Lütfen!"

Bir hemşire aceleyle odaya giriyor ve ona bir tür sakinleştirici verirken öyle bir acı hissediyorum ki, sanki bana dönüşen bu acı düğümünden başka hissedebileceğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Bunu ona yapacağıma, herkes kadar korkak ve değersiz olduğuma inanamıyorum. Ama hemşire onu yatıştırıp solunum cihazını ayarladığında, kapıdan ona bakıyorum, bana bakarken artık daha sakin görünüyor ve gülümsüyorum, sahte ve yüzümde korkunç bir şekilde titreyen bir gülümseme ve oradan ayrılıyorum.

O güzel mavi gözleriyle yeniden uyanacak ve ne dediğimi, nerede olduğumu ya da bana ne olduğunu hatırlamayacak olmasından nefret ediyorum. Ama kalamam.

Riley'yi kafeteryada buldum ve birkaç gün önce hemşirelerden birinden aldığım bir zarfı gösterdim. "Ben

Gidiyorum Riley. Kontratım birkaç gün önce bitti. Sadece ... Pete'e hoşçakal de ve lütfen..." Remington'ın adının yazılı olduğu zarfı ona uzatıyorum ve zarfın havada şiddetle titremesini izliyorum: "Gözleri tekrar mavi olduğunda bunu ona ver."

O gece Seattle'a uçuyorum, koltuğuma yığılmışım, kendimi terk edilmiş bir bina kadar ağır ve boş hissediyorum ve pencereden dışarı bakarken onun çoktan maviye dönüp dönmediğini ve mektubumu okuyup okumadığını merak ediyorum. Kafamda binlerce kez okudum ve hastanedeki üçüncü gecemde, kalmayacağımı anladığımda yazdığımda da binlerce kez okudum.

Sevgili Remington,

Seni ilk gördüğüm anda, sanırım beni yakalamıştın. Ve bence biliyordun. Nasıl bilmezsin? Ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini. Öyleydi. Sen hareket ettirdin. Hayatımı yeniden renklendirdin. Ve peşimden gelip beni öptüğünde, içimde bir yerlerde hayatımın sonsuza dek senin tarafından dokunulacağını ve değişeceğini biliyordum. Öyle de oldu. Seninle hayatımın en şaşırtıcı, inanılmaz, güzel anlarını yaşadım. Siz ve ekibiniz benim yeni ailem oldunuz ve bir an bile ayrılmayı düşünmedim. Ne onlar, ne de en önemlisi siz. Sizinle geçirdiğim her gün beni daha çok arzulamaya itti. Günlerdir tek istediğim daha yakın olmaktı. Sana yakın olup da dokunamamak acı veriyor ve uyanık olduğum her anı seninle, uyuduğum her anı da senin kollarında geçirmek istedim. Birçok kez bana hissettirdiğin her şeyi sana söylemek istedim ama önce senden duymak istedim. Gururum artık yok. Buna yerim yok ve sana söylemediğim için pişman olmak istemiyorum. Seni seviyorum, Remy. Tüm kalbimle. Sen tanıdığım en güzel, karmaşık ve nazik savaşçısın. Beni delicesine mutlu ettin. Meydan okuyorsun ve zevk veriyorsun

Geleceğe baktığım ve her şeyi seninle paylaşmayı düşündüğüm için içimde bir çocuk gibi hissetmemi sağladın. Kendimi hiç seninle olduğum zamanki kadar güvende hissetmedim ve bilmeni isterim ki her parçana, hatta kalbimi kıran parçana bile tamamen aşığım. Ama daha fazla kalamam, Remy. Kendine zarar vermeni izleyemem, çünkü bunu yaptığında, beni hiç kimsenin incitebileceğini düşünmediğim şekillerde incitiyorsun ve ben kırılmaktan ve bir daha asla doğru olamamaktan korkuyorum.
Lütfen kimsenin seni bu şekilde incitmesine asla ama asla izin verme. Sen herkesin olmak istediği bir savaşçısın ve bu yüzden dünyadaki herkes seni seviyor. Çuvalladığında bile tekrar ayağa kalkıp savaşıyorsun. Bana dünyanı açtığın için teşekkür ederim Remy. Kendini benimle paylaştığın için. İşim için ve bana her gülümsediğin zaman için. Sana geçmiş olsun demek istiyorum ama biliyorum ki iyileşeceksin. Tekrar mavi gözlü, ukala ve kavgacı olacağını biliyorum ve ben de benden önce üstesinden geldiğin her şey gibi senin geçmişinde olacağım. Sadece şunu bil ki, seni düşünmeden bir daha asla "Iris" kelimesini duymayacağım.

Her zaman

sevgiler, Brooke

Seattle her zamankinden daha yağmurlu

Mel bile beni neşelendiremez.

Ailemle konuştum ve onlara her şeyin harika olduğunu söyledim, özellikle de onu tekrar eve nasıl getireceğimi bulana kadar Nora konusunda onları endişelendirmek istemediğimi söyledim. Şimdiden araştırdım ve bir sonraki Underground sezonu gelecek yılın Şubat ayında başlayacak ve Washington D.C.'de başlayacak.

Muhtemelen Seattle Askeri Akademisi'nden gelen iş teklifini kabul edeceğim ve orta sınıf öğrencilerimle birlikte Ağustos ayında göreve başlayacağım, ancak bunu yaparsam Şubat ayında kız kardeşimi aramak için seyahate çıkamayabilirim. Ki bu hiç hoşuma gitmiyor. Yine de, Nora'nın peşinden gitmeye karar verirsem, Remington'ı Yeraltı'nda tekrar görebilecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum.

Twitter'ı takip eden Melanie, tüm hayranlarının gelecek yıl dövüşlere dönüp dönmeyeceği konusunda spekülasyon yaptığını söylüyor.

Koşarken konuyu tekrar açtığında ona "Lütfen," diyorum. "Lütfen artık benimle onun hakkında konuşma."

"Neden olmasın? Hadi ama, küçük külçe. Daha önce hiç aşık olmadın ve sonunda benim olmayan bir aşktan bahsetmek eğlenceli olacak."

"Benimle onun hakkında konuşma, lütfen! Onu seviyorum, Melanie. Onu seviyorum. O sadece bir yıldız değil, benim için tüm gökyüzü. O güneş ve bu galaksideki her gezegen. Onu düşünmek canımı acıtıyor, anlamıyor musun?"

Sonunda Melanie'yi susturan gözyaşlarının eşiğinde iPod'umu alıp kulaklığımı kulağıma takıyorum, ama açtığımda müzik dinlemek bile beni etkiliyor, çünkü duyduğum her şarkı ona dinletmek isteyip istemediğimi düşünmeme neden oluyor.

Ne kadar dengesiz bir hale geldiğimden tamamen rahatsız olarak müziğimi kol bandıma geri takıyorum ve koşmaya odaklanıyorum, tap-tap-tap, yerde. Artık güneş yükseliyor ve binamın köşesini döndüğümüzde, binamın hemen önüne park etmiş siyah bir Escalade görüyoruz.

Oraya doğru koşmaya devam ediyoruz ve yaklaştığımızda kapılar açılıyor ve Pete'e oldukça benzeyen siyahlar giymiş bir adam dışarı çıkıyor. Onu Riley olabilecek bir başkası izledi.

Ve birden karşımda, her santimi güzel, sağlıklı ve canlı Remington Tate dikiliyor. Pırıl pırıl siyah saçlarını, seksi çocuksu yüzünü, hafif dağınık çenesini, erkeksi bronz tenini ve mükemmel kaslarını görüyorum ve kalbim duruyor.

Koşmayı bıraktım.

Nefes almayı bırak. Var olmayı bırak.

Beynim boşalıyor, ciğerlerim kapanıyor, kulaklarım

tıkanıyor. Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Ve biz bakışırken, benim gözlerim onunkilerde, onun gözleri benimkilerde, kalbim bir duygu patlamasıyla yeniden canlanıyor.

Sıçrayıp ona doğru koşuyor, ona çarpıyor, içinde patlıyor ve bu adama bakmak açık bir yara gibi acıtmasına rağmen, tüm duyularım canlandı ve hayatım buna bağlı olsa bile gözlerimi ondan alamıyorum. Melanie'nin sırtımı dürttüğünü hissettiğimde midemde özel bir 4 Temmuz yaşanıyor ve onlara doğru daha yavaş bir tempoda yürümeye başlıyoruz.

Sinir bozucu bir tempo.

Sanki tüm dünya ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum.
Benim her adımım yıllar
sürüyor.

Biz yaklaşırken Remington çok... büyük görünüyor. Hayatın kendisinden daha büyük ve bu çarpıcı yaratığın bir zamanlar birazcık benim olduğuna bile inanamıyorum.

İşin kötü tarafı, bedenim onun artık benim olmadığını ayırt edemiyor ve her gözeneğim onun tarafından mıknatıslanmış gibi görünüyor, sanki hepsi hala onun bana ait olduğunu düşünüyor.

"Vay anasını, bu adam çok seksi," diyor Melanie yanımda soluk soluğa.

Çaresizce başımı sallıyorum ve onu tepeden tırnağa birkaç kez içime çekiyorum. Sanki bu haftalardır içtiğim ilk su yudumuymuş ve içimdeki her gözenek susuz kalmış gibi içimden bir şeyler geçiyor. Bir titreme kalbimin etrafını sarıyor. Ona eskisi kadar aşık olduğuma hiç şüphe yok. Ve bu, onun bana kısaca, neredeyse sıkılarak gülümsediği anla, o saniyeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey, hiçbir şey değil.

"Bayan Dumas?" Pete sırıtarak yaklaştığımızı söylüyor. "Bunun size ait olduğunu düşünüyoruz?"

O sıkılmış gülümsemesiyle beni izleyen Remington'a doğru işaret ediyor, beni incelerken yavaşça kayboluyor. Nabzım o kadar hızlanıyor ki kulaklarımla duyabiliyorum ve sonra arabadan başka bir figürün çıktığını fark ediyorum. Bir kadın figürü. Nora'ya benziyor.

Gözümü kırpıyorum ve kalbim duruyor. "Nora?"

"Nora mı?" Melanie tekrarlıyor, sesim emin olduğumdan daha da aptalca çıkıyor.

"Sadece eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedik," diyor Pete.

"Nora?" Tekrar ediyorum. Ve şimdi gerçekten Melanie'den daha aptalca konuşuyorum.

"Benim!" Bana sarılmak için gelirken canlı ve eski haline benziyor ve bunu yaparken heyecandan titriyor. "Benim, abla! Geri döndüm! Rehabilitasyonda çalıştım. Pete bana yardım etti," diye açıklamak için acele ediyor. "Ve dövmemi sildirdim." Pembe elmacık kemiğini işaret ediyor. "O gün bana baktığında kendimi çok küçük hissettim, Brooke. Çok küçük ve çok... kirli hissettim."

"Hayır! Hayır, asla!" Şaşkınlık içinde onu bir kez daha kucaklamak için sürüklüyorum, hala küçük kız kardeşimin kollarımda olduğuna inanamıyorum ve sonra Melanie onu yakalıyor ve ona biraz Mel-sevgisi veriyor.

"Nora!! Nora Camora Lalora Crazyora!" Onu kucaklıyor, etrafında döndürüyor ve sıkıyor ve ben önümdeki üç adama bakmak için dönüyorum ve gerçekten konuşmak istediğim kişiyle konuşmaya kendimi zorlayamadığım için onun yerine Pete ile konuşuyorum. "Pete, neler oluyor?"

"Sürpriz," diyor kaşlarını oynatarak ve Nora'ya işaret ederek. "Harika iş çıkardı. Çok tatlı bir kız."

Sabırsızca bakmaya devam ediyorum ve o da ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş olan Remington'a başını sallıyor. Gözleri hiç durmadan beni tepeden tırnağa süzüyor, spor kıyafetlerimin popomu, göğüslerimi nasıl sardığını ve tamamen sinir bozucu kalp kırıklığı hüznüme yardımcı olmak için ruh halimi iyileştiren bitter çikolata yemekten genişleyen belimi fark etmemi sağlıyor.

"Remy'nin Scorpion'la dövüşmeye gittiği gece, Scorpion ona şampiyonluk yerine kız kardeşini teklif etti. Ve

Remy kabul etti," dedi Pete bana.

Bir an hareketsiz duruyorum, bomboş, bocalıyorum ve çok şaşkınım. Gözlerim şaşkınlıkla Remington'ınkileri aradığında, bakışlarındaki yoğunluktan dolayı içimde bir şok hissediyorum.

O zaman, çok şaşırdım.

"Yani kaybetmeyi... kabul mü etti?" Nora

için mi? Hayır, Nora için değil, seni aptal.

Senin için.

Güçlü bir duygu vücudumda fermuarlar çiziyor, beynime yanan bir ışık gibi yerleşiyor, kulağa imkansız gelen ama az önce bana gerçek olduğunu söyledikleri bir şeyin büyüklüğüyle beni aydınlatıyor.

Başımı kısa bir süreliğine iki yana sallayarak, çaresizce o koyu kirpikli, acı verici derecede tanıdık mavi gözlere tutunuyorum. Nabzım şaşkın bir inançsızlıkla dönüyor. Garip ve rahatsız edici düşünceler aklımdan geçip kalbimin etrafında kenetlenirken içimde bir duygu savaşı yaşanıyor.

"Bunu ... Nora için mi yaptın?" Remington'a nefes nefese sordum.

Yüzü o kadar güzel ki, dikenli saçlarını tutup onu anlamsızca öpmek istiyorum, ama bu noktada, bu adamın burada durmasını hak ettiğimi bile sanmıyorum.

Onu o şekilde terk ettiğim için ne kadar aptal olduğumu söylemeden bana bakıyor.

Küçük kız kardeşinizin çok şükür, mutlu bir şekilde eve döndüğünü öğrendiğinizde, içinizin acıyla dolduğunu hissederek, küçük binama çıkan merdivenlere oturdum.

düşmekle tehdit eden gözyaşlarımı öfkeyle kırpmaya çalışırken sersemledim.

Pete, Escalade'in arkasından yeşil bir spor çantası alır ve Nora'yla birlikte içeri girer. "Bunu senin için alayım, Nora."

Bakışları bir pinpon topu gibi Melanie'den bana kayan Riley ve Remy ile baş başa kaldım. Benim Remy'm. Hastanede terk ettiğim Remy. Taptığım. Deli olduğum. Kız kardeşim uğruna bağırsakları parçalanan ve aşağılanan. Benim için.

Boğazımda bir acı yumağı oluşuyor ve ayakta zor duruyorum. o.

O kadar yakışıklı, o kadar tanıdık ki, kendi evimde bir mahkum gibi hissediyorum.

Kendi bedenim, haftalardır benim olarak gördüğüm şeye dokunmak için çığlık atıyordu.

İri elleri hâlâ kot pantolonunun içine gömülü ve acaba o da aynı sorunlarla mücadele ediyor olabilir mi? Ama yüz ifadesinde, gözleri mavi olduğunda nadiren görülen bir kasvet var. Ve o kadar maviler ki, içinde boğuluyorum.

Utanç içimde birikmeye devam ederken kollarımı kendime doluyorum ve başımı öne eğiyorum. "Neden bana söylemedin? Dövüşü onun için yaptığını?"

"Ben" bile diyemiyorum. Berbat hissediyorum.

Ama Remington yumuşak bir sesle "Seni kastediyorsun." der.

Riley araya giriyor, "Ben de bilmiyordum, Brooke. Ya da Koç'un. Sadece Pete biliyordu. O gece onu bulan oydu ve Remington kazanırken kız kardeşinin güvenliğini sağlamaya yardım etti."

Gözlerim hayallerimin yüzüne kayıyor ve benim için yaptıklarının acısı gözeneklerimden sızarken sesim kısılıyor.

"Nasılsın? İyi misin?" Ona bakıyorum, başını sallarken gözleri mavi ve duygularla alev alev yanıyor. Bana kızgın. Sanırım. Bilmiyorum. Ona baktığımda karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ama aynı zamanda tek yapmak istediğim de bu.

"Bu kayıp senin için şimdi ne anlama geliyor?" Ona sordum. Tanrım, Remington'ımı o kadar çok özledim ki, ona baktığımda, mükemmel mavi gözlerine, güzel yüzüne, gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Sanırım o da konuşmakta zorlanıyor, çünkü bir sessizlik var.

Bu şaşırtıcı, öngörülemez adama, Remington Tate'in sürekli değişen gizemine bakarken şiddetli ve beklenmedik bir umutsuzluk içimde çılgınca dalgalanıyor ve aniden, dünyadaki hiçbir şey beni ona sahip olmak ve onu kaybetmekten daha fazla incitmedi.

"Kayıp mı? Fakir olmamız dışında mı?" Riley sonunda ne Remington'ın ne de benim konuşmayacağımız anlaşıldığında cevap veriyor. Biraz fazla yüksek sesle kıkırdıyor ve saçlarını geriye doğru tarıyor. "Bu yılı atlatması için birkaç milyonu var. Yeni sezon başladığında bir geri dönüş yapacağız. Remy'nin hayranları intikam istiyor."

"Sadık hayranlarınız var, değil mi?" Sessizce soruyorum, sorumu Remington'a yöneltiyorum, çünkü bana getirttiği tüm çiçekleri hatırlıyorum ve yeniden midemin bulandığını ve heyecanlandığımı hissediyorum.

Şu an sanki hayatım boyunca onunla tekrar konuşmayı beklemişim gibi hissediyorum. Koşu ortağım ve arkadaşım, sevgilim.

Benim aşkım.

"Pekâlâ, gitme zamanı." Riley, Remington'ın sırtını tokatlıyor ve içim acıyor. "Aslında Brooke, biz de yeni sezon için bir spor rehabilitasyon uzmanı aradığımız için buradayız. Antrenmanlara önceden başlamak iyi olur," diyor Riley ve arka cebinden bir şey çıkarıyor. "İlgilenirseniz diye söylüyorum, Bay Tate'in numarası arkada yazıyor. Kalacağımız otel de orada. Üç gün içinde ayrılıyoruz."

Riley'nin arabaya binişini izliyorum ve sonra Pete dairemden çıkıp veda ediyor.

Remington'a bakıyorum, o da doğrudan bana bakıyor ve gözlerinde gördüğüm tüm duygular arasında hangisinin beni daha çok etkilediğine karar veremiyorum. Onun dokunuşuna sessiz bir yakarışla tüylerim diken diken oluyor; nasırlarını, dilini üzerimde gezdirişini anımsıyorum. Benim siyah saçlı aslanım. Beni yalıyor ve sahipleniyor.

İkimiz de bakarken kalbim acıyor ama ikimiz de konuşmuyoruz, ikimizin de üzerinde binlerce yük varken bile.

"İyi görünüyorsun Remy," diyor Melanie güneşli bir gülümsemeyle.

Ona beni öldüren gamzelerini gösteriyor, sonra gözleri tekrar bana kayıyor ve gamzeler kayboluyor. "Beni nerede bulacağını biliyorsun." Arabaya biniyor ve ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakarak oradan ayrılıyor.

Melanie önce içeri giriyor, ama ben dışarıda güneşin altında kalıyorum, sadece... işliyorum.

Sonra, yerime doğru adım atıyorum ve Nora'nın burada olduğunu hatırlatan heyecanlı sesiyle kalbim kabarıyor.

Birdenbire evim, gülüşen arkadaşlarla dolu bir üniversite yurduna benzedi ve hepsi Remy yüzünden.

"Gerçekten benden hoşlandığını düşünüyorum!"

"Nora!" Melanie'nin özgür dekorasyon becerileri sayesinde eklektik oturma odasına giriyorum ve kız kardeşimi yine büyük bir ayı gibi kucaklıyorum. "Dur sana bir bakayım. İyi misin?"

Onu tepeden tırnağa inceledim ve iyi göründüğünü kabul ettim. Pembe yanaklar, parlak bir gülümseme. Altın yelesini elf kulaklarına doğru sevimli bir şekilde kesmiş ve tatlı, kıvrık dudaklarında renk var. İnce ve sağlıklı görünüyor ve gözlerindeki canlılık beni büyülüyor. Hatırladığım Nora bu. Benim küçük kız kardeşim.

Ellerimi sıkıyor ve başıyla onaylıyor, serin parmaklarını benimkilerin arasından mutlulukla geçiriyor.

"Nora bana Remington'ın onun için Scorpion'la nasıl savaştığını anlatıyordu." Melanie gözlerini bana dikti ve anlamlı bir şekilde başını salladı. "Remington'ın onun için Scorpion'la dövüşmesinden dolayı çok seksi olduğunu düşünüyor."

İçimde sinsi bir kıskançlık duygusu karnımın etrafında kıvrılıyor. "Oh. Elbette."

Nora onu belki de son dört haftadır görüyor ve ben kendimi bundan mahrum bırakırken herhangi bir kadının onun gülümsemesinden ve sesinden hoşlandığını düşünmek beni biraz hasta ediyor.

"Brooke, onu görmeliydin," diye patladı Nora, içimdeki "kalp" denen işkence odasından bihaber.

"Kiralık odalarımıza daldı ve iki adamı bayılttı, sonra da durmadan Benny'nin yüzüne vurmaya başladı. Dövmesine öyle bir kalem sapladı ki dövmeyi tamamen deforme etti."

"Bekle! Benny de kim?" Melanie sorar.

"Akrep!" Nora keyifle gülümseyerek açıklıyor. Cidden, hâlâ ona hayretle bakıyorum çünkü Japon restoranında akrep dövmeli, uyuşturulmuş, hırçın saçlı kıza kıyasla bambaşka biri gibi görünüyor. Bir aylık rehabilitasyonun yapabileceği mucizeler. Ve benim siyah saçlı dövüşçüm.

"Oh! Benny Scorpion, anladım!" Mel gözlerini devirerek söylüyor.

"Remington cehennemden salınmış bir şeytan gibiydi, durmadan vuruyordu. Kız arkadaşından uzak durması gerektiğini, kız arkadaşının istediğini almadan gitmeyeceğini ve bir sürü kötü söz söyleyip dururken Benny onu durduramadı ve sonra Benny onu durdurmak için çabaladı ve bana teklifte bulundu. Eğer onu durdurursa şampiyonluk karşılığında beni de serbest bırakacağını söyledi. Sonra Remy bana baktı ve kız kardeşin olup olmadığımı sordu. Ben de başımı salladım. O da kabul etti. Tereddüt bile etmedi. Aynı gece oradan çıkmamı istedi, ama Benny, Remington şampiyonluğu teslim edene kadar kilit altında tutulacağımı söyledi, bu yüzden Remy beni alması için Pete'i aradı. Pete beni Connecticut'ta bir rehabilitasyon merkezine götürdü ve Remy tüm konaklama ücretimi ödedi, sonra da Pete'i benim için geri gönderdi."

Bir sandalyeye düşüyorum ve kendimi dik tutamıyorum, gözlerim karmakarışık. Ağladığım onca gözyaşından sonra, hâlâ büyük bir göl daha ağlayabilirmişim gibi hissediyorum. Remington Tate için. Ve kendim için. Ve yanlış bir şey yapacağına inandığım ama bunun yerine benim için en iyi ve en inanılmaz şeyi yapan birini hafife aldığım için. Remy, karardığında çok kötü şeyler yaptı, ya da öyle diyorlar. Ama oğlum, oh oğlum, Nora ile doğru olanı yaptı. Benim için. Biliyorum, Nora'nın romantik tarafına rağmen, benim için savaştı. Benim için kavga etti. Benim için ve sevdiğim kişi için, otelin restoranını devirdiği gece onun olarak koruyacağına söz verdiği kişi için.

Dövüş sırasında ne kadar gururlu olduğunu, her darbeyi nasıl göğüslediğini hatırlıyorum. Karşılık vermemek onu ne kadar incitmiş olmalı! Remy'nin yapmayı bildiği tek şey bu. O kalbinde bir savaşçı. Gözlerinde bile öfkesini görebiliyordum. Tahrik edildiğinde kendini zar zor kontrol edebiliyor ve bu şekilde incinirken kendini tuttuğunu düşünmek, sadece benim için. Kız kardeşim için.

Zihnimde bir şey klikliyor ve kalbim acı ve duygudan patlayacağımı düşünene kadar şişiyor. Bu adamı gördüğüm ilk gecenin düşünceleriyle bombardımana tutuluyorum. Parlayan mavi gözleri, altın sarısı teni, dikenli siyah saçları, oyuncu yüzü ve sert erkek vücudu.

"Senin adın," diye homurdanıyor, nefes nefese, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Uh, Brooke."

"Brooke ne?" diye çıkışır, burun delikleri açılır.

Titreyerek elimi kurtarıyorum ve arkasından gelen Mel'e korku dolu gözlerle bakıyorum. "Ben Brooke Dumas," diyor ve ardından mutlulukla cep telefonu numaramı söylüyor. Dudakları kıvrılıyor ve bir kez daha bakışlarımla buluşuyor.

"Brooke Dumas." Az önce benim ve Mel'in önünde ismimi becerdi. Bir adım öne çıkıyor ve nemli eli enseme doğru kayıyor. "Brooke," diye yumuşakça, anlamlı bir şekilde dudaklarıma doğru homurdanıyor ve gülümseyerek geri çekiliyor. "Ben Remington."

Tanrım, hayatımın değişeceğini biliyordum. Sadece ne kadar değişeceğini bilmiyordum.

I. Sevgi. Bunu. Adamım.

Evet, o zor bir adam ve üstelik bipolar.

O güçlü ve gururlu biri ve bana yalvarmasını beklemiyorum.

Ama muhtemelen geri dönmem için bana yalvarmayacak olsa da, en azından bir tavuk pisliği olduğum ve onu hastanede tüp içindeyken terk ettiğim için benden af dilememi de istemiyor.

Karnımda haftalardır hissettiğim ilk gerçek sevinç duygusunu hissederek, kartta yazılı otel adresine bakıyorum ve içim beklentiyle kıpırdıyor.

O benim gerçeğim olmak istiyor, maceram değil. Hayatımdaki en gerçek şey olduğunda bile, bunun yine de bir macera olacağını biliyorum. Çünkü bu o. Heyecan verici bir bungee jumping... serbest düşüş... benim için tüm yıl boyunca olimpiyatlar... ona aşık olmak benim için böyle olacak. Siyah olduğunda merak etmek... ve onunla tüm itme, çekme ve akıl yürütmeler... nasıl olacak.

Ve aniden, tek düşünebildiğim bu oldu.

Birdenbire, kötü dizim beni onun peşinden koşmaktan alıkoymaya başladı.

Teklif edebileceği işi istiyorum.

Büyük, çılgın, seksi canavar erkeğimle birlikte olmak istiyorum ve bunun için kimseden özür dilemeyeceğim. O bipolar ve ben onun için deli oluyorum.

Beni sevdiğini hiç söylemedi. Ama benim için geri geldi. Bana kız kardeşimi verdi. Servetini, mücadelesini kaybetti ve bir hastane yatağında baygın yatıyordu. Benim yüzümden.

"Nora, annemle babamı arayacağım, böylece onlarla biraz vakit geçirebilirsin, ister misin?"

"Evet, Brooke, söylediklerini düşündüm ve gerçekten üniversiteyi bitirmek istiyorum."

Mel de katılıyor. "Oh, yaşasın! Nora, üniversite ateşli erkeklerin yeridir, kızım! Kesinlikle kaçırmak istemeyeceğin bir şey," diye heyecanla ekliyor, koşumuzdan dolayı hâlâ terli ve kızarmış yüzüyle.

Nora'nın yanına oturup ona şöyle dedim: "Bir süre buralarda olmayabilirim. Yeni işim seyahat etmemi gerektirecek."

"Yeni iş mi?" Melanie neşeleniyor, sonra al al kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Dökül bakalım, Brookey!" diye tehdit ediyor.

"Mel. İhtiyacım olan adamla istediğim işi yapacağım," diye itiraf ediyorum.

"İhtiyacın olan adamı istediğin işle geri alıyorsun demek istiyorsun," diye düzeltiyor.

"Aynı fark!" Gülüyorum, kartı ona fırlatıyorum. "İşimi geri alıyorum."

"Remington'la mı?" Nora soruyor.

"Nora, kız kardeşin bu kadar aşık olacak bir tip olmamasına rağmen bu adama sırılsıklam aşık. Ve adam aylardır onun peşinde," diyor Mel ve kartı bana geri uzatıyor.

İkimiz de tepkisini ölçüyoruz ve kendini işaret ederken ağzı şaşkınlıkla açılıyor. "Oh. Sen benim...? Remington'ın beni istemesinden bahsetmiyordum. Remington'ın çok seksi olduğunu söyledim ama Pete'den bahsediyordum."

"Pete!" Sevinç ve rahatlama içinde gülüyorum ve onu tekrar kollarımın arasına sıkıştırıyorum. "Pedro harika bir adam. Eğer ben

İşe geri dönersen, onu göreceğine dair bir his var içimde."

"Brooke, her zaman biraz fazla... romantik olduğumun farkındayım, ama onun yaptığı şey," diyor bana, gözleri ciddi. "Remington, yani... Brooke, bir erkeğin bir başkası için böyle savaştığını hiç ama hiç görmemiştim."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum ve Melanie "Sandviç!" diye bağırıp diğer taraftan bana sarılana kadar bir kolumu onun omuzlarına doluyorum, ikisi de neredeyse beni sevgiden öldürecekler.

"Beni sık sık uçuracak mısın?" Mel geri çekildiğinde kulağıma mırıldanıyor.

"İkiniz de", söz veriyorum. Bunu yapmak için deli gibi para biriktirmem gerekse bile.

♥♥♥

Otuz altı saat sonra Nora'yı annem ve babamın yanına yerleştirdim ve ona timsahlar hakkında sorular sormaya devam ettiler. Zavallı Nora şimdi de Hint kültürü, Eyfel Kulesi ve diğer şeyler hakkında sorular sorulduğu için tüm yalanlarının bedelini ödemek zorunda kalacak.

Melanie toplanmama yardım etti ve takside beni uğurlarken biraz ağlamaklıydı ama ona sürekli "Sonsuza kadar değil! Bu sezonluk, seni küçük pısırık. Seni deli gibi uçuracağım."

Sesim kendinden emindi, ama dürüst olmak gerekirse, bu akşamki toplantımın ya da görüşmemin ya da adına her ne denecekse onun nasıl geçeceğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim

Remy, ve bedenim şimdiden arzu, korku, özlem, aşk, ihtiyaç ve pişmanlığın savaş alanı gibi hissediyor.

Bu gece hangi Remy'yi alacağımdan emin değilim. Tek bildiğim Remington Tate'in insanların uzun vadeli ilişkiler planladığı bir adam olmadığı. Kadınlar ve bela için bir mıknatıs ve kolay kontrol edilemeyen karanlık bir tarafı var.

O benim canavar. Karanlığım ve aydınlığım. Benim.

Benim için onunla birlikte olmaktan başka bir seçenek yok.

"Seni gördüğümüze çok sevindik! Günün ilerleyen saatlerinde boynumu kaybetmekten korkmasam sana sarılırdım," diyor Riley beni eşikte fark ettiğinde ve o kadar sert sırıtıyor ki hüzünlü sörfçü gözleri gerçek bir neşeyle parlıyor gibi görünüyor.

"Hey, sizin fakir olduğunuzu sanıyordum. Fakir insanlar başkanlık süiti kiralamaz," diyorum içeri girip çantalarımı kapıya bırakırken.

"Remy'nin eski standartlarına göre kötü." Pete çantalarımı odalardan birine taşımak için yanıma geliyor. "Yılda birkaç milyon harcıyor, bu yüzden doğal olarak üretmeye devam etmesi gerekiyor, ancak Austin'deki evi sattı ve konuştuğumuz gibi bazı onaylar almak için çalışıyoruz."

Başımı sallayarak koridordaki yatak odalarına özlem dolu bir bakış atıyorum ve burada olup olmadığını merak ediyorum. Çocuklar beni oturma odasına götürdüklerinde sonunda dayanamayıp, "Pekâlâ, Bay Tate hâlâ benim hizmetlerimle ilgileniyor mu?
Rehabilitasyon uzmanı olarak mı?"

"Elbette," diye garanti veriyor Pete, koltuğa oturup her zaman yaptığı gibi kravatıyla oynarken. "Önemli olan şeye odaklanmak istiyor. Seni istiyor ve başka kimseyi istemediği konusunda çok kesin konuştu."

Gülüyorum, sonra ikisi de bana sanki kayan bir yıldızmışım ve beni yeni yakalamışlar gibi bakınca ayılıyorum. "Çocuklar," diyorum gözlerimi devirerek. "Anlayışsız olmayın. O burada mı? Bana durmadan işkence yapmanızı mı söyledi?"

"Asla!" İkisi de gülüyor ve Pete önce toparlanıyor, ifadesi ağırlaşıyor. "Son günlerde binlerce kez koştu. Şimdi de koşuya çıktı." Bakışlarımı perili bir şekilde tutuyor, oturup dizlerine yaslanırken sesi oldukça alçalıyor. "Mektubun, Brooke.
Binlerce kez okumuştur. Bizimle konuşmuyor. Ne hissettiğini bilmiyoruz."

Kapanan bir kapının sesi bana ulaşıyor ve ayağa fırladığımda nefesim kesiliyor.

Odanın diğer ucunda ter içinde dururken, ona olan aşkım için her şeyimi ortaya koymaya ve kumar oynamaya hazırım. Kalbim bir an hareketsiz kalıyor ve sonra son sürat atmaya başlıyor, çünkü bu adam bana bunu yapıyor. Kıpırdamadan dururken bile onun için koşuyorum.

Saçları mükemmel bir şekilde dağınık ve orada duruyor, hayallerimin seks tanrısı, hayallerimin maviye dönmüş siyah gözlü şeytanı. Önce bana, sonra Pete'e, sonra Riley'e bakıyor, sonra da bana doğru koşmaya başlıyor, koşu ayakkabıları halıda boğuluyor. Gözlerinde duyguların evrimleştiğini görebiliyorum, şaşkınlıkla başlıyor, bir parça öfke ve sonra saf kırmızı-sıcak ihtiyaç.

Ona ne kadar uzun süre baktığımı bilmiyorum, ama aramızdaki kimyanın gerçek dışı ve elektrikli bir şey gibi havada çatırdadığını hissedene kadar uzun bir süre. Göğsü inip kalkıyor ve aramızdaki duygusal mesafeyi kapatmak için duyduğum vahşi ve umutsuz ihtiyaç göğsümü ağrıtıyor.

"Vaktin varsa seninle konuşmak istiyorum Remington."

"Evet, Brooke, ben de seninle konuşmak istiyorum."

Düz ses tonu hızla kaçan güvenime hiç yardımcı olmuyor, ama peşinden yakından takip ediyorum. Tenine sinen okyanus kokusuyla karışan hafif sonbahar kokusu beni fena halde azdırıyor ve beni ebeveyn yatak odasına götürdüğünde arzudan neredeyse şaşı oluyorum.

Kapıyı arkasından kapatıp bana dönüyor ve sıcak, büyük elini boynuma dolayıp beni koklamak için eğildiğinde içimde bir sıcaklık patlaması yaşıyorum. Burnunu saçlarıma gömüp uzun, derin bir nefes çekerken yaptığı sahiplenici hareketten etkilenip tişörtünü tüm parmaklarımla kavrıyorum ve yüzümü içine gömüyorum, onun için yanıp tutuşuyorum. "Lütfen gitmeme izin verme," diye yalvarıyorum. Tutuşumdan kurtuluyor ve beni serbest bırakıyor, sanki en başta beni yakaladığı için sinirlenmiş gibi.

"Madem beni bu kadar çok istiyorsun, o zaman neden gittin?" Yatağın ayakucundaki banka oturuşumu izlerken beni sinirlendiriyor ve güçlü kollarını kavuşturuyor, kaşlarını birleştirip duruşunu neredeyse tehditkâr bir şekilde genişletiyor. "Manik olduğumda bir şey söyledim mi?"

Ani bir canlılıkla, her şaşırtıcı anıyı hatırlıyorum ve bir tanesini yakalıyorum. "Beni Paris'e götürmek istemiştin."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Ve benimle asansörde seviş."

"Yaptım mı?"

"Ve beni pembe pantolonumun içinde görmek için," diye kalınca itiraf ediyorum ve beklenmedik bir sıcaklık yanaklarıma tırmanıyor.

Bana bakmaya devam ediyor, yüzü okunmaz bir maske gibi gergin. Kolları sanki öfkeli duygularını içinde tutuyormuş gibi sımsıkı kavuşturulmuş. Titriyorum çünkü onun bana bakıp bakmadığına karar veremiyorum.

Gözlerindeki bakış sevgi ya da nefret. Sadece tüketiyor. Beni tüketiyor.

"Birbirimize bir şarkı çaldığımız kısmı unuttun," diyor bana sessiz bir mırıltıyla ve muhtemelen bundan sonra benimle sevişme şeklini hatırladığını fark etmek göğsümde yanan bir duygunun hızla boğazıma yayılmasına neden oluyor.

Elime uzanıp kuru ve sıkı kavrayışıyla parmaklarımı dudaklarına götürdüğünde sessiz bir şok içinde nefesimi tutuyorum.

Yerimden kıpırdamadan, elimi avucunun içinde çevirmesini lezzetli bir ıstırapla izlerken kalbim hızlanıyor. Dilini tenimin üzerinde düzleştirmek için eğilmeden önce avucumun ortasına bakıyor ve beni nazikçe yalıyor. İhtiyaç karnımda patlıyor.

"O resim beni çok kızdırdı, Brooke," diyerek dilini avucumun ortasındaki hassas sinirlerin üzerinde ıslak bir şekilde gezdirirken tenime sürtünüyor. "Birine ait olduğunda... başka kimseyi öpmezsin. Onun düşmanını öpmezsin. Ona yalan söylemezsin. Ona ihanet etmezsin."

Dişleri avucumun topuğunu sıyırdığında sistemlerim yeniden canlanıyor.

Sesim titreyerek çıkıyor. "Özür dilerim. Senin beni koruduğun gibi ben de seni korumak istedim. Bir daha asla arkandan iş çevirmeyeceğim Remy. Manik olduğun için gitmedim, sadece benim yüzümden manik ya da düşük olmanı istemedim."

Hızlı ve susamış bir bakışla beni süzerken başıyla karanlık bir selam veriyor ve elimi tekrar kucağıma indiriyor. "O zaman kaçırmış olabileceğim bir şey var. Çünkü sana ihtiyacım varken beni neden terk ettiğini hâlâ anlayamıyorum!"

Sesindeki acı içimde bir akor oluşturuyor ve anında gözlerim doluyor.

"Remy, özür dilerim!" Perişan bir şekilde ağlıyorum.

Tedirgin bir şekilde homurdanıyor, sonra köşedeki sandalyenin üzerine gelişigüzel serilmiş kot pantolonunun cebinden yazdığım mektubu çıkarıyor. Kâğıt buruşmuş ve çok okunmaktan ortasından kırılmış. "Bana yazdıklarında ciddi miydin?" Onun yoğun, sıkıntılı sesini duymak vücudumdaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hangi kısmı?"

Kâğıdı kaptığı gibi çekip açıyor ve kalın parmağını kelimelerin üzerine bastırıyor:

Seni seviyorum, Remy.

Sonra onu tekrar avucunun içinde buruşturuyor, öfke ve çaresizlik içinde beni izliyor. Kelimeyi bana yüksek sesle bile söyleyemediğini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Kim ona onu sevdiğini söyledi ki?

Bende var.

Bir mektupla.

Binlerce şarkıda.

Ama yüksek sesle

değil.

Ailesi bile sadece para istiyordu. Onu asla kabul etmediler ya da hak ettiği sevgiyi vermediler. Peki ya ben? Tanrım, onu terk ettim. Tıpkı diğer herkes gibi. Boğazım düğümlendi, başımı hızlıca aşağı yukarı salladım ve çenesi

sanki vahşi bir duyguyu içinde tutuyormuş gibi. "Söyle," diye kaba bir şekilde fısıldıyor.

"Neden?"

"Bunu duymam gerek."

"Neden duymak istiyorsun?"

"Kavgadan sonra gitmenin sebebi bu mu?"

Gözlerim yanan yaşlarla doluyor.

Sorusunda çaresizlik var ve sanırım bilmeyi çok istiyor çünkü benim ayrılışımı atlatabilmesinin tek nedeni bu olabilir.

Benim için yaptıklarından sonra o hastane yatağında uyanıp gittiğimi fark ettiğini hayal ettiğimde göğsümde yeni bir acı beliriyor. Ona asla doyamayacağımı söylediğimde...

"Öyle mi, Brooke? Neden gittin? Yoksa beni bırakmaya hazır olduğun için mi? Daha cesur olduğunu sanmıştım, küçük fişek, gerçekten."

Çılgınca yüzüme bakıyor ve ben de onun nefes kesici yakışıklılığına bakarken aynı çılgınlığı hissediyorum, kaşlarının üzerinde kalan hafif yara izini fark ediyorum.

Bir anlık dürtüyle ona dokunuyorum ve parmağım onun şifalı teniyle birleştiği anda kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum." Nefesi göğsünde sıkışıyor ve ben telaşla devam ediyorum. "Başka bir insanı sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok. Gittim çünkü o gece kalbimi her bir kemiğinle tekrar tekrar kırdın. Ayrıldım çünkü daha fazla dayanamadım!"

Gözlerini kapatıyor ve çektiği azap bana o kadar derin ulaşıyor ki, kendi itirafım beni açıyor, savunmasız bırakıyor. Nefesini kesik kesik verişini duyuyorum ve Nora'yı kurtarmak için benim için yaptıklarını hatırlayınca her yerim acıyor. Elimi bırakıyorum ve sesim şiddetle titriyor. "Bir daha kimsenin seni kasten incitmesine izin vermeni istemiyorum. Asla. Benim için bile, Remy. Asla. Sen buna değersin. Çok değerlisin. Çok değerlisin! Beni duyuyor musun?"

Elini kaldırıp şiddetle titreyen elleriyle yüzümü kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor; kollarının hissini yeniden içime çekerken ürperiyorum. Kalbim çarpıyor çünkü bunun hayatımın geri kalanının ilk gecesi olduğunu biliyorum ve öyle olmasını istiyorum.

"Bunu senin için binlerce kez yaparım." O beni kokluyor. Ben de onu kokluyorum. "Binlerce. Bir milyon. Aşağılanmak umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Tek bildiğim kız kardeşin için o orospu çocuğunun mürekkebini öpmeye razı olduğundu ve ben de onu sana geri vermek zorundaydım."

"Oh, Remy, hiçbir şey yapmana gerek yoktu."

"Yaptım. Ve yapacağım. Ve yine olsa yine yaparım. Sadece Pete bildiği için üzgünüm. Onunla ve Benny'nin serserilerinden biriyle bir otel odasında kaldı, sonra şampiyonayı teslim ettiğimde onu transfer etmeme yardım etti. Beni durdurmana izin veremezdim, Brooke."

"Ama sen bana bakmadın bile..." Gözlerimi sıkarak söylüyorum. "Bu, olanların geri kalanı kadar acı vericiydi."

"Eğer sana baksaydım, bunu yapamazdım." Sesi sert ve inançlı; yüzümü kapatıyorum ve Akrep'in gururlu dövüşçümü aşağılamaktan nasıl zevk aldığını düşünmemeye çalışıyorum. Aynı anda hem dövüşmek hem de ağlamak istiyorum ve başımı sallıyorum.

Sessiz.

Sonra, içinden gelen acı dolu bir sesle beni serbest bırakıyor.

Ayağa kalkıyor ve parmaklarını kızgın pençeler gibi saçlarının arasından geçirerek adımlıyor. "Bunun olacağını biliyordum." Kara bulutlar çekilmiş kaşlarının altından mavi gözlerini karartıyor. "Bu yüzden sana dokunmak istemedim. Sana dokunursam delireceğimi biliyordum ve şimdi, seni tekrar incitecek bir şey yapacağımı bildiğim halde benimle birlikte olmanı istemek içimi parçalıyor!"

"Evet! Evet, muhtemelen öylesin, seni aptal! Ve bu benim için lanet bir paraşütle atlayış olacak ve ben de sıkı sıkı tutunup seninle birlikte atlayacağım çünkü bana yaptığın şey bu.
Senin için çıldırıyorum. Hayatım artık sensiz berbat. İş için burada değilim. Her ne kadar sevsem de, istediğim sensin. O ilk gece için geldiğim sensin. Her zaman seninle ilgiliydi. Seninle olmak istiyorum, ama bunu sadece kendi tarafım için yapmayacağım. Senin de beni sevmeni istiyorum, Remy. Bana karşı ne hissettiğini hiç söylemedin!"

Gözleri parlak mavi ve tüm varlığımı ısıtan bir ateşle tutuşuyor.

"Brooke, gerçekten bilmiyor musun?"

Ben bakıyorum, o da yatağın üzerine diz çöküp yüzümü tutuyor.

"Tanrım, Seattle'daki o ilk gecede seni gördüğümde kendimi prize takılmış gibi hissettim. Bana gülümseme şeklin bile beni uçurdu, Brooke. Bana acı ve huşu dolu bir ifadeyle bakman beni çıldırtmıştı. Gitmek için arkana döndün ve gerçekten güzel bir pantolon giymiştin. Giderken popon orada duruyordu, canlı ve yuvarlaktı. Peşinden gidebilmek için o lanet dövüşü bitirmek istiyordum. Önceki dövüşte yemin ederim beni izlemen için dövüştüm. Böylece beni görebilecektin. Güçlü olduğumu ve

senin için savaşabilir, seni koruyabilirdim. Seni öpmenin, seninle sevişmenin hayalini kurdum. Ringden atlayıp senin peşinden gittiğimde bile kafamda bunu planlıyordum. Arkadaşın bana numaranı verdiğinde, otele gittiğimde bir oda dolusu kızla karşılaştım, Pete'in benim için her zaman ayarladığı türden kızlardı ve hiçbirine bakamadım. Gözlerinin içine bakmak ve bana gülümsemeni sağlamak istedim.

"Seni Google'da arattım, numaranı telefonuma kaydettim ve bütün geceyi elime geçirdiğimde seni nasıl becereceğimi düşünerek geçirdim. O gece sana sahip olacağımdan emin olarak sana o biletleri gönderdim. Ama sonra Google'da seni tekrar arattığımda bir videonu gördüm. İlk Olimpiyat denemelerindi ve sen yırtık ACL'nle zıplıyordun ve çok ağlıyordun ve ben sadece... seni istedim. Hayatının bittiği, depresyona girdiğin hakkında yorum yapan aptalların klavyelerini yakmak istedim. Sen bendim. Brooke. Bendim. Oraya çıkıp onlara aptal olduklarını göstermeni istiyordum ve aynı zamanda oraya çıkıp seni o lanet olası bitiş çizgisine taşımak istiyordum. Yakında şehirden ayrılıyorduk ve seni daha fazla görmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden seni işe aldım."

Videomu izlediğini onayladığında, neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. Anında ilk uçuşumuzu ve Remy'nin nasıl da dalmış bir şekilde dizimi incelediğini hatırlıyorum. Neredeyse sevgiyle dokunmuş, başparmağıyla yara izini okşamıştı. Ve hayranlarının bana yumurta attığı gün beni havluyla yıkayıp dizime ekstra özen göstermesini nasıl unutabilirim?

"Seninle ağırdan almaya çalıştım. Seni tanımak istedim, senin de beni tanımanı istedim ve her gün seni daha çok istedim, Brooke. Hem de çok. Sen beni tanıyana kadar sana dokunup her şeyi berbat etme riskini alamazdım. Beni önemsemeni istedim. Beni anlayıp anlayamayacağını görmek istedim... Her gece ben kendi odamdayken seni senin odanda düşünerek kendime işkence ettim.

"Kulübe gittiğimiz ve benimle dans ettiğin gece kendimi durduramadım. O kadar gergindim ki. Ve sen benim için iki adamı yere serdiğinde, delicesine korumacı oldum. Seni yatağına yatırıp geri dönmek ve dördüne de ciddi zararlar vermek istedim. Ama sen benimle kaldın ve ben dövüşmeyi unuttum ve tek istediğim ağzımı senin üzerinde gezdirmekti. Kendimi kontrol etmeye çalıştım ama uçakta benimle sevişmekle ilgili o şarkılarla beni öldürdün. Sana sahip olmak zorundaydım. Sana sahip olma düşüncesi beni o kadar uçurmuştu ki, çoktan uyuşturulmuştum ve o kavganın sonunda, seni yatağıma bile alamadan manik olmuş ve seninle uçmuştum.

"Sonra benimle birlikte uyandın ve bana sarıldığını gördüm, Brooke. Yumuşak ve tatlı. Bir dahaki sefere yatakta yalnız yatarken, yanımda olmanı isteyerek lanet damarlarımı kesmek istedim, bu yüzden senin için geri döndüm. O günleri atlatmamı sağlayan tek şey buydu. Seni yatağıma almayı ve nefes nefese öpmeyi düşünmek. Beni nasıl hissettirdiğini sana anlatabilecek bir şarkı bulabilmek için şarkılarıma bakıp durdum. İçimden. Bunu söylemekte iyi değilim ama benim için özel olduğunu bilmeni istedim, hayatımdaki diğer kadınlara benzemiyorsun.

"Seninle sevişmemi istedin ve kaç kez neredeyse yıkılıyordum bilemezsin. Seni yıkadığımda, yemin ederim içim parçalanıyordu. Ama bunu yapamazdım, sana bende derin bir sorun olduğunu söylemeden yapamazdım ve ben çok korkağım, Brooke. Sana 'bipolar' kelimesini söyleyecek cesareti bile bulamadım. Bu yüzden seninle geçirdiğim zamanı uzattım. Çünkü ben bencilim ve bilmeden önce umursamanı istedim. Bunun bir fark yaratacağını ve kalacağını düşündüm. Kendi ailem bile bana uzun vadede yardım edemezdi.
Ama seninle ilgili bir şey beni tanıdığını düşündürdü,
Beni kimsenin anlamadığı bir seviyede

anlıyorsun." "Remy," diye nefes alıyorum.

"Haklıydım, Brooke," diye ekliyor derin, hırıltılı bir fısıltıyla, sözleriyle, sıvı bakışlarıyla beni büyülüyor. "Sana kendimden bahsettiğimde, yine de beni istedin. Ve ben sana ne kadar zamandır aşığım bilmiyorum. Beni ringde yere sermeye çalıştığından beri ve ben de ısınmak için küçük ayaklarını karnıma dayadığımdan beri. Tanrım, senin ve Scorpion'un fotoğrafını gördüğümde onu öldürmek istedim. Seni o pisliğin yanına götüren ve yüzünü öpmene neden olan şey her neyse onu sana vermek istedim! Bunu sana vermek istedim, böylece sen de benimkini öpecektin.

"Ona gittim ve bekliyordu. Tabii ki bekliyordu. Geleceğimi biliyordu. Beni kulüpte gördü. Daha önce hiç bir kadına karşı koruyucu olmamıştım. Diskalifiye olduğumda senin için ringden çıktığımı gördü. Zayıf noktamın sen olduğunu biliyor. Bir kez denedik ve o lanet olası bir sosis gibi ağlıyordu. Durmamı istedi. Dişlerini kırana kadar durmayı düşünmüyordum. Ama onu susturup şampiyonluğu verirsem kız kardeşini vermeyi teklif etti. Onunla işi bitmişti. Seni gördüğünden beri huzursuzdu ve adam sorun istemiyordu. Bizi dövüşürken izliyordu, ağlıyordu. Ona senin Nora'n olup olmadığını sordum, o da evet dedi. Ben de evet dedim. Bunu kağıda döktüm, Pete'i arayıp onu güvenceye aldım ve iş bitti. Her şey bittiğinde serbest bırakılacaktı." Nefes alıp veriyor, sonra iç çekerken elini yüzüne götürüyor. "İlk kez doğru bir şey yaptığımda... en iyi durumda değildim."

Bana doğru eğilerek burnunu şakağımda gezdiriyor ve kulağıma yakın bir yerde fısıldarken omurgamdan aşağı bir sıcaklık kayıyor.

"Sana söyleyemediğim için üzgünüm ama böyle olması gerekiyordu. Seninle seviştiğim gece beni bırakmana izin vermeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Seni istiyorum, Brooke, benim için. Seni incitebilirim, aptalca şeyler yapabilirim, ama ben..." Bakışları beni harekete geçiriyor. "Sana o kadar aşığım ki artık kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Boğazımdaki düğüm devasa boyutlara ulaşıyor ve gözyaşlarımı silerken başımı sallıyorum, ona ne kadar ve ne kadar çılgınca aşık olduğumu söyleyemiyorum.

Beni çok iyi hissettiriyor. Müziğimi açıyor. Benimle koşuyor. Beni öpüyor ve dokunuyor. Beni lezzetli bir şekilde yalıyor. Beni seksi bir şekilde kıskanıyor. Bir gün huysuz, ertesi gün ukala ve ben onun her yönünü seviyorum. Bana mavi gözleriyle ya da siyah gözleriyle bakıyor ve bunu her yaptığında olmak istediğim yerde olduğumu anlıyorum.

"Beni yine terk etmek isteyeceksin," diye fısıldıyor şefkatle, çenemi kavrarken. "Yapamazsın, Brooke, gidemezsin. Sen benimsin."

Diğer elini saçlarımda gezdiriyor ve ben yine bir kedi yavrusu gibi ellerine sarılıp daha fazla okşamasını istiyorum.

"Bana sahip çıktın, küçük fişek. İki yüz kiloluk bir çift adamın kıçını tekmeledin. Bunu asla atlatamayacağım. Fahişelerimi kovdun. Pete söyledi. Sen benim üzerimde hak iddia ettin, benim çoktan hak iddia ettiğimi fark etmeden önce bile." Saçlarımı yumrukladı ve beni dudaklarına yaklaştırdı. "Artık seninim ve az önce yaptığın gibi beni terk edemezsin. Bu işi batırsam bile, yine de senin batırdığın kişi olacağım."

Ona yakın olmak istiyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doladığımda vücudumu onunkine bastırıyorum, teri lezzetli bir şekilde içime kayıyor. "Benim beceriksizliğim değil. Benim gerçeğim."

Başını çevirip yanağımı yalarken bir erkek sesi çıkarıyor. Aslanımın geri döndüğünün farkına varmak kalbimi eritiyor ve dudaklarını aşağıya doğru çekerken kendimi onun kollarına gömülmüş hissediyorum. Yavaşça, ıslak bir şekilde çenemi yalıyor. Çenemi. Ve sonra... dudaklarımı. Sanırım ona karşı titrediğimi hissediyor, çünkü ellerini belime doluyor ve beni koruyarak gövdesine doğru çekiyor. Yumuşak, sondalı yalamalarla sıcak ağzıma giriyor, ta ki ben açılıp nefessiz kalana, benimle lezzetli bir şekilde

oynamasına izin verene kadar.

"Beni bir daha asla terk etme," diye mırıldanıyor, dili üst dudağımı, alt dudağımı izlemek için geri çekiliyor, sonra ellerini kıçımda gezdirip beni sahiplenici bir şekilde sıkarken içime derinlemesine itiyor.

Sarhoş oldum. Öpüşünün ve yalamalarının bana verdiği hisler derin ve her biri bir öncekinden daha büyük, art arda gelen depremler gibi içimi titretiyor.

Meme uçlarımı onun iri göğsüne sürtüyorum ve onu içimde hissetmek için seksim zonkluyor. Egzersiz kıyafetleri içinde o kadar seksi görünüyor ki, egzersiz yaparken kokusuyla beni o kadar çıldırtıyor ki, onu soymak istiyorum. Onu almak.

"Yeni bir çalma listesinde 'Brooke' yazan yaklaşık bin şarkım var, hepsi seni özlediğim, seni sevdiğim, senden nefret ettiğim ve sana taptığımla ilgili" diye geveliyor, elbisemin altından külotuma uzandığını hissederken.

İşte tam da bu yüzden bir elbise giydim ve rekor bir sürede, sütyenime kadar üzerimden çıkardım ve Remy külotumu her iki bacağımdan da başarıyla çıkardı.

"Bende de biraz var, bütün günümü onları sana vererek geçirmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Beni geri çekiyor, kucağında çırılçıplak, tekrar ağzıma alıyor. Öpücükleriyle beni o kadar sarıyor ki, içime girdiği anda orgazm olacağımdan korkuyorum.

Tanrım, buna o kadar ihtiyacım var ki, bacaklarımı kıvırıp ona sarıldığımın, kendimi onun sertleşmiş aletine sürttüğümün farkında bile değilim. Onu istiyorum. İçimde. Onu o kadar şiddetle istiyorum ki titrememi durduramıyorum. "Seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

İnanılmaz bir şey. Tüm hayatımı onsuz yaşadım ama bu çılgın bağlantıyı kurduk ve onsuz kendimi boşlukta hissediyorum.

Vücudumu onunkine karşı dalgalandırırken, sertliğiyle, sıcak ağzıyla, iniltileriyle alay ederken beni bir öpücükle daha uyuşturuyor. Onu en vahşi, en yoğun şekillerde istememi sağlıyor. Serbest kalıyor, koşu şortuna uzanıyor.

"Sana Avril Lavigne'in 'I Love You' şarkısını tekrar çalmak istiyorum," diyorum kucağındaki yerimden ödün vermeden onları itmeye çalışırken.

"İşimiz bittiğinde kulaklıklarımı alacağım," diye mırıldanıyor, bir bacağından başarıyla çıkarıyor ve şimdi diğer bacağından çıkarmaya çalışırken kolları şişiyor.

Müziği tekrar keyifle dinleyebilme düşüncesiyle minnettarlık içinde inliyorum, özellikle de tek düşünebildiğim "Iris "i tekrar dinlemek ve beni ne kadar derinden keseceğinden korkmakken. Remy'nin eşlik etmediği her şarkı beni derinden yaralıyordu.

Saçlarını okşayıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken duygu seline kapılıyorum. "Ve ayrıca Alicia Keys'in 'That's When I Knew' şarkısı." Kulağına bu yürek parçalayıcı romantik şarkıyı söylemeye başlıyorum ve o da kıkırdama ile inleme arasında garip bir ses çıkarıyor.

"Bir bok için şarkı söylemiyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor.

İçime girdiğinde gülmeyi bıraktık. Nefesim kesildi. O inliyor.

Ağzı benimkini eziyor ve susuzluğumuz giderilemiyor. Kalçalarını güçlü bir şekilde sallıyor, kasları kenetleniyor, kalçaları altımda, karın kasları benimkilere karşı, pazuları etrafımda. Benimle sevişirken gücünü hissetmeyi seviyorum, sallanma hareketlerinde, kollarında, güçlü ereksiyonunda. Seviyorum...

İşte yine başlıyorum.

Onun her şeyini seviyorum.

"Brooke Dumas," diye mırıldanıyor, kulağımı yalıyor, gözleri parlıyor. "Ben Remington."

Gülüyorum, sonra inliyorum ve onun içinde

eriyorum. Cidden, o kadar seksi ki

dayanamıyorum.

Sonsöz

REMINGTON

Hala bazen Brooke'un beni sevdiğine inanamıyorum.

Pete ve Riley ile konuştuğunda çıldırıyorum ve bazen uyandığımda yanımda olmadığını görmekten korktuğum için uyuyamıyorum. Kendimi kıskanmaya başlıyorum ve kendimi kaybedeceğimden korkuyorum ama o bana dokunduğunda bir dayanak noktası buluyorum.

Bu gece onun için savaşacağım ve gözlerinin sadece üzerimde olmasını istiyorum. Sonra ellerini üzerimde istiyorum. Ve beni sevdiğini söylemesini. O da gösteriyor ama ben bunu daha önce hiç duymadım. Bana aşk şarkıları söylüyor ve ben sanki benim için yazmış gibi şarkı sözlerine sarılıyorum. Bazen nasıl hissettiğimi kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Bazen aynı anda binlerce şey hissediyorum ve ona söylemek istediklerimi anlatacak tek bir kelime bulamıyorum. Bu yüzden şarkılar arıyorum ve içimde bir akor yakaladığım anda ona çalmak için sabırsızlanıyorum. Onun için "Iris "i çaldım çünkü sadece onunla birlikte olmak için her türlü çılgınlığı yapabileceğimi bilmesini istedim ve bundan da öte, beni tanımasını istedim.

Öyle.

Benim bile bilmediğim yönlerimi biliyor olabilir.

Her uyandığımda onu kontrol ediyorum. "Seni incittim mi?" diye soruyorum.

Bazen siyah olduğumu hatırlıyorum, ama diğer zamanlarda hatırlamıyorum. Siyah olduğumda tüm hayatım darmadağın oluyor.

Onu incitmekten korkuyorum.

Korkarım yine gidecek.

Ama sonra, yaptığım ya da söylediğim şeyleri bana bildireceğine söz veriyor ve bu beni yatıştırıyor. Açıkçası, içimde onu incitecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Onu kendimden bile korumak içimde var. Bence siyah Remington bile ona zarar vermeden önce kendini öldürür.

Ama hala rüyamda uyandığımda aptalca bir şey yaptığımı ve onun gittiğini görüyorum.

Her gece bana onun gerçeği

olduğumu söylüyor. O benim

gerçeğim. O benim tekim.

Ama bunu kağıt üzerinde istiyorum.

Bu yıl kazanmak istiyorum ve kazandığımda bunu ondan isteyeceğim.

Çünkü o benim.

Bu gece, ringe çıkarken kalabalığı duyuyorum ve içime çekiyorum, beni beslemesine izin veriyorum, ama onun oturduğu noktada durmak için çoktan dönüyorum. Bu gece giydiği kıyafetin her ayrıntısı aklımda. Gözleri altın gibi bir yüz görüyorum, kendimi bir ülkeden daha zengin hissediyorum. Yanakları pembe. Gülümsemesi geniş.

Ve onun görüntüsü beni adrenalin gibi

etkiliyor. Dopamin yükselişi.

Testosteron.

Endorfin.

Onunla kafayı buldum. O da bana çakıyor, ben de gülümseyip onu işaret ediyorum, bundan sonra da öyle yapmayı planlıyorum, böylece "Bu senin için" diyebiliyor.

Hepsi

bu.

Senin

için.

Brooke Dumas.

Bana bir öpücük gönderiyor ve ben de onu

avucumun içinde yakalıyorum. Benim onu

sevdiğim gibi kalabalık da seviyor.

Sonra ağzıma koyuyorum ve kükrüyorlar.

Ve onu işaret ediyorum, gülüyorum, gözlerindeki ışıkları görüyorum ve onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum, benim için iç çekişini duyuyorum, benim için geliyor.

Şimdiden uçtum. Adrenalin dalgası içime pompalanıyor. Galip gelmek için önüme ne koyarlarsa koysunlar yeneceğim. Bu dişiye, benim, Remington Tate'in, istediği erkek olduğumu göstermek için.

"Tek ve biricik Remington 'Riptide' Tate!"

Adımı bir kez daha duyuyorum ve kalabalıkla, onun gülümsemesiyle uçuyorum.

Yüksekte.

Sevgili okurlar,

Eğer siz de benim gibi Remington ve Brooke'u tutkuyla seviyorsanız, lütfen **REMY**'ye göz atmayı unutmayın, ve devamı olan **MINE (**Gerçek Bir Aşk Hikayesi) 2013'te geliyor!

Brooke ve Remington'ı sizlerle daha fazla paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Xoxo,

Katy

Teşekkür

Teşekkürler... güzel kocam, güzel çocuklarım ve güzel ebeveynlerim; sizler benim hayatımın ışığısınız!

Herkesten önce okuduğu ve binlerce başparmak verdiği için dünyanın en güzel kızına.

Brooke ve Remington'ın harika yolculuğunun her adımında yanımda olan, umabileceğim en iyi fitness uzmanı ve en yakın arkadaşım Stacey Suarez'e.

Monica Murphy'ye, beta okuması, saatlerce e-posta göndermesi, kahkahaları ve dostluğu için.

Alicia G, Paula G, Gaby G, Paula W ve Marcela B'ye; harika arkadaşlar ve destekçiler oldukları için.

Bu bebeği hazırlamama ve "güzelleştirmeme" yardımcı oldukları için Erinn ve Georgia'ya - Siz bayanlar harikasınız! İtiraf ediyorum, kalan dilbilgisi hataları tamamen bana ait :)

JT Formatting'den Julie'ye ve Georgia Woods'a harika formatlama için ve Sarah Hansen'a muhteşem kapak resmi için teşekkür ederim.

Anita S.'ye mükemmel redaksiyonu ve taslağıma ekstra nazik dokunuşu için. REAL'deki anlatının ham gerçekliğini seviyorum ve o, hepiniz için okunabilir hale getirmeye çalışırken bunu "korumama" yardımcı oldu.

TotallyBooked'dan olağanüstü blog yazarları Jenny ve Gitte'ye, BooksOverBoys'dan Momo'ya, Aseel Naji'ye

My Crazy Book Obsession, Anna's Romantic Reads'den Anna, Blushing Reader'dan Michelle, Loverly's Book Blog'dan Malory, Bookaholix Club'dan Julienne, Love N Books'dan Hillz, Triin, Trini Contreras, Reality Bites'dan Becky N, Martini Times'dan Autumn, Book Bellas'dan Ellen, Bayan Ava, tutkulu ve muhteşem Dana, Erin ve Kelly ve siz ileri düzey okuyuculara muhteşem kitap zevkleri ve anında Remington Tate hayranları oldukları için teşekkür ederim. Desteğiniz için çok teşekkür ederim, her birinizi başımın üstünde taşıyorum!

Evrene, bana oturup bu hikayeyi paylaşma sağlığı ve sevinci verdiği için ve bunun olmasına izin veren Meleklere (kim olduğunuzu biliyorsunuz)!

Ve son olarak, oturup okumaya zaman ayırdığınız için siz okuyuculara.

XOXO!

Yazar Hakkında

Merhaba! Ben Katy Evans ve aileyi, kitapları, hayatı ve aşkı seviyorum. Evliyim, iki çocuğum ve üç köpeğim var ve zamanımı yemek yaparak, yürüyerek, yazarak, okuyarak ve kendime bakarak geçiriyorum.

Aile. Zamanınızı benimle geçirdiğiniz ve hikayemi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım siz de benim gibi harika vakit geçirmişsinizdir. Devam eden kitaplar hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, beni internette arayın, sizden haber almak isterim!

Katy xo

Web sitesi: www.katyevans.net

Facebook: https://www.facebook.com/pages/Katy-Evans/521052267929550

Twitter: https://twitter.com/authorkatyevans

E-posta:
authorkatyevans@gmail.com